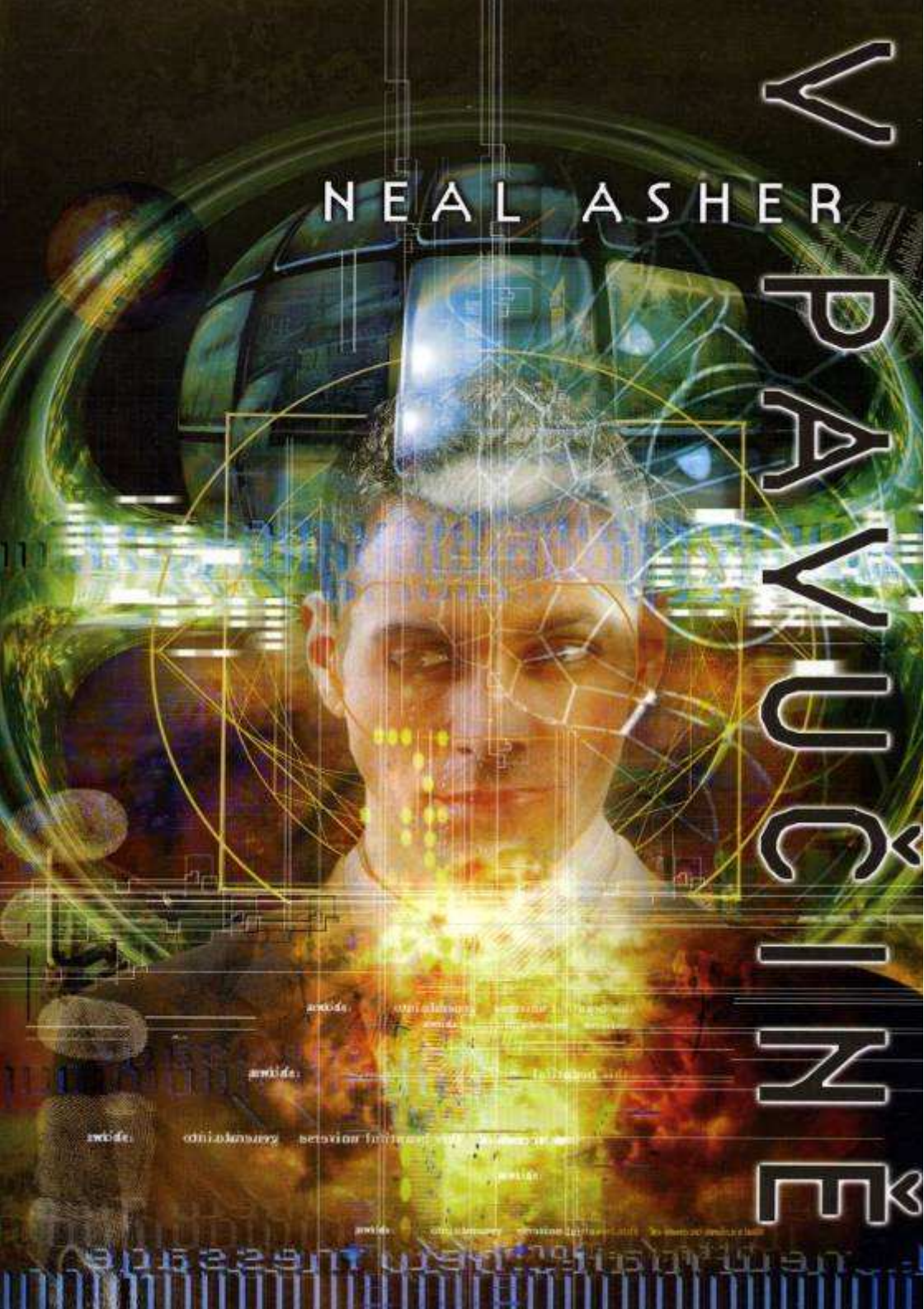

NEAL ASHER
POLARITY

Nejenom lidé vědí, co je to nenávist...

Teleportace jistého technika rychlostí blízkou rychlosti světla způsobí na planetě Samarkand termojadernou explozi, která zabije tisíce lidí a úplně zničí rozběhnutý terraformační proces. Zemská centrála vyšle agenta Cormaka, aby případ vyšetřil.

Jelikož však třicet let připojení na síť začíná negativně ovlivňovat Cormakův pocit sounáležitosti s lidstvem, musí se pokusit případ vyřešit bez její pomoci. Naštěstí pořád ještě má svůj inteligentní šuriken – vrhací hvězdici s vlastní osobností – stejně jako bojové androidy třídy Golem a silné spojence ve dvojici drakomanů. Proti němu však stojí vraždící psychopat podporovaný upravenými žoldáky a zabijáckým robotem nazývaným pan Jeřáb.

Na Samarkandu mezitím zavládla třeskutá zima a navíc byla odhalena sabotáž. Hlavním podezřelým je mimozemská entita, která sama sebe nazývá Drak – ten však před očima svědků sám sebe před sedmadvaceti lety zničil. Nyní je objeven mimozemský artefakt střežený obludným zabijákem – ale jak se oba dostali tam, kde teď jsou? A proč byl vlastně zničen runsibl na Samarkandu?

Na tyto otázky musí Cormac najít odpovědi a přitom se vyhnout nechtěné pozornosti ze strany pana Jeřába. Než tento případ skončí, někdo musí být potrestán.

ISBN 80-7332-069-X

9 788073 320690

Přerušovaný pruh bílého ohně proťal vzdálenost mezi Stantonem a androidem. Jeřáb dopadl a podklouzl. Pak, vystaven dalším a dalším zásahům, se převalil na záda. Stanton tím získal v nejlepším případě několik sekund. Nepočkal, aby se podíval, jestli android vstane. Když skákal do řeky, znal odpověď na tuto otázku.

Voda byla ledová, ale Stanton si toho skoro ani nevšiml. Energickými kraulovými tempy vyrazil po proudu. Za ním se ozvalo mohutné cáknutí. Ohlédl se a uviděl, jak na hladině pluje klobouk. Přistihl se, že se usmívá jako šílenec. Jeřáb se ho pokusil následovat a zapomněl vzít do úvahy, že je vyroben z tvrzeného keramalu. Stanton doufal, že voda je hluboká. Najednou si představil, jak Jeřáb kráčí po dně za ním, a zrychlil tempo. Burácení před ním zesílilo. Měl šťastný den: vodopád. Pokusil se doplavat ke břehu řeky, ale proud už byl příliš silný. Stáhl ho ke kamenné hraně, obalené zeleným slizem, a shodil ho přes ni do bílé vody. Padal nohama napřed a doufal, že se mu tak podaří vstřebat část nárazu na to, co je dole.

Přivítala ho hluboká, zelená tůně. Byl stažen pod hladinu a točil se ve vodě, která bublala jako tonik. Když za vodopádem vyplaval na hladinu a znovu se ohlédl, zalapal po dechu. Do vody za ním něco prudce dopadlo. Podíval se dopředu, kde se řeka na skalních plotnách rozlévala do šířky, a znovu začal plavat. Po několika tempech bylo vody tak málo, že se v ní plavat nedalo. Vstal, vytáhl pistoli a začal se brodit vodou tak rychle, jak to šlo. Skoro při každém kroku uklouzl. Když se ohlédl, uviděl bronzovou ruku, která se vynořila z vody a sebrala z hladiny klobouk. Šílený android. Pan Jeřáb vyšel z tůně a narovnal si okraj klobouku…

Knihy Neala Ashera
ve vydavatelství Polaris

Vyšlo:
STAHOVAČ

Neal Asher

V PAVUČINĚ



POLARIS

Neal Asher

V PAVUČINĚ

(GRIDLINKED)

Copyright © 2001 by Neal Asher
All rights reserved

Translation © 2005 by Petr Kotrle
Cover art © by Steve Rawlings/Debut Art

ISBN 80-7332-069-X

Mé rodině za to, že mě drží nohama na zemi
a zároveň mě nechává mít hlavu v oblacích.
Je to pořádné rozpětí.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji v první řadě za ‚technickou podporu' v podobě mého bratra Martina a ve druhé všem těm lidem, kteří mi pomohli vylézt nahoru po spisovatelském žebříku, nebo moje snažení tolerovali. Rodičům za opravy, kritiku a za to, že mi neříkali, abych si našel pořádnou práci, Caroline za neochvějnou podporu a nezávislým vydavatelům, kteří mi věřili: Anthonymu Barkerovi (Tanjen), Geoffu Lynasovi (Threads), Tonymu Leeovi (Pigasus Press), Graememu Hurryovi (Kimota), Elizabeth Counihanové (Scheherazade), Alfu Tysonovi (Piper's Ash), Davidu Loganovi (Grotesque), Pam Creaisové (Dementia 13), Andymu Coxovi (TTA), Chrisi Reedovi (BBR) a mnoha dalším. Také Peteru Laverymu z Pan Macmillanu za to, že si všiml dobrého tipu bez přispění agenta.

Prolog

(2432 solárního standardu)

Na střechu odbavovací haly se snášel modrý sníh. Roztával na ní a v inkoustových čúrcích se plazil po skle. Freeman odložil kávu na stůl a zabořil se do anatomického křesla. Tepavá bolest pod víčky nenadále zesílila tak, že sebou škubl. Obrátil slzící oči k ostatním cestujícím, kteří pospíchali po mozaikové podlaze, poslušně sledováni svými vznášecími zavazadly. Pokusil se zapřáhnout myšlenky, které se plazily jako šedí slimáci, a vzpomenout si, co přesně se minulou noc stalo. Jasně si pamatoval, jak ho poloviční kočkodaptka svlékala uprostřed tanečního parketu, ale pak bylo všechno rozmazané. Zabředlý hluboko do deprese s pocity viny zkusil rozptýlit svou pozornost tím, že si přečte heslo v minikompu. Potřeboval dva pokusy, aby ho zapnul.

Samarkandské tlumiče jsou na horní straně galaxie, což znamená, že přijímají víc energie, než kolik se odebírá. Proto je runsiblový terminál tady, a ne na Minostře. Minostra je schopná provozovat pouze runsibl pro místní přepravu, to znamená do vzdálenosti 100 světelných let. Tam by odpadní teplo z galaktického runsiblu způsobilo ekologickou katastrofu, zatímco na Samarkandu se energie v podobě tepla využívá jako hnací síla –

„Poprvé?“

Freeman pohlédl na soucitné individuum, které se posadilo vedle něho. Typický opruz, který se snaží chovat jako příslušník runsiblové kultury, napadlo ho. Módní lesklé kalhoty a pirátská košile mu řekly všechno, co potřeboval vědět. Sensická superka, kterou měl muž za levým uchem, mu prozradila věci, jež vědět nechtěl. Na rozdíl od těch, kteří žili pro vzrušení, jež jim přinášely nové světy a nové

zážitky, měl tenhle chlapík nevhodný ohoz a jeho superka byla jen levná kopie, která mu s největší pravděpodobností do měsíce rozhasí mozek. Jenže Freeman nebyl ten, kdo by mohl někoho soudit. Sám si dokázal mozek rozhasit i bez mechanické pomůcky.

„Ne, už jsem to párkrát dělal.“ Freeman obrátil pozornost zpátky k minikompu. Momentálně neměl náladu se s někým bavit. Mlhavě si vybavil upocenou nahotu a napadlo ho, jestli ji náhodou neopíchal přímo tam na tanečním parketu. Do hajzlu.

– projektu terraformace. Objevily se námitky, že tato –

„Jsem z toho nervózní.“

„Co? Prosím?“

„Jsem z toho nervózní. Nikdy jsem Skaidonovu techniku nepochopil, ani když jsem byl napojený.“

Freeman se pokusil vypudit z hlavy smějící se obličej kočičí ženy.

„Což o to, ten parchant byl geniální, ještě než se spřáhnul s craysteinským počítačem.“

– studená planeta by měla –

„Měli bychom to dokázat pochopit i bez superek.“

Freeman si vytáhl z poloprázdného zásobníku v horní kapse dvě detoxikační tablety. Neměly se brát víc než po jedné, ale v tu chvíli je potřeboval. Spláchl je douškem vřelé kávy. Zakašlal a otřel si slzy v očích.

„Skaidonově technice nerozumí žádný člověk, ani se superkou. Já mám to svinstvo v práci a většinou ani nevím, co dělám.“

Po pravdě řečeno to asi nebyla věc, kterou potřeboval slyšet někdo, kdo byl nervózní z použití runsiblu.

Muž se díval, jak Freeman dopil kávu, a s toužebným výrazem se ohlédl po automatu. Možná by stihl ještě jednu, než na něho dojde řada.

„Už budu na řadě. Tak já mizím. Nedělejte si starosti, je to naprosto bezpečné. Runsibly se skoro nikdy nepokazí.“

Do prdele – už to udělal zase.

Když Freeman odcházel po mozaikové podlaze, cítil, jak se černý mrak obrovské kocoviny zvedá a hlava se mu projasňuje. Mrzelo ho,

že se s mužovými obavami nedokáže vypořádat, ale s tím mu nemohlo pomoci nic jiného než několik dalších cest přes bránu. V situaci, kdy runsiblové cestování využívaly každou solstanovou hodinu řádově miliardy a jen nepatrný zlomek procenta přišel při přepravě k úhoně, bylo nebezpečnější přejít po této podlaze.

Na druhém konci haly byly východy k runsiblům a u nich stál prodejní automat. Freeman si všiml, že před východem 2 čekají tři osoby: jeden kočkodapt a dva normálové. Kočkodapt právě využíval automat na kávu. Měl pocit, jako by se pod ním propadla zem: poloviční kočkodapt. Byla to ona; véčko z oranžové a růžové srsti, které se sbíhalo na zádech, bylo velice charakteristické, stejně jako cop z vlasů, který se táhl jeho středem. Místo aby zamířil ke svému východu, zastavil se u sloupu a zadíval se na obrazovku se zprávami, která k němu byla připevněná. Obvyklé mediální mlácení prázdné slámy, ale s obrazovkou se aspoň nemusel bavit. Koutkem oka si všiml, že kočkodaptka pije kávu, jako by ji doopravdy potřebovala, hltá ji. Potom se rozběhla k východu, zahodila pohárek na podlahu a proběhla jím. Že by taky trpěla? To už by byl vrchol, kdyby taky cestovala na Samarkand, co? Ostatní dva lidé už také prošli. Určitě měli namířeno na stejné místo, jinak by změna nastavení trvala déle. Freeman zamířil k bráně. Zastavil se jen na chviličku, když kolem něho s bzučením projel černý robot podobný ostrorepovi, který za sebou šířil pronikavý pach silného čistidla na koberce. Vybavila se mu další letmá vzpomínka. Určitě tam byl koberec. Cítil, jak se mrak zase o něco zvedl. Na tanečním parketu žádné koberce nebyly.

U odjezdového východu Freeman přitiskl ruku na desku na registračním sloupu. Na displeji nalevo od jeho ruky se objevilo jeho jméno, úvěrový status a cíl. Pro potvrzení přitiskl ruku ještě jednou. Dveře před ním se otevřely a on jimi prošel na pohyblivý chodník. Ten ho provezl dlouhou chodbou, žebrovanou jako jícen nějakého plaza, a pak ke dveřím, za nimiž byla runsiblová komora.

Komoru tvořila třicetimetrová koule ze zrcadlového skla, s podlahou z černého skla. Vlastní runsibl stál na stupňovitém podstavci uprostřed koule. Vypadalo to jako oltář nějakého kybernetického boha techniky. Z podstavce vybíhaly perleťové,

desetimetrové, k sobě zakřivené býčí rohy. Mezi nimi se matně třpytil srpek Skaidonovy deformace nebo ‚vidličky', jak se tomu teď říkalo, když Skaidonova technika získala tak podivné názvosloví.

Mechanika pětidimenzionální singularity. Skaidonova deformace prostoročasu. Skaidonova technika…

Sice si to přiznával velice nerad, ale Freeman dával přednost kompotovým vidličkám a kdoulím z absurdní básně Edwarda Leara. Nelíbila se mu ta pasáž, kde se kdoule *krájela*, protože kdoule bylo kolektivní označení pro ty, kteří pomocí runsiblu cestovali. Většina lidí teď tu starou báseň znala a Freeman si občas říkal, že by ho zajímalo, co by si Lear o tomto neobvyklém použití svých slov pomyslel. Došel k podstavci, po schodech vystoupal k srpku, prošel jím a zmizel.

Cestoval tím srpkem techniky, kterou jeho mysl nevybavená superkou nedokázala pochopit, vržený do podprostoru, Vláčený mezi přízraky hvězd, a dělal dlouhý nos na relativitu. Mezi runsibly přestával v einsteinovském vesmíru existovat. Byl za horizontem událostí, roztažený do nekonečné plochy s nulovou tloušťkou, putoval mezi hvězdami tak, jak to před ním udělaly miliardy těch, jimž se říkalo ‚kdoule'.

Jak to dělaly v tom mžiku, kdy je čas dělen nekonečnem a zastaví se.

Jak to dělaly v tom věčném momentě.

Freeman překonal vzdálenost 253 světelných let. Druhý runsibl ho zachytil, přetáhl ho zpátky přes horizont a svedl to obrovské nahromadění energie, kterou nesl… jenže… jenže tentokrát něco nebylo v pořádku. Když Freeman srpkem prošel, stále si držel svou energii. Einsteinovský vesmír se ho zmocnil a nemilosrdně uplatnil své zákony. V tom neměřitelném okamžiku, kdy se Freeman objevil v cíli své cesty, se pohyboval rychlostí o nejnepatrnější možný zlomek nižší, než je rychlost světla.

Na planetu Samarkand v soustavě Andellan dodal Freeman energii odpovídající jaderné explozi o ráži třiceti megatun. Atomy jeho těla vydaly většinu své hmoty jako energii. Při explozi přišlo o život osm tisíc lidí. Další dva tisíce zemřely na nemoc z ozáření v

následujících týdnech. Několik set jich přežilo i to, avšak v situaci, kdy nemohli odebírat energii z runsiblových tlumičů a většina zařízení byla vyřazena z provozu, se na Samarkand vrátila zima a oni umrzli. Dva přežili, ale nejednalo se o lidi a bylo sporné, jestli jsou vůbec živí. Rodina a přátelé Freemana oplakali, když zjistili, co se mu stalo, a poloviční kočkodaptka se občas, když měla dobrou náladu, usmála vzpomínce, která jí zůstala; jindy sebou škubla.

* * *

Dvoukilometrová kostka z keramalu, v níž sídlilo ústředí Zemské bezpečnostní centrály, ležela na břehu Ženevského jezera jako dílek ze stavebnice odhozený nějakým božským dítětem. Budova neměla okna ani dveře a těch 50 000 lidí, kteří v ní pracovali, mělo dovnitř jediný přístup, a to runsiblem. Nazí přicházeli, nazí odcházeli a při každé cestě byli kontrolováni molekulu po molekule, přesto ani oni neměli tušení, jaké informace se zde shromažďují, jaká rozhodnutí jsou činěna a jaké rozkazy vydávány. Pokaždé, když budovu opouštěli, nechávali uvnitř kousek své mysli, nahraný do jiné mysli, která věděla všechno.

Nějaký vtipálek ji na začátku projektu pokřtil Hal, podle počítače ze starého klasického díla, ale to byla nyní utajovaná informace. Zemská centrála byla UI, výjimečně velká UI na to, že v této době se planetární koordinátor mohl ztratit v popelníku. Zemská centrála měla velikost tenisového míčku, nicméně terabyty informací se v jejích obvodech, vyrytých do atomů, zpracovávaly v pikosekundách; informace přicházely, třídily se a sloužily jako podklad k rozhodování. Vládce lidského řádu nebyl člověk.

Netlumený skok na Samarkand – potvrzeno.

Závažná havárie tlumiče – potvrzeno.

– Analýza cyklických vzpour od Edwarda Landela –

ROZKAZ: AGENT 2XG4112039768 NA RUNSIBLOVOU STOPU.

Možná zainteresovanost mimozemských entit – nepotvrzeno.

Stopa do druhého kvadrantu.
– Terorismus ve 20. století –
ROZKAZ: **ZRUŠENO.**
Veškerý lidský život na Samarkandu zničen – odhad.
– Moře smrti (Hood) –
ROZKAZ: AGENT PRVOTNÍ PŘÍČINA NA CHEYNE III
„Co se děje, Hale?“
OTÁZKA: JAK TO DĚLÁTE?
Smích.

Všechno to netrvalo ani sekundu. Zvláštní starý orientálec z komory zmizel a zároveň s ním se vytratil smích. Zemská centrála pocítila zklamání, nebo jeho věrnou napodobeninu, a pak obrátila pozornost k jiným záležitostem. Zatímco dál třídila existující informace a vydávala rozkazy, v nekonečně malých zlomcích sekund, které jí zůstávaly volné, pokračovala ve vstřebávání obrovského korpusu lidského poznání. Ve vzdálenosti stovek světelných let byla její rozhodnutí vykonávána.

1

Samozřejmě že tomu nerozumíte. Jste zvyklí uvažovat lineárním způsobem, tak vás vybavila evoluce. Víte, co je nekonečno a věčnost? Že vesmír je zakřivená plocha nad ničím a že když budete dost dlouho cestovat po přímce, skončíte v bodě, odkud jste vyšli? I když se to vysvětlí nejjednodušeji, nedává to smysl: jeden rozměr je přímka, dva rozměry jsou plocha, tři jsou prostor a čtyři jsou prostor v čase. Tam jsme. Toto všechno má pod sebou nulitu, nulaprostor nebo podprostor, jak se tomu začalo říkat. Neexistuje tam čas ani vzdálenost, nic. Odtamtud jsou všechny runsibly na stejném místě a ve stejném čase. Když tam šoupnete člověka, nepřestane existovat, protože na to nemá čas. Vytáhnete ho ven. Nic na tom není. Jak runsiblové UI poznají, kdy, koho a kam? Tyto informace se dovnitř šoupnou spolu s člověkem. UI to nemusí vědět předem, protože tam, kde je vidlička, není čas. Jednoduché, ne…?

Gordon: *Jak to je*

Angelina Pelterová se rozhlédla po moři, bezbarvém jako uhlová kresba, a ucítila, jak její odhodlání sílí: tady byla doma, toto místo musela chránit před křemíkovým autokratem Zemské centrály a všemi jejími agenty. Zvedla oči k obloze pokryté olejnatými mraky hnanými větrem. Vypadala jako plachta umazaná od sazí, napjatá od horizontu. Slunce na ní viselo jako mlhavý kotouček. Sklouzla pohledem k místu, kde vlny v barvě železa pleskaly o plastbetonové desky boku vlnolamu. Den odrážel její náladu.

„Tobě to nedochází?“ zeptala se ho.

Nechápavě se na ni podíval. Možná pátrá ve své databance po vhodné reakci, pomyslela si. Hrál roli romanticky pobláznělého;

zamilovaného. Uvažovala, nakolik to pro něho bylo minulou noc těžké, když byl v ní – jestli něco cítil. Zachvěla se, strčila ruku hlouběji do kapsy a stiskla uklidňující teplý kov uvnitř. Jak se mohlo stát, že se nechala oklamat? Jistě, byl hezký; vlasy měl ostříhané nakrátko, zbarvené do stříbrna, pleť lehce olivovou jako většina mimozemského lidstva, tvář ostře řezanou, okouzlující – dokonce tolik, že se to bilo s mrtvou prázdnotou jeho šedých očí. Nebyl však natolik hezký, natolik dokonalý, aby prozradil, co je zač. Měl chyby, jizvy, zlozvyk, že si v posteli šťoural za nehty u nohou, sklon nestrpět hlupáky. Všechno to jenom napodoboval, že?

„Černé vydry se rojí," prohlásil.

Byl to výstižný postřeh. Pravděpodobně znal jejich počet a odchylku od standardní velikosti. Angelině se lehce zvedl žaludek. Jeho další slova skoro neslyšela.

„Zajímavý pohled… Na to jsme se sem přišli podívat?"

Není dost dobrý.

Arian měl od začátku pravdu: byl to špicl. Musela to udělat. A musela to udělat teď. Ale bylo to těžké – tolik těžké zabít někoho, koho propustila svou obranou, komu dovolila, aby se s ní pomiloval… aby se s ní vyspal… napodobil páření.

Odstoupil od ní blíž k okraji a podíval se dolů. Moře bouřilo, naráželo na vlnolam, husté jako olej. Pod hladinou se míhaly sem a tam černé vydry a lovily adaptované šproty, které sem byly vysazeny před dvěma staletími; ještě se nestačily poučit, že pozemské maso má odpornou chuť a není vůbec výživné. Angelina vytáhla zbraň, jejíž získání je přišlo tak draho. Peníze a nejeden život.

„Někdy si říkám," začal a otočil se k ní, s výrazem zkřiveným do parodie porozumění, „že –"

Uviděl její zbraň.

„Miloval jsi jako stroj," řekla Angelina a namířila na něho. Pistole byla matně černá a tvarem připomínala starou střelnou zbraň, ale ze strany měla displeje z tekutých krystalů a hlaveň byla otevřená kostka s vyleštěným vnitřkem. Někteří tomu říkali antifotonová zbraň, přestože to, co z ní vycházelo, nebyly antifotony, ale jen protony urychlené polem. Kdysi to byla nutná lež. Vymysleli ji

separatisté a teď ji separatisté použijí. Angelina dosud nikdy žádnou neviděla, natož aby ji použila. Opět nutnost. Čekala na jeho reakci. Chvíli to vypadalo, jako by poslouchal něco z dálky, potom poraženě poklesl v ramenou.

„Jak dlouho to víš?“ zeptal se. Otočil se k ní ramenem a zahleděl se do vnitrozemí na záplavovou oblast a úhledná pole adaptovaného papyru.

Angelina zalhala. „Proklepli jsme si tě krátce po příjezdu. Skeny nám ukázaly, že jsi člověk, ale dozvěděli jsme se o chameleonwaru. Nějakou dobu jsi nás vodil za nos, když jsi hrál ďáblova advokáta, ale pokazils to tím, že jsi věděl příliš. Jsi jenom zkurvená napodobenina. Vyspala jsem se s androidem.“

„Takže včerejší noc pro tebe nic neznamenala?“ zeptal se.

„Nic,“ odpověděla. Bude to muset udělat teď, než jí vyhrknou slzy.

„Proto ta zakázaná zbraň,“ řekl. Jeho obličej byl prázdný. Mluvil, aby se udržel naživu.

„Nezůstane z tebe vůbec nic, šmejde!“

„Ano, já tě chápu –“

Pohnul se a ten pohyb byl tak rychlý, že jej Angelina skoro nestačila sledovat. Zahlédla, jak jí proti obličeji vystřelilo něco třpytivého. On zmizel. Přitiskla prst na dotekový senzor. Rána ji srazila dozadu. Bolest byla krátká. Pak přišla tma.

Když se ozvalo zasvištění, Cormac se vrhl na zem. Výstřel šlehl kolem něho s fialovým zábleskem a sjel na zem, jak Angelina upadla. Vlhké bláto doslova explodovalo. Fialový oheň se na okamžik rozhořel a pak zhasl. Zatímco šuriken nalétal k novému útoku a jeho čepele z makroskla se s bzučením vysunuly, Cormac se překulil na nohy. Stiskl přivolávací tlačítko na pouzdru a zastavil jej v letu; zbraň se k němu vrátila se zlostnou neochotou. Cestou ze sebe setřásla krev a úlomky kostí. Pomocné čepele se zasunuly. Cormac se podíval se na rýhu ve tvaru otazníku, kterou její zbraň vyryla do země. Rudá lávová záře pomalu slábla. Cormac natáhl ruku jako sokolník, který čeká na návrat svého ptáka. Když se šuriken uvelebil

v kovovém pouzdře na jeho předloktí, dřepl si k Angelině. Ztratila hodně krve. Její hlavu spojovala se zbytkem těla jen kůže a svalovina o šířce prstu. Vzal ji za ruku, jako kdyby jí chtěl poskytnout útěchu. Tělo, které se k němu minulou noc tisklo, se v posledních nervových reakcích chvělo a prohýbalo. Krátce nato třas a záškuby ustaly.

UI mu zbytečně řekla, že může použít maximální sankci. Byl to odjakživa oblíbený eufemismus, který UI používaly pro vraždu. To povolení bylo samozřejmé v okamžiku, kdy vytáhla zbraň. Cormac beze spěchu zvážil své další možnosti. UI ho už předtím informovala, že s rolí, kterou tu hraje, musí neprodleně skoncovat. Tímhle to fakticky udělal. Nedokázal si představit, že by ho zbytek buňky znovu přivítal mezi sebe, když zabil sestru jejich vůdce.

Angelina je mrtvá. Instrukce?

Pauza tentokrát nebyla tak dlouhá. Usoudil, že měsíc vyšel nad obzor, takže je teď v oblasti přímého spojení.

Znič zbraň a všechny související důkazy. Až to uděláš, musíš se vrátit k runsiblu. Během přesunu dostaneš další instrukce.

Proč ten spěch, runsiblová UI?

Pokyny jsi dostal, Iane Cormaku.

Cormac sáhl dolů a vypáčil zbraň z Angelininých sevřených prstů. Potěžkal ji v ruce a podivil se, kdo asi dodává separatistům z Cheyne III takové věci. Než dostal tento nouzový příkaz k návratu, měl v úmyslu to zjistit. Teď na to mohl zapomenout. Jak si zbraň prohlížel, vzedmula se v něm zlost. Podělal to. Stažení přišlo ve vhodném okamžiku. Co ho to sakra napadlo? Zíral na zbraň, pohroužený sám do sebe, a tak mu chvíli trvalo, než zaregistroval, že všechny displeje klesly na nulu. Zbraň začala vibrovat a kvílet jako vysoké napětí. Zavrtěl hlavou. Úplně stačilo, že dostávali zbraně s takovým ničivým potenciálem, ale zbraně, které byly vázané na identitu? Z místa, kde klečel, mrštil protonovou zbraň do moře. Kvílení, které vydávala, překročilo slyšitelný rozsah. Do moře dopadla jako kus rozžhaveného železa. Díval se, jak její záře klesá do hlubin a mizí. Chvilku nato se objevil krátký, měděně zelený záblesk

a na hladinu se vyvalily bubliny páry, jak zbraň vybila svou energii. Cormac se díval, jak na hladinu vyplula těla šprotů.

Cormaku?

Cormac se nepřítomně zahleděl do dálky, kde se vlny rozbíjely o útes těsně pod hladinou, a pak pomalu vstal. Vítr od moře byl studený a rychle mu pronikl do nohou. Když se podíval dolů, uviděl, že klečel v Angelinině krvi.

Cormaku? Zaznamenala jsem prudké zvýšení energie z tvé pozice.

Za útesem rozráželo vlny něco velkého. Platýs o velikosti člověka se ve vzduchu otočil, vyvrhl vodní tříšť a jeho široké černé tělo se potopilo. Cormac přikývl a klesl očima k tělu ženy, s níž se pomiloval.

Zbraň byla vázaná otiskem dlaně na Angelinu. Provedla autodestrukci.

Jsi zraněný?

Všechny systémy funkční.

Ptala jsem se, jestli jsi zraněný.

Cormac se prohlédl. „Žádné zranění," řekl nahlas.

Mořský vítr s sebou přinášel pach spáleného dřeva. Na straně vlnolamu obrácené k pevnině papyrus šustil jako papír a semeníky významně přikyvovaly. Modré volavky tady lovily v rovných kanálech mezi řadami rostlin šproty a platýse a mladé černé vydry zase lovily modré volavky. Vydry, kterým se to podařilo, to udělaly jenom jednou; maso těchto adaptovaných ptáků pozemského původu bylo pro domorodý život Cheyne III jedovaté. Cormac se díval, jak jedna volavka vylovila z šedivé vody platýse, který se na první pohled zdál být příliš velký, než aby ho mohla spolknout. Pokynem, k němuž téměř nepotřeboval jazyk, se dostal k informacím a statistikám o volně žijících zvířatech. V jednom koutku zrakového centra si rychle přehrál obrázky změn, které zde terraformace způsobila. Rychle si přečetl a stáhl soubor o vypuštění modrých volavek do zdejší přírody. V pozadí podprahově mumlal komentář.

Volavka, která neměla nejmenší tušení, že jí někdo věnuje takovou pozornost, pohazováním a otáčením dostala kořist do správné polohy a nakonec ji spolkla. Platýs se v jejím pytlovitém voleti ještě kroutil, ale pták se už pustil za další kořistí. V těsném závěsu ho sledovaly dva stíny. Cormac přimhouřil oči a zavrtěl hlavou. Zapudil šepot a přístup, na jehož vyžádání si nevzpomínal. Ruce ho pálily tíhou, kterou nesl. Podíval se dolů a pak, po další pauze, položil bezhlavé tělo Angeliny na sedadlo pro spolucestujícího svého otevřeného antigravitačního vozu. Potom se otočil a vrátil se pro hlavu.

Měl bych něco cítit.

A co by měl cítit? Byla to teroristka a jeho povinností bylo chránit občany Řádu před takovými jako ona. Pokud věděl, byla osobně a přímo zodpovědná za tři mrtvé. Nepřímo byla se svým bratrem Arianem zapletena do separatistických násilností, jejichž výsledkem byly stovky zabitých nebo zmrzačených občanů Řádu. Cormac o nich věděl všechno; statistické údaje mu běžely po okraji zorného pole, když se u Angelininy hlavy zastavil, shýbl se pro ni a zvedl ji za dlouhé blond vlasy.

Angelinina tvář neměla žádný výraz, smrt ji nechala naprosto uvolněnou, Zachvěl se. Cítil něco skoro jako rozpaky. S hlavou, kterou nesl jako nějakou groteskní kabelku, se vrátil k vozu. Otevřel dveře na straně řidiče, natáhl se a položil hlavu tělu do klína. Pak nastoupil. Když seděl, zapnul bezpečnostní pás nejdřív jí a potom sobě. Nechtěl, aby padla na ovládací panel; už tak nadělala dost svinčíku. Uvažoval, že by ji nechal na místě, ale bylo lepší, aby zmizela úplně, a on věděl, jak toho dosáhnout; byla to jedna z prvních věcí, které se od separatistů z Cheyne III naučil. Cormac se pro sebe ušklíbl a zatáhl za řídicí páku. Stroj se zvedl do deseti metrů a zastavil se. Zatočil s ním k moři a posunul páku co nejdál dopředu. Zajížďka do míst, kde plavaly oceánské černé vydry, nebude dlouhá. Nikdy nebyla.

Za tři minuty už byl nad vodou černou jako olej. Pozorně se rozhlížel a zanedlouho si všiml sto metrů od sebe obrovského víru; byla to vejconoska a byla obrovská. Když byl nad ní, otevřel dveře

na straně spolucestujícího, odepnul Angelinin pás a vystrčil ji ven. Vejconoska se na ni vrhla. Zpěněná voda vystříkla, jak se bezzubá tlama, podobná tlamě obrovského kapra, otevřela a zase zavřela. Pak se černá vydra potopila. Její široký hladký hřbet při tom vypadal jako nějaká otáčející se, obrovitá pneumatika.

Cormac zavrtěl hlavou. V útrobách měl divný, svíravý pocit. Zamrkal, jako by čekal slzy. A pak překvapeně zjistil, že cítí lítost. Bylo mu líto, že Angelinino tělo plné chloridu sodného může černou vydru otrávit. Neochotně si přiznal, že právě tento nedostatek zaujetí ho prozradil. Zavřel dveře spolucestujícího a zamračeně se podíval na loužičku krve na sedadle. V půjčovně nebudou mít radost, pomyslel si s kyselou lhostejností. Otočil AGV a zamířil maximální rychlostí ke Gordonstonu.

Soustava papyrových polí, ochranných vlnolamů, stavidel a přílivových kanálů se rozprostírala na pruhu území širokém čtyři kilometry a 140 kilometrů dlouhém. Když se AGV hnalo nad robokombajnem, Cormac pohlédl dolů. Stroj vypadal jako nějaký gigantický chromovaný škorpion bez ocasu a noh, pohybující se díky parníkovým kolesům. Díval se, jak si pětimetrovými kusadly cpe papyrus do drtícího otvoru, a všiml si krychlových bobků slisovaného papyru, které zůstávaly za ním. Připojil se a rychle zjistil, že se jedná o Ferguson Multiprocessor F230 a je zhruba dvacet solstanových let starý. Z ultrajemných vláken genově zkombinované rostliny, kterou stroj sklízel, se vyrábělo velice žádané hedvábí. Byl to jediný významný vývozní artikl Cheyne III a zdroj zahraničního bohatství. Zdroje bohatství byly samozřejmě důvodem, proč tady separatisté tak snadno získávali nové členy.

Moře Cheyne III se hemžila černými vydrami. Dařilo se jim dobře, přestože lidé po staletí kolonizovali souš a adaptovanými pozemskými druhy kolonizovali také moře. Mnozí kolonisté měli pocit, že vydry zabírají prostor, který by se dal využít k vysoce komerčnímu industrializovanému mořskému hospodaření. Padl návrh, že by jich možná nemuselo být tolik. Speciálně upravený virus by to zařídil. Ale Řád to podrobil ostré kritice: bylo to v

rozporu s ekologickými omezeními schválenými na počátku kolonizace Cheyne III. Pokud by došlo k vypuštění takového viru, celá populace Cheyne III by dostala pokutu, která by byla použita k financování repopulačního projektu. Řád měl vzorky genů všech známých černých vyder. Toto nepochopení problémů, které obyvatele Cheyne III sužovaly, vyvolalo velký odpor.

Cormac se zahleděl přes papyrová pole k zalesněným oblastem, ve kterých byly tu a tam roztroušeny vily a pseudozámečky. Největší odpor kladli právě lidé, kteří bydleli tady. Ti se chystali vytřískat z využívání moří obrovský balík. Obyvatelé Gordonstonu, jenž se zvedal z oparu jako tiára stříbrných monolitů, se bouřili jen tehdy, když jim ti ze zámečků a vil řekli, o co přicházejí. Cormaka celá ta směsice hluboce urážela. Nedokázal tolerovat nevědomost, které se dalo předejít.

Na okraji města Cormac požádal o počítačové navádění, dostal je a zadal na ovládacím panelu svůj cíl. Jakmile se městská UI ujala řízení, pustil páku a pohodlně se opřel. AGV vystoupalo o půl kilometru výš a nabralo rychlost, jakou mu manuální omezovač nedovoloval. Při této rychlosti se město rychle přiblížilo a on brzy spatřil pod mrakodrapy z plastbetonu rozlehlé přízemní arkologie. Lesklé budovy pokrývaly zem jako leptané integrované obvody. Z této výšky bylo vidět pouze zelenou šmouhu mezi budovami, ale Cormac věděl, že se tam nacházejí nekonečné krásné zahrady a parky, skleníky a jezera s teplou vodou, hřiště a sady. Mrakodrapy, které v pravidelných intervalech trčely z této rajské zahrady, čněly stovky pater k obloze a poskytovaly bydlení těm, kteří dávali přednost méně bukolickému životnímu stylu. Každý mrakodrap s vybíhajícími balkony, skleníky a charakteristickou architekturou z dílny UI byl krásným artefaktem. Zvláštní bylo, že na pozemská měřítka toto město nebylo nijak zvlášť bohaté. Přesto si jeho občané dopřávali životní styl, který by se při pohledu z jiné doby jevil jako přinejmenším pohádkový.

AGV řízené městem zpomalilo, když se na dohled objevila věž Nadačního domu. Byla to budova, jaké byly na Zemi běžné. Tyčila

se do výšky půl kilometru a byla v podstatě samostatným městem. Městská UI zařadila Cormakovo vozidlo do vyčkávací fronty ke všem ostatním, která se krouživě snášela k padesáti hektarům střešních přistávacích ploch. UI netrvalo dlouho, než ho navedla na plochu nad jedním hotelovým komplexem. AGV spořádaně dosedlo do řady pěti podobných strojů ohrazených živým plotem z ptačího zobu. Cormac vystoupil a volným krokem došel k nedaleké padací šachtě. Štípaný ametyst mu křupal pod nohama a kdesi teskně zpíval drozd.

Cormac se usmál na první osobu, kterou potkal: ženu v kočičím oděvu a s pružnými podpatky. Usmál se, protože se to čekalo; byl krásný den. Když je krásný den, lidé se na sebe usmívají. Žena se na něho váhavě podívala přivřenýma kočičíma očima. Zřejmě je to znovu v módě, napadlo ho odtažitě, zamyslel se, pak to zamítl a vyhledal si informace o nejnovějších módních trendech. Teprve když byla vedle něho, všiml si, že si prohlíží přední díl jeho košile. Podíval se jí zpříma do očí a jakmile ji minul, sklopil zrak.

Pitomče!

Krev, která se mu tam rozstříkla, nepatřila zrovna k módním doplňkům. Pospíšil si k ústí padací šachty zakrytému komínovým nástavcem, rychle stiskl senzor se svým patrem a vykročil do prázdna. Antigravitační pole se kolem něho uzavřelo jako clona a usměrnilo jeho pád. Zatímco se kolem něho míhalo jedno patro za druhým, sundal si košili a smotal ji. Když ve svém patře zpomalil, zastavil a vyšel na koberec z mořských vláken, měl ji zastrčenou v podpaží. V několika okamžicích došel ke dveřím svého pokoje a stiskl dlaňový zámek. Mrzutě si všiml krvavé šmouhy, která tam zůstala, když vešel. Než zavřel dveře, setřel ji košilí.

Hodil košili na podlahu a skopl si z nohou boty. „Vzkazy," řekl.

„Arian Pelter vám volal ve 20:17, ale nenechal žádný vzkaz," oznámil mu sexy hlas UI Nadačního domu. Ušklíbl se a svlékl si kalhoty. Bylo 20:35. Samozřejmě se nepotřeboval podívat na hodinky, aby to zjistil. Vždycky znal čas na sekundu přesně.

„Připojil k tomu vzkazu něco?" zeptal se Cormac.

„Pouze chtěl být informován, až se vrátíte," odpověděla UI.

„Hm, to je prima," řekl Cormac.

„Je to nějaký problém?" zeptala se ho UI.

„Vůbec ne," prohlásil Cormac, smotal zahozené oblečení do ruličky a odnesl je k odpadové šachtě v kuchyňce. Hodil oblečení dovnitř, vysypal je a rychle zamířil do koupelny. Sprchu pustil na maximum a nejvřelejší, jakou snesl. Nechal si do vody přimíchat nejsilnější mýdlo z nabídky a zapnul i ultrazvukové čištění. Ze zkušenosti věděl, že krev se odstraňuje strašně špatně.

„Iane Cormaku, odpovězte, prosím," promluvila naléhavě UI Nadačního domu. Cormac usoudil, že to určitě bude už druhá nebo třetí výzva dožadující se jeho pozornosti. Vytřepal si z uší mýdlo a přepnul sprchu na pouze studenou vodu. Zůstal pod ní tak dlouho, jak vydržel, vyšel ze sprchového koutu a vzal si ručník. Na to, aby si dopřál proud teplého vzduchu, neměl čas.

„Ano, jsem tady."

„Chtějí vás navštívit John Stanton a Arian Pelter. Jsou prověřeni. Mám jim umožnit přístup?"

„Ne. Nechci se s nimi setkat."

„Nějaký další vzkaz?"

„Žádný další vzkaz."

Cormac si rychle natáhl pozemské vojenské kalhoty, pouštní boty, pevnou monofilamentovou košili a univerzální vestu bez rukávů. Tento oděv mu byl po chuti víc než to, co nosil v posledních několika měsících. Rozhlédl se a přejel pohledem pohodlná tvarovatelná křesla. Tu úžasnou sprchu, vířivku a postel, o které si myslel, že ho snad chce sežrat, když si do ní poprvé lehl. Tušil, že nějaký čas se bude muset bez takového luxusu obejít. Zamyslel se nad věcmi, které tady nainstaloval: návrhářský oděvní automat, sbírku brandy, starožitné zbraně. Všechno to byla zástěrka, jejímž účelem bylo prezentovat ho jako obchodníka se zbraněmi, který je ochoten dodávat teroristům. Nebylo tady nic zvláštního, na čem by mu opravdu záleželo. Z cestovního zavazadla si vzal malou, hračce podobnou zbraň, kterou zastrčil do kapsy na vestě, a čipovou kartu, kterou strčil do druhé.

„Iane Cormaku, omlouvám se za toto vyrušení, ale pan Pelter je velice neodbytný," ozvala se domovní UI. „Informoval mne, že záležitost, v níž vás chce navštívit, je velice důležitá a naléhavá."

„To bych řekl," utrousil Cormac. Nebylo divu, že Angelinin bratr si s ním chce popovídat. Nečekal, že se ještě někdy vrátí. „Řekni mi, kde se nachází v tomto okamžiku."

„Nachází se na úrovni vnitřní ulice komplexu. Chcete mu něco vyřídit?"

„Ano, řekni mu, že si pro něho hned přijdu dolů."

„Zpráva předána," odvětila UI, ale v tu chvíli už byl Cormac za dveřmi.

Cormac stiskl tlačítko patra těsně pod střešním portem a vstoupil do padací šachty. Cestou nahoru se díval pod sebe. Pelter byl údajně o dvacet pater níž, ale Cormac nikdy moc nevěřil tomu, co se dozvěděl od nepříliš kvalitních UI; daly se oklamat až příliš snadno. Vyšel do podstřešní části domu. Apartmány oddělené zahradami s prosklenými střechami tu byly roztroušeny jako bungalovy. Cormac věděl, že přímo nad ním je střešní port, a tušil, že světlo se do zahrad přivádí z boku budovy a cestou se láme. Výsledný dojem byl zajímavý, ale ne zas tolik, aby nad ním chtěl příliš dlouho dumat. Rychle zamířil k nejbližšímu schodišti na střechu. Vytáhl svou dlaňovku a stoupal nahoru velice tiše.

John Stanton byl překvapivě inteligentní rváč. S uměle vyhnanými svaly, zesílenou kostrou a zrzavě ochmýřenou klenbou hlavy, která postrádala krk, vypadal jako dokonalý hrdlořez. Ale až na jeho žoldnéřský přístup k životu ho Cormac měl rád. Také ho dovedl snadno poznat zezadu a John měl smůlu, když si jako úkryt vybral horní konec právě tohoto schodiště.

Cormac namířil zbraň na zrzavou báň Stantonovy hlavy a s dokonalým sebeovládáním, v naprostém tichu, stoupal po schodech. Stanton zareagoval až ve chvíli, kdy k němu Cormakovi zbýval jen krok. V tu chvíli se otočil, uviděl Cormaka, a jelikož neměl okamžitě po ruce zbraň, vymrštil proti němu bříško dlaně. Cormac couvl, ovinul Stantonovu paži vlastníma rukama, tou se zbraní výš, druhou dole, zkroutil se a udělal rukama nůžky. Kosti Stantonovy paže se s

hlasitým prasknutím zlomily. Stanton ztratil rovnováhu a narazil hlavou do boku schodiště. Nestačil ani vykřiknout. Klesl k zemi a pokusil se vstát. Cormac prudce dupl patou levé nohy. Stanton znovu klesl a zůstal ležet. Dýchal těžce. Cormac ustoupil a namířil svou zbraň Stantonovi na hlavu. Pak pomyslel na Angelinu a zbraň stočil. Takové jako Stanton si mohlo separatistické hnutí naverbovat, kdykoli chtělo. Přesvědčil se, že ho nechává žít z čistě logických důvodů.

Mezi množstvím ágévéček nacházejících se na střeše byl pohyb lidí značný, ale žádnou podezřelou postavu nebylo od schodiště vidět. Cormac se otočil zpátky ke Stantonovi a rozevřel mu kabát. Když uviděl ošklivě vyhlížející pulzní pistoli, která se tam schovávala, povytáhl obočí. Na tento typ zbraně byla velká a měla tvar jako luger. Vytáhl ji a vyndal zásobník: dvojitou nádobu. Tato zbraň vystřelovala pulzy ionizovaného hliníkového prachu. Dobrá pro práci zblízka. Zahodil zásobník i zbraň do schodišťové šachty a ještě jednou muže prohledal. Komunikátor, který hledal, měl poloviční velikost než čipová karta. Zároveň byl vázaný na DNA. Cormac tiše zanadával, zahodil jej stranou a potom se znovu podíval směrem k střešnímu portu. Po Pelterovi stále ani stopy. Cormac vyšel z úkrytu a zamířil k nejbližšímu AGV, jako by nic.

„Dál už to asi nepůjde, agente."

Cormac se vrhl před sebe a v okamžiku, kdy dopadl na zem, po hlasu vystřelil. Dvojitý záblesk rozmetal ametystové kamínky jen nepatrný kousek za ním. Zvedl se do podřepu, vystřelil po shýbající se postavě a skočil za nedaleký Ford Macrojet. Další výstřel rozrazil vozidlu kufr. Cormac si uvědomil, že se nechal zahnat do kouta, okamžitě vyskočil na střechu fordu a dalším skokem se přenesl přes sousední živý plot. Další záblesky – a pach hořícího dřeva.

„Co jsi s ní provedl, ty hajzle?"

Amatér.

Zaměřil hlas rychle dostupným audioprogramem. Pelter se krčil za D-Birdem, který stál ve stejné řadě o čtyři vozy dál. Cormac vstal, namířil dlaňovku a jednoduše došel přímo k autu. Když se postavil i Pelter, byl překvapený, že Cormac je z úkrytu venku, a nestačil

namířit pulzní pistoli, kterou držel. Třeskly tři výstřely. Pelter se otočil. Pistole mu vyletěla z ruky a odrazila se od kapoty D-Birdu. Cormac obešel auto a podíval se dolů na něho. Pelter ještě žil, ale tři zásahy do pancéřované vesty mu pravděpodobně zlomily několik žeber. V pohledu, kterým Cormakovi oplácel, se zračila ryzí nenávist. Cormac ho pozorně odhadl. Dlouhými světlými vlasy, dokonalou tváří a překvapivýma fialovýma očima velice připomínal svou sestru. Vlastně ji připomínal až moc, jako by se nechal záměrně upravit. Z čistě vnějšího pohledu byl krásný. Ale jeho marnivost byla mezi členy separatistické buňky tady na Cheyne III obvyklým terčem vtipů, třebaže nikdo neměl odvahu zavtipkovat si takto přímo před ním.

„Co jsi s ní udělal? Kde je?“

„Řekl bych, že se nejspíš začíná posouvat trávicím ústrojím jedné vejconosky,“ odpověděl Cormac, přišel blíž a namířil dlaňovku přímo na Pelterovo čelo. Sledoval, jak v jeho tváři zápasí o nadvládu výraz prohry se strachem. Cormac si připomněl, co všechno má tento muž na svědomí, a nepocítil stejné zábrany jako předtím v případě Stantona. Poznal, že Pelter si na něm této reakce všiml, a uviděl, že strach vítězí.

„Prosím, ne,“ zaškemral Pelter. Škubl sebou, když Cormac lehce pozměnil místo, na které mířil. „Ne… nezabíjej mě.“ V Pelterově hlase byla plačtivost, jakou v něm nikdy předtím neslyšel. Rozmyslel se.

Stisk spouště měl naprosto nečekaný výsledek. Jedna turbína D-Birdu se nachově rozhořela a ohlušivě explodovala. Cormac tvrdě dopadl na zem. Prakticky neměl šanci vyjít z pádu kotoulem. Vrávoravě se postavil proti AGV, které se před ním burácivě objevilo. Letmý pohled stranou mu ukázal, že Pelter je pryč. Do prdele. Cormac se rozběhl k nejbližšímu AGV bez střechy. Stroj, který byl nad ním, s řevem prudce zatočil. Ve stejném okamžiku, kdy Cormac střemhlav skočil do otevřeného AGV, ozvalo se zaječení a za ním se v purpurovém záblesku rozlétl plastbeton na všechny strany. Vrazil čipovou kartu do zdířky v palubním počítači.

Obrazovka se rozsvítila nouzovým hlášením: *Manuální omezovače vyřazeny. Městské navádění vyřazeno. Nepokračujte. Ne –*

Počítač tiše zasténal a z panelu se vyvalil obláček dýmu. Cormac škubl řídicí pákou nahoru. Kov napravo od něho se rozhořel nachovým plamenem. Stroj vystřelil k nebi jako víko od popelnice, v níž explodovala nálož dynamitu.

Nahoru a pryč. Pronásleduje mne nepřátelský stroj. Žádám o povolení laserového útoku.

Zrychlení ho vmáčklo do sedadla. Strhl páku, aby se vyhnul jinému ágévéčku, které se snažilo přistát. To, v němž seděl, se kolem něj prosmýklo bokem. Stačil si všimnout, že z řidičových rtů splynulo něco nelichotivého. Cormac nechal páku trochu klesnout a zatlačil na ni dopředu. Turbíny zakvílely, pak zařičely a on vyrazil nad střešní porty a nad město.

Žádost odmítnuta. Nemohu povolit útok nad městem.

Cormac zaklel a začal divoce kličkovat. Druhé auto se zezadu dostalo nad něho a snažilo se s ním držet krok.

Žádám o povolení útoku, jakmile budu na hranicích města.

Vzduch nalevo od něho dostal brunátný nádech. Škubl pákou doprava.

Udělám, co budu moci, lane.

Cormac vytáhl zbraň a několikrát po svých pronásledovatelích vystřelil. Zvuk zbraně zanikl v burácení turbín, ale stroj pronásledovatelů obklopily oslnivé záblesky. Cormac si všiml, že z něj kousky odpadávají. Sotva se stačil sám pro sebe ušklíbnout, protože v dalším okamžiku zachvátily sedadlo vedle něho plameny. Strhl páku zpátky a vozidlo prudce zpomalilo. Narazil hlavou do panelu a druhé auto se přehnalo nad ním. Zatímco se otáčelo, vyškubl zpod panelu hasicí přístroj a namířil na hořící sedadlo sprašku suché pěny. Potom znovu prudce trhl pákou dopředu. Oba stroje se minuly ve vzdálenosti pouhých několika metrů. Cormakovi zapraštělo v uších a málem ho to vytáhlo ze sedadla, ale rychle se vzpamatoval.

Runsiblová UI, jsem v situaci mimořádného ohrožení života. Jak dlouho musím udržovat tento kurz, abych se dostal za hranice města?

Následovala dlouhá prodleva, jako by UI nad otázkou dumala. Cormac si všiml, že pronásledovatelé se znovu dostávají zezadu za něho. Zahlédl, jak za nimi zhasl plamen podobný čepeli. Měli pomocné motory, což sráželo jeho šance, že by jim mohl uletět, na nulu. Začal znovu kličkovat.

V přímém kurzu se dostaneš na hranice města za jednu minutu. Útok mohu povolit až o čtyři minuty později.

„Cože!“ zařval Cormac.

Situace je vážná?

„To tedy sakra je!“

Další nachový záblesk sežehl nátěr na zádi jeho AGV a způsobil, že ze zadních sedadel se začalo kouřit.

Je dobře, že ti zůstala schopnost alespoň nějaké citové reakce.

„O čem to sakra mluvíš?“

Cormac znovu několikrát vystřelil po pronásledovatelích. Úplně minul.

O tomhle.

Pronásledující stroj se rudě rozzářil a proměnil se v rozpínající se oblak dýmu a trosek probodnutý světelným paprskem. Tlaková vlna ho zasáhla hned nato. Cormac zatočil, aby se vyhnul létajícím troskám, a ubral plyn.

„Na co si to sakra hraješ?“

Pozemská centrála mě požádala, abych tě otestovala. Vyhodnocení proběhne později po tvém návratu.

Cormac zavřel oči a pomalu se nadechl. Štvalo ho, že se nechal strhnout ke slovním výlevům.

Já o tom chci mluvit teď.

Od runsiblové UI nedostal žádnou odpověď.

Dvě analgetické náplasti připlácnuté přímo na krkavici dokázaly zmírnit bolest na snesitelnou úroveň, ale Arian Pelter se ještě necítil na to, aby chodil. Nechtěl použít náplasti, protože bolest byla čistá a pomáhala blokovat odpor, který cítil k sobě samému. Škemral… ne, to ne, škemral jenom proto, aby získal čas. Ano, tak to bylo. Nohy

měl u parapetní zídky a cítil, jak se mu pravé oko zalévá slzami. V levém oku nic – nechtěl o tom přemýšlet. Zavrtěl hlavou a hned toho zalitoval, neboť tekutina mu stekla po tváři a po krku. Zvedl ruku, aby si ji otřel, ale pak od toho upustil. Bylo to špatné. Neměl odvahu se toho dotknout. Možná si za takovou slabost nic jiného nezasloužil. Zavřel fungující oko a pomyslel na sestru. Bylo jednodušší zlobit se na ni a tím hněvem vytlačit všechny ostatní emoce. Proč se od ní nechal přesvědčit, sakra? Proč tak vážně podcenil charakter tohoto obchodníka? Podíval se na komunikátor, který předtím položil na zídku. Od těch posledních osudných slov jenom šuměl.

„Máme ho, Arianel Sundáme ho!“

Pak záblesk… ten záblesk na obloze v okamžiku, kdy komunikátor pípl a začal šumět. Určitě to byl laser ze satelitu. Fajn, takže ten zkurvysyn byl ze ZBC, jenže který kontrolor ZBC měl pravomoc nařídit satelitní úder? Pelter uslyšel, jak se k němu zezadu někdo blíží. Zatnul zuby, aby přemohl bolest, sebral ze zídky pulzní pistoli a s napřaženou rukou se otočil. Byl to jenom Stanton. Jednu ruku si opatrně přidržoval.

„Myslel jsem, že jsi vylepšený, Johne,“ řekl Pelter, aniž přestal mířit pulzní pistolí Stantonovi na břicho.

„Promiň, Ariane. Prostě mě přejel. Upláchl?“

Pelter si všiml, že ve Stantonově výrazu se letmo mihlo zděšení, ale rychle bylo zamaskováno. Pokračoval. „Víme, že on vylepšený nebyl, Johne. Prosvítili jsme ho. Měl v mozku jenom krátké vinutí, které mu zůstalo po instalaci staré superky, nic víc.“

Stanton zavrtěl hlavou. Vypadal unaveně a vyděšeně a nedokázal odtrhnout oči od Pelterova obličeje. „Prostě mě přejel, Ariane. Musel být ze ZBC. Jinak to nejde.“

Arian se zamyslel nad tím, jak snadno se nechal vyřídit. Ten hajzl si sem jednoduše přišel, jako by byl na procházce. Nechal pistoli klesnout k boku, stiskl ústa, aby potlačil sílící nevolnost v útrobách, a odstrčil se od stěny. Byl ještě nejistý, ale stát mohl.

„Musíme zmizet, Ariane. Za chvíli tady budou policajti. Tohle nemůžou nechat plavat. Musíme tě odvézt k doktoru Carlovi.“ Stanton se rozhlédl a dodal: „Kde jsou chlapci?“

„Nedokázali to. Nechal auto sestřelit laserem.“

Pelter zavřel oko. Zatraceně, ta bolest se už vracela.

Stanton si Peltera dlouho prohlížel. Jak to sakra dělal, že se vůbec udržel na nohou? Levé oko měl pryč, jednoduše se rozteklo. Oblast kolem něho byla ošklivě popálená a Stanton viděl i lícní kost. Museli se odsud rychle ztratit. Rozhlédl se a pak došel k nejbližšímu AGV Kristepane, ta ruka bolela. Opatrně s ní manévroval, aby si ji mohl strčit do kapsy, aspoň o něco si ji opřít, a pak vytáhl svou pulzní pistoli. Teď přišla ta ošemetná část. Dal si pistoli mezi zuby, zašmátral v kapse po zásobníku, jehož hledáním na schodišti ztratil důležité minuty, a zasunul jej na místo. Tak jsme nebezpeční, nebo ne? pomyslel si, než odstřelil zámek ágévéčka.

„Máme auto, Ariane. Měli bychom odsud vypadnout,“ řekl.

Arian se dlouze, pomalu nadechl a vykročil k němu. Stanton okamžik zvažoval, že by mu pomohl, ale potom ten nápad zavrhl. Znal Ariana Peltera dobře: v takovém stavu, v pozici krysy zahnané do kouta, byl nebezpečný.

„Hej! K čertu, vy, co to?… och.“

Byl to ofiodapt s vylepšenou tělesnou konstrukcí, a tak si možná myslel, že nějaké dva ávégéčkové zlodějíčky zvládne. Vysoký byl dva metry, na kůži měl jemné šupinky a tesáky mu přesahovaly přes úzký spodní ret. Zamrkal hadíma očima a zarazil se, když se k němu Pelter otočil a namířil pulzní pistoli. Stanton zalétl pohledem nejdřív k ofiodaptovi a potom k Pelterovi. Vypadalo to, jako by mu zbývající fialové oko svítilo.

„No tak, musíme jet,“ ozval se Stanton. Ale byl to chabý pokus předejít tomu, co už bylo jisté. Nasedl na místo řidiče.

Ofiodapt zvedl ruce a začal ustupovat.

„Když k čertu, tak k čertu,“ řekl Pelter a střelil ho do břicha. Ofiodapt se chytil za trup, z něhož se začalo kouřit, a zhroutil se. V panice se ale těžce zvedl do kleku. Pelter k němu došel. Nohy měl toporné a vypadalo to, že sám každou chvíli zkolabuje.

„Už víš, jaký to je? Víš to?“ řekl Pelter a zabodl hlaveň zbraně ofiodaptovi do obličeje. Muž přikývl. V hadích očích měl slzy.

„Ariane, na tohle nemáme čas,“ vybídl ho Stanton. Záměrně si nevšímal, co se děje. Raději vytáhl čipovou kartu, velice podobnou té Cormakově, a zasunul ji do otvoru palubního počítače. Zjistil, že takovým jako Pelter často nestojí za to pokračovat, když nemají publikum.

Pelter sklonil zbraň a otočil se, jako by se chtěl vrátit k ágévéčku. V ofiodaptově obličeji se objevil výraz úlevy. Vydržel mu ale jen do chvíle, než se Pelter otočil a střelil ho do krku. Ofiodapt padl na záda a přitom syčel jako tvor, na něhož se adaptoval.

„Parchante,“ ulevil si Pelter.

Stanton věděl, že o ofiodaptovi nemluví.

2

Kosmetika: *Smíme se kosmeticky měnit, jak se nám zlíbí a jak si to můžeme dovolit, a proto teď lidstvo získalo takovou pestrost. Genetické úpravy jsou za jistých omezených okolností legitimní, proto máme maridapty, kteří mohou snadno pracovat na mořských farmách, adaptace pro vysokou gravitaci (ze zjevných důvodů), a styčníky, kteří jsou uzpůsobeni pro práci ve vakuu. Určitý zmatek existuje ohledně smyslu kočkodaptů a ofiodaptů. Prosím, prosím, čtenáři, uvědomte si, že tyto dva termíny jsou nevhodně vytvořené. Nejedná se o adaptace. Jsou to kosmetické úpravy. Kočkodapti nemají devět životů a nevyžadují místo toalety bedničku s pískem, stejně tak ofiodapti nemají jedovaté zuby a nepolykají svůj oběd vcelku!*

New Vogue

Pronikavá červená a zelená světla blikala ze všech směrů. Policejní vůz s nafouknutými vnějšími nárazníky a družinou droidů, kteří se hnali za ním jako hejno obrovských stříbrných bublin, prosvištěl kolem nich doprava. Dva policisté se po nich podívali, ale letěli dál. Stanton tušil, že mají zásah, ale neměl ponětí, co jej vyvolalo. Kristepane, přestřelky na střešních portech a údery ze satelitů. To byla vážně tajná podzemní buňka. Veškeré krytí bylo určitě v háji.

„Tohohle se zbavíme a vezmeme si jiné. Potom nás zavezu za doktorem Carlem," řekl, ale nečekal, že dostane odpověď. Pelter měl na krku další dvě náplasti, takže byl určitě mimo. Z jediné náplasti, kterou si Stanton vzal kvůli ruce, už začínal vidět věci kolem jakoby v lehkém oparu.

„Jedeme do Norvabanky," prohlásil Pelter a otočil se ke Stantonovi.

„Ariane, jsi hrozně zřízený. Potřebuješ se dát do pořádku.“

„Pojedeme do Norvabanky a potom za Sylakem.“

„Ariane…“

„Jestli… už nevědí, kdo jsme, brzy budou. ZBC jim to řekne a vydají na nás zatykače. Nejdřív pojedeme do Norvabanky.“

Stanton se s tím smířil. Jednou rukou naváděl AGV dolů k jednomu z portů arkologie. Věděl, že se mu tam podaří najít stroj, který nebude tak snadné vystopovat. Teprve o sekundu později mu došlo něco dalšího, co Pelter řekl.

„K Sylakovi! Zbláznil ses?“

Když se k němu Pelter znovu otočil, okamžitě zalitoval, že to řekl. Tenhle smrtící pohled viděl už mnohokrát a pokaždé před vraždou.

Rychle pokračoval: „Proč k Sylakovi? Přece víš, v čem jede. Ta jeho kybernetická svinstva z tebe udělají trosku, Ariane.“

Pelter sledoval bočním oknem, jak Stanton s ágévéčkem přistál. Když znovu promluvil, znělo to unaveně, což už bylo lepší znamení. „Až mě bude zajímat tvůj názor, Johne, zeptám se tě na něj. Teď dělej, za co tě platím, a odvez mě tam,“ řekl.

Stanton se neubránil tomu, aby dodal: „Vsaď se, že ho sledují. ZBC ho toleruje jen tak tak. Ještě před rokem jsi ho chtěl zlikvidovat.“

„Stejně – k Sylakovi.“

Stanton vypnul AGV, a když se jediná turbína dotočila, vystoupil. Rozhlédl se po okolí. Toto parkoviště še nacházelo mezi bokem pětiposchoďové arkologie a lesnatým hřištěm. Pod černými duby a zkříženými ovocnými stromy zahlédl děti prohánějící se na antigravitačních skútrech. Zdejší stroje nebyly tak nové jako na věži Nadačního paláce. Mnohým z nich sice zůstávala možnost městského ovládání a byly zcela legální, ale byly neregistrované. Nedaleko zahlédl vhodného kandidáta. AGV bylo pod zastřešenou částí portu, sto metrů směrem dovnitř. Koroze byla přemalovaná barvami gangu. Mělo krátká kluzná křídla a turbínu, která k němu evidentně nepatřila. Na mnoha jiných planetách, kde Řád nebyl příliš v oblibě, to bylo stejné. Lidé si chtěli ponechat co nejvíc nezávislosti, ale to z

nich dělalo snadný cíl. Stanton se opatrně chytil za ruku a kývl hlavou. Když si Arian otevřel dveře, obešel AGV ke straně spolucestujícího. Arian nabídku pomoci odmítl. Z popáleniny na tváři se mu řinula tekutina. Vypadal odporně.

„Tím bychom měli získat hodinu, možná i víc. Zlikvidoval jsem palubní počítač, takže budou muset použít satelitní sledování, pokud je k dispozici," řekl Stanton a pak ukázal na AGV, které vybral. „Nebudou vědět, že jsme si je vzali, dokud to někdo neohlásí."

Pelter neřekl nic. Jednoduše vykročil naznačeným směrem. Stanton šel vedle něho. Byl ve střehu. Teprve když se dostali pod střechu, Pelter zavrávoral a málem se zhroutil. Stanton ho zdravou rukou podepřel, zlomenou nechal viset u boku. Natekla na dvojnásobek normální velikosti, a navzdory náplasti bolela jak čert. Ale jestli Pelter unesl, co se stalo jemu… Když došli ke druhému autu, Stanton nemusel ustřelit zámek ani použít čipovou kartu. Měli štěstí. Napadlo ho, jestli měli štěstí i ve všem ostatním. Nevypadalo to tak, ale byli živí.

Cormac si nevšiml zvláštních pohledů, kterých se mu dostávalo, když vycházel po nástupní rampě k deltakřídlovému raketoplánu. Jistě, měl na sobě skvrny od potu a byl trochu potrhaný, ale mnozí pasažéři vypadali podstatně výstředněji. Možná to bylo jeho strnulým výrazem, postrádajícím jakékoli emoce, toporným sebeovládáním, které působilo nebezpečně křehkým dojmem. Mnozí by si rádi poslechli jeho vnitřní monolog.

Runsiblová UI, jsem u raketoplánu.

Ani teď nedostal žádnou odpověď. Pokusil se o neverbální přístup k UI, ale byl zablokovaný. Nechápal to. Bylo to, skoro jako by se UI chovala iracionálně, což samozřejmě nešlo.

Potřebuji vědět, čeho se týkala ta tvá dedukce. Proč bylo nutné, abych projevil citovou reakci? Nechápu to.

Zastavil se u krátké fronty, která čekala na horním konci rampy, a rozhlédl se po plastbetonové ploše, na níž stály stovky různých lodí. UI s ním nehodlala mluvit. No co, nepříslušelo mu soudit to. Určitě to mělo své důvody. Tady neměl co do činění s člověkem, který se

nechává řídit svými žlázami. Přestal se tím zabývat a zaměřil se na lodě, které měl před očima.

Jejich vzhled byl bizardní a rozmanitý a často nedělaly ústupky odporu vzduchu. Jedna z nich přivážela separatistům z Cheyne III zbraně a on se pravděpodobně už nikdy nedozví která. Žádná z malých meziplanetárních lodí to být nemohla. Muselo to být něco, co mělo podprostorové motory, díky nimž se to mohlo dostat mimo Řád, kde se takové zbraně daly snadno koupit. A nebyly to ledajaké zbraně. Separatisté z Cheyne III byli nejlépe vyzbrojenou skupinou svého druhu, na jakou za dvacet let narazil. Říkalo se, že získali něco opravdu zvláštního, něco skoro až nepředstavitelného. Co mohlo být důležitější než sledování –

„Pane… pane?“

Cormac zamrkal a přenesl pozornost na stevardku. Podrážděně přitiskl ruku na dlaňový snímač, který držela. Lidé byli tak strašně neefektivní. Koho mohlo napadnout něco tak absurdního jako udělat z nich personál v raketoplánech? Angelina si ho spletla s androidem. Bral to jako kompliment. Stroje měly vždycky dokonale logické důvody, proč dělaly to, co dělaly.

„Ehm, Iane Cormaku, bohužel vám musím oznámit, že při vaší rezervaci se stala chyba.“

Cormac se překvapeně podíval na její zdvořilý úsměv a chromované zuby a pokusil se spojit si to, co právě řekla, s nějakou známou realitou. Bleskově se připojil k rezervačnímu systému a prolétl seznam pasažérů. Jeho jméno tam bylo, na špatném místě. Přehrál si slovo od slova žádost, kterou odeslal prostřednictvím městské UI, protože runsiblová UI s ním nekomunikovala. Nemohlo dojít k chybě.

„Jak to myslíte?“ zeptal se, když ho nenapadlo nic jiného, co by se hodilo.

„Žádal jste o soukromé sedadlo. Bohužel vám bylo přiděleno místo ve veřejné části. Máte sedadlo D16.“

Runsiblová UI, mám nějaký problém s rezervací.

Nedostal odpověď. Zkusil to jinde.

Městská UI, mám nějaký problém s rezervací.

Ani teď se odpovědi nedočkal.

„Jistě…“ řekl Cormac stevardce. Vzal si kartu a nechal se usměvavým stevardem odvést ke svému sedadlu. Byl to snad nějaký žert?

„Tady je vaše místo, pane.“

Cormac se posadil.

Městská UI udělala chybu?

Rozhlédl se. Hned vedle něho seděl šedovlasý starý muž ve zmačkaném obleku. Někteří lidé považovali za důstojné vypadat staře; Cormac nikdy nepochopil proč. Muž měl úzké oči a pohled, který v Cormakovi budil pocit, že by jej měl poznat. Zapátral po informacích a narazil. Neměl spojení. Zkusil to znovu a tentokrát dostal zprávu dřív, než stačil položit otázku:

Aktuální vzhled je japonský.

„Letíte na Cereb?“

Cormac si muže prohlížel a snažil se přijít na to, co se sakra děje s jeho spojením. Že by je poškodil? Jak se to mohlo stát? Bylo přece uvnitř lebky. Musel by utrpět zranění vážnějšího rázu než otřes mozku, aby je poškodil. Dál na starého muže civěl. Co to řekl? Cereb? Nenapadala ho žádná vhodná odpověď. Raketoplán letěl na Cereb, měsíc, kde byl umístěn runsibl. Neletěl nikam jinam.

Starý muž se předklonil. „Ptal jsem se, jestli letíte na Cereb.“

Řekl to velice hlasitě. Ostatní pasažéři se otáčeli, co je to za rozruch.

„Ano,“ odpověděl kysele Cormac. „Letím na Cereb.“

Připadal si směšně.

„Nemám to tam rád. K čertu s těmi UI – člověk by za sebe měl myslet sám.“

Cormac se od něho odvrátil. Do žeber ho dloubl prst, který byl jako železná tyč.

„Co vy na to?“

„UI jsou výkonné,“ řekl ostře Cormac. „Bez nich bychom –“

„Pás.“

„Co prosím?“

Starý muž ukázal na Cormakův bezpečnostní pás. Cormac si jej zapnul. V manažerské třídě člověk pásy nepotřeboval; o všechno se postarala tlumicí pole. Člověk taky nemusel sedět s protivnými dědky. Opřel se a nadechl se pro uklidnění. Znovu zkusil, jestli se bude moci připojit, a dočkal se pomalé reakce. Jeho zrakovému centru se ukázaly plány nějakého motoru. Nic takového si nevyžádal. Otevřel oči až ve chvíli, kdy ucítil charakteristické kroucení ve vnitřním uchu, jak se zapnula antigravitace a raketoplán se zvedl ze země. Poslouchal svist větru, jak se deltakřídlo rozletělo vpřed a okamžitě se začalo naklánět nahoru. Eliptickým průzorem v přední straně křídla, před částí, kde seděli, viděl šedivý mrak, který se na ně řítil jako padající zeď. Při pohledu zadním průzorem bylo vidět řídicí věže, které zůstávaly dole, jak se křídlo vytáčelo do pětačtyřicetistupňového stoupání. Antigravitace se přeorientovala a zrychlení se zvýšilo. Raketoplán prorazil hradbu mraků.

„Tomu říkám technika!“

Cormac se podíval na starce. Doufal, že tentokrát nemluví na něho.

„Lepší než hromada debilních nanoobvodů!“

Cormac zavřel oči.

Runsiblová UI, jsem na cestě. Odpověz, prosím.

Opět následovala nevysvětlitelná prodleva, ale tentokrát odpověď dostal.

Horace Blegg tě bude instruovat, jakmile se raketoplán vymaní z gravitačního pole. Bude tě kontaktovat.

Cormac nechal oči zavřené. Nechtěl je otevřít. Horace Blegg: špičkový lidský agent Zemské centrály, UI a vlády. Říkalo se mu ‚Prvotní příčina‘ a objevoval se pouze tehdy, když se dělo něco kritického. Cormac si spojil několik klíčových faktů. O Bleggovi se říkalo, že je Japonec. Od silných zemětřesení, která poslala ostrovy pod hladinu, jich nebylo k vidění mnoho. Také se říkalo, že Blegg je přirozeně nesmrtelný a pochází z předkosmického věku. Údajně že přežil jednu z prvních atomových explozí na Zemi. Pověsti a báchorky se ho držely jako kuličky lopuchu psího kožichu. Byl legenda.

Cormac otevřel oči a podíval se na starého muže. Starý muž na něho mrkl.

Stanton vešel posuvnými dveřmi do lékárny. Jednu ruku měl zastrčenou v kapse, tu zraněnou se snažil držet co možno nejklidněji. Nalevo od něho opuštěně stálo několik motorizovaných nákupních vozíků, které ještě neodjely do různých výklenků vzadu ve stěně.

Každý vozík měl kolečka – antigravitace byla pro tento obchod asi příliš drahá – a byl vybaven košíkem ve výšce pasu a ovládací skříňkou na zadní straně. Někdo nahoře si zřejmě myslel, že je bůhvíjak vtipné dát jí tvar starodávné cínové soupravy pro první pomoc. Stanton si nevšímal toho, že na horní straně jeho skříňky je otvor pro kreditní kartu; místo toho hodil na misku pod ním hrst novokartaginských šilinků. Miska se naklonila a skříňka jeho peníze spolkla. Displej hned vedle otvoru pro kartu zablikal a ukázal mu stav jeho účtu. Když pak chodil uličkami obchodu, vozík ho následoval jako věrný psík.

V obchodě bylo k mání všechno, co může zraněný člověk chtít, počínaje aspirinem či nástřikovou syntetickou kůží a konče zařízením pro scelování buněk. Daleko vzadu dokonce zahlédl chromovaný lesk chirurgických robotů vyrovnaných v regálech. Stanton si vybral krátkodobé obvazy a bandáže, syntetickou kůži, několik velkých plastových lopatek, které se daly použít jako dlahy, injektor, léky s nejrůznějšími výstrahami a výjimkami ze záruky a také pár infúzních souprav. Jak je házel do vozíku, údaj na displeji rychle klesal k nule.

Když se rozhlédl, všiml si, že většina zákazníků nejspíš nejsou trvalí obyvatelé Cheyne III. Lidé, kteří nakupovali takové zásoby, byli buď ostřílení runsibloví cestovatelé, nebo posádky a majitelé kosmických lodí. Když byl s nákupem hotov, urychleně obchod opustil. Vozík jel s ním.

Před obchodem byla pasáž, jejímž středem se táhly obezděné květinové záhony. Intenzita vůně, již kolem sebe květy šířily, byla skoro až nepříjemná. Nahoře zastřešovaly ulici mezi vrcholky budov arkologie po obou stranách šestiúhelníky z růžového skla. Pod nimi

visely na silných napájecích kabelech kulové bezpečnostní automaty. Nezdálo se, že by si ho některý všímal. Stanton si cestou na konec pasáže, kolem mnoha obchodů, kaváren a klenutých vchodů do zábavních center, dával dobrý pozor, jestli není sledován. Nevšiml si však nikoho. Zdejší lidé byli zabráni do svých poživačných zábav a nestarali se o něho. Krátce nato vyšel z arkologie na parkoviště AGV na úrovni terénu. Ametystové kamínky mu křupaly pod nohama. Vozidla stála po jednom v labyrintu parkovacích míst ohraničených nízkými živými ploty z jehličnatých dřevin, jejichž jehličí bylo spíš modré než zelené. Stanton došel k AGV, které ukradli, a nahlédl dovnitř. Pelter byl stále v bezvědomí. Lékové náplasti a zranění, která utrpěl, si nakonec vybraly svou daň. Stanton otevřel dveře na straně řidiče a rychle naházel nákup na sedadlo. Vozík vyplivl na misku drobné a zůstal stát.

„Nech si to," řekl Stanton a vozík odjel, skoro až radostně.

Nejdřív jeho vlastní zranění. Stanton si sedl do auta, nabil injektor, vyhrnul si rukáv a vpíchl si dávku do předloktí. V několika sekundách byl z paže studený, necitlivý kus masa. Druhou rukou si ji vytáhl z kapsy a pracně ji dal do dlah. Ještě si přilepil další náplast na biceps. Když se přesvědčil, že zlomená kost je znehybněná, natáhl ruku k Pelterově hlavě a otočil ji k sobě. Uviděl, jak vypadá, sykl mezi zuby a sáhl pro plechovku se syntetickou kůží. Když nanesl vrstvu na poškozenou stranu separatistovy hlavy, sundal mu z krku náplasti a celou tu hrůzu překryl přilnavým obvazem. Nic jiného vlastně ani nemohl dělat. Pelter potřeboval plastickou rekonstrukci většího rozsahu. Když Stanton vyřešil tuto věc, napíchl hadičku jednoho infúzního pytlíku Pelterovi do žíly pod loktem, naklonil ji, aby vzduch vybublal hadičkou na hladinu roztoku, a pak pytlík stiskl, aby tekutinu vstříkl do žíly. Když byl pytlík prázdný, přilepil další na střechu AGV, napojil ho dlouhou hadičkou a napíchl jej také. Koktejl medikamentů, před jakým by výrobci varovali, stříkl Pelterovi přímo do krku. Během minuty muž zalapal po dechu, otevřel oči a naklonil se dopředu.

„Jak dlouho jsem byl mimo?" zaskřehotal.

„Zhruba hodinu," řekl mu Stanton.

„Tak dělej. Možná už je pozdě.“

Pelter si prohlédl kapačku a hadičku a obličej mu vzplál hněvem. V první chvíli to vypadalo, že si chce hadičku vyškubnout, ale potom hněv opadl a on se znovu opřel.

„To bylo riskantní, Johne,“ prohlásil.

Stanton přikývl, nastartoval a zvedl kalichový ovladač. Auto se s hlubokým bzučením vzneslo do vzduchu. Přejel palcem po naváděcí kuličce v kalichu a vozidlo se rozlétlo nad parkovištěm dopředu. Pelter chvíli mlčel. Když znovu promluvil, cedil slova přes zuby.

„Musíme se připravit na rychlý přesun. I když nám v bance neodmítnou výběr, nějaká řádová UI po tom určitě brzo půjde,“ řekl.

Stanton znovu přikývl. Ruka ho opět začínala bolet a on si chtěl dát kost zcelit raději dřív než později. Palcem potlačil kuličku víc dopředu a rychle oblétl s ágévéčkem okraj arkologie. Tady. Pasáž byla jen výběžek z hlavního komplexu. Přistál s vozidlem na druhém parkovišti uprostřed komplexu samostatných budov. Tady si bohatší korporace nechaly postavit vlastní zvláštní základny. Nepotřebovaly si pronajímat prostory od arkologie.

„Jestli už po tom jde UI, nedostaneme se odsud,“ řekl.

Pelter bez odpovědi otevřel dveře a vystoupil. Pořád měl na Stantona vztek za jeho neposlušnost, ale pohyboval se teď dobře. Slaný infúzní roztok a léky mu dodaly energii, za kterou bude muset později zaplatit. Stanton to věděl. Vystoupil a šel za ním.

Kóje pro bezpřepážkové transakce vybíhala z boku budovy Norvabanky jako nějaký viktoriánský skleník. Vlastní budova byla klenutá skoro jako mešita a stála na okraji jednoho z parků arkologie. Pelter prošel posuvnými dveřmi a zamířil rovnou k jednomu z bankomatů. Stanton zůstal u vchodu a odtamtud sledoval, jak Pelter položil ruku na dlaňový snímač a přitiskl zbývající oko k sítnicovém skeneru.

„Identifikace provedena. Co si přejete, Ariane Peltere?“ zeptal se ho stroj medovým hlasem.

„Chci vybrat hotovost,“ odpověděl Pelter.

Stanton si všiml, že ostatní klienti si jeho i Peltera prohlížejí. Nepřekvapovalo ho to. I on by si takového páru všiml.

„Prosím, zadejte požadovaný obnos a potvrďte jej," instruoval ho automat.

Pelter chvilku ťukal a pak znovu přitiskl dlaň a oko na snímače. Vzduchem se rozlehl hluboký tón. Stanton viděl, že Pelter mluví, ale neslyšel ho. Aktivovalo se zvukové pole a bankovní automat se Peltera zřejmě ptal, zda žádá o služby bankovní ochranky. Stanton se podíval nahoru a uviděl, jak se oko na stopě natočilo a zaměřilo se na něho. Slyšel, jak se dveře za ním zamkly. Pelter dál mluvil. Po chvíli se dveře znovu s cvaknutím odemkly. Pelter ustoupil. V dolní části bankomatu se odsunula dvířka. Pelter sáhl dovnitř a vyndal kufřík, který mu banka na výběr poskytla, pravděpodobně bez zvláštního příplatku. Pelter a Stanton rychle opustili budovu.

„Kolik?" zeptal se Stanton, když znovu letěli. Pelter otevřel kufřík a ukázal jeho obsah. Stanton hvízdl, když uviděl očka, která se na něho třpytila z černého sametu.

„Jsou to čtyři miliony novokartaginských šilinků ve stotisícových jednotkách," prohlásil Pelter.

„Jakého druhu?"

„Ryté safíry, skenovatelné. Dá se jimi platit všude, dokonce i mimo Řád. Zůstaň se mnou, Johne, a deset bude tvých. Ale když mě o ně zkusíš připravit, zabiju tě."

„Já tak nepracuju," řekl Stanton. „To přece víš."

„Vím… a teď nás zavez k Sylakovi."

„Jak si přeješ, Ariane."

Sylac byl chirurg, na kterého se v Řádu dívali skrz prsty. Z toho, co se sebou lidé mohli provést, včetně kosmetických úprav, genových adaptací a kyberimplantátů a modifikací, stálo mimo zákon jen málo. To, co Řád nesl nelibě, byli lidé, kteří výše zmíněné úkony prováděli bez náležité kvalifikace nebo kteří rádi experimentovali a pro něž bylo lidské tělo testovací plocha, nebo dokonce hřiště. Ale dokud si nikdo nestěžoval, nedalo se s nimi nic dělat. Na to, co s nimi dělal Sylac, si zatím nestěžoval nikdo. Prakticky ve všech případech k němu chodili pro něco, s čím by jiní, uznávanější chirurgové nechtěli nic mít.

Stanton ho neměl rád, nevěřil mu a nechápal, proč Arian chce být zrovna tady. Pátravě se rozhlédl po okolí. Operační sál byl supermoderní. Nad operačním stolem se krčil chirurgický robot, který trochu připomínal obrovského chromovaného švába. Přístroje, které lemovaly jednu stěnu, nesly označení jako: Kosticel a.s., Buněčné lepení a Nervectonic. Pod nimi, v řadách kryogenních válců, byly věci, které nechtěl zkoumat příliš zblízka – pravděpodobně náhradní díly a zbytky.

Dlouhý pracovní stůl na druhé straně sálu byl plný přístrojů, o nichž měl Stanton jen chabé povědomí. Viděl tam výběr mozkových superek, posilovacích kloubových motorů, nervových spojení a synaptických přípojek, a to byla jen malá část všeho, co tam leželo. Stanton chápal, že mnohé z těchto věcí jsou určeny těm, kterým nestačí pouhé fyzické posílení nebo mozkové vylepšení a chtějí zajít dál. Věděl, že někteří lidé doopravdy chtějí ztratit svou lidskost a stát se beze zbytku kyborgem.

„Tak co to bude?“ řekl Sylac. Otočil se k nim a založil si ruce na prsou – všechny čtyři.

Sylac byl sám sobě reklamou. Až do výšky pasu vypadal jako člověk, ale odtamtud se všechno začínalo drasticky kazit. Z pasu vybíhaly dvě paže se dvěma klouby, které by se víc hodily na chirurgického robota. Zakončení těchto dvou paží se nijak nepodobala lidským rukám. Tvořily je konfety nožů a tajemných nástrojů. Jeho trup měl kýlovitý tvar, aby tyto dodatečné přídavky unesl. Hlava posazená nad zcela normálními rameny a pažemi, měla půlku hemisféry vychýlenou do strany, jako by srůstala s dělovou koulí.

„Jsme rádi, že jste nás přijal,“ řekl Pelter.

Sylac si je oba prohlédl. „Copak, váš normální doktor šel do důchodu?“ Samolibě se ušklíbl.

Pelter nejistě došel k operačnímu stolu. Sylac ho pozoroval, stále s tím samolibým úsměvem. Stanton věděl, že chirurg má všechny důvody k tomu, aby se cítil sebejistě: separatistům ani ZBC se už nějaký čas nedařilo dostat se mu na kobylku. Zásluhou superkových vylepšení neměl daleko k úrovni řádových UI a vzhledem k technice,

jíž se obklopil, bylo nepravděpodobné, že by ho mohlo zlikvidovat něco menšího než taktický úder, ale i pak…

Pelter položil na stůl čtyři vyryté safíry.

„Nějak hodně za pár oprav," poznamenal Sylac.

Pelter si sundal z opasku něco, co vypadalo jako malý černý oblázek, a položil to k safírům.

„Och," řekl Sylac.

„Nejdřív můžete vyřídit tady přítele," řekl Pelter. „To, co budu chtít já, bude trvat trochu déle."

Stanton krátce zaváhal, když se Pelter zadíval směrem k němu, a potom postoupil dál do sálu. Sylac ho chvíli pozorně sledoval a pak mu pokynul k operačnímu stolu. Stejné gesto způsobilo, že chirurgický robot se napřímil a začal pohybovat některými svými nástrojovými pažemi způsobem, který se nedal označit jinak než jako dychtivý. Sylac přešel ke stolu a smetl si do dlaně safíry a tu další věc, kterou tam Pelter položil. Okamžik nato motory stolu tiše zapředly a stůl se na řadě míst složil, takže se z něj stalo křeslo s opěrkami pro hlavu a pro ruce. Sylac jednou ze svých kovových paží ukázal na křeslo. Bylo to ladné gesto a o to víc probouzelo nervozitu. Stanton došel ke křeslu a posadil se. Podíval se na Sylaka, ale kyberchirurg se mezitím otočil jinam a kráčel k bočnímu stolu. Místo Sylaka došel ke Stantonovi robot. Vymrštil tenkou paži a čistě mu rozřízl závěs.

„Počkejte chvilku!" vykřikl Stanton.

Vzápětí vyskočily dva polstrované chytáky, odtáhly mu ruku stranou a přišpendlily ji k opěrce křesla. Ucítil, jak o sebe části zlomené kosti uvnitř drhnou, a zařval, spíš šokem než bolestí jako takovou.

Sylac se po něm ohlédl. „Já mám na práci jiné věci, pane. Vy máte jenom zlomenou ruku."

Stantonovi projela ramenem ostrá bolest. Podíval se a zjistil, že tam má přitisknutý nějaký kotouček. Paže mu úplně zmrtvěla: nervový blokátor. Stanton se podíval po Arianovi, ale separatista upínal pozornost na Sylaka, který si prohlížel černý aparátek.

„Co s tím chcete dělat, Peltere?" zeptal se.

„Chci to nasadit na vojenskou superku a přes rozhranní připojit na svůj optický nerv," řekl Pelter a s těmito slovy si z obličeje sundal obvaz.

Sylac se s výrazem který se ze všeho nejvíc podobal nezájmu, podíval na trosku jeho tváře. „Budu tady muset nasadit nějaké transplantáty, ale vaše platba to pokrývá," prohlásil.

Pelter pokračoval: „Také chci odstranit otisky prstů a rukou a změnit otisk sítnice."

Stantona tento rozhovor sice fascinoval, ale nedokázal se na něj soustředit. Robot mu cupitavými pohyby zahnutých skalpelů odstranil dlahu a bandáže. V normální nemocnici by to bylo poměrně nepříjemné, ale tady? Potom mu rozřízl rukáv košile a rozhrnul jej… jenže to, co stroj rozřízl, nebyla jenom košile, jak si Stanton náhle uvědomil. Rychle odvrátil pohled od čistě zlomené kosti, kterou tam uviděl, a přikrčil se, když uslyšel, jak hadičky odsávají krev, jež začala prýštit. Následoval další pohyb, ale bez bolesti, a po něm uklidňující bzučení aparátu na scelování kostí. Stanton nemohl říct, že by na něho Sylakovo zacházení s pacienty udělalo dojem.

Sylac si přidržel oblázkovitý předmět těsně u oka. „K čemu se budete připojovat?" zeptal se Peltera.

„To je moje věc."

Sylac pokrčil rameny a podržel předmět na otevřené dlani. „Tuto řídicí jednotku vám mohu nainstalovat do mozku, aniž by to vyvolalo příliš velký tlak," řekl, pak se otočil a vzal ze stolu šedou superku. Měla tvar fazole a byla dlouhá asi pět centimetrů. „Tohle je velké, ošklivé hardwarové zařízení, Ariane Peltere, a s tím optickým rozhraním na vás nebude hezký pohled."

„Na to kašlu. Postarejte se o to, aby to fungovalo," odvětil Pelter.

Stanton se na něho podíval. Takového Peltera neznal. Kam se poděla jeho vyhlášená ješitnost? Za dobu, co ho Stanton znal, dokázal utratit za kosmetické úpravy jmění. Pohled na Sylaka mu prozradil, že také chirurg se na něho dívá. Nenadále ho něco zatahalo za rameno a do poraněné ruky se vrátila hluboká bolest. Sklouzl pohledem dolů a uviděl, že rána je scelená.

„Mám práci," prohlásil Sylac. „Takže bych uvítal, kdybyste tam nevysedával celý den."

Stanton sklouzl z křesla, ale ostražitě při tom pokukoval po robotovi. Když ohnul prsty, čekal další bolest, ale žádná se nedostavila. Pelter se pohnul, aby obsadil křeslo místo něho, a také Sylac přistoupil ke křeslu. Jeho kybernetické paže se rozevřely a složité lesklé prsty jejich rukou začaly rotovat. Pelter se otočil ke Stantonovi. „Něco bych od tebe potřeboval, Johne. Setkáme se za dva dny na Starport Boulevardu, u Saone v obvyklém čase. Až tě tam najdu, chci vědět, kdo to byl a kam jel," dodal.

Takže o to šlo. „Budeš v pořádku?" zeptal se Stanton.

Pelter si ho chvíli prohlížel a potom se otočil jinam. Samozřejmě že bude v pořádku. Kdyby je Sylac chtěl zlikvidovat, nedostali by se až sem, a kdyby je chtěl zabít tady, John by mu v tom nemohl nijak zabránit. Chvíli se díval, jak robot přirazil Pelterovi na krk nervový blokátor. Potom se odvrátil a opustil sál. Litoval, že nemůže zavřít uši před zvuky, které následovaly.

* * *

Jakmile se raketoplán vymanil z náruče Cheyne III, antigravitaci vystřídal tah iontových motorů. Hvězdami posetý vesmír ovládl okna a vytlačil z nich poslední zbytky oranžovomodrého světélkování atmosféry. Cormac cítil, jak se pomalu boří do křesla, když pro pohodlí pasažérů zavedli gravitaci jednoho g.

„No tak, odepni si ten pás. Je čas na drink."

Cormac uvolnil svůj pás a toporně následoval Blegga k palubnímu baru. Díval se, jak si starý muž razí cestu ostatními pasažéry. Sám ustoupil a čekal. Zjišťoval, že se jen s obtížemi ovládá, neboť se ho znenadání zmocnila skoro až neodolatelná touha zeptat se Blegga, proč má tak směšné jméno.

„Mně velkou skotskou," řekl Blegg. Potom se otočil ke Cormakovi a zeptal se: „A pro tebe?"

„Vodu Albion, prosím."

„Barmane! Dvě velké skotské!"

Cormac zavrtěl hlavou a rozhlédl se po interiéru raketoplánu. Bar zaujímal zadní část tohoto křídla. Deset metrů nalevo od něho byla přepážka, za níž předly motory, a lodní UI, která zlomkem svých schopností stroj řídila. Za přepážkou bylo další křídlo o silném průřezu s další tisícovkou pasažérů. Příliš mnoho životů, než aby se daly svěřit obyčejnému lidskému pilotovi. Cormac znovu nasměroval pozornost k baru a sledoval, jak jim ruce s plovacími blánami nalévají drinky. Stroj by to zvládl mnohem efektivněji. Vzal si sklenku, kterou mu Blegg podal, a oba se vrátili na svá místa. Když se posadili, Blegg ukázal na barmana, maridapta.

„Jistě, stroj by tu práci zastal efektivněji, ale proč by přepravní společnost měla platit za drahý hardware, když se najdou lidé jako on, kteří jsou ochotní udělat to proto, že je to baví, za cestu zdarma?“

Cormac se na Blegga zahleděl se silným podezřením. „Bylo mi řečeno, že mě máte instruovat.“

„Máš tak sevřenou prdel, že mě překvapuje, proč se vůbec obtěžuješ jíst.“

Cormac se napil skotské, aby potlačil touhu odpovědět.

„Instrukce,“ řekl Blegg.

Cormac na něho pohlédl a náhle zjistil, že se dívá do očí, které připomínají hřebíkové hlavičky. Zvuky přicházející ze všech stran najednou ustoupily do pozadí a jeho páteře se dotklo něco chladného. Pak mu v hlavě promluvil nový hlas.

Na samarkandském runsiblu došlo k selhání tlumiče.

Cormac se znovu napil skotské.

To jste vy?

„Samozřejmě že jsem to já,“ odpověděl Blegg. „Znělo to snad jako některý z těch křemíkových idiotů? A teď přemýšlej o tom, co jsem ti právě řekl.“

Cormac se okamžitě napojil na technické stránky runsiblů a začal si stahovat čísla. Jeho zrak obestřelo po okrajích cosi černého, co zkazilo všechno, co si stahoval. Viděl, jak soubory slábnou a mizí. Pak mu v hlavě něco zadunělo a spojení se přerušilo. Měl halucinaci, částečně zrakovou a částečně hmatovou. Pokřivenou iluzi. Tápal

uvnitř vlastní hlavy, ztracený, propadající panice. Potom ho po rameni poplácala něčí ruka a stáhla ho zpátky.

„Řekl jsem, abys přemýšlel o tom, co jsem právě řekl," připomněl mu Blegg. „Přemýšlel."

Cormac se znovu podíval do těch očí. Cítil sílu a zmobilizoval vůli.

Panikařit je blbost. Použij hlavu.

Uposlechl Bleggovu radu a použil jednoduché metody výpočtů z hlavy, které se naučil tak dávno, že mu ani nestálo za to pamatovat si to. Začala mu vycházet nějaká čísla. Překontroloval je a začal si dávat dohromady krizový scénář. A jelikož na to přišel sám, z nějakého důvodu mu to všechno připadalo reálnější.

„Ten, kdo by prošel, by prošel téměř rychlostí světla," řekl a v duchu – ve fasetě, kterou obvykle používal pro stahování obrázků – uviděl, co se muselo stát.

Říká se tomu představivost, Iane Cormaku.

Cormac pohlédl na Blegga, ale ten se od něho odvrátil a sledoval, jak kolem prochází jeden z ostatních pasažérů. Když začal odpovídat, pomalu otočil pohled zpátky ke Cormakovi.

„UI samarkandského runsiblu se ještě před zničením podařilo vysílat po dobu nula celá tří sekund. Vážná konstrukční havárie, kterou se nepodařilo detekovat včas, aby bylo možno zabránit příjmu. Runsiblový technik, který se jmenoval Freeman, prošel. S největší pravděpodobností se o ničem nedozvěděl. Třicet megatun, to je jen velice opatrný odhad."

„Sabotáž?" zeptal se Cormac, když se na něho upřely ty oči jako hřebíkové hlavičky.

„Je to pravděpodobné. Znáš bezpečnostní parametry runsiblů?"

Cormac přikývl a pak se zeptal: „Mluvíme o obětech v řádech milionů?"

„Ne, samarkandský runsibl byl povrchový a nacházel se na studené planetě."

„Tak v jakých řádech?"

„Na Samarkandu bylo deset tisíc devět set pět obyvatel, včetně UI. Několik golemových androidů se nacházelo v blízkosti exploze a

téměř jistě bylo zničeno spolu s runsiblovou UI. Pokud jde o ostatní… planetu terraformovali s využitím odpadního tepla z runsiblových tlumičů. Než se tam dostaneš, vrátí se skoro do původního stavu.“

Cormac přikývl a zpracoval tu informaci. Někdo mohl přežít. Mohl. „Samarkand sloužil nějaké kolonizované planetě?“

„Prakticky ne. Nejbližší kolonizovaný svět je planeta Minostra. Je vzdálena dvanáct světelných let a má vlastní runsibl, umístěný na planetě. Samarkand je svět, který slouží jako mezistanice pro tok do centra Řádu. Alespoň v tom jsme měli štěstí.“

„Můj úkol?“

„Vyšetřit to. Poletíš z Minostry kosmickou lodí, která nese nešťastné jméno *Arogance*. Zřídí tam runsibl prvního stupně, aby bylo možno přepravit ostatní runsibly, a bude pátrat, jestli někdo přežil, i když se s největší pravděpodobností nikdo takový nenajde. Musíme zjistit, co se tam stalo. Nemusím ti vysvětlovat, jak je to důležité.“

„Vím. Kdyby někdo našel způsob, jak sabotovat runsibly… Mohli to být separatisté?“

„Je to jedna z možností.“

Cormac se zaklonil, opřel se, usrkl skotské a zjistil, že už žádnou nemá. Blegg si od něho sklenku vzal.

„Ne, já…“

„Iane Cormaku, je čas, abys znovu zjistil, jaké to je být člověkem.“

Blegg odešel k baru. Cormac se otočil a díval se za ním. Maridapt za barem ho obsloužil okamžitě, přestože tam čekal dav. Blegg mu něco řekl a barman se zasmál. Štěrbiny žaber na krku se mu při tom otevíraly a zavíraly. Blegg se krátce nato vrátil se dvěma novými drinky. Cormac si vzal svou sklenku a pochybovačně se do ní zahleděl.

„Říká se, že nemáte žádnou vnitřní superku – že jste propojený s UI nějakým jiným způsobem,“ řekl, aniž zvedl hlavu.

Horace Blegg se tiše zasmál. „Říká se o mně spousta věcí, ale tím se netrap. Tvoje hlavní starost je tato mise. Po dobu jejího trvání nebudeš mít přímý přístup k informacím.“

Cormac cítil, jak se v něm něco vzedmulo. Potvrzovalo to něco, co čekal, něco, co mělo přijít už dávno, přesto si to v tu chvíli nedokázal představit.

„Ale… na lodi přece vysílač bude, ne?“ řekl, možná proto, aby se pokusil oddálit nevyhnutelné.

Blegg zavrtěl hlavou. „Ve službách Země a lidského Řádu jsi byl připojený k síti třicet let. Studie ukazují, že psychologicky bezpečná hranice je kolem dvaceti let. Tvoje schopnost chápat spektrum lidských emocí se snížila, přitom je nutné, aby to tak nebylo. Bez ní bude tvá užitečnost… nižší.“

„Odlidšťuji se, to mi chcete říct?“

„Tvoje poslední mise to dokazuje.“

Cormac se zamyslel nad svým naprosto špatným odhadem situace s Angelinou. Skoro instinktivně se připojil k síti. Zaplavila mu instalaci v lebce uklidňující přemírou informací.

„Rozumím,“ řekl. Najednou se cítil jistější. „Ale nesnížíte tím, že mi vezmete přístup k informacím, mou výkonnost jiným způsobem?“

„Podle našeho názoru odstraňujeme to, co snižuje výkonnost.“

„Nebyl by někdo jiný vhodnější?“

Blegg se usmál. „Ty jsi pro tuto misi ten pravý.“

Cormac se opřel a pozorně se na něho zadíval. Říkalo se, že je nesmrtelný, že je telepat a že na sebe může vzít jakékoli přestrojení. Cormac dobře věděl, že je s ním manipulováno, ale nechápal jak. Počítal s tím, že až na to přijde, bude to nepříjemné překvapení. Obvykle to tak bývalo. Zavřel oči a snažil se najít trochu klidu, než položí další otázku.

„Spi,“ řekl Blegg, skoro jako kdyby mu četl myšlenky. „Tyhle raketoplány létají na naše potřeby pomalu, ale aspoň budeš mít čas odpočinout si a zamyslet se.“

Komu sakra říkáš, že má spát?

Podařilo se mu tu otázku položit, než ho tma zavalila jako padající zeď.

3

Černá vydra: *obojživelná forma života vyskytující se na planetě Cheyne III v pásu Aldouru. Gordon dal těmto tvorům toto jméno proto, že se podobají čeledi vyder (Lutra) ze Země (další informace o vydře můžete najít pod heslem ‚Země', pododdíl ‚Vyhynulé druhy', titul ‚Masožravci', odkaz 1163), tato podobnost je však povrchní a projevuje se pouze u nedospělé formy tvora. Fyziologicky mají blíž k pozemským obojživelníkům a procházejí podobnou, i když obrácenou metamorfózou. V nedospělém stadiu se jejich velikost pohybuje od jednoho centimetru do tří metrů. Potom se mění na mořské tvory bez končetin. Mají tři pohlaví: samec, samice a vejconosky. Je hlášen výskyt vejconosek dosahujících délky padesáti metrů, což je svým způsobem anomálie, protože líhnutí vajíček, k němuž dochází v jejich tělech, údajně nepřežijí. Potřeba jednoznačnější studie, než je ta v Gordonových pamětech, je zřejmá.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Surikata byla moc těžká na antigravitační jednotky, které vezla, ale o to byla jízda víc vzrušující. Katamaran, poháněný raketoplánovou turbínou osazenou mezi trupy, pleskavě narážel do vrcholků vln a zanechával za sebou přerušovanou klouzavou brázdu. Kabina umístěná nahoře před tímto starým motorem měla tvar protáhlé elipsy uchycené vzpěrami vyrobenými ze stejných uhlíkových vláken jako trupy a zbytek konstrukce. Spodní polovina byla průhledná, horní půlka kupole byla ze svařených tabulí makroskla. Celkově mělo plavidlo stejnou šedou barvu jako vlny, po nichž se hnalo, což byl záměrný dojem vytvářený fotocitlivým nátěrem naneseným v silné vrstvě na každou plochu. Byla to levnější alternativa k

chameleonwaru a uchylovali se k ní mnozí, kteří chtěli své aktivity skrýt před nežádoucími zraky.

V kabině vládla hmatatelně nepříjemná atmosféra. Arian Pelter, který seděl v jednom akceleračním křesle, působil depresivně a zároveň výhružně. Kapitán Veltz by si tento kšeft raději nechal ujít, ale věděl, co se stalo s lidmi, kteří odmítli takové, jako byl separatistický vůdce. Dost často nacházel jejich pozůstatky v černých vydrách, které ulovil.

„Měli bychom být ve správné oblasti," řekl a podíval se na Geneve. Modlil se, aby udržela jazyk za zuby. Stačila už Peltera rozzuřit, když se moc vyptávala na zdroj transpondérového signálu, takže teď vypadal, že nemá daleko k tomu, aby někoho zabil.

„Pořád nemám signál," procedil Pelter přes stisknuté zuby.

Veltz ubral plyn a snížil výkon antigravitačních jednotek – nemělo smysl mrhat energií. Nějakou dobu budou muset zůstat na čekané. Otočil se a pohlédl na Peltera. Znovu se snažil nedat najevo žádnou reakci na to, co vidí.

Hadička čtvercového průřezu vybíhala Pelterovi z levého oka, stáčela se zpět a táhla se po boku jeho hlavy nad uchem, kde se napojovala na ošklivou šedou superku uchycenou za uchem jako takovým. Kůže kolem oka byla růžová a nová, evidentně transplantovaná. Víčka byla zavřená kolem hadičky.

Veltz si odkašlal. „Jak jsem řekl, vejconosky se potápějí hluboko a můžou tam zůstat půl dne i víc. Musíme prostě čekat. Z takové hloubky transpondérový signál nezachytíte, a i kdyby se vám to podařilo, stejně bychom s tím nemohli nic dělat."

Pelter se na něho podíval zbývajícím fialovým okem. Veltz uvažoval, co ho asi tak semlelo. Pelter nebyl ten typ, který by se pustil do něčeho nebezpečného, aniž by za sebou měl bandu svých hrdlořezů. Třeba mezi separatisty zuřil boj o moc. Možná dělal Veltz chybu, když Pelterovi pomáhal. V tu chvíli mu připadalo jako dobrý nápad neodmítnout.

„Jak poznáš, že je pořád v téhle oblasti?" zeptal se Pelter.

„Drží si své území. Vždycky zůstávají na jednom místě," odpověděl Veltz.

„Pokud je nevyžene mladší konkurent,“ vložila se do hovoru Geneve.

Pelter se k ní otočil a zpražil ji pohledem. „Já se bavím s Veltzem. Až budu chtít znát tvůj názor, řeknu si o něj, jinak drž hubu, nebo budeš muset chodit s velice zvláštním úsměvem. Je to jasné?“

Vypadalo to, že Geneve je odhodlaná se vzbouřit, dokud po ní Veltz nevrhl vyděšený varovný pohled. Ustoupila a on rychle začal mluvit, aby vyplnil trapné ticho.

„To se nestává příliš často. Jenom když vejconosky stárnou. Ta zdejší je v nejlepších letech, jestli si dobře vzpomínám.“

Ve skutečnosti neměl ponětí, jak zdejší vejconoska vypadá, neboť své lovecké aktivity provozoval dál na moři. Jenom si představil ten ‚úsměv‘, o kterém Pelter mluvil. Normálně se to dělalo zrádcům: odříznout jim rty a líce, potom je odvézt sem a hodit je živé do moře. I takový důkaz už Veltz viděl.

„Doufejme, že si vzpomínáš dobře,“ varoval Pelter.

Veltz se otočil zpátky k řízení, znovu nahodil antigravitaci a zapnul turbínu. Bylo to spíš proto, aby něco dělal, než že by to mělo nějaký smysl. Čert vem vyplýtvanou energii. Chápal Geneveinu netrpělivost, když je nucena sedět na zadku a nemůže se dočkat, až použije složité zaměřovací zařízení ovládané z pultu před ní. Najednou vstala.

„Udělám kávu,“ řekla, sklonila hlavu a prošla dveřmi v přepážce do zadní poloviny kabiny. Pelter se za ní díval s mrtvým výrazem v obličeji. Veltz cítil, jak se mu na čele perlí pot. Málem vykřikl úlevou, když přístroj, který Pelter svíral, pípl a strhl Pelterovu pozornost k úzké obrazovce.

„Na východ,“ řekl, „zhruba dva kilometry.“

„Geneve! Pojď zpátky!“ zařval Veltz a roztočil turbínu na plný výkon. Katamarán vyrazil vpřed s takovou razancí, že to Veltze a Peltera vmáčklo do křesel. Z kuchyňky se ozvalo Genevino zanadávání a řinčivý zvuk. Když katamarán dosáhl rychlosti, která mu vyhovovala, Veltz přestal zrychlovat. Maximální rychlost nikdy nezjistil. Tak jako AG jednotka byla pro Surikatu slabá, turbína byla

moc silná. Dvě takové turbíny dokázaly urychlit na oběžnou dráhu raketoplán, který vážil desetkrát tolik co katamarán. Geneve se vřítila zpátky do kabiny; veškeré myšlenky na kávu pustila rázem z hlavy. Žuchla do svého křesla, zapnula si klínový popruh a pověsila si na obličej zaměřovací masku. Uchopila ovládací páčku na panelu. Zpod kabiny se ozval tichý monotónní zvuk spouštěného harpunového děla. Navijáky se rychle dostaly do obrátek.

„Už brzy byste ji měli uvidět," řekla.

Veltz si všiml žebrované brázdy vejconosky. Také si zapnul klínový pás, zadíval se na Peltera, dokud nepřilákal jeho pozornost, a pak kývl hlavou směrem ke vzdálenému zvíření hladiny. Pelter vstal z křesla, došel k nim a postavil se vedle nich.

„Vidím ho," řekl. „Hlavně ať neminete."

Když se přiblížili k viditelné stopě, kterou za sebou vejconoska zanechávala, Veltz přibrzdil. Pelter zavrávoral, rychle se vrátil do svého křesla a připoutal se. Veltz si dal pozor, aby separatista neviděl spokojený úšklebek, který si v tu chvíli dopřál.

„Nech ji po levoboku a předjeď ji," řekla Geneve.

Veltz zpomalil Surikatu a udělal, co mu řekla. Ubral antigravitaci, takže voda zafungovala jako brzda. Harpuna kvílela a narážela, jak Geneve hýbala ovládací páčkou.

„To nepůjde. Vrať se po druhé straně," řekla.

Pelter se zlostně zahleděl na obludného tvora, který rozrážel vlny. Připomínalo to zpomalené skoky nějakého obrovského slimáka. Pelter měl pocit, jako by mezi jádrem nenávisti v něm a jeho výbušným hněvem vznikalo nějaké propojení. Uspokojilo by ho, kdyby mohl náhradou za bolest, kterou cítil, zabít alespoň někoho nebo něco, způsobit nějakou bolest. Tady mohl najít něco, co vytlačí obraz, jenž se mu v duchu neustále vracel, obraz úzké hlavně té dlaňovky, vzdálené jen několik centimetrů od jeho obličeje.

„Úplně pomalu. Zaměřeno!"

Veltz prudce stáhl výkon turbíny a antigravitačních jednotek. Zpod kabiny se ozvala silná rána. Černé lano vystřelilo přes vlny, které vypadaly jako průhledné železo, k vrcholu oblouku masa. Motor navijáku zakvílel, jak zabraly brzdy, a kabinu prostoupil

neurčitý pach, jako když něco hoří. Pelter se díval, jak se lano prověsilo a vzápětí se znovu napjalo, když se motor rozběhl pozpátku a ten oblouk se narovnal. Nad hladinu se vynořila obrovská žabí hlava. Černá tlama se otevřela a zařvala. Vejconoska sebou zazmítala a rozvířila namodralou pěnu. Pokaždé, když sebou škubla, navijáky zaržály, jak podle potřeby popouštěly nebo namotávaly lano. Katamarán byl tažen přes vlny bokem, takže se o něj rozbíjely, až to vypadalo, že by to člun nemusel vydržet. Veltz se pozorně zadíval na Peltera. Čekal, že se zeptá, jestli plavidlo dokáže takovému bušení odolat. Nezkušení lidé to zpravidla dělali, Pelter to přesto neudělal. Místo toho s děsivou dychtivosti sledoval zmítání černé vydry a šířící se skvrnu její inkoustové krve.

„Už zpomaluje," poznamenala Geneve.

Veltz přikývl a přehodil starožitnou těžkou páčku na svém panelu. Pod podlahou kabiny se ozval další zvuk, který začal nízko, rychle přešel do pronikavých výšek a pak se zřejmě posunul mimo lidský sluchový rozsah. Veltz se díval, jak ručička zastaralého číselníku vedle přepínače pomalu stoupá. Uslyšel, že Pelter rozepnul popruh, a rozhlédl se; byl nervózní vždycky, když se separatista pohnul. Pelter se odstrčil od křesla a vykročil přes kabinu. Geneve odpojila zaměřovací kříž a otočila jej stranou. Opatrně Peltera pozorovala.

„To nabíhá starý u-zdroj," řekl. „Kde jste sakra přišli k alotropickému uranu?"

„Dostal jsem to s tím vyřazeným raketoplánem, který jsem koupil. U-zdroje tenkrát byly účinnější než fúzní motory. Hodí se." S těmito slovy Veltz sáhl na tlačítko vedle páčky. Pelterova ruka se vymrštila a chytila Veltze za zápěstí. Veltze provrtalo fialové oko. Cítil antiseptikum přebíjející slabý závan rozkladu.

„Nech to udělat mě," řekl Pelter a pak pomalu pustil jeho zápěstí. Veltz stáhl ruku zpátky a znovu ji položil na sloupek řízení. Pelter záštiplně udeřil rukou do tlačítka a díval se, co se bude dít.

Lano mezi plavidlem a zápasící černou vydrou se nakrátko rozsvítilo matně červenou září. Vydra vyletěla z vody a šplouchla do ní zpátky. Hladkou černou kůži obestřela pavučina malých blesků.

Vydra dopadla do vody, potopila se a pak znovu vyplula na povrch, úplně nehybná. Pelter si povzdechl a Veltz uviděl, jak výraz jeho tváře přešel od dychtivosti ke zklamání.

„Co bude dál?“ zeptal se.

„Teď ji odtáhneme k Mělčinám. Měly by teď být nad vodou a měly by tak zůstat ještě osm hodin,“ odpověděl Veltz.

„Jak dlouho potrvá, než tam dojedeme?“

„Plus minus hodinu.“

Pelter přikývl a vrátil se do křesla. Veltz se od něho odvrátil a ujal se řízení na modernějším dotekovém panelu. Kabina zavěšená v kardanech na konci podpěr se začala pomalu otáčet, až směřovala na druhou stranu. Turbínu teď viděli dole před sebou, mezi trupy. Veltz pomalu přidal plyn. Lano, které se táhlo k černé vydře, zůstalo na místě. Tentokrát zrychloval opatrně; nechtěl, aby se harpuna z jejich kořisti vyškubla.

Když raketoplán zpomalil a naklonil se, Cormakovi se za eliptickým okénkem krátce otevřel výhled na Cheyne III. Jako každá živá planeta pozorovaná z takové dálky byla jako šperk připíchnutý na vesmírnou čerň a nijak nezdůrazňovala vady, které se objevily až při bližším zkoumání. Opalizující oblaka vířila nad modrým mořem a částečně zakrývala strakatý, hnědopurpurový kontinent, který mu vždycky připomínal člověka, jenž se shýbá, aby si zavázal tkaničky. Krátce nato se planeta schovala a raketoplán nalétl nad planinu se skalními útvary podobnými povrchu lidského mozku. Chápal, proč první kolonisté dali největšímu měsíci Cheyne III jméno Cereb.

„Já tě od spojení neodříznu,“ řekl Blegg.

Cormac přikývl. Runsiblový terminál se objevil na dohled. Všiml si, že ostatní pasažéři se vzrušeně rozhovořili. Dole, na skalnaté pláni, stálo město ze skla a světla. Když byla jasná noc, dalo se dokonce zahlédnout až z povrchu planety. Neodtrhl oči od té podívané až do chvíle, kdy tiché cinknutí uvedlo hlášení.

„Prosím, zapněte si bezpečnostní pásy,“ řekl tichý hlas raketoplánové UI. Cormac uposlechl. V manažerské třídě bylo hlášení úplně jiné.

„Tak kdo?“ zeptal se.

„Každá runsiblová UI, když ji o to požádáš,“ odpověděl Blegg. Zažehly se brzdicí motory a gravitace v raketoplánu se pomalu srovnala s gravitací Cerebu. Cormac cítil, že je čím dál lehčí, ale náladu mu to nijak nezvedlo.

„Mám tedy rozkaz odpojit se?“ otázal se.

Něco zaburácelo a raketoplán se rozvibroval. Naklonil se k raketoplánovému portu na okraji terminálu. Uměle zarovnanou skálu pokrývala pavučina svítících čar, které vypadaly skoro jako nějaké obrovské obvodové schéma. Raketoplán zpomalil brzdicími tryskami a chňapajícími antigravitačními poli. Nahnul se a slétl k ohrazené oblasti vedle skupiny věží, které vypadaly jako doutníky z plexiskla.

Jak klesal, Cormac si všiml přístupové rampy klikatící se po skále.

„Nemáš rozkaz se odpojit. My lidem nepřikazujeme, aby upustili od činností, které je zabíjejí, pokud o tom vědí a neubližují nikomu dalšímu,“ odvětil Blegg.

„Spojení mě zabíjí?“

„To jsem neřekl. Zabilo by tě, pokud bys pokračoval v současném stylu práce. Ty se musíš rozhodnout, jestli chceš pokračovat.“

Cormac pochopil a ušklíbl se. Poslouchal, jak raketoplán vysouvá lyžiny a drtí jimi kámen. Zatímco ostatní pasažéři si odepínali pásy a způsobem, jenž se ani po staletích nezměnil, se chápali svých příručních zavazadel, uvažoval o svých možnostech. Byl připojený k síti třicet let. O deset let víc pracoval pro ZBC. Možná skutečně dozrál čas na změnu. Zamyslel se nad věcmi, které viděl, a nad věcmi, které udělal. Mnohé z té druhé skupiny si nezasloužilo obdiv, ale bylo nezbytné. Že by dozrál čas, aby odešel do výslužby a koupil si pěkný dům u moře na nějaké příjemné, poklidné planetě? Odepnul si bezpečnostní pás a vstal. Čas na změnu? Ani nápad.

Runsiblová UI.

Ano, Iane Cormaku?

Chci, abys odpojila a úplně zrušila mé připojení k síti.

Chceš, abych to udělala teď?

Ano.

Sbohem, Iane Cormaku.

Cormac sebou na místě, kde stál, prudce škubl. Ruka jako ze železa mu stiskla paži a udržela ho v rovnováze. Cítil, jak se stovka spojení jedno po druhém přerušuje. Obrovské soustavy opustily jeho lebku, rozpadly se na nekonečně malé tečky a jednoduše zhasly. Hluboká bolest zaryla spáry do týla jeho hlavy. A pak najednou byl všude kolem jeho hlavy jen prázdný vzduch.

„Když se jednou rozhodneš, neodkládáš to," konstatoval Blegg. „Proto jsme rádi, že pro nás pracuješ, agente Cormaku."

Hlas, obyčejný mluvený hlas: zvukové vlny rozechvívající chloupky v jeho zvukovodu. Jak měl sakra vystačit s tak neúčinným systémem? Když pak vystoupil a vešel vedle mlčenlivého Blegga do spojovacího tunelu, připadal si prázdný jako ještě nikdy.

Mělčiny byly dvě, odhalené odlivem jako nějací obrovští vyplavení platýsi. Tvořily je navršené hromady halířových ústřic a trumpetovek. Ty první představovaly adaptovaný druh, který se v prostředí Cheyne III čile uchytil, ale až po nečekané mutaci. Jinde sice byly vyhledávané pro svou charakteristickou, oříškovou příchuť, ale tady byly pozoruhodné pouze svou smrtelnou jedovatostí. Trumpetovky byly původní druh dorůstající až do metrové velikosti a vypadaly do značné míry tak, jak se dalo z jejich jména soudit. Také trumpetovky byly pro lidi jedovaté, ale pro černé vydry představovaly hlavní zdroj potravy. Ekology překvapilo, když zjistili, že si černé vydry oblíbily i halířové ústřice.

„Fajn, Geneve, můžeš ji vytáhnout," řekl Veltz spíš pro Peltera než pro ni; Geneve věděla, co má dělat.

Motor navijáku se přepnul na obrácený chod, takže mrtvá vejconoska zůstala, kde byla, a Veltz otočil plavidlo, aby stálo šikmo k jedné z mělčin.

„To by mělo stačit," řekl Veltz.

Motorová brzda zapištěla a Veltz se díval, jak se lano šine po svahu mělčiny. Pokračoval, až byla Surikata na jedné straně mělčiny

a mrtvola černé vydry na druhé. Potom loď otočil, aby stála přímo proti vlastní mělčině.

„Přitáhni ji," řekl.

Motor se znovu rozběhl, napnul lano a přitáhl vydru i plavidlo k mělčině. Nakonec Surikata najela na břeh a okamžik po ní i mrtvola. Zatímco motor navijáku dál kvílel, Veltz zvýšil výkon turbíny, aby Surikata zůstala na místě. Černá vydra se pomalu vysoukala na břeh. Cestou si rozdírala kůži o ostré hrany halířových ústřic a lámala ulity trumpetovek ve stopkách. Zanedlouho byla celá z vody a zakrývala středový hřeben vytvořený z měkkýšů.

„Fajn, to by stačilo. Zatáhni háky a uvolni náš nůž," řekl Veltz.

Geneve stiskla další tlačítko a pak zvýšila rychlost navijákového motoru. Keramalová harpuna vyjela z těla černé vydry a zanechala v něm ránu, která vypadala jako necudné modré pysky. Jak ji motor rychle navíjel, cinkala po zemi.

Pelter vstal. „Tak se na to podívejme," řekl.

Veltz a Geneve si uvolnili pásy a také vstali. Geneve si připnula na záda pouzdro s dlouhým vykosťovacím nožem z makroskla. Veltz vytáhl ze svého sedadla podobný nástroj a připnul si ho. Pelter se na oba chvíli díval, pak se k nim otočil zády a prošel dveřmi v přepážce. Veltz si všiml tázavého výrazu Geneve a zavrtěl hlavou. Nebyl to dobrý tah. Oba z toho chtěli vyváznout živí.

Z podlahového průlezu v té části kabiny, která sloužila jako kuchyňka, Pelter spustil kovový svinovací žebřík. Na ostrov z měkkýšů slezl jako první. Za ním šla Geneve, potom Veltz.

„Sem je vozíte pokaždé?" zeptal se Pelter.

„Jo," odpověděl Veltz. „Když přijde příliv, jejich příbuzné zlikvidují důkazy. Kosti by byly nestravitelné, ale pochopitelně žádné nezůstanou."

Pelter přikývl. „Pořád se za kosti černých vyder platí tak dobře?"

Veltz se zadíval na hromadu masa. Tělo mělo více než šest metrů na délku a dva na šířku. Pod tou kluzkou černou kůží určitě byla dobrá tuna tvrdých, mědí napuštěných kostí. Dalo by se za ně dostat něco přes 10 000 novokartaginských šilinků. Dalo by se. Veltz pochyboval, že jim Pelter dá čas na to, aby v řezničině pokračovali.

A při dalším přílivu bude mrtvola pryč. Pohlédl na Peltera a hlavou mu blesklo, proč to separatista sakra tak protahuje. Pelter jeho pohled chvíli opětoval a pak se odvrátil.

„Fajn," řekl. „Rozřízněte ji."

Geneve vytáhla nůž z makroskla a chvíli jej podržela v bledých slunečních paprscích. Pak vyšla na vyvýšeninu a přistoupila k místu, kde ležela bokem na zemi obrovská, bezoká žabí hlava černé vydry s tlamou dokořán. Zarazila špičku nože do vybouleného krku, chytila rukojeť oběma rukama, pak udělala několik kroků pozpátku a projela čepelí po délce tvorova těla. Tělo se vlastní váhou rozevřelo. Na vyvýšený hřeben a na mělčinu z něj vyhřezly modronachové vnitřnosti. Nekouřilo se z nich, jak Pelter čekal. Otočil se a pohlédl na Veltze. Kapitán beze slova vytáhl vlastní nůž a přidal se ke Geneve. Začal vnitřnosti čepelí nože třídit. Pak tiše zaklel. Musel se zeptat, a tak se otočil k Pelterovi.

„Vážně potřebujeme vědět, co hledáme," řekl.

„Koho, ne ‚co'."

Víc toho Veltz nepotřeboval vědět. Pokračoval v pátrání a po chvíli řekl: „Toto je hlavní střevo. Má podobné uspořádání jako u pozemských savců." Pelter se pouze díval. Jakási reakce se u něho projevila jenom ve chvíli, kdy Veltz střevo rozřízl a nechal jeho obsah vytéct. Na břeh se vyvalila masa měkkýšů naložených ve žluči. Do vzduchu z nich uniklo trochu páry a měďnatý, štiplavý pach rozkladu.

„Tam není," řekl Veltz. „Musíme zkusit žaludek." Spolu s Geneve vytáhli z vnitřností rozlezlých u hlavy tvora vak zbrázděný dlouhými žílami, velký jako spací pytel. Geneve zarazila nůž do jednoho konce tohoto vaku.

„Opatrně!" vykřikl Pelter.

Oba se k němu otočili a Geneve se podívala na Veltze.

„Ne tak hluboko," poradil jí.

Geneve vytáhla nůž ven, takže v obalu žaludku zůstala vězet jenom špička. Přejela nožem po délce a pak napříč do tvaru L. Veltz se postavil na jeden konec žaludku, aby jeho obsah vytlačil řezem ven. Na mělčinu vyhřezli další měkkýši. Potom se s nimi vykutálelo

bezhlavé tělo Angeliny Pelterové. Její bratr, jehož nezohavená část obličeje vypadala jako mrtvolná maska, vyšel na vyvýšeninu a podíval se dolů na ni.

„Kde je hlava?“ zeptal se.

Veltz a Geneve se na sebe podívali.

„Měla transpondér v hlavě?“ zeptal se váhavě Veltz.

Pelter dlouho neříkal nic, pouze si prohlížel to, co z jeho sestry zůstalo. Když vzhlédl, v jeho výrazu byl zmatek a zranitelnost. „Ptal jsem se vás, kde je hlava,“ zopakoval.

„A jak to máme kurva vědět?“ vybuchla Geneve. „Klidně může být na dně oceánu v jiné vydře. Ten, kdo ji zabil, si ji mohl odnést jako trofej!“

Pelter vymrštil ruku a Geneve vykřikla. Její vykosťovací nůž opsal křivku vzduchem. Vrávoravě couvla a přitiskla obě ruce k obličeji, z něhož se jí teď valila krev. Uklouzla na střevech a upadla. Pelter se obrátil k Veltzovi.

„Kde je ta hlava?“ vykřikl. V pravé ruce držel krátký, široký nůž. Kolem optického spojení mu prosakovala nažloutlá tekutina. Veltz ustoupil, ale dával si pozor, kam šlape. Vykosťovací nůž držel připravený u boku.

„To jsi nemusel udělat. Proč jsi to udělal?“ řekl. Styděl se za kňourání, které bylo z jeho hlasu slyšet.

„Její hlava!“ zařval Pelter a mávl pravou rukou, skoro jako by ho propouštěl. Veltz se prohnul. Bylo to, jako by dostal ránu do břicha. Pelterův nůž měl zaražený do střev až po střenku. Nohy se mu podlomily a on klesl na kolena.

„Ty jsi jí vzal hlavu, svině!“ adresoval Pelter svou zuřivost obloze. Když se znovu podíval dolů, do jeho výrazu se vrátila dychtivost. Veltz se pokusil vstát, ale nešlo to. Díval se, jak Pelter rozkopal rozházené vnitřnosti a pak si došel pro Genevin vykosťovací nůž. To, že Veltz věděl, co může čekat, mu nepřinášelo žádnou úlevu. Další příliv odnese, co tam Pelter nechá.

Když Pelter odnášel tělo své sestry do Surikaty, znovu zvedl hlavu k nebi. „Jsi mrtvej. Jsi chodící mrtvola.“

Jeho výraz byl prázdný a nečitelný. Tekutina teď prýštila přímo z místa, kde se levé oční víčko stýkalo s kovem. Možná tou tekutinou byly slzy.

Runsiblový terminál na Cerebu se za šedesát let proměnil v malé město. Původně tam byl jenom runsibl, usazený v padesátimetrové kouli reflexního kovu, kterou pro změnu svíraly zakřivené šedé monolity runsiblových tlumičů a přikrývala hermetická kupole o průměru čtvrt kilometru. Tyto stavby zůstávaly v srdci města beze změny. Vlastní město se rozrostlo, aby obsloužilo obrovské masy krátkodobých pasažérů. V důsledku toho je tvořily především hotely, hypermarkety a relaxační zařízení. Obytných budov tam bylo málo. Všechny tyto stavby byly původně propojeny tunely; nyní zakrývala prostory mezi nimi střecha. Hlavním stavebním materiálem použitým pro toto zastřešení bylo makrosklo, takže každému návštěvníkovi se zdálo, že vstoupil do obrovského skleníku.

Cormac prošel přechodovou komorou vymezenou prostupným štítem do odbavovací zóny, která měla na šířku stovky metrů a byla vydlážděna kamenem nařezaným z měsíce. Uprostřed této oblasti, uzavřené zdmi, byly hájky palem a dalších exotičtějších tropických rostlin. Všude kolem byly obchody, restaurace a pochybnější zábavní podniky. Některé budovy měly jen několik pater. Ty, které byly vyšší než čtyři podlaží, vyčnívaly z mnohaploché střechy, kterou ostře pronikalo slunce Cheyne III.

„Samozřejmě budeš muset zaregistrovat své svědectví," řekl Blegg, když vykročili po kamenné podlaze.

Cormac si všiml lehce pobaveného výrazu na Bleggově obličeji. Uvažoval, že by se vyjádřil k tomu, co evidentně vysvítalo mezi řádky, na chvíli to zavrhl, ale pak si pomyslel: No co?

„Proto, že je tu možnost, že bych se nemusel vrátit?" otázal se.

„I to je možné, ale mně šlo spíš o to, že se zdejší buňkou by si mohla poradit místní policie, než zaleze pod zem."

„Moc hezké," prohlásil Cormac. „Takže nejlepší bude, když se stavím na místní policii." Změnil směr chůze přes kamennou podlahu k mezeře mezi budovami a pohyblivé rampě za ní, ale Blegg ho

pevně chytil za rameno, aby ho zadržel. Cormac se otočil a podíval se na něho. Vypadalo to, že Blegg se změnil. Už nevypadal tak staře a působil teď roztržitým dojmem.

„Já tě teď opustím a ty se vydáš svou cestou, s odpovídající efektivitou a logikou."

„Zase na mě zkoušíte ty svoje jinotaje?" zeptal se Cormac.

„Neber věci takové, jaké se zdají být, Iane Cormaku."

„Copak jsem to někdy dělal?" zeptal se Cormac.

„Ano, jsi pro to ten pravý."

Bylo to rozloučení. Blegg se otočil a zamířil po kamenné podlaze pryč. Cormac se za ním chvíli díval, potom si povzdechl a promnul si unavené oči. Když znovu zvedl hlavu, po Bleggovi nebylo ani památky. V duchu zanadával a znovu vykročil. To všechno pro něho bylo zatraceně typické. Proč nemohl prostě říct sbohem a normálně odejít?

Nákladové doky se zařezávaly do pásu papyrových polí. Tady se žoky slisované rostlinné hmoty nakládaly na automatické nákladní čluny a posílaly kanálem do zpracovatelských závodů ve vnitrozemí. Doug Pench pracoval v doku A většinu svého života. Líbilo se mu tam. Vydělal dost, aby zaplatil velký byt na okraji Jižní arkologie v Gordonstonu, a vystačilo mu i na AGV, repliku Modelu T, a kajutovou jachtu, pro kterou měl mimochodem kotvení zdarma. Také nemusel snášet příliš mnoho drzého reptání od svých zaměstnanců, neboť jeho zaměstnanci bylo pět starých robotických manipulátorů.

Když poprvé uslyšel ten zvuk, právě znovu opravoval Manipulátor 3. Kryt manipulátoru měl otevřený a ručně zadával řídicí kód, jehož originál se poškodil. Tento týden už popáté. Přísahal, že jestli se to stane ještě jednou, srazí ten krám do moře a nechá jej, aby se přidal k žokům, které tam předtím naházel, jako by se rozhodl naložit nějaký neviditelný člun. Tím zvukem bylo lehce nepříjemné bzučení. Zvedl hlavu, ale uviděl jenom čtyři žoky, které teď pluly po moři. Zanadával a vrátil se k práci. Zvuk zesílil a začal být ještě nepříjemnější.

Pench vstal, protáhl se, došel na kraj mola ze zhutněného papyru a naklonil hlavu. Byl to podobný zvuk, jako když startovaly staré raketoplány. Po chvíli si pro sebe přikývl. No ovšem. Veltzův člun. Znělo to, jako by ho túroval. Možná mu některý z těch mizerů, kontrolorů ZBC, přišel na jeho kšefty.

Přimhouřenýma očima se zahleděl na moře a poškrábal se v hustých vousech na bradě. Vidět zatím nebylo nic. Došel na konec svého doku a rozhlédl se po pruhu ostatních doků. Na dok B vyšel Parel, aby se taky podíval, co se děje.

„Trochu to túruje, ne?“ zavolal Parel.

„Stoprocentně po něm jde kontrolor,“ zakřičel na něho Pench. Potom se otočil a znovu se přimhouřenýma očima rozhlédl po moři.

Bzukot byl hluboký a měl v sobě podtón, který mu prozradil, že něco pracuje na hranici svých možností. Pench rozeznal Surikatu jen díky záblesků bílé vody za ní. Vážně si to hnala. Vlastně to ani nebyla pořádná loď, ale letadlo letící velice nízko, a momentálně se řítila přímo na něho. Pench přelétl pohledem zaneřáděný dok a pak se znovu zadíval na katamarán, který se rychle blížil. Měl by skočit do vody a potopit se nejhlouběji, jak to půjde. Byla to jeho jediná šance, ale z nějakého důvodu nedokázal uvést nohy do pohybu. Ochromeně civěl přímo do rozmazaného oka turbíny a věděl, že ho prostě sežere. Zvedl pohled nahoru ke kabině a na okamžik pocítil ztrátu orientace, jaká provází těžké sny. Deset metrů od doku A Surikata narazila do plovoucího žoku papyru a udělala salto. Pench se díval, jak se s řevem žene nad ním, a cítil, jak mu proud vzduchu nasávaný turbínou cloumá kombinézou. Viděl, jak při svém rozpadu smetla doky B až F a viděl také turbínu, konečně volnou, jak vyskočila k nebi a obloukem odlétla nad papyrová pole.

Pench se vrátil po nakládacím molu ke břehu. Nohy měl slabé a v ústech cítil zvláštní chuť. Zašel do své budky a zavolal záchranku. Když o deset minut později dorazila policie a další složky záchranného systému, našly ho, jak sedí na molu opřený zády o Manipulátor 3. Historce o tom, že Veltzovu loď řídila žena bez hlavy, nikdo doopravdy nevěřil, ale stane se z ní často opakovaná legenda.

4

Pulzní zbraň: *nazvat takto nějakou zbraň je podobné jako popisovat širokou paletu předrunsiblových zbraní jako ‚projektilové zbraně'. Pulzních zbraní je mnoho druhů. Snadno by mezi ně mohl být zahrnut i laser, neboť vystřeluje rychlé pulzy laserového světla. Pulz ve všech těchto případech popisuje balení, nikoli formu energie jako takové. Pulzy ionizovaného plynu nebo hliníkového prachu se obvykle omezují na ruční zbraně, zatímco elektromagnetické pulzy – vzhledem k velikostním omezením – na větší zbraně. Některé méně rozšířeně zbraně skutečně vystřelují mikrovlnné a ultrazvukové impulzy. Stojí za zapamatování, že v rámci těchto parametrů existuje široká paleta účinků, které se pohybují od úrovně ochromení po velikost vzniklé díry.*

Slovník zbraní

Cormac předpokládal, že cerebská policejní stanice bude spíš hodně malá, protože všudypřítomná runsiblová UI zde viděla tolik, že zločin prakticky nepřipadal v úvahu. Z budovy, která se jen málo lišila od okolních – všechny měly zrcadlová okna a fasády z falešných cihel nebo kamenů – vybíhalo otevřené sloupořadí kryté půlkulovou stříškou z vlnitého keramalu. Uvnitř, u sloupů, stály obslužné pulty pro ty, kteří nechtěli se svým problémem chodit až za lidským policistou. Cormac vešel dovnitř, ale neopomněl si při tom všimnout zlověstných znamení v konstrukci střechy. Byly tam pancéřované rolety, připravené v kterémkoli okamžiku sjet dolů. Malá možná ještě neznamenalo nevýkonná nebo nepřipravená; Cheyne III byla ostatně planeta s čilou separatistickou aktivitou.

Cormac došel k zrcadlovým dveřím stanice a bez otálení na ně přitiskl ruku.

„Agent ZBC Ian Cormac. Prohledejte mě skenerem a nechte si potvrdit totožnost od runsiblové UI," řekl. Teprve potom mu to došlo: kdyby byl stále připojený k síti, dveře by už byly otevřené a všechno by na něho čekalo. Ale odteď to bude takto. Dokáže se s tím vyrovnat? Byl rád, když se dveře téměř okamžitě odsunuly.

Cormac vešel do vestibulu obloženého místním mramorem, kterého si všiml už předtím. Nepovažoval za šťastné, že je bílý a má v sobě krvavě rudou kresbu. Podél dvou stěn stály řady židlí, které vypadaly nápadně nepohodlně, a na stěnách za nimi byly aktivní a neaktivní plakáty ukazující statické a pohyblivé obrázky zločinců, zaznamenaných zločinů, zakázaných zbraní a z nějakého jemu nepochopitelného důvodu některých dosti neobvyklých adaptací. V zadní části vestibulu byly velké dveře, zdánlivě obložené dřevem. Cormac věděl, že dřevo je pravděpodobně jenom vrstvička na vytvrzeném keramalu.

„Prohlídka potvrzuje, že máte u sebe dlaňovku a aktivní útočnou zbraň. Prosím, vyndejte tyto předměty, položte je na podlahu a ustupte o čtyři kroky dozadu," vyzval ho poměrně chraplavý ženský hlas. Cormac zvedl oči ke stropu a všiml si zvláštního osvětlovacího tělesa. Byl to baňatý disk o průměru půl metrů, s plochými okraji, na nichž blikaly složité obrazce a malá světélka. Pod ním se otáčel krátký chromovaný válec, který měl ze všech stran chladicí žebra. Disk byl spojen se stropem silnou keramalovou tyčí, po níž se táhly dolů zlověstně silné kabely.

„Jestli tomu dobře rozumím, runsiblová UI zatím nepotvrdila mou totožnost," řekl.

„Položte své zbraně na podlahu a ustupte o čtyři kroky dozadu," zopakoval bezpečnostní automat.

Při zvuku, jak za ním sjely bezpečnostní rolety, sebou Cormac lehce škubl. „Předpokládám, že mám položit zbraně na podlahu proto, abys je mohl zajistit – to znamená roztavit je na škváru. Je to tak?"

„Toto je moje třetí výzva. Položte své zbraně na podlahu a ustupte o čtyři kroky dozadu," zopakoval automat.

Cormac stiskl tlačítko na svém šurikenovém pouzdru. Automat si toho nepochybně všiml, neboť začal bzučet jako střídavý proud. Cormac uvažoval, jakou má asi reakční rychlost. Věděl, že by šel nejprve po šurikenu, a to by byla jeho chyba. Zatímco se připravoval, bzukot náhle utichl. Rolety za ním se s cvaknutím vytáhly.

„Agente Cormaku, vítejte na policejní stanici Cereb," řekl automat a dveře potažené dřevem se před ním otevřely. Zadíval se na tělnatou ženu v uniformě, která z nich vyšla.

„To bylo trochu riskantní, ne?" zeptala se ho. Měla podobný hlas jako automat, ale úplně stejný nebyl. Pozorně si ji prohlédl. Jelikož uniforma s protinárazovými vrstvami a vnitřní síťovina úspěšně skrývaly, jakou má postavu, vypadala tlustě. Podle viditelných mohutných svalů, které jí podpíraly hlavu, a podle tvaru rukou Cormac usoudil, že je adaptovaná pro silnou gravitaci.

„Mohu vědět, s kým mluvím?" zeptal se.

„První strážník Melassanová, a vy jste ten slavný Ian Cormac ze ZBC. Nebo bych snad měla říct nechvalně známý? Nezačínáte být na práci špiona trochu moc profláknutý?"

Cormac se pro sebe usmál a chvíli mlčel, než odpověděl. „Když dovolíte, odpovím vám nejdřív na první otázku: podstoupil jsem kalkulované riziko," řekl.

„Ne, byl byste paralyzován," prohlásila Melassanová.

„A já vám musím odporovat. Vypustil bych svůj… svou útočnou zbraň a váš automat by se na ni zaměřil, protože by ji považoval za největší hrozbu. Tím pádem by se upnul na zničení něčeho silně odrazivého, co se pohybuje rychlostí zvuku. A zatímco by se tím zabýval, já bych ho zlikvidoval tímhle," Cormac vytáhl dlaňovku a podal jí ji.

Vzala zbraň a prohlédla si ji. „Výzbroj ZBC. Moc šikovná věc," uznala a chtěla mu ji podat zpátky.

„Ne, nechte si ji," řekl. „Přes runsibl ji stejně nepronesu."

Přikývla a strčila si zbraň do kapsy. „Stejně pořád nechápu, proč jste to chtěl udělat."

Podíval se na ni ze své výšky a najednou si důrazně uvědomil, že je sice o dvě hlavy menší než on, ale dokázala by z něj udělat dva kusy, kdyby jí dovolil, aby ho pořádně chytila. Zvedl paži, stáhl si rukáv a ukázal šurikenové pouzdro.

„Tohle je Tenkian. Jeho cena je hodně vysoká, má pro mne citovou hodnotu a mnohokrát mi zachránil život. Nenechal bych jej jen tak zničit kvůli chybě při identifikaci. To je minimum, co si ode mě zaslouží," řekl.

„UI?" zeptala se ho.

„Okrajově. Vedly se o to dlouhé spory. Jaký Turingův test chcete použít na vrhací hvězdici, která nemluví?"

Dívala se, jak dal ruku zpátky dolů, a potom znovu obrátila pozornost k jeho obličeji. Ukázala mu palcem, otočila se a prošla dveřmi. Cormac ji následoval do otevřené kanceláře vybavené stoly pro tři osoby. Zamířila k tomu, který byl nejblíž okna, ale místo aby vyhledala útočiště za ním, jak čekal, sedla si na něj a otočila se k němu s rukama založenýma na prsou.

„Tak, co pro vás můžeme udělat, agente Cormaku?" zeptala se.

Cormac si přitáhl otočnou židli od jednoho z dalších stolů a sedl si na ni obkročmo. „Jde spíš o to, co můžu udělat já pro vás. Přišel jsem podat svědectví policii Cheyne III a zpřístupnit vám jistá… tajná akta ZBC."

„Ohledně čeho?"

„Separatistické buňky na Cheyne III, která je odpovědná za prakticky všechny… incidenty, k nimž tady v uplynulých pěti letech došlo, a pokud si vzpomínám, patří k nim i útok zápalnými bombami na policejní stanici v Eristonu před dvěma lety. Samozřejmě to funguje tak, že separatisté považují každého kromě sebe za kolaboranta. Pokud jde o policii, která prosazuje zákony Řádu…"

„Nemusíte to dlouze vysvětlovat," zarazila ho Melassanová. Zvedla se ze stolu, obešla jej a posadila se za něj. Když pak Cormac přitáhl židli, aktivovala panel nalevo od sebe. Část stolu před ním se otočila a odkryla destičku, v níž byla prohlubeň ve tvaru lidské ruky. Vedle ní se zvedla ze stolu ruka zakončená něčím, co vypadalo jako

dalekohled. Cormac položil ruku do prohlubně a druhou rukou si přitáhl dalekohled k očím.

„Potvrzený sítnicový snímek, dlaňový otisk a profil DNA. Svědectví Iana Cormaka, agenta 1X1G Zemské bezpečnostní centrály, UI cerebského runsiblu je připojená, svědek první strážník Melassanová."

Po tomto prohlášení Melassanová na Cormaka kývla a on začal: „Toto je svědectví Iana Cormaka, agenta 1X1G Zemské bezpečnostní služby podané pod přísahou. Před tímto svědectvím a v souvislosti s ním uvolňují důkazní akta ZBC Cheyne III Sep. 12 až 54 a veškerou svou dokumentaci související s Angelinou Pelterovou. Myslím si, že pro potřeby tohoto svědectví bude nejlepší, když začnu bratrem Angeliny, Arianem Pelterem…"

Pelter měl na sobě šedý oblek jako jeden z milionu anonymních vysokých úředníků a manažerů, kteří znuděně cestují z jedné soustavy do druhé. Jako mnoho zmíněných činovníků si nesl kufřík z banky. Ale světlé vlasy měl vzadu stažené do ohonu, aby všichni mohli vidět jeho superku a optické propojení. Vzhledem nebyl o nic neobvyklejší než mnozí lidé kolem, z nichž někteří vypadali opravdu podivně. Přesto se mu lidé vyhýbali, dělali mu cestu a ohlíželi se, když ho nechali za sebou. Stačilo, aby se k tomuto individuu přiblížili, a něco je znepokojilo.

Pelter zašel do Café Saone na nejzazším konci tohoto bulváru, který pod iluzí oblohy kypěl životem. Sedl si na tvrdou židličku, položil kufřík na barový pult se skleněnou deskou a znovu se v myšlenkách vrátil k vrahovi své sestry. Proč měl pocit, jako by se mu obraz muže, který mu drží dlaňovku u obličeje, trvale vryl do obrazu, jenž mu ukazuje jeho chybějící oko? Nedokázal se té iluze zbavit, což ho udržovalo ve stavu trvalého rozčilení. Kde je ten zkurvysyn teď, pomyslel si. Runsibl na Cerebu byl v provozu stále a každý solstanový den jím procházely stovky lidí. Byl už pryč?

„Kávu," řekl lhostejně, aniž se rozhlédl. Tříprstá chromovaná ruka položila vedle něho šálek kávy a sebrala šilink, který na sklo hodil. Stanton, který Pelterův příchod zaregistroval, se málem otočil,

když uviděl superku a optické propojení, ale jeho čest v kombinaci s příslibem milionu novokartaginských šilinků ho donutila jít dál.

„Manažeři neplatí hotově," řekl a sedl si na židličku vedle Peltera. „Co jsi to udělal, Ariane?"

„Kdo to je, kurva? Můžeš mi to říct, Johne?" zeptal se Pelter. Jeho hlas byl monotónní, nebyl v něm ani náznak toho, že by vzal Stantonovu otázku na vědomí.

Stanton se pozorně rozhlédl kolem a pak se pohledem zastavil na pokoveném androidovi, který smažil hamburgry za pultem jenom několik kroků od nich.

„Tady ne. Mám pokoj," řekl.

Pelter v mžiku sklouzl ze židličky a dal si odchod z kavárny. Stanton popadl kufřík, který tam nechal, a rychle se vydal za ním. Android uklidil nedotčenou kávu a zamyslel se nad tím, jestli někdy dokáže lidi pochopit: mají pořád tak naspěch.

Cormac se na okamžik zaklonil a zadíval se přes stůl na Melassanovou. Zpočátku jen stěží skrývala radost ze všech těch úžasných důkazů odhalených v aktech, která jí a policii Cheyne III na planetě pod nimi zpřístupnil. Když však důkazů přibylo, s popisy vražd jako trestů, ‚zmizelých' a bestialit, pro které jednoduše nebylo ospravedlnění, radost vystřídalo něco na způsob pevného odhodlání.

Cormac se napil vody, kterou mu nalila. „Když selhal jejich pokus vyhladit černé vydry, Sayber, Tenel a Pelter se rozhodli přizvat profesionální pomoc. Ta pomoc dorazila nejdřív v podobě mimořádového žoldnéře jménem John Stanton. O Stantonově minulosti vím jen velice málo kromě toho, že zřejmě pracoval pro mnoho separatistických skupin a nějakou náhodou u toho nikdy nebyl, když se tyto skupiny podařilo rozprášit. Sám nemá separatistické sklony. Je prostě to, jak jsem ho popsal: žoldnéř. Díky tomu, že není fanatik, je méně nebezpečný než takoví jako Pelter, přestože je fyzicky posílený a je schopný vraždit. Protože je ale profesionál, spočívá jeho nebezpečnost v tom, že může akce takových jako Pelter realizovat mnohem účinněji, než by zvládli sami."

„Padlo na to mnoho protislužeb a stálo to peníze, opravdové peníze, Ariane," řekl Stanton. Unaveně klesl do ředitelského křesla a promnul si svědící paži. Člověk měl právo takové svědění čekat, když šel k lacinému scelovači kostí, ale laciné nebylo slovo, které by v souvislosti se Sylakem použil. Snášel to a doufal, že o víc než o svědění nejde. Díval se, jak Pelter chodí sem a tam. Všiml si, že separatista si nechal vlasy stáhnout dozadu, jako by byl na své obličejové znetvoření hrdý.

„Je mi jedno, kolik to stojí, hlavně když dostaneme odpovědi," odsekl Pelter.

„Je to velké zvíře: agent ZBC s plným připojením k síti, jménem Ian Cormac. Asi bys mohl říct, že naše hrdost tak nijak neutrpěla."

Pelter se k němu otočil a popadl ho za přední díl saka. Vrazil hlavu tak blízko k Stantonovi, že se jejich nosy skoro dotkly. Stanton ucítil lehký pach hniloby a odtáhl obličej dozadu.

„Hrdost! Myslíš, že mi jde o nějakou hrdost? On jí uřízl hlavu, Johne. Uřízl jí hlavu, kurva!"

Stanton počkal, až ho Pelter pustí a znovu začne chodit sem a tam, než si otřel z tváře sliny. Pelterovi na sestře zase tolik nezáleželo. V tom si byli oba podobní: na takový cit byli příliš egocentričtí. Stanton přemýšlel, co ho žere ve skutečnosti.

„Znáš to jméno?" zeptal se.

Pelter přestal přecházet a pohlédl na něho. Chvíli nebylo v jeho výrazu nic, pak se mu rozsvítilo. „Aster Colora… Sakra! To je ten, co byl na Aster Coloře. Ta věc s Drakem! Zlikvidoval nám tam celou strukturu. Tak tím je to zpečetěné. Chcípne a já se na něho při tom budu dívat."

Aby zdůraznil, že to myslí vážně, Pelter kopnutím převrátil malý stolek. Pak klesl na krátkou pohovku vedle něj. Dal si ruce za hlavu a propletl prsty.

„Vezmu si Jeřába – a několik chlapců. Najdeme toho parchanta," řekl.

Stanton se na něho nedůvěřivě podíval. „Jeřáb je nebezpečný a ty to víš," namítl. Místo odpovědi se na něj upřelo jediné oko. Stanton

cítil nutkání, aby pokračoval. „Nemyslím, že je zas tak složité zjistit, kam Cormac jede. Problém bude dostat se za ním," řekl.

„Pokračuj," vybídl ho Pelter.

„Ty jsi nic neslyšel? Je to ve všech zprávách," podivil se Stanton.

„Začínám být netrpělivý, Johne."

Stanton vstal a došel ke stěnové obrazovce. Zkušeně poklepal na malý dotekový senzor pod ní a odstoupil. Naskočila zpráva, která ho zajímala, a na obrazovce se rozsvítil titulek:

HAVÁRIE RUNSIBLU NA SAMARKANDU

Zpráva pokračovala simulovanou grafikou a možnostmi dalšího vývoje událostí. Hlásili, že zatím nikdo neví, jak je to špatné, ale určitě to špatné je. Stanton Peltera pozoroval. Jeho výraz byl dychtivý. Stanton věděl, že by chtěl, aby se tato akce dala připsat na vrub separatistům, ale osobně o takové možnosti pochyboval. Separatistické organizace jednoduše neměly takový vliv, aby mohly způsobit něco tak ničivého. Maximum, čeho obvykle dosáhly, byla detonace taktické atomové bomby v nějakém velkoměstě, načež nastoupila ZBC a zlikvidovala je, do jednoho. Stanton si od nich nechával platit, dokud nezačaly plánovat něco takového, potom se ztratil. Zatímco zpravodajská reportáž končila, přemýšlel, jestli se právě neblíží k jednomu z těchto okamžiků.

„Ty myslíš, že bude tam?" zeptal se Pelter.

„Odletěl prvním raketoplánem na Cereb, takže je na cestě tam. Řekl bych, že ho určitě odvolali, jinak by tady ještě byl a uklízel po sobě." Pelter ho znovu zpražil pohledem.

Stanton rychle pokračoval: „Nejbližší runsibl od Samarkandu je na Minostře. Odtamtud se budou organizovat všechny záchranné nebo vyšetřovací operace. Potvrzení, že jel tam, bychom měli získat snadno. Stačí trochu peněz do správné kapsy."

„Tak dobře," řekl Pelter. „Budeme potřebovat něco víc než pár ručních zbraní a trhavin."

„Cokoli jiného by bylo drahé a těžko by se sem dopravovalo," řekl Stanton.

„Nechci to sem. Kde je náš obvyklý dodavatel?“

„Na Humě – a je tam jedním z mnoha.“

„Dobrá, tak pojedeme tam. Kontaktuj Dusacheho, Menneckena, Corlackise a Sventa. Ať tam na nás čekají. Slib jim dvojnásobek obvyklé taxy. Vezmeme taky pana Jeřába, protože jestli se nepletu, náš přítel Ian Cormac bude mít jako podporu golemy.“

Je to tak, pomyslel si Stanton. Okamžik, kdy měl ve zvyku zvednout kotvy a jít o dům dál, se blížil. Možná ani milion šilinků nebyl dost.

„Kde je pan Jeřáb?“ zeptal se.

„V rezidenci. Je tam schovaný.“

Stanton zavrtěl hlavou. „To je riskantní. Touhle dobou už se to tam bude hemžit místními policajty. To přece víš. ZBC pochopí, že na dalšího špicla, jako byl Cormac, si dáme pozor, a nebude brát ohledy. Kdyby nás nechali dál fungovat, nezískali by žádnou výhodu. Předají všechny důkazy místním a vydají zatykač na všechny členy tvé buňky.“

Pelter přitlačil ruku na superku a chvíli vypadal zmateně. Když zmatek pominul, ruku odtáhl a zaťal ji v pěst.

„A právě proto potřebujeme pana Jeřába. Musíme tady rychle uklidit. Existují tři lidé, kteří vědí o operacích mimo planetu víc, než je zdrávo. Když je seberou, ohrozí to celé hnutí. Proto nemůžu připustit, aby je sebrali,“ řekl. Stanton mlčel. Na jedné straně se Pelter chtěl pustit za Cormakem, což byla v nejlepším případě problematická operace. Jistě, znamenalo by to zbavit se nebezpečného nepřítele separatistických zájmů, ale ve skutečnosti by se jejich zdroje daly lépe využít jinde. Pravý důvod byl v tom, že plánoval pomstu. Na druhé straně Pelter uvažoval o nemilosrdné akci pro separatistické hnutí, která by sice zabránila prozrazení jiných operací, ale určitě by mu – ani hnutí jako takovému – nezískala žádné přátele.

Pelter vstal. „Uděláme to *hned*. Vyzvedneme pana Jeřába,“ prohlásil.

„Jak myslíš, Ariane.“

Stanton také vstal. Říkal si, že je důležité se soustředit na to hlavní, o co tady jde: milion novokartaginských šilinků. Až ty peníze dostane, bude se moci uchýlit do ústraní a nechat tohohle šílence, aby se sám zničil.

„Proč od toho *ted*' odcházíte?“ zeptala se Melassanová, když se zvedla od své dotekové konzole, na níž svědectví uzavřela a kopie odeslala dolů na Cheyne III.

„Stáhli mě – ZBC chce, abych se věnoval něčemu jinému,“ odpověděl Cormac.

„Té věci se Samarkandem?“

„Ano, to je poněkud vážnější.“

„Jednomu nerozumím,“ řekla Melassanová a odvrátila se od konzole. „Proč vás sem vůbec povolali? Taková buňka je přece pod vaši úroveň, ne?“

Cormac se usmál. Napadlo ho, jestli by si takového břitkého sarkasmu povšiml i před několika hodinami. „Je to kvůli hardwaru,“ vysvětlil. „Za ten rok, co jsem byl s nimi, jsem viděl, že používají pulzní pistole, které se účinností vyrovnají výzbroji ZBC, rovinné výbušniny velice vysoké kvality a v poslední době i protonovou zbraň. Také jsem slyšel pověsti o androidovi, možná golemovi, který zešílel a používá se pro speciální akce. Velice rád bych zjistil, kde se k takovému monstru dostali, pokud skutečně existuje.“

„Pokud existuje,“ zopakovala Melassanová.

„Pravděpodobnost, že existuje, není nijak zanedbatelná, a taková pravděpodobnost se nedá ignorovat. Umíte si vůbec představit, jakou spoušť by taková bestie mohla se správným naprogramováním napáchat?“

„Povídejte. Vy jste odborník.“

Cormac rýpnutí pominul a odpověděl: „Atentáty, kdekoli. S takovým androidem získáte zbraň, kterou dostanete přes každý runsibl, protože v ní nikdo zbraň nepozná. Takový android by mohl, čistě teoreticky, proniknout obrannými systémy na poměrně vysoké úrovni, dokonce i takovými, které jsou kolem velkých UI, možná i runsiblové UI nebo planetárního správce, a převzít řízení, až by tam

byl… Zkuste si představit šílence, který má moc nad obranným systémem planety.“

„Je to opravdu tak vážné?“

„Může to být tak vážné. A takovou možnost nemůžeme připustit.“

„Pravděpodobně to není pravda. Nejspíš to bude jenom propaganda.“

„Ano, doufejme.“

5

Peníze: *Lidé potřebuji takovou formu měny, která neni pouze zaregistrovaná v nějakém křemíkovém mozku. Lidské korporace jako Cybercorp, SystemMetals a JMCC se v prvních staletích milénia pokusily zrušit hotové peníze, ale nepodařilo se jim to. Výsledná černá ekonomika nakonec dala vzniknout úplně nové měně. Tou měnou byl nový jen, který dnes známe, i když se už sotva dá označit za ‚nový'. Od svého zavedení získal mnoho konkurentů. Nejvýznamnějším z nich je poměrně mladý ‚novokartaginský šilink'. Je to tak, že dokud existují cenné věci, které se dají měnit, budou existovat peníze. Bez nich někdo v nějakém okamžiku napíše dlužní úpis, a tak to vlastně všechno začalo.*

Gordon: *Jak to je*

Pelterova rezidence byla velká a stála uprostřed vlastních pozemků za městem. Stanton ze zkušenosti věděl, že nad převzetím moci Řádem nejvíc naříkají bohatí, protože jim brání zbohatnout ještě víc na úkor jiných lidí. Dům jako takový do jisté míry připomínal římskou vilu, ale jeho zdobení bylo poněkud baroknější. Obklopovaly jej sady prasečích jabloní, které se samy prořezávaly. Rostla na nich jablka velká jako lidská hlava. Nikdo je netrhal a v jistou roční dobu, konkrétně v době dvojího léta, které Cheyne III měla, se hemžily ovocnými vosami a malými břitváky. Jedno z těch období bylo právě teď, ale ty opravdu *nepříjemné* roje byly mimo sad. Roje, které obklopovaly, jak si všimli při přeletu, vlastní dům a patřily k charakteristicky uniformnímu druhu.

„Třeba už ho našli," poznamenal Stanton. Potají doufal, že je to pravda.

„Prohledávají dům a já nepochybuji o tom, že objeví spoustu zajímavých věcí, ale pana Jeřába tam nenajdou," odvětil Pelter. „Každopádně se k němu ještě ani nepřiblížili. Slyšel by je."

Tak to tedy bylo. Stanton pohlédl na Peltera a konečně pochopil, co znamená ta superka, řídicí jednotka a optické propojení. Paráda: lidský šílenec propojený s umělým. Pelter si vytvořil vlastní, osobní síť.

„Nemůžeš mu jednoduše říct, aby vyšel za námi?" zeptal se.

Pelter zkřivil tvář do výrazu, který by se dal popsat jako úsměv. „Takže jsi pochopil, Johne?"

„Řekněme, že vím, co děláš… Fajn, kde chceš, abych přistál?"

Pelter ukázal za sady. „Přistaň v Tenelově sadu. Dojdeme si pro Jeřába a možná se pak stavíme navštívit Tenela, jestli je doma."

„Určitě už ho mají," řekl Stanton.

„Ne na dlouho," odpověděl Pelter. „Rozhodně ne na dlouho."

Stanton skoro vztekle zacloumal řídicí pákou a bez světel slétl s posledním AGV, které ukradli, k zemi. Přistál s ním mezi řadami švestek a třešní, kterým Tenel dával na svých pozemcích přednost. Stanton chvíli počkal, až se mu aktivuje zrakové posílení, než ze stroje vylezl. Překvapilo ho, jak dobře to Pelter potmě zvládá, přestože má jen jedno oko. Ale bylo docela dobře možné, že mu Sylac udělal nějaké jiné úpravy, o nichž nevěděl. Když pak kráčel mezi řadami stromů za separatistickým vůdcem, uvažoval, jestli alespoň on sám ví, o jaké úpravy se jedná.

Po několika minutách došli k rozbitému drátěnému plotu. Břitváci v prasečích jabloních za ním hlasitě chřestili krovkami, ostrými jako nástroj, podle něhož dostali jméno. Stantona z toho zvuku začala svědit ruka ještě víc než doposud. Vosy alespoň v noci upadaly do lehkého spánku.

„Jestli tě některý z nich trefí, dej si pozor, abys nezařval," řekl Pelter.

Stanton si vzpomněl, jak mu takový brouk naposledy narazil do obličeje. Tenkrát taky potřeboval služby buněčného scelovače. Vyhrnul si límec nejvíc, jak to šlo, a schoval do něj hlavu. Tento hmyz mohl člověka zabít, nikoli záměrně, ale tím, že se mu náhodou

otřel křídlem o žílu a lékařská pomoc byla daleko. V některých oblastech se při trhání ovoce muselo nosit zvláštní brnění.

„Jak je to daleko?“ zeptal se. Měl pocit, že se k domu a blikajícím světlům určitě dostávají příliš blízko. Věděl, že brouci světlo vyhledávají, a tak doufal, že policajti s tím mají problémy.

„Dál už ne,“ zašeptal Pelter a ukázal před ně.

Několik metrů před nimi stála socha vousatého muže oblečeného do protinárazové zbroje a s nějakou zbraní, kterou držel vodorovně na břiše.

„Můj dědeček. Sloužil ve válce s Pradory.“

„Tady?“ zeptal se Stanton.

„Myslím, že na Zemi. Odjel před sto lety.“

Po těchto slovech se Pelter otočil k soše zády a přitiskl si jednu ruku ke spánku. Bylo evidentní, že není zvyklý používat superky a vnitřní řídicí mechanismy. Stanton zavrtěl hlavou. Napadlo ho, že by mu o tom mohl něco říct – někdy.

Někde se rozběhl motor a socha se s tichým skřípavým zvukem odsunula stranou. Odhalila tak čtvercový vstup a schody vedoucí do podzemí. Pelter dal Stantonovi znamení, aby ho následoval dolů. Byla tam tma, dokonce i pro posílený zrak, obzvlášť když se socha začala posunovat zpátky na původní místo. Jakmile se její pohyb zastavil, rozsvítilo se nazelenalé světlo. Byli v prostorách, které vypadaly jako malý vinný sklep ohraničený třemi stěnami, na kterých byly police s vínem, a jednou kamennou zdí, do níž byly zasazeny pancéřované dveře.

„Neodpověděl jsem ti, když ses ptal, jestli by za námi mohl vyjít ven,“ řekl Pelter.

„Odpovíš mi teď?“ zeptal se Stanton.

„Odpovím.“ Pelter došel k jedné stěně s láhvemi vína. Chvíli si ji prohlížel a pak ustoupil stranou. Vertikální část o šířce čtyř lahví se odsunula. Za okamžik se ukázaly police. Z jedné police vytáhl dva tenké čtvercové kufříky. Různých zbraní a materiálu pro výrobu výbušných zařízení, které zaplňovaly ostatní police, si nevšímal a zvedl pouze kufříky.

„Museli jsme si sem zajít pro nové identity,“ vysvětlil.

Dal kufříky dolů a pokynul směrem k pancéřovaným dveřím. Tento pohyb předznamenal čtyři hlasité rány, s nimiž povolily zámky. Stantona napadlo, že by se hodilo víc, kdyby dveře zaskřípaly.

„S těmi dveřmi by měl problém i Jeřáb," poznamenal Pelter.

Stanton nahlédl do místnosti za nimi a napadlo ho, do jaké míry je to tvrzení asi pravdivé.

* * *

Říkali mu Jeřáb, protože byl tak hodně vysoký. Říkali mu pan Jeřáb, protože tak snadno trhal lidi na kusy. Ale ani zdvořilost nepomáhala. Pan Jeřáb zabíjel lidi, když mu to nařídil držitel jeho řídicího modulu, ale občas je zabíjel i z nevyzpytatelných důvodů, které znal jen on sám. John Stanton na něho hleděl a cítil touhu jednoduše se otočit a odejít. Pan Jeřáb byl vysoký dva a půl metru, a tak působilo trochu směšně, když seděl na kempové židli normální velikosti. Také se vůbec nehýbal. Na vytáhlé figuře měl kabát, který sahal až dolů k jeho mnohokrát zalátaným, milovaným šněrovacím botám. Tvář mu skrýval klobouk se širokou, sklopenou krempou. Stanton si všiml, že na krempě klobouku a také na kabátě pana Jeřába je plíseň. Nebylo na tom nic divného, protože tady dole bylo vlhko.

„Jak dlouho tady je?" zašeptal.

„Dva roky," odpověděl Pelter a zvedl ruku ke kovu po straně své hlavy. Toto gesto Stantonovi potvrdilo minulost modulu, který si Pelter nechal Sylakem implantovat do lebky.

„To byla ta akce na ostrově, že? Poslal jsi ho tam, aby zabil jednoho muže. A kolik jich nakonec zabil?" zeptal se.

„Nevytahuj to, Johne," řekl Pelter. „Jsi mnohem postradatelnější než on."

Stanton si nechal další poznámky pro sebe a jenom je oba pozoroval. Co si asi říkají, blesklo mu hlavou. Co znamenala jejich malá elektrická konverzace?

„Dělej, Jeřábe. Je čas se probudit," řekl Pelter nahlas.

Pan Jeřáb jedním prudkým pohybem vstal. Stanton si všiml černého lesku očí, které se pod střechou klobouku otevřely. Jeřáb

otočil hlavu k Pelterovi a postoupil o jeden dlouhý krok dopředu. Pelter couvl a přitiskl si ruku silněji k boku hlavy. Na tváři měl výraz intenzivního soustředění. Jeřáb už dál nešel; místo toho zvedl ruku, sundal si klobouk a odhalil úplně holou hlavu, hubenou tvář a ty absolutně černé oči.

„To je lepší," řekl Pelter.

Stanton si všiml, že Jeřábova kůže si svým vzhledem na nic nehraje: vypadá *uměle*. Už dříve padaly návrhy, aby se kůže vyměnila, ale skončilo to na tom, že nikdo neměl chuť přiblížit se tak blízko. Stanton usuzoval, že kůže určitě slouží k tomu, aby se panu Jeřábovi nedostala do jeho mechanismů krev. Když pak Jeřáb vyšel ze svého vězení, Stanton si dával záležet, aby se držel mimo jeho dosah. Pelter dal ruku dolů a obrátil se ke schodům. Jeřáb šel hned za ním a dělal způsobné malé kroky, aby zůstal ve stejné pozici. Stanton vzal oba kufříky a vykročil za nimi. Přál si, aby byl někde jinde.

Cormac zvedl oči k průhledné střeše a pak se vrátil pohledem k zrcadlové kouli ochranné obálky. Měl pocit, že má v hrudi ruku, jejíž stisk se s každým dalším okamžikem, kdy je bez připojení, zesiluje. Nerozhodl se špatně? Nebylo by lepší zůstat připojený a odejít ze ZBC? Okamžitě poté, co mu v mysli vytanuly tyto otázky, které si po vystoupení z raketoplánu kladl čím dál pravidelněji, pocítil vzteklé pohrdání sebou samým.

Cormac žil pro ZBC velice dlouho a opravdu věřil tomu, co dělá. Podíval se dopředu na krátké fronty před různými odbavovacími branami. *To* byl příklad toho, co bránil: tyto fronty nikdy nebyly příliš dlouhé. Nebylo třeba odevzdat žádné papíry, neexistovaly pasy ani zdlouhavá celní byrokracie, které se každý snažil vyhnout. Občané Řádu měli při cestování z jednoho světa na druhý absolutní svobodu. Jediné omezení se týkalo zakázaných zbraní, ale ani to cestování nebránilo. Pokud byla dotyčná zbraň zaregistrovaná a deaktivovaná, bylo možné si ji s sebou vzít. Cestovat se dalo i tehdy, když zaregistrovaná nebyla, jenže pak zbyl ze zbraně v cíli prach, jak ji rozložilo automatické prohibiční zařízení, které měly runsibly vestavěné. Aby člověk překonal dříve nemyslitelné vzdálenosti,

stačilo zarezervovat si místo a zaplatit poplatek, při příchodu do koule přihlásit svou totožnost u runsiblové UI a projít. Tak podělaně jednoduché. Ti lidé tady, s pitomými kosmetickými úpravami a možná superkami, které jim dělaly bordel v mozku, o tom neměli ponětí, ani trochu o tom neměli ponětí. Cormac se zadíval dolů na své zatnuté ruce, povolil je a procvičil si prsty. Fajn – bude to dobré.

Zůstanu klidný.

Znovu vykročil, než se lidé začnou divit, proč stojí uprostřed odbavovací haly a civí nahoru na kouli. Ze všeho nejvíc potřeboval, aby k němu přistoupil nějaký samaritán a řekl mu, že z toho nemusí mít strach. Křečovitě se pro sebe usmál, jak šel, a pak, než dorazil k řadě bran, zahnul k jednomu širokému, zdobenému sloupu z odlévaného syntetického kamene, který nápadně podpíral střechu z makroskla.

U jednoho ze čtyř panelů v základně sloupu se zastavil a přitiskl ruku na čtečku. Přimhouřil oči před krátkým červeným zábleskem, jak mu čtečka sejmula kresbu sítnice.

„Identita potvrzena, Iane Cormaku," promluvil bezpohlavní hlas.

„Chci co nejdříve odcestovat na Minostru," řekl a vzápětí zlehka natočil hlavu, když všechny zvuky kolem něho náhle ztichly. Obalilo ho diskrétní pole, o něž nepožádal. Pak z panelu promluvil úplně jiný hlas, nicméně hlas, který poznával.

„Bude to manažerská třída, nebo druhá?" zeptala se ho runsiblová UI Cheyne III.

Cormac se zamračil, ale pocítil určitou radost. Možná to bylo maximální připojení, jakého mohl dosáhnout. Toto soukromí, tento rozdíl.

„Myslím, že není nic horšího než runsiblová UI – inteligence odpovědná každodenně za tisíce životů – která ráda vtipkuje," zabručel.

„Tak popojděme k něčemu, co humor postrádá. Arian Pelter zmizel. Ještě předtím se mu podařilo vybrat separatistické fondy a své osobní jmění. Byl také viděn se Sylakem, kterého myslím znáš. Další události mohou mít rovněž souvislost. Katamarán poháněný turbínou vjel do starých nakládacích doků a způsobil obrovské

škody. Zmiňuji se o tom jen vzhledem k pověstem, že v něm seděla žena bez hlavy.“

„Může to mít souvislost,“ připustil Cormac a okamžitě potlačil cit, který nechtěl identifikovat. „Pelter si vždycky potrpěl na melodramatická gesta. Zkombinovat něco jako vikinský pohřeb se separatistickým útokem proti průmyslu, který Řád milostivě povoluje… To je všechno?“

„Nemám žádné další informace, které bych ti momentálně měla předat.“

„Předáš další?“

„Pokud dostanu takovou instrukci.“

„Kdo ti dal instrukce tentokrát?“

„Horace Blegg… Když se teď odebereš k bráně C, tvůj odjezd přijde na řadu za deset minut.“

„Díky.“

„Hodně štěstí, Iane Cormaku.“

Cormac se právě chystal zeptat, jestli je bude potřebovat, když diskrétní pole znenadání zmizelo. Otočil se a zamířil k bráně C. Cestou si vyhrnul rukáv a zadal na pouzdře šurikenu deaktivační kód. Několik minut po odchodu z ochranné obálky na Minostře jej bude moci znovu aktivovat. Hlavním důvodem zákazu bylo zabránit tomu, aby někdo přinesl aktivní zbraň do vlastní obálky. Všechny zbraně na seznamu zakázaných patřily k těm, jež mohly být použity k poškození runsiblu, což byla událost, která mohla snadno vést k dalšímu Samarkandu.

První strážník Abram pozoroval dům svým obvyklým starožitným dalekohledem a zároveň tiše, klidně mluvil do mikrofonu. Na poměry okolí to byl malý dům: jedna z replik horských chat z Tundry, které byly tak módní před půlstoletím. Střecha z červených tašek zakrývala stavbu ze syntetického dřeva natřeného zvláštní světle modrou barvou, která ve světle Cerebu vypadala jako stříbrná. Na verandě stálo houpací křeslo. Vzhled mohl klamat: nevypadalo to jako sídlo arcizločince. Abram spustil dalekohled a povzdechl si. Raději by dům nasvítil pátracími reflektory, jenže v korunách stromů

za ním chřestili břitváci, které by světlo přilákalo. Čtyři své muže už musel po tom fiasku u Pelterovy rezidence vrátit k buněčnému scelovači. Muži, které měl s sebou teď, byli vybaveni zesilovacími superkami, takže pro práci nepotřebovali tolik světla. Ale i tak mohlo něco ujít jejich pozornosti.

„Zeptám se ještě jednou, protože mě to opravdu zajímá: jste všichni na svých místech?“

Abram byl známý svým neúnavným sarkasmem. Mnozí jeho strážníci měli větší strach, když byli povoláni k němu, než když museli nastoupit před některé výbušnější důstojníky. Abram to věděl, ale nedokázal s tím nic dělat; občas si dokonce říkal, jestli to není nemoc. Když dostal rádiem čtyři kladné odpovědi, přikývl.

„Až řeknu ‚Akce‘ – mimochodem, teď to ještě neplatilo, až za chvíli – důrazně vám doporučuji, abyste vyrazili pár dveří a zatkli Alana Tenela za početné zločiny, které spáchal. Takže… Akce?“

Abram znovu zvedl dalekohled a přidal zvětšení. Ti, kteří se nedali odstrašit jeho sarkasmem a zeptali se ho, proč používá tak starý přístroj, pokaždé dostali stejnou odpověď: „Zesilovače obrazu jsou produkt techniky bez charakteru. Budu je používat jen tehdy, bude-li to nutné.“ Možná to byla půlka pravdy. Věděl, že pravděpodobně to víc souvisí se získáním určité individuality, což byla v nesmírné mase lidstva obvyklá kratochvíle.

Díval se, jak dva jeho policisté postupují na verandu. Ze zadní části domu se ozval třesk rozbíjeného skla. Prudký záblesk nakrátko oslnil objektivy dalekohledu. Když se tma rozplynula, policisty nebylo vidět, ale slyšel je stále.

„Alane Tenele, vstaňte a ustupte od postele. Ruce natáhněte před sebe.“

„Cože…? Kdo si sakra myslíte, že jste?“

„Podruhé vás žádat nebudu.“

„Toto je soukromý majetek. Jak se odvažujete!“

„Tenele, jste separatistický šmejd a jste zatčen. Buď odsud odejdete kompletně oblečený, nebo vás vytáhneme ven za kotníky a namíříme na vás světla. Čeká tam dost břitváků… Tak je to lepší.“

„Skvěle jste ho seznámil s jeho právy, Pearsone. Musím si tu výzvu zapamatovat, až budu příště přednášet nováčkům," řekl Abram.

Chvíli nebylo z vysílačky slyšet víc než zvuky pohybu.

„Je mi líto, pane, ale vypadalo to, že se mu příliš nechce spolupracovat."

Abram vyšel ze sadu ve chvíli, kdy jeho policisté vytáhli Tenela z domu. Pearson, který byl jako mnoho starších posil adaptovaný na silnější gravitaci, pevně držel Tenela rukou nad loktem. Abram si muže, jehož zatkli, pozorně prohlédl.

Tenel byl malý a starý a nevypadal na to, že by mohl dělat potíže. Pearson a Alex by ho oba dokázali roztrhnout vejpůl a Jack se Solenem, kteří šli za nimi, byli oba o půldruhé hlavy vyšší než on. Abram krátce zaváhal, jestli nemohli dostat špatné informace, ale pak tu myšlenku zapudil. ZBC takové chyby nedělala. Když Tenel přišel blíž, Abram si začal všímat určité lasičkovité sebejistoty.

„Jestli tomu dobře rozumím, víte, proč jste byl zatčen," řekl.

„Udělal jste chybu, první strážníku – chybu, za kterou draze zaplatíte," odpověděl Tenel.

Abram uvažoval, co by to mohlo znamenat: bylo to obvyklé frajeření těch, kteří měli na bankovním kontě víc než normální populace, nebo za tím bylo něco zlověstnějšího?

„Já za své chyby nikdy draze neplatím," odvětil Abram. „Jsem policista."

„Však on vás ten smích přejde, až –"

Tenel stočil pohled za Abramova záda, napravo od něho. Najednou vytřeštil oči a otevřel ústa dokořán. Zkusil se vzepřít stisku dvou policistů, kteří ho drželi – a pak to zkusil ještě silněji.

„Musíte mě odsud dostat," vyhrkl.

Abram se na něho překvapeně podíval.

„Musíte mě odsud dostat!"

Jak sebou Tenel zazmítal prudčeji, na bradě se mu objevily sliny. Abram se ohlédl a uviděl, že na okraji sadu stojí velice vysoký, podivně vyhlížející muž.

„Položte ho na zem," nařídil Abram. „Pearson a Jack, se mnou."

Pearson pustil Tenelovu paži. Alex zadrženého podtrhl a přinutil ho lehnout si na zem obličejem dolů. Solen se skrčil a namířil na něj krátkou laserovou karabinu. Abram vykročil směrem k té zvláštní postavě, následován Pearsonem a Jackem. Slyšel různé klouzavé kovové zvuky doprovázející míření a nabíjení laserových karabin. Pravděpodobně to znovu byla přehnaná reakce. To individuum byl s největší pravděpodobností zahradník, který dostal tu práci proto, že byl neobvykle vysoký a mohl tak prořezávat stromy snadněji než většina ostatních.

„Ne, pusťte mě!“ vykřikl Tenel. Další jeho výkřiky byly tlumené, určitě tím, jak mu Alex nacpal obličej do hlíny. Abram se pro sebe usmál; Alex neopovrhl trochou brutality, když to považoval za nutné. Pověsil si dalekohled na opasek a položil ruku na pažbu své pulzní pistole. Vysoký muž vystoupil z porostu, pak se zastavil a úplně znehybněl. Abram na okamžik znervózněl, ale pak si vynadal, aby nebyl směšný. Měl s sebou dva policisty, kteří patřili k nejtvrdším ve sboru.

„Kdo jste?“ zeptal se, když přišli blíž.

Muž vykročil směrem k nim. Jeho dlouhé kroky rychle zkracovaly vzdálenost mezi nimi.

„Doporučuji vám, abyste se zastavil na místě.“ Abram vytáhl pulzní pistoli.

Muž jednoduše šel dál.

„Řekl jsem stůjte! Stůj, sakra! Do prdele!“

Abram vystřelil. Tvoje chyba, blbečku, říkal si neustále. Ozvala se rána, vyvalil se obláček dýmu – z mužova kabátu spadlo na zem několik uhlíků. Jeho krok to nijak nezpomalilo. Abram vystřelil ještě dvakrát, ale na mužův postup to nemělo žádný efekt. Z kabátu mu teď šlehaly plameny. Jediným prudkým pohybem je zadusil a šel dál. Za sebou zanechával dým.

Noc prořízly rudé záblesky, jak Jack a Pearson začali pálit z laserových karabin – a pak najednou byl ten podivný muž u nich. Abram měl pocit, jako by mu do prsou narazilo beranidlo. V příštím okamžiku ležel na zádech na zemi, díval se nahoru a snažil se popadnout dech. Pearson měl karabinu vraženou muži přímo do

obličeje a zuřivě mačkal spoušť. Do noci se valil dým a muži padaly kolem ramen cáry hořící kůže. Dlouhá ruka se vymrštila a karabina, rozbitá na kusy, odlétla pryč. Pearson najednou visel vysoko ve vzduchu, držený za biceps, a kopal nohama do prázdna. Jack zaútočil ze strany kopem z halfvoleje, který by promáčkl ocelovou desku. Abram uslyšel, jak mu v noze prasklo a uviděl, jak ho muž při kopnutí zadržel, když ho druhou rukou chytil za kotník. Nečekaně ho pustil, ale dřív, než Jack mohl spadnout na zem, ho tatáž ruka popadla za krk. Útočník děsivou silou srazil Jacka a Pearsona dohromady a pak je zahodil jako obaly od jídla.

Abram ucítil hořící plast a náhle pochopil, s čím mají tu čest. Bublavě nasál vzduch do plic. Rozdrcená žebra mu v hrudi drhla o sebe, jak se snažil promluvit do mikrofonu. Podíval se nahoru. Jejich protivník se tyčil nad ním. Klobouk a krycí vrstva celého obličeje byly spálené a obnažovaly povrch, který vypadal jako z bronzu. Také na ruce byla krycí vrstva spálená a obnažovala tentýž kov. Člověk to tedy nebyl, tím pádem zbývala jen jedna možnost. Abram čekal, že ta tvář a ruce budou tím posledním, co uvidí, ale pak zapálily oblečení další dávky z karabin a obličej se odvrátil. Útočník se dal znovu do pohybu.

„Android… utečte, sakra… nechte mu… ho."

Ta slova ho přišla draho. Abram se bolestivě otočil ke svým zbývajícím dvěma policistům a ležícímu Tenelovi a vyplivl krev.

„Utečte… kurva… utečte."

Ale tím, kdo se rozběhl, nebyli oni – rozběhl se android, s nadlidským zrychlením. Nejdřív dostal Solena, jednoduše ho zvedl a odhodil ho. Solen přerazil jeden z dřevěných sloupků, které podpíraly verandu, a pak narazil do průčelí domu. Chvíli tam zůstal viset mezi roztříštěnými prkny, než pomalu vypadl ven a žuchl na zem. Alex měl rozum a pokusil se uniknout. Stačil udělat jenom krok, než mu bronzová ruka naplocho prorazila záda a vyjela z prsou ven. Sekundu na ní visel s rukama u těla a zmítal sebou, než zemřel. Potom dal android ruku dolů a Alexova mrtvola se svezla na zem, jako by neměla kosti.

Abram se pokusil zvednout ruku, aby změnil frekvenci na vysílačce a zavolal pro posily. Jenže ovládání měl na rameni a prostě nedosáhl tak daleko. Zakalujícím se zrakem uviděl, že android teď stojí nad Tenelem. Mužík klečel, jako by prosil, ale ne dlouho. Netvor ho popadl za ramena, potom s ním škubl nahoru a otočil ho, to všechno jedním pohybem. Pak ho jednou rukou chytil za kotník, držel ho za něj a druhou rukou ho vykuchával. Abram litoval, že si nemůže vypnout naslouchátka, protože výkřiky teď slyšel zesíleně ze čtyř různých mikrofonů na krku. Když android pustil, co z Tenela zbylo, a vykročil zpátky k němu, Abram zavřel oči a ležel úplně bez hnutí. Poslouchal, jak se těžké kroky zastavily hned vedle něho. Android… jakou měl šanci? Určitě slyšel, jak mu buší srdce. Pomalu otevřel oči a podíval se nahoru do jeho bronzového obličeje.

„Tak… dělej," dostal ze sebe.

Android si k němu dřepl a opřel si lokty o kolena. Z mohutných bronzových rukou mu kapala srážející se krev. Zvláštně, jak to dělají ptáci, naklonil hlavu na stranu a prohlížel si ho, pak jednu z těch rukou natáhl k němu a strhl mu z opasku dalekohled. Co teď? O co mu sakra šlo, že si s ním tak pohrával? Do hajzlu, jak vůbec někdo mohl vyrobit sadistického androida? Abram ohromeně sledoval, jak se android postavil, zastrčil si dalekohled do kapsy dlouhého kabátu, pomalu zavřel kovové víčko na jednom černém oku a potom odešel. Abram byl přesvědčený, že na něho mrkl. Ale nikdy to nikomu neřekl.

6

V jednadvacátém století hrozila ‚kultura na jedno použití', která na Zemi tenkrát převažovala, ekologickou katastrofou. Zavážky se rychle plnily jednorázovými plenkami a plastovými odpady. Elektrárny, které tento plastový odpad spalovaly spolu s tehdejšími pneumatikami z vulkanizované gumy, problém částečně zmírnily. Ale opravdové řešení se podařilo najít až tehdy, když byla všechna dotčená průmyslová odvětví donucena používat biologicky rozložitelně materiály. I pak problém zůstal, neboť elektrárny byly nakonec uzavřeny, protože přispívaly ke globálnímu oteplování. V pozdějších letech toho století se opět zdálo, že je problém vyřešen, když se začala používat bakterie upravená geneticky, aby požírala plasty. Toto řešení bohužel vyvolalo katastrofu, když se tatáž bakterie pustila do požírání jiných typů plastů a gumy, a dokonce jí zachutnala fosilní paliva. Válka a chaos, které z této krize vznikly, jsou v běžně dostupných záznamech. Proto až dopijete tuto samoohřívací kávu, uvědomte si, prosím, že pohárek je sice vyroben z plastu, který se sám rozpadá, ale ani tak nebude vypadat moc dobře, když se bude povalovat na chodníku, takže se jej musíte zbavit rozumným a ohleduplným způsobem.

Kávová společnost

Byla to dohodnutá oblast, ale Stanton po nich neviděl na bílých píscích ani památky. Takže papyrus. Papyrový porost, který se sem rozšířil z polí na severu, tady vybíhal do moře jako jazyk. Zpomalil a zakroužil s AGV nad ním. Žádné známky aktivity. Slíbil si, že při prvním náznaku, že se blíží policie, vezme nohy na ramena. Všechno začínalo být až moc krvavé. Klesl s ágévéčkem jen několik metrů

nad písek, opatrně s ním nalétl do papyru a nechal je dosednout, přičemž pod sebou rozdrtil tlusté stonky. Než vystoupil, zanadával a popadl balíček který předtím odložil na sedadlo spolucestujícího. Bylo to všechno šílené. Prošel papyrovým porostem na bílý písek za ním a pátravě se rozhlédl po okolí.

„Tady.“

Pelter vyšel z téhož porostu, ale dál po pláži. Počkal, dokud si nebude jistý, že ho Stanton vidí, a couvl zpátky. Stanton došel po udusané pěšince za ním na malé volné prostranství, kde rostliny někdo vyškubal a úhledně narovnal na jednu stranu. Pravděpodobně to bylo dílo pana Jeřába – trhání, to bylo jeho.

„Tak co?“ zeptal se Pelter.

Aniž pustil balíček ze sevření, Stanton zalétl pohledem k panu Jeřábovi, který seděl na bobku, zády otočený ke stěně z papyrů. Android si pozorně prohlížel několik předmětů, které ležely na zemi před ním. Byl tam zelený krystal, snad smaragd, ale pravděpodobněji to byl beryl, nůž z makroskla, stará datová jednotka ve tvaru vejce, gumový psík na hraní a starožitný dalekohled. Stantona napadlo, jestli šílenství tohoto netvora má nějaké jméno.

„Při nástupu do raketoplánu kontrolují každého pasažéra, takže není velká šance, že bychom mohli provézt tady našeho přítele. A stejně mám zprávy, že runsiblová stanice je dobře hlídaná,“ řekl.

„Věděli jsme, že k tomu dojde,“ prohlásil Pelter. „Moje trpělivost není nekonečná, Johne.“

Stanton se rozhodl nepoukázat na to, že v Pelterově případě trpělivost prakticky neexistuje.

„Stálo nás to pět tisíc, ale mám to potvrzené. Cormac odcestoval na Minostru, kde nastoupil na mezihvězdnou loď třídy delta jménem *Arogance*. *Arogance* pak odletěla na Samarkand. Můj kontakt má informaci, že loď tam veze runsibl prvního stupně, ale nemůže ji potvrdit.“

„A ta druhá věc?“ zeptal se Pelter.

„Čtvrt milionu za nás tři. Musíme být na kosmodromu časně ráno a musíme se tam dopravit sami. Jarvellis říká, že je to jediná možnost, protože odlétá s prvními paprsky světla. Kolem portů

zřejmě začíná být trochu moc horko. Nejen že policie pátrá po nás, ale chytili se taky Cormakovy zprávy o zakázaných zbraních. Kontroloři ze ZBC se tam nepříjemně vyptávali, proč potřebuje meziplanetární nákladní loď podprostorové motory.“

„To je všechno?“

„Ne. Až se dostaneme k *Lyrice*, budou otevřená vrata nákladové komory. Uvnitř budeme mít zásoby pro meziplanetární let a dvě hibernační rakve pro mezihvězdnou fázi. To je všechno, co dostaneme. Nechce s námi mít žádný kontakt,“ řekl Stanton.

Pelter si promnul optické propojení a Stanton si všiml, že pan Jeřáb zvedl hlavu.

„Za ty roky si ta děvka díky nám přišla na spoustu peněz, a teď nás nechce pustit do prostorů pro posádku!“ Pelter začal šeptem a dokončil křikem.

Stanton ukázal na pana Jeřába. „Ví o něm. Ona ho sem přivezla,“ připomněl.

„Ty jsi jí to řekl?“ zeptal se Pelter.

Stanton cítil, jak mu na čele vyráží pot. Pan Jeřáb začal odkládat svoje hračky.

„Jinak to nešlo, Ariane,“ řekl. „Kdybychom se tam prostě objevili a neřekli jí předem, že ho máme s sebou, taky by se mohlo stát, že by nám loď vůbec neotevřela. To jsem nemohl riskovat.“

Pelter dal ruku dolů a potom si prudce dřepl. Pan Jeřáb znehybněl.

„Tak dobrá,“ prohlásil. „V noci se tam přesuneme a nastoupíme. Neočekávám nějaké velké potíže. A teď… Johne… dej panu Jeřábovi jeho balíček.“

Stanton došel k androidovi, upustil balíček na zem před něj a ustoupil. Jeřáb natáhl jednu bronzovou ruku a přitáhl si ho blíž. Strhl papírový obal místní provenience a sklonil se nad obsah. Potom vstal a svlékl si starý, popálený kabát. Stanton si všiml, že na Jeřábově bronzovém těle zůstalo jen velice málo syntetické kůže. Na pažích nebo na obličeji a na hlavě nebyla vůbec žádná. Opatrně položil svůj starý kabát na zem a vzal si nový. Systematicky si jej zapnul až ke krku a pak zvedl klobouk se širokou střechou, který se v balíčku

trochu pomačkal. Nejdřív klobouk vytvaroval a pak si jej pečlivě nasadil na hlavu. Z kapes starého kabátu vytahal své hračky a schoval je do kapes nového. Po krátké pauze se posadil na bobek a začal je znovu vytahovat, jednu po druhé.

„Pan Jeřáb je velice potěšen," řekl Pelter.

„To rád slyším," odpověděl Stanton.

* * *

Bílé plavidlo, které se ze všeho nejvíc podobalo obrovské sépiové kosti, stoupalo k noční obloze v tajemném tichu. Když bylo ve výšce půl kilometru, zelené světlo iontového pohonu zablikalo a udělilo mu rychlost. Krátce nato zmizelo. Stanton se za ním chvíli díval a pak přenesl pozornost zpátky k plotu. Aktivity bylo víc než obvykle; nic jiného ani nečekal.

Zabezpečení kolem kosmodromu bylo silné, ale jednoduše ne tak dobré jako kolem runsiblového terminálu. Podmysl runsiblové UI tady hlídala obvodový plot a dvě brány, ale jelikož náklady mohly být velké nebo zapečetěné, anebo obsahovaly věci, které se nedaly prosvítit a které podle zákonů Řádu nebylo možno vybalit, pouze prosvítit, vždycky něco prošlo. Kromě toho, Řád neměl mít pro své občany prakticky žádné hranice, a proto jejich pohyb nebyl nijak trvale omezen. Jelikož ZBC bude po něm, Pelterovi a panu Jeřábovi pátrat, Stanton teď omezení očekával. Ale vrtalo mu hlavou, jestli úřady skutečně považují za pravděpodobné, že tam oni tři jednoduše přijdou.

Jediné odmítnuté předměty byly zakázané zbraně. Stanton to hodnotil tak, že z pohledu vzpour – a zadržování zločinců – se Řád svobodami, které poskytoval, střelil do paty. Improvizované operace jako ta, která probíhala právě teď, byly plné děr. Stanton znovu propátral pohledem úsek bezpečnostního plotu, dal dolů zesilovač a otočil se k Pelterovi.

„U obou bran jsou místní policajti a pár kontrolorů ze ZBC," řekl a koukl se na svítící ciferník svých hodinek. „Máme zhruba hodinu."

Pelter přikývl a podíval se na jejich původní AGV. Stanton jeho pohled sledoval. Muži uvnitř se samozřejmě ani nepohnuli. Bylo

trochu strašidelné vidět je, jak tam sedí ve Stantonových a Pelterových šatech. Ti dva kontroloři ZBC v baru arkologie jednoduše přebrali, a tak ani nestačili zareagovat, když se před ně postavil pan Jeřáb. Reakce by jim samozřejmě ani tak nebyla nic platná. Pan Jeřáb jim jednoduše srazil hlavy o sebe a odnesl je pryč. Když si Stanton odtahoval od krku límec přivlastněné uniformy, mrzelo ho, že jimi Jeřáb o sebe praštil tak prudce. Krev na vnitřní straně rychle usychala a tvrdnoucí materiál mu rozdíral kůži.

„Měl by ses zkusit připojit," dodal, když Pelter nejevil chuť se pohnout.

Pelter pohlédl na pana Jeřába a pak znovu na AGV.

„Nějaký problém?" zeptal se Stanton.

„Pan Jeřáb bude po tu dobu mimo řídící frekvenci, ale je se svým kabátem spokojený," odvětil Pelter. Stanton si to přeložil jako puštěný z vodítka' a hlavou mu blesklo, jestli v tom vůbec chce pokračovat. Bylo to ještě kalkulované riziko, nebo sebevražda?

„Můžeme zkusit prorazit plot," navrhl.

Pelter se na něho upřeně podíval. Veškerá nerozhodnost z jeho tváře vyprchala. „Zůstaneme u tohoto plánu. Dává nám největší šanci." Otočil se k panu Jeřábovi, který seděl v zadní části ágévéčka kontrolorů. Pan Jeřáb si sundal klobouk a schoval se, aby ho nebylo vidět. Pelter zvedl ruku ke spánku a pomalu vydechl, jak se koncentroval. Stanton zatím došel k původnímu AGV a otevřel dveře. Jedna ruka vypadla ven. Stanton ji zvedl a strčil ji mrtvému muži zpátky do klína. Potom mu vytáhl z kapsy čipovou kartu, nachystal ji u štěrbiny palubního počítače a sledoval Peltera. Pelter se k němu po chvíli otočil.

„Teď," řekl.

Stanton zastrčil kartu dovnitř a zadal kód, který jejich buňka koupila skoro už před rokem.

„Řídicí systém města, řídicí systém města… řídicí systém města," mumlal počítač.

„Mám to," řekl Pelter a počítač mu odpověděl ozvěnou.

Stanton se otočil, sáhl mrtvému muži nad rameno a pootočil kohoutkem na kyslíkové láhvi, která tam byla. Potom ustoupil a

zabouchl dveře. Ukázal Pelterovi zdvižený palec. Antigravitace vozidla naskočila a zvedla je ze země. Nad Stantonovou hlavou se stroj otočil o tři sta šedesát stupňů, naklonil se ze strany na stranu a pak zůstal stabilně viset na místě.

„Pojďme na to," řekl Pelter. Soustředění a úsměv šílence mu zbrázdily obličej vráskami. Dal ruku dolů, otočil se k vozidlu kontrolorů a vlezl si na sedadlo spolucestujícího. Stanton se k němu váhavě připojil. Nelíbilo se mu, že pan Jeřáb znovu sedí a s ptačím zaujetím se rozhlíží kolem sebe. Když Stanton nakonec nastoupil, cítil mrazení v zádech.

„Zvládneš střelbu na cíl?" zeptal se ho Pelter.

Stanton stiskl ovladače na řídicí páce a potom si ze stropu spustil zaměřovaci masku. Z kapoty vozu se zabzučením vyjela dvě naleštěná děla a přejela se ze strany na stranu.

„Ty si hleď cíle, já si budu hledět střelby na cíl," prohlásil.

Pelter po něm vrhl temný pohled a pak upřel pozornost zpátky na AGV s mrtvolami uvnitř. Vzneslo se výš, turbíny zahučely a vozidlo i se rozletělo pryč od kosmodromu. Stanton odstartoval a rychle se pověsil za ně. Krátce na to se na dohled objevila arkologie, za níž vyrůstaly k nebi obrovské věžové bloky.

„Pojďme na sebe trochu upozornit," řekl Stanton. Na zablokovaném palubním počítači ručně pustil vysílačku na tak dlouho, aby stačil vykřiknout: „Máme ho! Máme ho! Je to Arian Pelter! Pronásledujeme Ariana Peltera." Potom ji vypnul. „A teď malý ohňostroj," dodal.

Ze zahřívajících se děl se vyvalily obláčky páry. Nato se mlha časného rána rozhořela laserovým světlem. Pelter prudce strhl AGV, které na oko pronásledovali, a nasměroval je s jekotem zpátky ke kosmodromu.

„Myslím, že to bude chtít víc takových," řekl nervózním hlasem Pelter.

Noc prozářily další lasery. Obyvatelé Gordonstonu se mohli pokochat podívanou, jak AGV kontrolorů ZBC pálí po občanském AGV a znovu a znovu míjí cíl. Mnozí obyvatelé oslavovali uprchlíka unikajícího mezi městskými bloky a nad střechami arkologií. Nato se

jim naskytl pohled, jak se k pronásledování připojily další stroje ZBC a místní policie a vyrazily ke kosmodromu. Brzy se už nedalo poznat, který je původní pronásledovatel…

„Všechno jenom výstražné výstřely," řekl Stanton, povolil tlak na i řídicí páku a pustil před ně posledního z ostatních pronásledovatelů. „Proč někoho sestřelovat, když víš, že musí přistát a s největší pravděpodobností bude dopaden?"

Pelter neodpověděl. Stanton se na něho zadíval a všiml si, že kolem optického propojení mu znovu mokvá ta tekutina. Mísila se s potem na jeho tváři.

„Blížíme se ke kosmodromu. Je na čase to ukončit, Ariane."

AGV, v němž údajně seděli uprchlíci Arian Pelter a John Stanton, se pokusilo ve vysoké rychlosti přistát na kosmodromu. Přehnalo se nad vrškem plotu a prudce se stočilo stranou. Za plotem tak tak minulo záchytnou ruku staré kometárni těžební lodě a potom se přídí zarylo do plastbetonu pod meziplanetární výletní loď, která vypadala jako replika Apolla. Udělalo jeden přemet, narazilo do základny Apolla a explodovalo. Zločinci museli převážet nějaké výbušniny, protože v konstrukci normálního AGV nic výbušného nebylo. Krátce po této explozi všechna pronásledující plavidla přistála na kosmodromu.

Stanton dosedl s AGV dosti daleko od plamenů a blikajících světel. Pelter se otočil a podíval se na pana Jeřába. Všechny ptačí pohyby ustaly. Android naklonil hlavu na stranu a docela krotce vystoupil z vozu. Jak tam stál s Pelterovým kufříkem v ruce, vypadal jako nějaký obchodník z kresleného filmu, ale ve skutečnosti na něm nebylo nic, čemu by se děti měly smát. Stanton vystoupil z AGV krátce po Pelterovi a všichni tři se vydali mezi lodě čnící do výšky.

„Je to úplně na druhé straně," řekl Stanton a pak si pohrdavě odfrkl, když za nimi uslyšel smích. „Než zjistí, že oslavují špatný pohřeb, měli bychom být v půli cesty ze soustavy."

Všichni tři pokračovali mezi megalitickými stíny vrhanými časným sluncem, které stoupalo nad obzor. Zanedlouho se na dohled objevil druhý plot. Stanton ukázal na loď, která se skládala ze tří koulí propojených trubicemi, jež měly ve srovnání s nimi třetinový

průměr; trojúhelník, který tato konstrukce tvořila, měl stranu dlouhou 100 metrů a uzavíral kruhovou motorovou desku. *Lyrika* tady patřila k menším lodím. Stanton je dovedl k jedné třicetimetrové kouli, odkud vedla rampa do otevřených irisových vrat, za nimiž svítilo ostré světlo. Pelter ho zastavil rukou položenou na rameno a druhou rukou udělal ostré gesto. Pan Jeřáb vykročil jako první. Jeho těžké boty zadupaly na rampě, jak vešel do lodi. Pelter přitiskl ruku k optickému propojení. Stanton uvažoval, kdy si na to Pelter zvykne natolik, aby to přestal dělat.

„V pořádku," řekl po chvíli Pelter. Následovali androida dovnitř.

Nákladní komora měla tvar disku vyříznutého v kouli. Její stěny tvořila izolovaná obšívka lodi jako takové. Všude kolem byly pravidelně rozmístěné kruhové osvětlovací panely. Na jedné straně ležely pytle a balíky. Uprostřed komory byla v otevřené konstrukci upevněna válcová kryopouzdra. Konstrukce se táhla od stropu k podlaze a zaujímala většinu prostoru. Od každého z těchto pouzder vedla spleť optických kabelů a žebrovaných hadic do propojovacích otvorů v podlaze. Dvě samostatná pouzdra byla připevněna šrouby k podlaze na konci konstrukce. Také byla napojena na lodní systémy. Na každém pouzdru bylo napsáno ‚Majetek Oceana Foods' a inventární číslo.

Stanton nevnímal, jak se Pelter nadechl, a raději se na něho nedíval.

„Zkurvený zvířata," sykl Pelter.

Stanton ho nechtěl opravovat. Možná bylo lepší, že nevěděl, že tento náklad tvoří většinou jedlí měkkýši v kryofázi.

„Budou fungovat i pro nás. Jsou upravená." Víc neřekl.

Jakmile postoupili do hloubi komory, rampa se za nimi začala zasouvat. Pelter se otočil a sledoval tuto operaci, ale Stanton nespustil oči z pana Jeřába, který obešel nákladní konstrukci kolem dokola a vracel se k nim. Když se Jeřáb zastavil a prudce si sedl na bobek, Stanton se otočil a díval se, jak je irisové dveře odřezávají od jitřního světla. Když pak zhasla poslední tečka, v palubním rozhlasu to zapraskalo. „Máte tam spací pytle, jídlo, vodu a toaletu," oznámil jim ženský hlas. „Toaletu není vidět – napojila jsem ji na rozvody na

opačné straně, než jste. Doporučuji vám, abyste obě kryopouzdra využili co nejrychleji, protože zásoby jsou omezené. A teď přejděme k finanční stránce.“

Pelter ukázal na kufřík, který Jeřáb držel. „Mám to tady, Jarvellis. Pusť mě dál a dokončíme transakci,“ řekl.

„Ariane Peltere, jestli si myslíš, že otevřu dveře v přepážce, když mám na palubě tu věc, jsi větší pitomec, než za jakého jsem tě měla,“ opáčila Jarvellis. „V přepážkových dveřích, nalevo od vás, je právě pro takovou eventualitu okénko.“

Stanton uviděl, jak se Pelterův obličej zkřivil bezmocným vztekem, rychle zase potlačeným. Separatista se podíval na pana Jeřába a android vstal. Právě v tom okamžiku sebou loď škubla a Stanton ucítil, jak se mu bouří žaludek. Letěli. Dokázali to. Jeřáb došel k Pelterovi, s hlavou nakloněnou, jako kdyby měl nějaký problém s vnitřním uchem, a podal mu kufřík.

„Ještě ne, Peltere,“ řekla Jarvellis.

„Proč ne? Nechceš snad svoje peníze?“

Přišlo prudké zrychlení, v nákladní komoře nedostatečně kompenzované. Iontové motory.

„Říkám ne proto, že nejsem úplně padlá na hlavu. Otevřu okénko a přítel Jeřáb dostane šanci pořádně se zapřít a vytrhnout dveře v přepážce. Neotevřu okénko dřív, než budeme venku z atmosféry. Když pak dojde k nějakému pokusu vyrazit dveře, které jsou – chci, abyste to věděli – dvoje, jednoduše pustím do nákladní komory vakuum. Je to naprosto jasné?“

„Jasné,“ procedil Pelter skrz stisknuté zuby.

„To je od tebe velice nekamarádské, Jarv,“ řekl Stanton.

„Promiň, Johne. Fakt tě mám ráda, ale tohle je obchod.“

Pelter pohlédl na Stantona. Jeho tvář měla mrtvý výraz.

„Teď ale musím pilotovat loď,“ řekla Jarvellis.

Palubní rozhlas znovu zapraskal.

„Znáš se s ní dobře?“ zeptal se Pelter.

„Nejspíš pořád poslouchá,“ upozornil ho Stanton. „Ten praskající krám, který si hraje na palubní rozhlas, je určitě falešný.“

„Ptal jsem se, jestli se s ní dobře znáš.“

„Jo. Znám se s ní. Ty ji taky znáš. Párkrát jsem si s ní dal skleničku. Co na tom? Otevře ty dveře a oba jsme vyřízení," namítl Stanton.

Pan Jeřáb znovu ztuhl. Stanton si připomněl, že ve společnosti takového šílence musí být člověk zatraceně opatrný, i když je na jeho straně. Pelter stál skoro stejně nehybně jako android. Potom pomalu, hvízdavě vydechl. Pan Jeřáb si sedl na bobek a začal vytahovat své hračky. Stanton došel k zásobám, které jim tam Jarvellis nachystala, a našel balení šesti káv. Dvě vytáhl, jednu podal Pelterovi a pak si šel sednout na smotaný spací pytel. Zatáhl za očko a držel kávu v ruce, zatímco se rychle zahřívala.

„Znáš to, tyhle planety na okraji Řádu můžou být docela drsné," řekl.

„Vím o tom," odpověděl Pelter a pak se zadíval na pohárek, který držel. Zatím očkem nepohnul ani ho nevytrhl. Stanton uvažoval, kdy asi separatistický vůdce naposledy jedl nebo pil, protože ho při takové činnosti neviděl. Nakonec Pelter došel ke stěně, sedl si k ní a opřel se zády. Vytáhl očko své kávy.

„Společenský řád se před diktátorským převratem rozpadá," poznamenal nepříliš přesvědčivě.

„Vždycky mi to připadalo, že se celé planety začnou chovat jako zlobivé děti, které se snaží třídu co nejvíc rozdivočit, než tam přijde učitel."

„Archaická představa… Pravda je taková, že jejich chování je výsledkem zoufalství."

Stanton se nechtěl hádat, a tak se raději napil kávy. Pelter byl zanícený separatista, slepý k realitě. Řád bylo něco, co se dalo popsat jako benevolentní diktátorský režim, v němž měl každý svůj díl hojnosti. Separatisté tvořili odjakživa menšinu, jako všichni teroristé, a k tomu, co považovali za tupou spokojenost svých spoluobčanů, pociťovali silný odpor. Pokud věděl, zatím se odtrhly pouze dva světy, oba na kratší dobu než deset solstanových let. V obou případech pak zavolali Řád, aby ten svinčík uklidil. U jednoho z těchto světů byly tím svinčíkem rozlehlé radioaktivní pouště.

Zoufalství… devadesát procent obyvatelstva před přičleněním slavilo.

„Huma umí být pěkně drsná," nadhodil, aby rozhovor úplně neuvázl.

„Myslím, že s drsností nebudu mít problémy," odpověděl Pelter a významně se podíval na pana Jeřába.

„Jasně… ale nezapomínej na to, že jsou tam zbraně, které jsou schopné zničit i pana Jeřába. Na Humě neplatí žádné řádové zákazy zbraní a někteří tamní týpci jsou pěkní hajzli."

„Proto tam jedeme," prohlásil Pelter a napil se kávy.

Stanton tápal po něčem dalším, co by řekl, když palubní rozhlas zapraskal.

„Myslím, že teď je vhodný čas, abychom dořešili platbu," ozvala se Jarvellis.

Pelter dlouho civěl do prázdna, než kávu odložil a vstal. Pan Jeřáb začal odkládat své hračky, dokud se Pelter neotočil a nepodíval se na něho. Android si vzal zpátky ty, které předtím odložil, a dál se jimi probíral, jako by hrál nějakou zvláštní hru procvičující trpělivost. Pelter k němu přešel, dřepl si ke kufříku a otevřel ho. Vyškubl zevnitř černý pásek, do něhož bylo zasazeno deset leptaných safírů. Stanton se záměrně díval jinam, když Pelter kufřík zavřel a znovu vstal. Separatistický vůdce byl už tak dost paranoidní; nepotřeboval si myslet, že Stanton má o leptané safíry zájem.

Pelter odnesl pásek kolem nákladu v regálech ke druhým dveřím v lodní přepážce. Dole se otevřelo kruhové okénko o průměru půl metru.

„Stačí, když je hodíš dovnitř," řekla Jarvellis.

Pelter pásek smotal a prohodil jej dveřmi. Okénko se s prásknutím zavřelo.

„S tebou je radost obchodovat, Ariane Peltere."

Další zapraskání dalo najevo, že rozhovor skončil.

Stanton pohlédl Pelterovi do tváře a uviděl tam prázdnotu. Věděl, že to znamená chuť zabíjet. Pohyb Pelterovy hlavy ze strany na stranu, kterým pátral v nákladové komoře po viditelných kamerách,

reproduktorech nebo mikrofonech, znamenal, že ještě nenašel něco, na co by tu chuť zaměřil.

Mimo atmosféru přešly iontové motory *Lyriky* z přerušovaného režimu na trvalý tah. Na rozdíl od větších řádových lodí neměla příďový sběrač a musela nějakou dobu zrychlovat, než dosáhla toho, čemu se někdy říkalo ‚svěrací rychlost'. Tato rychlost byla různá podle velikosti lodi a účinnosti jejích podprostorových motorů. U *Lyriky* činila přibližně padesát tisíc kilometrů za hodinu: rychlost, jakou loď při omezené spotřebě paliva nabrala za dvacet hodin. Když se tak stalo, naskočily podprostorové motory, pole sevřela samotnou podstatu prostoru, vytrhla z něho něco nepopsatelného a loď se vrhla do rány. Stanton při procitnutí zalapal po dechu, jak se ho nenadále zmocnila panika, a zašmátral po své pulzní pistoli. Otevřel oči a posadil se.

„Tahle komora není úplně odstíněná," prohlásil Pelter, který seděl s překříženýma nohama na spacím pytli proti panu Jeřábovi, jenž zaujímal stejnou polohu. Nerozhlédl se, ale pokračoval. „Ještě že má aspoň nějaké stínění, jinak bychom už oba řvali. Člověk může zešílet, když se dostane tak blízko."

Stanton se předklonil. Na normálního člověka mohl pohled na podprostor takový účinek určitě mít. Uvažoval, co by to udělalo s Arianem Pelterem. Probudilo by to v něm zdravý rozum?

„Měli bychom zalehnout," řekl.

„Měli," opáčil Pelter. „Už jsem s panem Jeřábem skoro hotový."

„S čím hotový?"

„Nechci, aby se stalo něco nečekaného, až budeme spát. Pan Jeřáb nás bude hlídat. Má koneckonců strojovou trpělivost."

„Nemyslím, že by se Jarvellis o něco pokusila." Stanton vstal. „Jenom se nechce ocitnout v jeho blízkosti." Došel k pouzdrům a dlouho si je prohlížel. Pak se prudce shýbl a udeřil do dotekového senzoru na jednom z nich. Pouzdro se po délce rozevřelo. Objevil se kovový vnitřek, do něhož byla otisknuta forma člověka. Měl pocit, že slovo ‚klaustrofobický' je pro popis tohoto prostoru příliš slabé. Jarvellis se neobtěžovala tím, aby jim pořídila polstrování, ale jaké

polstrování člověk potřeboval, když byl prakticky mrtvý? Po stranách krku byla napojení na krční žíly a tepny. Od tohoto bodu bude jeho krev nahrazena nějakým nemrznoucím médiem. Na dolním konci otisku pro lebku byl kroužek nervového blokátoru. Ve zbytku obou forem byly v několikacentimetrovém rozestupu maličké dírky. Stanton věděl, že v každé z nich je jehla. Tělo se muselo napustit nemrznoucím médiem, aby nedošlo ke smrtelnému poškození buněk. Stanton nasucho polkl a začal se svlékat. Pelter se k němu krátce nato přidal a zadíval se do pouzdra.

„Ještě nikdy jsem to nedělal," řekl.

„Nic na tom není," ujistil ho Stanton. „Prostě se svlékni a vlez si dovnitř. Nervový blokátor začne působit, ještě než se zavře víko, a to bude poslední, co budeš vědět, než se probudíš."

Pelter přikývl a začal se svlékat. Než si Stanton vlezl do pouzdra, ohlédl se po panu Jeřábovi. Android seděl a na klíně měl Pelterův kufřík. Znovu si třídil svoje hračky. Stanton si lehl do studeného kovu a uvažoval při tom, jestli je to všechno, co bude pan Jeřáb po měsíce jejich cesty dělat.

Pak přišla prázdnota.

7

Kosmická loď *Arogance* vpadla do reálného prostoru jako kulička vhozená do závěsu z černých pavučin. Kosmická loď, perla o průměru jednoho kilometru, zůstala na okamžik viset před prostorovými deformacemi jako nějaký zmrzačený prst. Potom se roztáhla neviditelná křídla sběrných polí. Zachycený vodík se rudě rozzářil a ukryl loď. Perla se ztratila v kazu nějakého obrovského drahokamu, zpomalila ze tmy do planetární soustavy. Nato kateřinské kolo laserů nadělalo rýhy do krvavé kapky vodíku a proměnilo ji v jinou plazmu: termonukleární plamen, jako dílek pomeranče vyříznutý z malého slunce, vyšlehl proti týmž prostorovým deformacím, které předtím nasbíraly vodík. *Arogance* padala do gravitačního pole: tři čtvrtiny rychlosti světla, polovina, potom rychlosti měřitelné pouhými tisícovkami kilometrů za sekundu. Jak se množství vodíku zvyšovalo, pole slábla. Nakonec vodík přestal zářit a loď se znovu zviditelnila. Termonukleární reakce se zastavila a zmizela jako kapka mléka rozmíchaná ve vodě. Perla lodi se kutálela po okraji gravitační studny: kulička vhozená do rulety andellanské soustavy.

Cormac hleděl ven do chladné prázdnoty a cítil její odraz v sobě. Jak to řekl ten pilot raketoplánu, který ho vezl z Minostry na *Arogance?*

„Jste v pořádku? Vypadáte jako napůl mrtvý.“

Výstižné. Moc výstižné. Cormac si nevzpomínal, co odpověděl, nějakou hloupost, něco neurčitého, vyjádřeného slovy. I všechny další rozhovory, které vedl, skončily u banalit, takže byl nakonec vděčný za zapomnění studeného spánku. Teď, dvě hodiny po rozmrazení, se mu skutečně navracel cit. Podíval se na své ruce a soustředil se, dokud se třas neuklidnil. Přemýšlel, jestli to, co cítí,

jsou rozpaky, nebo to nějak souvisí s ukončením jeho připojení. Vážně na tom byl tak špatně, že nedokázal rozeznat vlastní emoce? Nechal ruce klesnout k bokům. Někde to bylo zaznamenané. Určitě. Otočil se od průzoru a zadíval se na dotekovou konzoli v koutě své kajuty. Ano, skutečně cítil rozpaky. Vzpomněl si, jak se na něho podívala Chaline, vědecká důstojnice pověřená obnovením runsiblového spojení, když ji požádal, aby mu vysvětlila, jak se konzole používá. Třicet let byl mimo. To, že měl okamžitý přístup k informacím, ochromilo jeho schopnost učit se. Dotekové ovládání bylo nepohodlné a velice složité, ale vždycky existoval jednodušší způsob, jak si zjednat méně složitý přístup.

„*Arogance*, ukaž mi všechno, co máš o ukončení síťového připojení," řekl.

Obrazovka se rozsvítila. Objevilo se na ní jediné slovo: *Hledám.…*

Po několika sekundách naskočila řada názvů souborů. Sedl si ke konzole a začal se nezkušenými prsty probírat jedním souborem po druhém. To, co četl, pouze potvrdilo, co už věděl: dlouhodobé připojení se projevovalo do značné míry jako drogová závislost a podobně jako drogová závislost se dalo překonat silou vůle, vnitřním odhodláním. Momentální situace byla nepřijatelná a Cormac byl odhodlán ji změnit. Seděl s rukama zatnutýma v pěst, dokud se neozvalo zaklepání na dveře. Možná uplynulo jen několik sekund; možná to byly minuty. Povolil zaťaté ruce, smazal obrazovku a vstal.

„Dál," řekl.

Žena, která vstoupila, byla vysoká a klasickým způsobem krásná. Měla husté černé vlasy, pleť, která se zdála být nepřirozeně bílá, zralou a svalnatou postavu, již jen lehce zakrývala přiléhavá kombinéza, hubenou, ale dokonalou tvář, a úžasné zelené oči. Potíž byla v tom, že to nebyla lidská žena.

„Ty jsi NG 2765?" zeptal se Cormac.

„Jsem Jane."

„Omlouvám se, nevěděl jsem, jak se jmenuješ… ale jsi Golem 27, ne?"

Jane se klidně usmála a pak se s povytaženým obočím podívala na odpudivou pokojovou květinu, kterou Cormac strčil za pohovku.

Cormac polkl rozmrzelost: golemové byli až moc dobří. V jistém směru měl raději jiné modely; ty, které vypadaly méně lidsky a ne tak dokonale.

„Ano."

„Potřebuji pomoc. Vědecká důstojnice navrhla, aby mi přidělili tebe."

Kruci! Proč měl tak nepříjemný pocit? Musel si připomínat, že je to stroj řízený UI, byť mimořádně sofistikovanou.

„Jakou pomoc potřebujete?"

Cormac se pomalu nadechl. Přemýšlel, jestli se mu znovu třesou ruce, ale nepodíval se. „Chci, abys mě doprovodila na povrch. Nemám přímý informační přístup a je mnoho otázek…" Ještě než to dořekl, uvědomil si, že je to hloupost.

„Uvažoval jste o superce? Mika by vám nějakou mohla připravit."

Cormac potlačil nenadálé vzedmutí touhy. Ne, superka by nebyla dobré řešení. Bylo by to jako nahradit heroin alkoholem. Musel nad tím zvítězit. „Nepořídím si superku," řekl.

Jane pozorně přikývla. „Předpokládám, že odletíte dolů s vyšetřovacím týmem. Je to tak?"

„Ano."

„Pak se můžete se všemi otázkami, které byste chtěl položit mně, klidně obrátit na jeho členy. Mnozí z nich mají superky a Chaline se nedávno připojila k síti."

Cormac zavrtěl hlavou. Chaline byla připojená k síti? Ani náhodou nestál o pocity, které to v něm probouzelo. Soustředil se na aktuální problém. Jak mohl vysvětlit této… ženě, že bez přístupu k informacím mu dělá problémy mluvit s lidmi? S opravdovými živými lidmi. Nepřipadal si… nadřazeně. Chtěl inteligentní stroj, jenže na *Aroganci* byla pouze lodní UI a golemoví androidi. K dispozici nebyl obyčejný automatický robot ani android s kovovou kůží.

„Prosím, buď připravená," řekl a stiskl čelisti. „To bude všechno."

Jane se usmála, přikývla a odešla. Cormac tam stál a připadal si nemotorný a zmatený. Čekal něco jiného. Byla příliš lidská.

Za šikmými okny raketoplánového hangáru bylo vidět Samarkand jako žlutou onyxovou kuličku obalenou vlákny bílé oblačnosti. Andellan hořel vzdáleným studeným světlem. Tak by vypadalo Slunce z oběžné dráhy kousek za Jupiterem. Místní hvězda se dala odlišit od ostatních slabých hvězd pouze díky tomu, že tato oblast galaxie byla velice řídká. Bylo to odlehlé místo: místo, kam pomoc vždycky dorazí příliš pozdě. Cormac si oblékl termooděv. Přemýšlel, jestli dole najde něco nečekaného. Například někoho, kdo přežil. Dokonce i odsud bylo vidět ve středu planety hnědavý kroužek místa exploze – rakovinnou duhovku – *Arogance* visela na geostacionární dráze přímo nad ním. Když se vedle něho zastavila Chaline, otočil se

„Pro počáteční průzkum přistaneme mimo místo havárie. Na okraji Nového moře je nepoškozená odpadní tepelná výpust. Tamní podmysl sice na obvyklých kanálech nereaguje, ale nevzdáváme se naděje, že bychom od ní mohli získat nějaké informace."

Jak si svazovala kudrnaté černé vlasy, opatrně se na něho podívala. Měla velice jemnou tvář a pleť černou jako obsidián. Když ji uviděl poprvé, myslel si, že její černá pleť je kosmetický efekt nebo úprava. Velice ho překvapilo, když zjistil, že je to přirozená adaptace, dokonce ani ne mimozemská. Byla to změna oproti olivově hnědé většině lidstva nebo nápadně zbarveným kůžím příslušníků runsiblové kultury, a bylo neobvyklé narazit takto daleko na nějaký rasový typ ze staré Země. Blegg byl v každém ohledu výjimka.

„Ano, v pořádku," řekl. V myšlenkách byl stále u tématu ‚rasy' a snažil se vytáhnout si odpovědi z připojení, které tam už nebylo.

S tím, jak se lidská populace rozšířila mezi hvězdy, se genofond důkladně promíchal. V jedné písni se zpívalo něco o ‚tuctech lidí v barvě čokolády'. Byla to opravdu stará píseň. Cormac ji nepochopil, dokud se z připojení nedozvěděl, co je to ‚tucet' a že čokoláda se kdysi dělala jen v jedné barvě. Píseň měla v jednom směru pravdu: ‚tavicí kotel' vznikl, ale teď, v době adaptací a změn, byla barva

kůže rozptýlená v širokém spektru a představovala ten nejmenší rozdíl mezi typy lidí.

„Nemůžeme runsibl zavézt dolů, dokud nezjistíme, co se stalo s tím zdejším. Vás zajímá kdo. Moje sféra velení zahrnuje především instalaci runsiblu a mě zajímá jak," řekla a pochybovačně se na něho zadívala.

„Samozřejmě," odpověděl a otočil se zpátky k oknu. Cítil, že mu chvíli stála u ramene, potom se otočila a vrátila se k ostatním. Choval se k ní tak upjatě proto, že byla připojená? Byl tak malicherný? Prokrista, kam se podělo jeho sebeovládání?

Dva ze skupiny za ním byli vojáci ve službách Zemské centrály. Kdyby potřeboval, mohl nad nimi převzít velení, ale prozatím je nechal pracovat nezávisle. Měli výcvik. Krize velitelskou strukturu rozvrství. Uvažoval, jestli to uspořádání vymyslel Blegg, aby mu dal čas na přizpůsobení se. Otočil se a rozhlédl se po nich, jak si upravovali a stahovali termooděvy. Všiml si, že dvojice žen se jeho pohledu vyhnula. Vojáci vypadali, že jeho pozornost nevnímají.

Když si zajistili poslední těsnící švy a natáhli kukly, do raketoplánového hangáru vstoupila Jane. Stále na sobě měla přiléhavou kombinézu. Cormaka v první chvíli napadlo, že s nimi neletí. Pak mu to došlo: k čemu by potřebovala tepelnou ochranu? Než se přidal k ní a ostatním, připnul si obličejovou masku a nasadil si kuklu. Měl tak lepší pocit. Lidé, podělaní lidé. Všiml si, že Chaline vrhla na Jane zvláštní pohled.

„Můžeme nastoupit," řekla Chaline.

Křídlo bylo malé přepravní plavidlo, jehož rozpětí činilo jen asi sto padesát metrů. Sedělo na nablýskané podlaze hangáru jako nějaký dravec přinucený přistát. Když nastoupili a zaujali svá místa, Cormac byl rád, že Jane přešla dopředu a sedla si do křesla pilota. Připadal si v její společnosti rozpačitě. Dveře mezi pilotní kabinou a oddílem pro pasažéry nechala otevřené. Všichni tak získali dobrý výhled přes čelní sklo z makroskla. Cormac se posadil a Chaline si sedla vedle něho. Všiml si, že je jediný, kdo má na sobě masku. Sundal si ji a zadíval se na lidi, kteří tam byli s ním – obrnil se proti nutkání jednoduše je vytěsnit.

Oba vojáci byli mohutní muži, na pohled v dobré kondici. Brezhoy Gant, ten který seděl u dveří, byl buď úplně vyholený, nebo byl holý od přírody. Cormac si všiml, že jeho pleť má lehce nachový nádech a napadlo ho, jestli některý z jeho předků nepoužíval adaptogeny. Znovu se mu vrátil ten prázdný pocit, když si uvědomil, že kdyby to chtěl vědět, musel by se zeptat – zdvořile. Patran Thorn byl muž se zlým vzezřením, bradkou a orlím nosem. Cormakovi to připadalo, že by se k jeho vzhledu hodilo víc, kdyby třímal šavli než technicky vyspělé, pro nízké teploty uzpůsobené zbraně, které si nesl. Mika, další člen týmu, byla z posádky. Měla funkci lékařského a přírodovědného důstojníka a letěla s nimi pro nepravděpodobný případ, že by našli někoho živého. Byla to drobounká žena, na pohled spíše dívka, a ostře kontrastovala s Chaline. Měla světle oranžové, krátce zastřižené vlasy a velice bledou pleť. Její oči byly démonicky rudé oči albína. Na rozdíl od Chaline, která působila vitálně, vypadala křehce. Ale Cormac si všiml tetování na její dlani a poznal, že patří ke Covenu života z Kirké. Měla jeho úctu jako všichni, kteří tím uzavřeným místem prošli.

„Nechápu, proč Jane nemá nouzovou výstroj," prohodila Chaline do prostoru.

Cormaka to namíchlo. Měla připojení, tak proč je nepoužívala?

„Nepotřebuje ji," řekl.

Chaline se na něho podívala jako na pitomce. Cormac se už už chystal říct něco víc, ale zavřel ústa, než si stačil uříznout ostudu podruhé. No ovšem, měl na to přijít. Androidi normálně dělali všechno pro to, aby nebylo poznat, co jsou zač, takže Jane letěla dolů na povrch oblečená tak, jak byla, jen kvůli němu – aby mu poskytla útěchu a berličku vědomí, že je ve společnosti stroje. Cormac si připadal hrozně trapně a pak zase dostal obrovský vztek. Bylo na čase, aby začal myslet sám za sebe, aby znovu získal určitou nezávislost. Co ztratil? Jenom hlas v hlavě, který uměl odpovědět na pár otázek – informace, které se daly stejně snadno zjistit z každé konzole. Teď už tu možnost neměl, a tak bude muset vystačit s tím, co má. Opřel se v křesle a zapnul si pásy. Raketoplán se zachvěl, jak se v hangáru vypnula gravitace, a všichni se vznesli proti popruhům.

Hnán proudovými rotory, raketoplán začal plout k vratům na konci hangáru, která se otevírala jako irisová clona.

„Chaline.“ Otočil se přímo proti ní. Už žádné masky. „Jane nemá nouzovou výstroj proto, abych si důrazněji uvědomil, že není člověk…“

Nepřežeň to. Ta ženská není idiot.

„Byl jsem předtím připojený k síti.“

Chaline se na něho chvíli nechápavě dívala, dokud se jí nerozsví tilo. „Aha… Proto ta… konzole.“

V tu chvíli se ozvala Mika: „Byl jsi připojený hodně dlouho.“

Bylo to konstatování, nikoli otázka. Coven života se většinou nepotřeboval ptát.

„Jak dlouho?“ zeptala se Chaline.

„Třicet let. Za takovou dobu člověk ztratí lidskou perspektivu – a určité manuální dovednosti.“ Zkusil se nejistě usmát.

Chaline mu úsměv oplatila a přikývla. „Měli jsme za to, že jako agent Imperiální zemské centrály jste příliš vysoko postavený, než abyste se stýkal s obyčejnými runsiblovými techniky a posádkou.“

„Omlouvám se,“ řekl Cormac. Byla to autonomní zdvořilost a on poznal, že ji tak pochopili.

Vrata se před raketoplánem otevřela do prostupného štítu, přímé odnože skaidonské techniky. Raketoplán jím prolétl, jako by to byla bublina.

„Zrychlujeme,“ řekla Jane. Jestli předchozí rozhovor poslouchala, nedala to na sobě znát. Rozhovor byl tichý, ale ne tak, aby jej nebylo slyšet. Takových zvuků bylo jen málo.

Slabý tah motorů je vtlačil do křesel a Samarkand sklouzl na stranu čelního okna. Zato se na dohled objevil Andellan. Pohyboval se přes okno jako černá skvrna, jak makrosklo clonilo zhoubné ultrafialové záření.

Chaline promluvila znovu, evidentně tu řeč měla nacvičenou. „Jako výkonný vědecký důstojník řídím tuto operaci a vy se jí účastníte jako poradce, i když vím, že máte právo veta a v krizi můžete převzít velení. Ráda bych ale věděla, jestli máte představu o tom, co tam můžeme najít.“

Cormac se krátce zamyslel. Touto myšlenkou se zabýval ve chvílích, kdy se nelitoval. Odkašlal si a soustředil se na to, aby nevyslovené myšlenky převedl na vyslovená slova.

„Možná se nám podaří dostat něco z podmysli v odpadní tepelné výpusti, ale pochybuji o tom. Zkáza runsiblové UI ji určitě… poškodila. To je problém centralizovaného zpracování. Každá informace, která v ní snad přečkala, bude silně narušená. Potřebujeme se podívat hlavně na tlumiče, jestli z nich něco zbylo.“

„Sabotáž?“ nadhodil Gant.

Cormac se na něho podíval. „Považuje se to za pravděpodobné.“

Gant těžkopádně přikývl, vyndal si z horní kapsy termooděvu nějaký balíček a z něj vytáhl bílou trubičku, kterou si strčil do úst. Pak u ní přidržel malý chromovaný předmět, z něhož vyšlehl plamínek. Cormac si šokovaně uvědomil, že ta trubička je cigareta a Gant kouří. Neviděl nikoho kouřit od doby, kdy byl před dvanácti lety naposledy na Zemi. Byl to tenkrát vrchol módy. Všiml si, že Mika a Chaline si vojáka ohromeně prohlížejí. Gant věděl, že se na něho všichni dívají, když vyfoukl voňavý obláček tabákového dýmu.

„Promiňte.“ Znovu balíček vytáhl a nabídl jim. Mika a Chaline odmítly, nikoli hrubě – ti, kteří tomuto zvyku, nyní už neškodnému, holdovali, nebyli vystaveni žádnému společenskému ostrakizmu – ale spíš překvapeně. Zřejmě na Zemi nikdy nebyly. Cormac si od Ganta vzal cigaretu i zapalovač, aby si ji mohl zapálit. Byl to jen další způsob komunikace.

„Díky.“ Zapálil si cigaretu a potáhl z ní. Potom pevným hlasem pokračoval. „Možná nevíte, že v těchto končinách se tyhle věci často nevidí.“ Zvedl cigaretu. Gant si vzal zapalovač zpátky, pokrčil rame ny a pohodlně se opřel. Nezdálo se, že by si z Cormakovy poznámky něco dělal.

„Mám to chápat tak, že pocházíte přímo ze Země?“ zeptal se Cormac.

Gant přikývl. „Jo, z Ukrajiny – patnáct set kilometrů od původního Samarkandu.“

„Patnáct set,“ zopakoval Cormac.

Gant se zahleděl na špičku cigarety. „Jo," řekl. „Založili ho Uzbekové a byla to důležitá zastávka na Velké hedvábné stezce. Proto tohle místo pojmenovali po něm: taky to byla zastávka, stanice, kde se dalo odpočinout. Odjakživa jsem se chtěl podívat, jak vypadá."

Cormac si nebyl jistý, jestli mluví o tom starobylém městě nebo o planetě. Také byl zvědavý, co se pod těmi řečmi skrývá. Nechal to být.

„Váš přítel?" Cormac se podíval na Thorna, který se zadumaným výrazem vyhlížel z okna.

„Angličan."

„To vážil dalekou cestu."

Cormac potáhl z cigarety a potlačil zakašlání. Velice dalekou cestu. Určitě to nebyli obyčejní vojáci, když byla Centrála ochotná poslat je až sem. Pojal podezření.

„Vy jste Sparkind."

Gant se na něho zazubil a Cormac přemohl nutkání ulevit si nadávkou. Blegg mu znesnadnil situaci nejvíc, jak to šlo, aniž by tím zároveň ohrozil misi. Zdálo se, že všechno, co Cormac potřebuje vědět, si bude muset zjistit. Tušil, že by to mohlo odpovídat Bleggově představě o rekonvalescenci po připojení k síti.

„Co je to Sparkind?" zeptala se Chaline.

Gant udělal dlouhý obličej.

Cormac vysvětlil: „Takový voják. Mají jistou pověst."

„Poradili si se situací na Darnisu," ozvala se Mika. „Bylo jich dvanáct proti jednotce kyborgů a malé armádě. Jmenují se stejně jako jeden starý druh válečníků." Její tvář nevyjadřovala vůbec nic.

Gant se znovu usmál. „Ne, těm se říkalo Sparťané – a my nežijeme jako oni," řekl.

Mika se zamračila. Očividně jí vadilo, když někdo odhalil, že se zmýlila.

„Kolik je vás na *Aroganci?*" zeptal se Cormac.

„Jen jedno družstvo," řekl Gant.

Čtyři. To nebylo bezvýznamné. S čím Blegg počítal?

Gant pokračoval: „Zbývající dva jsou Golemové 30.“ Pořád se usmíval.

Cormac se snažil, aby na něm nebyla vidět rozmrzelost. Tuto informaci měl získat už dávno. Kdyby byl připojený k síti, samozřejmě by ji už měl. Také by zřejmě věci řídil se stejnou citlivostí, jakou prokázal na Cheyne III. Zatracený Blegg.

Samarkand víc a víc rostl, až jeho oblouk vyplnil obrazovku; sírově žluté zamrzlé oceány ohraničené břehy z čistého malachitu; zvlněné horské hřebeny, které vypadaly jako z pouštního písku. Chaline ukázala na červenozelenou skvrnu rozlézající se po hladině jednoho oceánu. Vybíhala z jednoho místa na pobřeží.

„Odpadní tepelná výpust,“ řekla. „To zbarvení je způsobeno adaptovanými řasami. Jakmile moře roztají, měly by přežít rozmrznutí a začít produkovat kyslík.“

„To bude chtít hodně energie,“ poznamenal Cormac.

„Viděl jste, kolik energie v sobě může mít jedno lidské tělo.“

Pohlédla stranou, kde bylo vidět hnědý prstenec na okraji místa exploze. Bylo to pouze zbarvení rovného terénu a nedalekých kopců způsobené spadem – a žárovou vlnou. Všichni věděli, že uvnitř nemohlo nic přežít. Cormac chvíli zamyšleně špulil ústa. Potom se obrátil k oběma Sparkindům.

„Jaké přesné instrukce jste dostali?“ zeptal se.

„Docela jednoduché, příteli,“ odpověděl Thorn. „Jsme tady proto, abychom zajistili, že do obnovení runsiblového spojení nezasáhne žádný… vojenský prvek. Jinak prý máme dělat, co nám řeknete. Byli jsme informováni, že pro tento počáteční průzkum bude třeba pouze Ganta a mne a že další rozkazy od vás možná… nebudou.“

Vykouzlil pokřivený úsměv. Cormac ho nedokázal neoplatit.

„Ještě něco?“ zeptal se.

„Jen to, že zbylí dva se mají udržovat v pohotovosti. Předpokládáme, že velké zbraně zatím nepotřebujete. Jinak byly ty rozkazy překvapivě málo detailní. Doufám, že podrobnosti, které se objeví, s nimi nebudou v rozporu.“

„Nebudou,“ řekl Cormac a potlačil zklamání. Nedozvěděl se nic. Pro počáteční průzkum pouze dva. Kde nebo kdy bude třeba všech

čtyř? Cormac proklel Bleggovu mlčenlivost. Měl teď pocit, že ho sem poslali jen proto, aby zjistil něco, co se pravděpodobně už vědělo, a vysloužil si rehabilitaci. Taková hra se mu nelíbila.

Tupý hukot jim prozradil, že vstupují do řídké a mrazivé atmosféry. Když začaly raketoplán bičovat mraky, hukot narostl v burácení. Raketoplán se naklonil a ve spirále zamířil k planetě. Hluk bránil hovoru, ale zdálo se, že to trvalo jen chvilku. Pak už se hnali nad horským hřebenem pod oblohou v barvě zašlé mosazi a řev přešel v tlumené a vzdálené hřmění.

„Za chvíli se přiblížíme k výpusti. Počasí je hodně špatné. Teplota při zemi sto sedmdesát Kelvinů. Budete muset mít zapnuté vyhřívání oděvů a úplně utěsněné masky," řekla jim Jane.

„Tyto hory vyhříval energetický odpad z runsiblu. Stála tu řada velkých mikrovlnných antén, které přebytečnou energii vysílaly," promluvila Chaline. „Když byl rušný den, skála se tavila. Odpadní tepelné výpusti v Novém moři měly sloužit pro další fázi terraformace. Byly uvedeny do provozu teprve nedávno a rozpouštěly moře."

„Nevysadili v nich jenom řasy," řekla Mika. „Kolem stanice byly taky plísně, lišejníky a plankton, dokonce i adaptované krevety. Ten, kdo to udělal, zničil mnohem víc než runsibl," řekla Mika.

Jistě, uvědomil si Cormac, to, co se tady stalo, musí připadat dvojnásob bolestivé někomu, kdo prošel výcvikem na Kirké. Nejenže došlo k obrovské ztrátě na lidských životech, ale také k zániku rodící se ekologie. Bylo pravděpodobné, že tady na Samarkandu pracovalo mnoho členů Covenu života.

Zanedlouho se výpust objevila na dohled. Vypadala jako železná katedrála na břehu zamrzlého moře. Měla ve své stavbě věže a oblouky, ale nic z toho nebylo pro ozdobu. Klenuté konstrukce, které se zarývaly do země a do moře, nesly silné supravodiče, a věže a věžičky byly mikrovlnné přijímače, které namísto rozměrných talířů používaných dosud pracovaly s technologií polí. Jane navedla raketoplán blízko k vlastní stavbě a pak přistála ve vyklizené oblasti kolem ní. Parkovala tady soukromá AGV a stranou ležel vrak nákladní lodi. Možná právě startovala nebo přistávala, když udeřila

tlaková vlna. Všichni si jí všimli a mlčeli. Určitě v ní byla těla, ale jen zlomek z celkového počtu mrtvých.

Raketoplán dosedl sto metrů ode dveří stanice. Zatímco všichni ostatní si odepnuli pásy, Cormac zůstal tam, kde byl, a zamyšleně si prohlížel nákladní loď. Napadlo ho, že chlad by se sem nevrátil okamžitě. Když k němu přišla Jane, chytil ji za ruku. Přes rukavice mu to připadalo jako každá jiná ruka.

„Jak dlouho by to trvalo?“ zeptal se.

Pohlédla na něho s nechápavým výrazem.

„Chlad. Za jak dlouho by se ochladilo na řekněme… padesát pod nulou?“

„Za tři solstanové dny.“

„Tak rychle?“

„Ano, celá zdejší stanice by se dala přirovnat k velice malému zrnku teplého písku na kostce ledu.“

„Rozumím,“ řekl Cormac a pak se na ni pozorně zadíval. „Chápu, že jsem byl idiot.“

„To si někdy uvědomí každý z nás.“

Jasně, jako bys zrovna ty někdy udělala nějakou hloupost.

„Vyjádřil bych to tedy jinak,“ navázal. „Zmýlil jsem se. Pokud nebudeš mít pocit, že by tě mohlo být třeba venku, můžeš zůstat v raketoplánu.“

Jane se na něho usmála. „Myslím, že bych zrovna tak mohla jít. Mohla bych být užitečná.“

Cormac přikývl a nechal ji, aby pokračovala k východu. Než se vydal za ní, vytáhl z rukávu šurikenové pouzdro a připnul si je zvenčí. Už je zkoušel používat s nasazenou tepelnou maskou a rukavicemi. Blegg tady možná na začátek předpokládal jen malé riziko, ale to neznamenalo, že by měl místo považovat za bezpečné. Když byl jeho život v ohrožení, Cormac se vždy nerad spoléhal na úsudek druhých, i kdyby to byl nesmrtelný japonský polobůh. Nasadil si masku na obličej a utěsnil spoj, ve kterém se stýkala s kuklou. Poznal že utěsnění je úplné, když těsně na okraji jeho zorného pole zhasla malá dioda. Jakmile světélko zmizelo, dovolil si lehký úsměv.

Venku to bylo jako na Zemi v kruté zimě, s tím rozdílem, že sníh, který poletoval kolem nich, tvořily krystalky oxidu uhličitého a led pod jejich nohama byl vodní led, který byl tvrdý jak železo. Cormac necítil ani náznak chladu. Kdyby ano, pravděpodobně by to znamenalo, že mu selhává ochranný oděv a že bude brzy po něm. Jane stála a vymetala si sníh z vlasů, jako kdyby to byly květy opadávající v jarní den. V tomto prostředí skutečně vypadala nelidsky, oblečená jen do tenké kombinézy. Když vydechla, nevyvalil se žádný oblak páry. Nezčervenala ani se nechvěla zimou.

Přebrodili se sněhem k hlavnímu vchodu. Cormac si všiml obřích supravodičů, které vedly do tepelných výpustí pod zamrzlým mořem. Z raketoplánu tato potrubí vypadala tlustá jako starý buk. Teď na místě viděl, že jsou dost velká, aby po nich mohla vést dálnice. Přebytečná energie přeměněná z mikrovlnného záření vydaného runsiblovými tlumiči se tady vedla jako elektrická energie do tepelných výpustí, kde se převáděla na terraformační teplo. Před patnácti měsíci většina tohoto moře nebyla zamrzlá, a jak řekla Mika, byly sem vysazeny krevety.

Když došli ke dveřím, Chaline udeřila do dotekového senzoru. Nic se nestalo. Spolu s Gantem vzali za kliky, jichž pravděpodobně do té doby nikdo nepoužil.

„Mrtvé a zamrzlé," ozval se její hlas ve vysílačce. „Toto místo oživovaly přebytky z přijímané energie." Otočila maskovaný obličej k Jane. „Můžeš něco udělat?"

Jane přistoupila ke dveřím a vzala za kliku. Zatáhla a led jí pod nohama popraskal. Dveře se maličko otevřely a pak se klika ulomila.

„Kov v tom chladu změnil krystalickou strukturu," řekla. Její hlas získával ve vysílačce ozvěnu. Postoupila ke škvíře, kterou vytvořila, zasunula do ní prsty a zabrala. Dveře se skřípavě otevřely a kus jí zůstal v rukou, ale vzniklý otvor byl dost široký, aby se dostali dovnitř. Když procházeli dveřmi, Cormac se podíval na ulomený kov a uvědomil si, že při těchto teplotách by mohl být zranitelný dokonce i golem. Věděl, že jejich syntetická kůže si dokáže poradit se širokým rozpětím teplot a skvěle izoluje, ale napadlo ho, nakolik se tady přiblížili k dolní mezi toho rozpětí.

V budově došli ojíněnými chodbami k padací šachtě. Po jedné straně byl naštěstí revizní žebřík. Jane za něj zkusila jednou dvakrát zabrat a pak začala lézt dolů. Byl to silný keramal přivařený k boku šachty, a tak nebylo pravděpodobné, že by povolil. Jelikož unesl její tíhu, aniž by popraskal, brzy za ní všichni slezli do bunkru, ve kterém se uchovávala podmysl.

„Něco tu mám," ozvala se Chaline, když se vzdálili z šachty do tmavé chodby. Cormac si přepnul brýle do infračerveného režimu, ale viděl tak ještě hůř. Někdo rozsvítil baterku. Uviděl, že to byl Thorn a že baterka je nedílnou součástí zbraně, kterou drží. Gant rovněž vytáhl zbraň. Cormac si pomyslel, že možná důvěřují Bleggovu úsudku stejně málo jako on. Otočil se k Chaline, které si prohlížela nějaký detektor.

„Je to ještě aktivní?"

„Vypadá to, že ano, i když zdroj energie určitě dochází. Možná proto nevysílala," řekla a pak dodala: „Doufám že na tyto stanice napojím nový runsibl."

Runsibly byly evidentně její oblíbené téma.

Konec tmavé chodby odhalil posuvné dveře, které Jane otevřela s předstíranou lhostejností. Za nimi se nacházela kruhová místnost. Vypadalo to, jako by ji lemovaly leštěné měděné cihly.

„Tak se podíváme, co by se odsud dalo získat," prohlásila Chaline, vytáhla z opasku další přístroj a přejela prsty po dotekových senzorech. Hlas na ně promluvil prostřednictvím jejich komunikátorů.

„– píseň cihlově červených cihel, každý kvádr je zaschlá krev ztuhlá v plexiskle, okna jsou tisíc očí spojených dohromady, dům je pán bolesti pána bolesti a těžkých snů –"

„Velice poetické," poznamenala řezavě Chaline.

„Nesmysly," řekl Gant.

Cormac si tak jistý nebyl. „Zkuste to znovu. Alespoň něco v ní zůstalo."

„– jako netopýři s průsvitnými bílými zuby a očima v horečnatém těle se míhají šílenství řev nenávist sintr sintr ohořelé kosti pod mohylou –"

„Zkuste jí něco odvysílat odsud.“

„Měla by nás i tak slyšet. Jane?“

„Zkoušela jsem to. Vypadá to, že je úplně uzavřená do sebe.“

„UI? Odpověz!“ zvolal Cormac.

„– křičící silueta v zeleném ohni zelení muži ještěrky pomozte mi epidemie psi války vržení k našim břehům noční tma krysy se vyloďují s průsvitnými zuby –“

„Není to k ničemu,“ řekla Chaline. „Uděláme nejlíp, když ji vypneme a zmizíme odsud.“

„– cinkavý déšť peklo temné prostory myslet něco propast těhotenství výsledek –“

„Ne,“ řekl Cormac. „Já to vetuji. Vezmeme centrální mozek a hlavní paměť s sebou.“ Chaline k němu obrátila tvář skrytou pod maskou. Byl rád, že nevidí její výraz.

„Něco tam bylo…“ ozvala se Mika.

Chaline se k ní otočila. „Cože? Ta podmysl zešílela.“

„Proud vědomí. Může to něco ukázat.“

„Fajn… fajn, klidně.“

Chaline přešla doprostřed místnosti a zvedla kruhový kryt. Když dovnitř zasunula další předmět, který měla na opasku, vytrysklo ledově modré světlo. Ozvalo se několik zvláštních žbluňkavých zvuků. Když předmět znovu vytáhla, bylo k němu připojeno cosi kovového, co tvarem připomínalo čočku. Sundala to a hodila to Cormakovi. Chytil to.

„Tady máte svůj centrální mozek a hlavní paměť. Je to jenom podmysl, takže je to všechno v jednom. Nedělejte si starosti, že byste to mohli upustit. Nic menšího než atomový výbuch to nezničí.“ Potom si Chaline uvědomila, co řekla. „Ale to přece všichni dobře víme. To, co ji… uzavřelo do sebe… bylo zničení hlavního runsiblu.“

Cormac byl rád, že v jejím hlase slyší náznak humoru, i když byl trochu kyselý. Momentálně nepotřeboval nepřátele.

„Pojďme. Tady už nic nenajdeme,“ dodala.

Jakmile opustili odstíněnou místnost, Jane se zastavila a naklonila hlavu na stranu. Všichni se na ni podívali. Věděli, že přijímá nějakou

zprávu, a věděli, že ten náklon hlavy je dobré znamení. Pak se prudce otočila.

„To byla *Arogance*. Zaznamenala nějaký zdroj tepla jižně odsud.“

„Lidé?“ zeptal se Cormac.

„Bez bližšího určení.“

8

Huma: *Fakt, že tato poměrně horká a suchá planeta dostala jméno po bájném ptákovi, který má stejné vlastnosti jako fénix, vyznívá poněkud ironicky, neboť se zde nepodařilo vysadit dokonce ani adaptované ptačí druhy. Důvodem je to, že devadesát procent povrchu Humy se nachází mimo zelený pás, v němž jsou pozemské druhy schopny žít. V této oblasti mají sklon vznítit se dokonce i původní rostlinné druhy a obrovské plochy planety pokrývají, vypálené zóny. Popel roznášený z těchto zón je příčinou charakteristického špinavého deště, který zkrápí zbývajících deset procent planety u pólů, které jsou obyvatelné. Tyto bouře jsou sice vzácné, ale jsou tak prudké, že při nich žádný pozemský druh nedokáže přežit mimo obydlí vybudovaná pro lidi.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Cormac stál přímo před Pelterem a neviditelný prut spojoval jeho dlaňovku se separatistovým čelem. Výraz agentovy tváře říkal vše, co bylo třeba říct a co bude řečeno. Pelter představoval překážku, kterou musel agent odstranit, aby mohl pokračovat v práci. Bylo jednodušší ho prostě zabít a jít dál. To, co v Pelterovi probouzelo skoro až fanatický vztek, byla skutečnost, že v konfrontaci s tímto nedostatkem úcty začal prosit; že je bezvýznamný pro hlavní cíl, je jen něco, co je třeba zabít, čeho je třeba se zbavit. Jistě, v tomto případě vražedný pulz nepřišel. Bylo to tak, jak to řekl Sylac: vizuální halucinace zprostředkovaná spojením. Napjal se – vždycky mu připadalo, že musí vynaložit tak obrovské úsilí – a použil superku k tomu, aby se přepojil do Jeřába. Spojení se okamžitě proměnilo v

rampouch zaražený do levého oka a v chladném světle se mu na čelo přitiskla obdélníková hlaveň dlaňovky.

Ne, zmiz.

Pelter se pokusil zbavit se toho obrazu a zjistil, že je ochromený. Pak obraz sklouzl pryč jako zrnko prachu v oku a zastavil se někde na okraji jeho zorného pole. Teď viděl kousek křišťálu, umělohmotného a starožitný dalekohled. Pomocí řídicího programu v modulu převzal vládu nad Jeřábem. Nebylo co cítit, pouze vidět a slyšet. A pak tam byla napodobenina pohybu, která vězela v jeho lebce jako něco teoretického. Zvedl hlavu pana Jeřába a rozhlédl se.

Nákladní prostor vypadal naprosto jinak jednoduše proto, že každý povrch pokrývala tenká vrstva jinovatky. Otočil Jeřábovu hlavu za nadávkami. Stanton seděl ve své hibernační rakvi a mnul si ruce. Kůži mu pokrývaly maličké tečky po vpiších jehel. Po stranách krku měl rozmazanou krev. Pelter zeslabil svůj vliv a pan Jeřáb nevyhnutelně přenesl pozornost zpět ke svým hračkám. Pelter si ponechal slabé spojení.

„Člověk by čekal, že nějaké zasrané topení bude v ceně!“ vykřikl Stanton.

Palubní rozhlas zapraskal a ozvala se Jarvellis. Její hlas zněl lehce ospale. „Promiň, Johne. Použila jsem načasovaný skok z podprostoru sem. Nejsou tu žádné asteroidy, do kterých by se dalo trefit, a nic moc jiného, co by automatika nezvládla. Sama jsem se sotva rozmrazila,“ řekla.

„Jo, ale vsadím se, že tam, kde jsi, máš hezky teploučko.“

„Dej mi šanci. Ještě jsem se nedostala do tempa.“

„Tak se do něho rychle hleď dostat. I v těch rakvích je tepleji než ve skladišti.“

Okamžitě se ozval hukot větráků. Pelter otočil Jeřábovu hlavu a díval se, jak námraza ze stěn ve vlnách mizí.

„Takže už jsme v soustavě?“

„Jsme v soustavě a blížíme se k Humě.“

Stanton se rozhlédl po nákladní komoře. Samozřejmě tam nebyly žádné průzory, takže její tvrzení nemohl potvrdit, vyvrátit ani

zhodnotit. Podíval se na Pelterovu rakev a potom na pana Jeřába. Zachvěl se, možná chladem.

„Co je s Arianem?“

„Nastavila jsem tvou rakev, aby se otevřela první, Johne,“ řekla Jarvellis. „Třeba bychom mohli –“

Stanton ji nenechal domluvit. „Uděláš nejlíp, když Arianovu rakev hned otevřeš. Nestojím o žádná nedorozumění s panem Jeřábem a Arian má řidicí linku na něho zavedenou do svého optického nervu. Byl bych raději, kdyby byl Arian vzhůru a měl ho po dohledem.“

Pelter znovu převzal kontrolu nad panem Jeřábem a otočil jeho hlavou. Stanton teď stál vedle své hibernační rakve a snažil se rozhýbat zmrzlou, ztuhlou košili. Také si prohlížel pana Jeřába. Ano, pomyslel si Pelter, je to tak. Vrátil pozornost pana Jeřába k jeho hračkám a ukončil spojení.

Ozval se zvuk, hluboké prasknutí, a nalevo od něho se rozzářila jasná čára. Do celého těla se mu najednou zabodly jehly a špendlíky, jak nervový blokátor přestal působit a jemu se vrátil cit. Tento pocit se pomalu vytratil. Nahradil ho vjem, jako kdyby měl celou kůži spálenou – a on věděl, jaké to je. Najednou zalapal po dechu a tekutina mu v plicích zabublala. Uvědomil si, že do této chvíle nedýchal.

John Stanton se na něho podíval. „Měli bychom začít něco dělat.“

Pelter se posadil a rozhlédl se kolem sebe. Jeho tělo, podobně jako Stantonovo, pokrývaly tečky zaschlé krve. Vytáhl nohy z rakve a pokusil se vstát. Nohy se mu začaly podlamovat a Stanton ho musel chytit za ruku.

„Chvíli trvá, než krevní cukry zaberou. Máš krev plnou potravy, ale buňky ve zbytku tvého těla jsou vyhladovělé. Poznáš, až to přijde,“ řekl.

Pelter znovu zkusil vstát a tentokrát nohy ovládl. Pocit pálení začal ustupovat jako námraza ze stěn. Nahradil jej endorfinový šok. Na krátký okamžik zažil rauš, který dělal lidi závislými na heroinu. Bylo to odporné. Setřásl ruku, kterou ho Stanton podpíral, a opatrně

se shýbl, aby posbíral zmrzlé oblečení. V palubním rozhlase znovu falešně zapraskalo.

„Jsme už v atmosféře a přibližně za hodinu přistaneme," řekla jim Jarvellis. „Jako součást služby najdete v černém vaku peněženku s kartaginskými šilinky. Je to váš vstupní poplatek. Tady touží po řádových měnách. Celní předpisy jsou poměrně volné, ale je lepší promazat kolečka jejich byrokracie."

Pelter pohlédl na Stantona. „Celní předpisy?"

„Jasně, už jsme mimo Řád. Zjistíš, že když tady chceš něco vyřídit, budeš muset hodně promazávat," řekl mu Stanton.

Pelter si oblékl kabát a zamyšleně pokýval hlavou. „Řekni mi o té planetě něco."

„Skoro není co," odvětil Stanton. „Jediné osídlení je tady na pólech. Na rovníku není průměrná teplota daleko od bodu varu vody. Za osm solstanových let by se měli stát součástí Řádu a jejich režim je na pokraji kolapsu. Je skrz naskrz zkorumpovaný, což je přesně to, co potřebujeme. Když máš peníze, můžeš tady úplně všechno."

„Obchodníci?" zeptal se Pelter.

„Budeš o ně zakopávat na každém kroku. Můžeš sehnat prakticky cokoli. Tady na okraji se dá vydělat majlant na vývozu technologií ven z Řádu a dovozu zakázaných zbraní dovnitř. Huma se stala obchodní baštou."

„Budu chtít paramodul, samonaváděcí kulky a rakety – a taky protonové pušky."

„Budeš si to všechno moct koupit. Ne levně, ale všechno, co budeš chtít. Měli bychom to všechno sehnat přes obchodníka, kterého využila Jarvellis."

Pelter přikývl a pozorně si Johna Stantona prohlédl. „Obchodníka si najdu sám. Po tobě budu chtít, abys našel chlapce a vyřídil jednu nebo dvě věci," řekl.

„Jak myslíš, Ariane."

Když pak hodinu seděli, dokud nepřistáli, a usrkávali polévku ze samoohřívacích obalů, Pelter obraz v chybějícím levém oku skoro cítil. *Dlaňovka*. Měl pocit, jako by mu její tlak vyvolával studenou

bolest uprostřed hlavy, a věděl, že právě tam by byla díra, kudy by si pulz propálil cestu.

Dveře se otevřely a nákladní komoru zalilo jasné citronové světlo. Následovala vlna tepla a kořeněná vůně. Pelter vyšel do toho světla jako první, o krok zpátky následován panem Jeřábem s jeho kufříkem. Stanton se na kraji zastavil a ohlédl se, než si pospíšil za nimi. Přistávací plochu tvořila udusaná nazelenalá hlína opletená rostlinami, jež se podobaly jaterníkům nebo špenátu, který přetekl při vaření. Vyrůstaly z nich dlouhé, tenoučké stonky zakončené kulatými růžovými poupaty o velikosti kuličky pepře nebo dvouplátkovými květy, do nichž se rozevíraly. Když na ně Stanton vkročil a jejich kořeněná vůně k němu zavanula silněji, vzpomněl si, jak tady byl naposledy. Před dvaceti solstanovými lety se tady zastavil cestou do Řádu, kde chtěl zbohatnout. Tenkrát bylo všechno jinak. Především tady nebylo tolik lodí jako teď. Rozhlédl se po rozmanitých plavidlech. Většinou to byly malé nákladní lodě, ale zahrnovaly snad všechna myslitelná konstrukční řešení. Tušil, co velká většina z nich přepravuje, a to byla další změna. Tenkrát měl zdejší režim pro zbraně skoro stejná omezení, jaká byla v Řádu, a také platily velice přísné zákony ohledně přistávacích povolení, propustek a pravidel chování. Teď se takovými věcmi nikdo netrápil. A proč by také měl, když brzy přijde Řád a převezme vládu? Proč se tím trápit, když se ve zbývajících letech dal vydělat balík?

Dva celníci, kteří k nim přišli, byli ukázkou pohodlnosti a hrabivosti, jež obyvatele světa, který čekalo v brzké době přičlenění k Řádu, postihla. Jejich oblečení bylo směsicí uniformy a občanského oděvu. Muž měl na sobě zelenou kšiltovku a celnickou blůzu navlečenou přes zaprášenou monofilamentovou kombinézu. Žena měla blůzu přes hnědou sukni listového tvaru, ale byla bez čepice. Nesla skener, na němž si Stanton všiml blikající kontrolky nabíjení, takže byl k ničemu, dokud se nenabil. Také měla za pravým uchem superku organického vzhledu. Měla plochý fazolovitý tvar jako většina superek, ale byla nazelenalá a vypadalo to, že je potažená lesklými šupinkami.

Muž ukázal na Jeřába. „Máte na to povolení?“ zeptal se muž.

„Povolení?“ zeptal se rázně Pelter.

Stanton se rychle postavil vedle něho. „Nevíme jistě, co je třeba. Mohli byste nám s tím pomoci?“ řekl. Všiml si, jak pozorně si žena Peltera prohlíží.

„Povolení vám můžeme vydat. Bude to stát… deset novokartaginských šilinků nebo ekvivalent v nových jenech. Pak jsou tu vaše víza,“ řekl muž.

Stanton vytáhl peněženku, kterou jim nachystala Jarvellis, a otevřel ji. Dal si záležet, aby muž neviděl, kolik v ní je. Deset šilinků byla v Řádu suma, která nestála za řeč. Tady pravděpodobně obnášela denní výdělek.

„Nemohl byste nám říct, kolik víza stojí?“ zeptal se Pelter.

Muž si je prohlédl. Pelter věděl, že vypadají poněkud neupraveně. Všiml si také, jak mužovy oči neustále zabíhají ke kufříku, který nesl pan Jeřáb. Kufřík byl viditelně nový.

„Víza dělají osm šilinků na osobu. Budete samozřejmě potřebovat tři,“ prohlásil.

„Tři? Proč potřebujeme pro pana Jeřába vízum i povolení?“ zeptal se Stanton.

„Nedohaduj se a zaplať mu,“ vyzval ho Pelter.

Stanton zavrtěl hlavou. Takové věci by se neměly dělat. Jak člověk takovým lidem sebemíň ustoupí, mají ho v hrsti. Přesto vytáhl čtyři desetišilinkové bankovky a podal mu je. Muž je složil a dal si je do kapsy.

„Mám dostat šest šilinků zpátky,“ připomněl Stanton.

Muž se nijak nesnažil najít drobné. „Budu se muset podívat do toho kufříku,“ řekl.

Pan Jeřáb nenadále vyšel dopředu a zvedl hlavu, kterou měl až doteď sklopenou. Muž bezděčně ustoupil. Olízl si rty. Stantonovi blesklo hlavou, že svých pět pohromadě má pan Jeřáb pěkně rozkutálených, ale ‚zastrašování‘ zvládá výtečně.

„Vy se nebudete muset podívat do toho kufříku a my nebudeme požadovat drobné,“ navrhl Pelter.

Muži to viditelně zvedlo mandle. „Stačí jediné slovo a můžu tady mít pět chlapů s protonovými puškami," řekl.

Pelterův obličej dostal mrtvý výraz. „Já nemusím ani promluvit. Pan Jeřáb by nepotřeboval ani sekundu na to, aby vás roztrhl na dva kusy. A teď nám ustupte."

Muž se vzepřel. Žena ho rychlým pohybem chytila za ruku.

„Jarle, nech to být," řekla.

„Ale –"

„Jarle!"

Žena a Pelter se na sebe znovu upřeně dívali. Stanton nechápal, co to má sakra znamenat. Žena zatahala Jarla za ruku a ukázala na další loď, která přistávala na druhé straně plochy.

„Tamhle přilétá další," řekla a zalétla pohledem k bráně ve vzdáleném plotě, kde posedávaly nějaké uniformované stráže. Pak se obrátila k Pelterovi. „Tam žádné potíže nebudou, Ariane Peltere," řekla. „Nechají vás projít."

Zatahala Jarla za ruku a společně odešli.

„Co to sakra mělo znamenat?" zeptal se Stanton Peltera. Pelterův mrtvý obličej teď dostal zmatený výraz. Podíval se za vzdalující se ženou a pak se obrátil zpátky k *Lyrice*.

„Kolik jim toho tady Jarvellis mohla navykládat?" zeptal se.

„Neřekla by víc než to, že má nějaké pasažéry. Já ji znám, Ariane, drží slovo. Výslovně jsem ji požádal, aby nic neříkala, protože kdyby si nás proklepli, zjistili by, že si můžou říct o větší úplatky."

„Odkud potom ta ženská věděla, jak se jmenuju?"

Stanton nevěděl, co říct. Také se znovu ohlédl k *Lyrice*.

Pelter pokračoval. „Chtěl jsem si ji najmout i pro cestu odsud. Je lepší držet se těch, které člověk zná, pokud ovšem nezačnou být moc chtiví."

Stanton uvažoval, jaký dvojsmysl se v té poznámce skrývá. Řekl: „Chceš, abych s ní promluvil? Počká, až budeme daleko odtud –" významně se podíval na pana Jeřába „– než vyjde ven, ale mám představu, kde ji najít."

„Jo, udělej to."

Vykročili.

„Ale ještě než to uděláš," pokračoval Pelter, „zkus najít chlapce." Otočil se ke Jeřábovi. Android zareagoval tím, že otevřel kufřík, vytáhl jeden safír, kufřík zase zavřel a podržel drahokam na dlani své bronzové ruky. „To bude jejich záloha." Pelter dál upíral zrak na pana Jeřába a pak najednou ztratil trpělivost. „Dej mu to!" Pan Jeřáb škubl rukou a drahokam vyletěl proti Stantonovu obličeji. Chytil jej ve vzduchu.

Stranton si schoval drahokam do kapsy. „Co budeš dělat ty?" zeptal se.

„Najdu obchodníka."

Stanton se podíval na oblohu, v jaké pozici je citronové slunce, a pak ukázal na rozbujelou aglomeraci v dálce. Mezi plotem a městem byla pustina, ve které tu a tam rostly adaptované akáty a nízké stříbrné šalvěje. Mezi nimi se povalovaly rezivějící části kosmických lodí a občas nějaký vrak ágévéčka. Město začínalo nízkými třípodlažními budovami arkologie. Za nimi byly městské bloky a věže cibulovitého tvaru jako v nějaké Šeherezádině pohádce, ale místo kouzelných koberců mezi nimi létala AGV. A jaký je v tom vlastně rozdíl, napadlo Stantona.

„Ve středu Port Locku je podnik, který se jmenuje Sharrow. Prý ještě funguje a od doby, co jsem tady byl naposledy, se moc nezměnil. Co kdybychom se tam večer sešli?"

„Fajn, najdu to," řekl Pelter.

Stanton to dál nerozebíral a nechápavě se zadíval na stráže u brány. Všichni jenom zírali na Peltera a nepodnikli jediný pokus zastoupit jim cestu nebo vybrat úplatky. Každý z nich měl také jednu z těch zvláštních šupinatých superek. Za bránou parkovala v řadě tři AGV, jejichž bezpečnost vzbuzovala určité pochyby. Řidiči si pospíšili nabídnout jim své služby. Dva měli štěstí. Třetí se vrátil ke svému vozidlu a čekal; brzy se objeví někdo další. Lodě tady přistávaly a vzlétaly se vzrůstající pravidelností.

Mennecken, Corlackis, Dusache a Svent si vzhledem nebyli tolik podobní jako svými zálibami. Všichni čtyři měli rádi nebezpečí,

násilí a peníze. Nebyli v metrotelu, ve kterém řekli, že budou. Stantona vůbec nepřekvapilo, když je našel v aréně. Vyšel ze vstupního tunelu mezi terasovitými zónami k sezení, podíval se dolů do ringu a uviděl, že zápas každou chvíli začne. Obrovský muž s posílenou muskulaturou, dvěma superkami propojenými senzorickou páskou přes oči a keramalovou lebkou, nad ušima obnaženou, stál proti menšímu chlapíkovi s namodralou kůží. Posílený muž byl vyzbrojen pěstními noži. Modrý muž měl dlouhý výsadkářský nůž a hák. Kroužili kolem sebe, hlídali se. Čtyři žoldnéři vysedávali blízko vlastního ringu – na sedadlech, kterým se z evidentního důvodu říkalo mokrá. Stanton k nim sešel dolů.

„Trochu nerovný souboj," poznamenal a posadil se za ně. Všichni čtyři se po něm nenuceně ohlédli. Mennecken a Corlackis byli dvojčata. Vycházkové obleky, chromované superky a krátce zastřižené černé vlasy jim oběma slušely. Dali se rozlišit jen podle toho, že Mennecken měl postavu vzpěrače a Corlackis byl štíhlý. Ani jeden z nich nebyl posílený. Měli pocit, že posilování vede k přehnané sebedůvěře, otupuje bystrost. Dusache měl kudrnaté černé vlasy, byl posílený a oblékal se do kůže a rifloviny, ale normálně chodil bez superky, přestože teď jednu měl. Také Svent měl novou superku. Úskočný malý zabiják si užíval každé mechanické vylepšení, které mohl získat, a biologická vylepšení považoval za mrhání časem. Vypadal drobně a slabě, ale Stanton věděl, že skutečnost je jiná. Svent měl vyztužené kosti a kybermotory v kloubech. Dokázal by člověku utrhnout ruku stejně jako Dusache, ale měl by tendenci udělat to pomaleji.

Dusache kývl směrem k protivníkům v aréně. „Tady Blake si chtěl trochu vydělat. Udělal chybu. Ten malej chlapík je Hooper ze Spatterjaye. Je snadný je podcenit," řekl.

Stanton si prohlédl drobného mužíka pozorněji. Všiml si, že původcem modrého zbarvení je tisícovka jizev po celém jeho těle, které vypadají jako modré kroužky. Přenesl pozornost zpátky k žoldnéřům a ukázal na Dusacheho a Sventa.

„Co je to zač, ty superky?"

Oba muži současně zvedli ruce a dotkli se šupinatých organických superek, které měli připevněné za ušima. Stantona napadlo, že tahle zdvojená reakce má v sobě něco, co nahání husí kůži.

„Dobrá vychytávka," prohlásil Svent. „Můžeš získat fakt rychlý přístup prakticky na každý server, dokonce se i trochu napíchnout na UI, skoro jako když jsi v síti, a tihle malí drahouškové sami nemají daleko k UI. Zhruba sto nových jenů plus montáž. Vyrábí je Dragoncorp."

„Vypadají jako biotechnologie."

„Houby," ozval se Svent. „Na to bys mě měl dost dobře znát. Za to svinstvo bych nepustil ani jen."

„Když je řeč o jenech," ozval se tiše Corlackis a s unavenou trpělivostí se zadíval na Stantona. Stanton zalovil v kapse a vytáhl safír. Hodil jej Corlackisovi. Žoldnéř vymrštil ruku a drahokam chytil, rychlý jako kobra. Chvíli si jej prohlížel a potom si ho pustil do horní kapsy.

„Záloha," řekl Stanton.

„Hej, já jsem to neviděl," ozval se Dusache.

„Sto tisíc novokartaginských," řekl Corlackis. „Rozměním to v hotelové bance a potom vám dám váš podíl."

Dusache se uklidnil a přenesl pozornost zpět k souboji. Všichni společně se soustředili na protivníky, protože se ozval třesk kovu o kov. Oba zápasníci byli u sebe a každý z nich se snažil proniknout krytím toho druhého. Blakeovi se to podařilo a zarazil pěstní nůž Hooperovi přímo do břicha. A je konec, pomyslel si Stanton, jenže pak mužík zabodl svůj hák do Blakeova ramene, zahákl jej za klíční kost, přitáhl si protivníka k sobě a začal do něho pumpovat svůj nůž. Blakeovi se podařilo zasadit několik dalších ran, ale skoro to vypadalo, jako by na Hoopera neměly žádný vliv. Stanton si všiml, že mužík má sice na těle obrovské řezné rány, ale skoro nekrvácel. Zato Blake krvácel hodně a po chvíli začal slabě křičet. Padl na zem, zůstal na ní ležet a vydával strašlivé sípavé zvuky. Hooper vytáhl svůj hák a odešel. Hák při tom držel vysoko ve vzduchu. Ovace byly

bouřlivé. Stanton se díval, jak z boku přisvištěl do ringu medibot a začal Blakeovi do rozsekaného masa zarážet blokátory a hadičky.

„To bude pořádná zakázka pro buněčnýho scelovače," ozval se Dusache. „Blake přijde na mizinu."

Corlackis se podíval na Sventa. „To, co má ten Hooper, je biologická výhoda, která stojí za úvahu."

„Co je to?" zeptal se Stanton.

„Vláknitý parazit, který jim svazuje tělo jako nylonový provaz. Je to starej Hooper, hádal bych mu kolem dvou stovek. Je to neuvěřitelný, ale ten parazit je přirozenej. Vidíš ty stopy na jeho kůži? Tudy se do něho nejspíš dostal. Spadl na svý rodný planetě do moře a málem ho zaživa sežraly pijavice, který v něm žijí. Myslím, že to nějak souvisí s tamním životním cyklem. Obnovitelný zdroje potravy pro pijavice nebo něco takovýho."

„Podle tebe je biologická výhoda nechat se žrát?" zeptal se Svent. „Drž se techniky – u té aspoň víš, na čem jsi. Já určitě nezmutuju a nesežeru ti ksicht."

To je všechno moc zajímavé, pomyslel si Stanton. Čím to bylo, že nevěřil jedinému slovu, které ten mrňavý žoldnéř řekl? Vstal, zalétl pohledem k místu, kde Hooper opouštěl arénu, a pak se podíval na čtveřici mužů pod sebou.

„Večer budu s Pelterem v Sharrowu. Přijďte tam," řekl náhle a opustil arénu. Čtveřice se za ním dívala a potom obrátila pozornost zpátky k Blakeovi, kterého odnášeli ze zakrváceného písku, napojeného na cévky a hadičky, ale ještě živého. Když byl pryč, Corlackis se otočil ke Sventovi.

Svent vypadal podrážděně. „No tak jo," prohlásil. „Strhni si to z mýho podílu… Kurva, s tím Blakem si ještě promluvím."

9

Tenkian (Algin): *Narozen na Marsu v roce 2151 během jupiterovské separatistické krize. Původně získal vzdělání v oboru metalurgie a tenkrát poměrně mladé vědy dynamika silových polí. Když v devatenácti absolvoval VTI (Vikinský technický institut), jupiterovští separatisté ho zlákali do svých řad a brzy jej přemístili do své zbraňové divize. Když se po čtyřech letech separatisté uchýlili k terorismu, vzdal se na Phobosu Zemské centrále, zklamaný jejich metodami. Odsloužil si tam dva roky z desetiletého trestu a po propuštění vstoupil do ZBC (údajně pod jistým nátlakem), kde pracoval šest let a byl odpovědný za vývoj ručních zbraní na principu iontového pulzu. Ve třiceti dvou vstoupil do JMCC, kde sehrál klíčovou roli ve vývoji elektrických nůžek. O pět let později je zachycen při odchodu z komplexu JMCC. O tři roky později se objevuje na Iokastě jako návrhář a výrobce nezvyklých individuálních zbraní. Připisují se mu ‚pavouk atentátník', ‚utajený nůž', makrosklo a také to, že jako první nainstaloval do ručních zbraní programovatelné mikromysli. Většina jeho zbraní je dnes považována za sběratelské kusy a používá se jen vzácně.*

Slovník zbraní

Prodírali se dál, s hlavami skloněnými proti větru, který na ně vrhal ledové krystalky, jako by to byly ocelové broky. Spěchat se nedalo, i když se chtěli vrátit do raketoplánu dřív, než se počasí zhorší. Mika uklouzla na sklovitém ledu a Thorn ji zvedl. Když chtěla jít dál, Thorn ji zadržel a prohlédl jí termooděv. Obyčejný pád a jedna maličká trhlinka mohly znamenat ztrátu končetiny, nebo dokonce smrt. Tkáň mrzla při těchto teplotách rychle.

Pak už se vrátili do raketoplánu bez dalších nehod. Vnější dveře se zavřely před rachotem ledových krystalků a Jane zamířila do kabiny. Naskočila antigravitace a vzápětí se zažehl pomocný motor. Trupem proniklo slabé burácení, jak se raketoplán otočil proti větru. Cormac uvažoval, jak toto místo prověří vybavení, které si s sebou přivezli. Samozřejmě si bude muset zjistit víc podrobností.

Trvalo deset minut, než se vnější vrstvy jejich oděvů dostatečně ohřály, aby se jich dalo dotknout bez nebezpečí vzniku omrzlin. Když si sundali masky, dech se z nich v mrazivém vzduchu valil jako mohutná oblaka. Vytápění zatím nedokázalo zvýšit teplotu nad nulu Celsia. Cormac si prohlédl studenou čočku z keramalu obsahující zrnko materiálu, jež představovalo podmysl, a zastrčil si ji do kapsičky na opasku kombinézy. Podíval se na Miku, která se mračila, pravděpodobně sama pro sebe, a pak přenesl pozornost na Ganta a Thorna, kteří si sundali rukavice a kontrolovali si zbraně.

„Nebuďte moc hrr do střílení," řekl jim.

„Hrr nejsme nikdy, kámo, ale připravení jsme vždycky," řekl protahovaně Thorn. Potom kývl hlavou k pouzdru na Cormakově rukávu. „To je hezká věcička. Můžu se podívat?"

Cormac chvíli visel na pouzdru zrakem, potom se rozhodl, sundal si je a podal mu je. Thorn se prstem dotkl mrazivého ovládacího panelu. Ozvalo se tiché cvaknutí a malá červená kontrolka se rozsvítila a zhasla. Thorn vyndal pěticípou hvězdici z chromované oceli a obdivně, i když s opatrností až přehnanou, si ji prohlédl.

„Dokonce čepele z makroskla. To je práce na zakázku. Tenkian?"

Podal zbraň Gantovi.

„Ano, Tenkian," řekl Cormac.

„Kolik dělá řezný průměr, když jsou pomocné čepele plně roztažené?" zajímal se Gant.

„Pětadvacet centimetrů," řekl mu Cormac.

„A hrome! Už jste to tak někdy použil?"

„Jednou."

„To ho muselo rozsekat na kusy."

„Ne, proti lidskému protivníkovi není nikdy třeba jít na plné vysunutí, to bylo proti Thrakovi." Cormac se odmlčel. Snažil se najít

první krok ke konverzaci na jiné téma. „Pořádná mrcha, vypadá jako stínka, ale velký je jako slon.“

Gant pokýval hlavou a pokračoval v prohlížení zbraně.

„Chlapské sbližování,“ prohodila Chaline k Mice úmyslně hlasitým šepotem a zavrtěla hlavou. Mika se přestala mračit a usmála se. Pak začala něco dělat na minikompu. Gant si vzal od Thorna pouzdro a šuriken do něj uložil.

„Nejenom Tenkian, ale navíc Tenkian s oživeným procesorem,“ poznamenal. Vrátil pouzdro Cormakovi. „Taková zbraň není levná.“ Vylovil cigaretu a zapálil si ji.

Cormac si připevnil pouzdro zpátky na ruku. Uvědomoval si ironii své situace. Docela se dalo hovořit s člověkem i bez UI v pozadí, která by o něm poskytovala informace. Také se o tom člověku dalo hodně dozvědět, dokonce i věci, které by UI možná říci nedokázala. Co se dozvěděl on? Zjistil, že oba tito muži mají pro svůj tvrdý profesionalismus vlastní způsob maskování: Thorn falešný anglický přízvuk vypůjčený z jiné doby, Gant kouření a nevrlé vystupování. Uvědomil si, že má před sebou dva muže, kteří byli odlidštěni, a teď získávali svou lidskost zpět. Další z Bleggových malých pozorností. Cormac si pro sebe odfrkl a pomyslel na poslední rozhovor s Angelinou, před tím, než ji zabil. Jak to udělal, že takovým způsobem ztratil kontakt? Zpětně si uvědomil, jaké má štěstí, že je naživu.

„Za pět minut bychom tam měli být. Je to hydroponická stanice na okraji zóny zničené výbuchem. Trochu radioaktivní, ale obleky by to měly zvládnout, pokud tam není žádný spad z těch bouří,“ řekla Jane.

„A co ty?“ zeptal se Cormac.

„Budu muset zůstat tady, jinak bych musela strávit další týden detoxikací.“

Bylo to hezky řečeno. Cormac věděl, že by nejspíš potřebovala výměnu těla.

„Jsou nějaké další informace o tom zdroji tepla?“

„Moc ne. *Arogance* zachytila další dva tepelné zdroje, které hmotou přibližně odpovídají člověku. Mohl by to být někdo, kdo přežil.“

A co když ne? pomyslel si Cormac.

Chaline řekla: „Jestli někdo přežil, bude na tom hodně špatně, když byl tak blízko místa exploze. Doufejme, že na tom nebudou tak špatně, aby nám nemohli říct, co se stalo s runsiblem. Pokud to vůbec budou vědět.“

Cormac se od ní odvrátil a díval se, jak Mika odložila minikomp a pak otevřela na klíně nějaké pouzdro. Vytáhla z něj přístroj, který vypadal jako zploštělá baterka. Do jeho širšího konce byla zasazena malá doteková konzole a obrazovka. Poznal jej z doby, kdy se zúčastnil mise na planetu, která vystoupila z Řádu a kde spolu tři kontinenty okamžitě začaly válčit. Byl to ruční diagnostikátor. Pokrýval celé spektrum případů až po to, kolik se v pacientovi skrývá kousků radioaktivního kovu, jaké jedy má krvi a jaká virová činidla mu rozežírají obličej. Teď možná dostane šanci takový přístroj použít. Předtím o takové možnosti pochyboval.

„Přilétáme ke stanici.“

Raketoplán klesl a zpomalil, pomocné motory zabraly zpětně a oni ve zvířeném sněhu zahlédli tři dlouhé budovy. Vypadaly jako zpola ponořené roury.

„Jsou v té prostřední. *Arogance* říká, že je tam nějaký energetický zdroj, ale nepoužívá se k vytápění. Určitě musejí mít termooděvy. Tepelné hladiny na to rozhodně ukazují.“

Raketoplán se konečně zastavil ve vzduchu a pak jej Jane s pomocí antigravitace a modrých zášlehů brzdicích trysek navedla nejblíž k budově, jak dokázala. Dosedl do syčící vichřice. Bušení ledových krystalků do trupu vytvářelo stálý monotónní hukot. Přímo při přistání sklouzl o několik metrů stranou, než se úplně vypnula antigravitace a stroj spočinul na zemi plnou vahou.

„Na druhé straně přistát nemůžu, takže budete muset projít přes budovu. Buďte opatrní, počasí je tady ještě horší,“ řekla Jane.

Cormac udělal obličej na Thorna. Ten se na něj zazubil a nasadil si obličejovou masku. Golemové občas uměli být přehnaně

starostliví. Když měli všichni masky a rukavice, Gant stiskl ovladač dveří a ustoupil. Vítr venku skučel. Stačilo, aby se ve dveřích otevřela jen úzká štěrbina, a tvrdé krystalky ledu syčivě vtrhly dovnitř a poprášily všechny plochy.

„Neměli bychom se navázat?“ zeptala se Chaline.

„Není třeba,“ odpověděl Thorn. „Půjdeme jenom pár kroků a ten vítr vás neodnese.“

Chaline si ho dlouho váhavě prohlížela, než neochotně vyšla ven jako první. Cormac nepotřeboval vidět její výraz, aby pochopil, že má pochyby. I on měl k jejich bezpečnosti své výhrady. Ale také věděl, že Thorn a Gant by nepřistoupili na to, aby šli navázaní do situace, která hrozila kontaktem s nepřítelem. Chtěli mít možnost pohybu.

Pod nohama měli plastbeton rozpraskaný chladem. Led ho pokrýval jako vrstva silně poškrábaného plexiskla. Větrem hnané krystalky vodní led značně obrousily, takže neklouzal. Aby se dostali ke dveřím, museli přejít po tomto povrchu jen několik metrů; přesto jim to připadalo jako kilometry, jak se v náporech větru snažili udržet ve vzpřímeném postoji.

„Tyhle dveře jsou taky zaseklé,“ oznámila Chaline, když došli k budově.

Gant i Thorn to zkusili, ale dveře se ani nepohnuly. Gant dal rukou znamení Thornovi, aby ustoupil, a vytáhl svou ruční zbraň. Cormac si všiml, že je to standardní JMC 54: armádní verze dlaňovky, kterou použil na Cheyne III, pistole, která vystřelovala pulzy ionizovaného hliníkového prachu, ale i tak to byla účinná zbraň.

Zablesklo se obloukové světlo a prohnuté, kouřící dveře se s rachotem vyvalily do středové uličky mezi řadami zmrzlých rostlin. Vešli dovnitř, pryč z větru.

„Nepořádku nadělá víc než Jane, ale účinná je stejně,“ řekl Cormac.

Gant se tiše zasmál a postoupil před ně, s Thornem po boku. Zbraň měl stále pohotově. Thorn vytáhl svou.

„Máš nás zaměřené, Jane?“ zeptala se Chaline.

„Ano, mám vás," odpověděla Jane.

„Jak daleko jsou ty tepelné zdroje?"

„Přibližně pět set metrů a nepohnuly se. Našli jste už něco zajímavého?"

„Zatím nic."

Na první mrtvolu – nebo spíš půlmrtvolu – narazili dvacet metrů ode dveří. Ležela na podlaze. Dolní polovina těla jí zcela chyběla a horní byla tak silně spálená, že se nedalo rozpoznat, jestli to byl muž, nebo žena. Bílé zuby ostře kontrastovaly se zčernalým, zpopelněným obličejem.

„Ježíši!"

To byla Chaline. Gant a Thorn neviděli takovou věc poprvé. Mika si klekla k tělu a pozorně si je prohlédla. Zatlačila na spálené rty, aby si mohla lépe prohlédnout zuby, a rty se rozdrolily. Z Chaline vyšel zvuk, jako by měla zvracet. Mika přidržela diagnostikátor u břicha, kde maso nebylo spálené a bylo bílé jako mramor.

„Žena, silně radioaktivní. Řekla bych, že ji sežehl záblesk při explozi."

„Takže to bylo rychlé," řekl Gant.

„Možná ne… to je zvláštní…"

Cormac přistoupil blíž a podíval se dolů. „Co je?" řekl.

„Vypadá to, jako by dolní polovina byla odříznuta až po spálení. Myslím, že se to mohlo stát…"

Mika zvedla oči a pak se rozhlédla kolem. V místě, kde byli, ani v blízkém okolí budova nejevila žádné známky poškození. Cormac si klekl a prohlédl si mrtvolu. Podíval se na Miku.

„Podívejte." Ukázala na rozříznuté orgány a svaly. „To udělalo něco ostrého, když už byla zmrzlá. Vidíte? Žádné tekutiny."

Gant se sklonil vedle nich. „A proč by to někdo dělal?" otázal se.

Cormac moc dobře věděl, že je to řečnická otázka. Postavil se. „Brzy to zjistíme," řekl. „Hádání si můžeme odpustit."

Vydali se dál a našli další mrtvolu v podobném stavu. Pak našli hromadu pěti mrtvol, která vypadala jako socha vytvořená v pekle.

Žádná z těchto mrtvol nebyla popálená. Mika si je pozorně prohlédla, i když měla trochu potíže, neboť byly přimrzlé k sobě.

„Hypotermie. Většina z nich umrzla.“ Ukázala na mrtvolu muže přesně uprostřed hromady. Byl neskutečně hubený a měl tmavě modrou kůži. „To je Styčník. Musel být v oblasti s nízkou gravitací, když vysadila antigravitace. Má zlomený vaz.“

„Fajn, ale kdo je tady tak naskládal a proč?“ podivil se Gant.

Cormac litoval, že nemůže vojákovi věnovat zlý pohled.

Šli dál, dokud se s nimi nespojila Jane.

„Jeden ze zdrojů tepla se pohybuje směrem k vám.“

„Tohle už není vědecká záležitost,“ vyhrkl Gant. „Co doporučujete, agente?“

„Vyklidit tuto centrální uličku. Na chvíli se schováme a uvidíme, co se objeví,“ navrhl Cormac. Chaline nic nenamítala; od nálezu první mrtvoly byla velice zamlklá.

Vzali to boční mezerou do vedlejší uličky a přikrčili se za žlaby se zmrzlou hydroponickou tekutinou, z níž vyrůstala rajčata, která se při doteku rozpadala. Gant a Thorn měli zbraně ve střehu. Cormac držel ruku tak, aby měl na dosah šuriken.

„Už je to blízko vás, asi sto metrů,“ oznámila jim Jane.

Mlčky čekali.

„Padesát metrů.“

„Tak fajn,“ řekl Cormac. „Rádiový klid, dokud neřeknu jinak.“ Mrzelo ho, že ho to nenapadlo dřív. Jestli ten, kdo se k nim blížil, měl vysílačku, věděl, kde jsou.

Postava, která se dusavě pohybovala hlavní uličkou, vypadala jako člověk zabalený do všeho možného, co se mu podařilo najít. Cormac si uvědomil, že pokud pod tím vším materiálem nemá termooděv, nemůže to být člověk. Materiál samotný byla nějaká plastová síťovina.

Postava pravděpodobně nedokázala najít nic jiného, co by chladem nezkřehlo. Obyčejné oblečení by se při těchto teplotách rozpadlo. Stále byl ve střehu, jestli postava dá najevo, že o nich ví, ale vlekla se pomalu dál a dívala se přímo před sebe. Když minula příčnou uličku, v níž se schovali, Cormakovo podezření se potvrdilo.

Postava měla kolena výš než člověk a ohýbala je opačným směrem. Chodila jako pták.

Kde jenom…?

Jakmile přešla kolem nich, zakrátko dorazila k hromadě mrtvých těl. Zmrzlé maso zapraskalo, když si hodila jednu mrtvolu na záda, jako by byla z lehké balzy. Pak se otočila a začala se zase plahočit zpátky.

„Takže vysílačku nemá," konstatoval Cormac.

„Co to sakra bylo?" zeptal se Gant. Tentokrát to byla upřímná otázka.

Cormac se snažil vystopovat zvláštní vzpomínku. Kde viděl tvora, který chodil takovým způsobem? „Nevím, ale vsadím se, že to nějak souvisí s havárií runsiblu. Půjdeme za tím. Snažte se pokud možno nedělat hluk. Vysílačku to asi nemá, ale pravděpodobně to má uši."

Vykročili za tvorem, který teď byl dvacet metrů před nimi.

„Popis by nebyl od věci," poznamenala Jane.

Mika jí odpověděla: „Vypadá jako člověk, ale kolenní klouby jsou výš a fungují obráceně."

„Co s těmi těly dělají?" promluvila Chaline.

Cormac vrhl pohled směrem k ní. Sama na to ještě nepřišla a on zatím neměl v úmyslu začít ze sebe sypat vlastní teorie. Uvažoval, jaké to je být tak naivní.

Sledovali tvora do oblasti, kde byly žlaby odtlačeny ke stěnám. Tam hodil mrtvolu na zem. Chaline se zalkla, když ruka odletěla a její prsty se roztříštily, jako by byly z porcelánu. Tvor si dřepl a vzal do ruky nástroj, který vypadal jako zednická lžíce. Když pomocí přístroje rozřezal ruku na kusy, v komunikátorech slyšeli pronikavé hvízdání.

„Proboha," řekla Chaline. Nikdo jí nevěnoval pozornost.

„Vypadá to jako nějaký elektrický nůž," prohlásil Thorn. Potom ukázal na řadu černých krychlí, s nimiž byl nůž propojen dráty. „Podomácku vyrobené články. Bůh ví z čeho."

„A to je mikrovlnná trouba, jestli se nemýlím," ukázal Cormac na válcovou nádobu na podlaze.

Tvor otevřel nádobu a hodil kousky lidské ruky dovnitř.

„Oni… oni si vaří…“ Chaline nedokázala pokračovat.

„Při těchto teplotách spíš změkčují,“ řekl Thorn. Nevypadalo to, že by mu to, co vidí, dělalo sebemenší problémy. „Lidské maso je prakticky jediná forma bílkovin a tuků, která se tady dá najít. Většina zásob byla pravděpodobně zničena a to, co zbylo, nejspíš už dávno spotřebovali.“

Cormac se rozhlédl po rostlinách kolem nich. Thorn jeho pohled sledoval.

„Rozpouštět rostlinnou hmotu jim nestálo za to. Bylo by to plýtvání energií,“ řekl. „Prostě to za to nestojí, když je kolem tolik masa.“

„Jasně,“ řekl Gant. „Ale který tvor by dokázal přežít na radioaktivním lidském mase?“

Cormac měl strašlivé podezření, že to možná ví.

„Proboha.“

Cormac po Chaline střelil podrážděným pohledem. Neprohlížela si však scénu před nimi, ale dívala se za sebe. Cormac se otočil o zlomek sekundy dřív než Gant. Za nimi stál druhý tvor, jako by tam byl už nějakou dobu, a pozoroval je. Gant zvedl pistoli, ale Cormac byl rychlejší. Šuriken se mihl vzduchem, ale čepele z makroskla zůstaly zatažené. Ozvalo se třesknutí a Gantova zbraň zarachotila na podlaze. Voják zanadával. Cormac rukou zadržel Thorna, nad kterým šuriken visel teď. Thorn nechal pistoli klesnout. Cormac stiskl přivolávací tlačítko na pouzdru a šuriken se jako střela vrátil domů, rád, že se může schovat před chladem.

„Žádné násilí,“ řekl. Pak svůj hlas trochu odlehčil. „Jedí jenom mrtvé lidi, nezabíjejí.“

Všichni se pomalu zvedli. Cormac se ohlédl a uviděl, že druhý tvor si jich rovněž všiml a také stojí. „Fajn, zamíříme zpátky do raketoplánu. Buď za námi půjdou, nebo ne; nutit je nemůžeme. Ale jestli půjdou, vpustíme je na palubu.“

„Co jsou zač, Cormaku?“ zeptala se Chaline.

Teď, když se zeptala, jí Cormac chtěl odpovědět – ale potřeboval mít jistotu. Jestli byli to, co si myslel, znamenalo to spoustu dalších

otázek – například kde se momentálně nachází jistý mimogalaktický tvor. Tvor, jehož tělo tvoří čtyři koule o kilometrovém průměru, propojené v řadě za sebou, a jak je možné, že přežil antihmotovou explozi. To však byla jiná historie; historie, kterou bude muset, jak tušil, brzy vyprávět.

„Nejsem si jistý, co jsou zač. Uvidíme v raketoplánu, jestli půjdou s námi."

Pětice se vydala uličkou zpátky. Gant sebral svou zbraň a schoval ji do pouzdra. Když se přiblížili ke druhému tvorovi, ustoupil, aby je nechal projít. Jakmile prošli, otočil se a díval se za nimi. Jeho druh se k němu přidal. Cormac jim pokynul, aby šli za nimi. Ihned to udělali.

„Jak moc jsou nebezpeční?" zeptal se Gant.

„Nezaútočili: to je všechno, co můžu říct. Nevím, z jakého důvodu tady jsou, ale přežili. A my jsme přiletěli proto, abychom zachránili ty, kteří přežili…"

Zanedlouho dorazili k otevřeným dveřím stanice a začali se probíjet sílící vichřicí do raketoplánu.

„Rychle," pobídla je Jane. „Mám nějaký spad."

Cormac se ohlédl a uviděl, že oba tvorové u dveří zaváhali. Možná tam byli na hranici. Možná pro ně bylo venku příliš zima. Znovu jim pokynul, aby šli, a ukázal na raketoplán. Opět se vydali za ním. Vichřice neměla na jejich plahočivou chůzi žádný vliv. Celá pětice byla v okamžiku u raketoplánu. Jane jim otevřela dveře a pomohla jim dovnitř. Cormac s ní počkal u dveří, než oba tvorové přišli. Také si vlezli dovnitř. Dveře se zavřely. Tvorové tam stáli a čekali.

Jak teplota stoupla, raketoplán se naplnil parami oxidu uhličitého, které se rychle rozplynuly. Podlaha kolem tvorů byla brzy posypaná úlomky ledu, jež opadaly z jejich oděvu z plastové síťoviny. Když teplota dosáhla dvou set padesáti Kelvinů, minus třiadvaceti stupňů Celsia, Cormac si sundal masku a rukavice. Tvorové ho napodobili. Plastová síťovina, kterou byli obalení, se při této vyšší teplotě rozpadala jako mokrý piják.

„Neměli pod tím žádnou kombinézu. Ti musejí mít místo krve nemrznoucí směs," poznamenal Thorn.

Všichni ostatní mlčeli, zatímco se tvorové odhalovali, až před nimi nakonec stanuli nazí. Cormac si pro sebe přikývl. Všechna jeho předchozí podezření se potvrdila a jejich místo zaujala nová. Věděl o tom Blegg? Ten starý mizera Cormakovi řekl, že je pro tuto misi ten pravý.

Tvorové vypadali jako lidé, ale měli zelenou kůži, která kolem břicha, na vnitřní straně nohou a pod bradou přecházela do žluté a byla tvořena šupinkami o velikosti nehtu. Neměli žádné ochlupení. Jejich oči byly přibližně třikrát větší než lidské. Uši neměli, pouze otvory na patřičných místech. Jejich hlava připomínala tvarem hlavu mloka, spíš s čenichem než s lidskými ústy a nosem. Jejich ruce byly tříprsté a měly drápy. Mika opatrně přistoupila blíž a přejela po nich diagnostikátorem. Potom si dlouho prohlížela údaje, které získala, než promluvila.

„Nedokážu z nich dostat pořádné hodnoty. Budeme potřebovat laboratoř na *Aroganci*."

„To mě nepřekvapuje," prohlásil Cormac. „A nepřekvapilo by mě, kdybys i tam získala nějaké podivné hodnoty. Já si totiž myslím, že ve skutečnosti nejsou živí."

Mika se na něho dívala a čekala.

Cormac pohlédl na Jane, která si oba návštěvníky ostražitě měřila, pak se otočil k Mice a kousavým tónem řekl: „Ptala ses, co jsou zač. To je tak. Před hodně dlouhou dobou se jistý paleontolog jménem Dale Russell pustil do takového malého myšlenkového experimentu. Zajímalo ho, co by se bylo mohlo vyvinout z dinosaurů, kdyby je nenahradili savci. Ze svého základního modelu vzal dinosaura rodu *Stenonychosaurus* a z něho vyvinul něco, čemu říkal dinosauroid. Tihle se jeho modelu podobají."

„Ale nejsou to dinosauroidi," konstatovala Mika.

„Ne, to ne," řekl Cormac. „Myslím, že tito byli vytvořeni jako výsměch, jako lekce nebo z nějakého jiného nepochopitelného důvodu. Viděl jsem zatím jenom jednoho a myslel jsem si, že je to unikát. Pokřtil jsem ho drakoman." Cormac si přejel rukou přes oči. Najednou se cítil strašně unavený. „Stvořil je totiž mimogalaktický drak, který mohl, ale nemusel před čtvrt stoletím zemřít."

Když se k nim otočil, nevěřícně na něho zírali. Všichni kromě Miky, která moudře pokyvovala hlavou.

„Aster Colora," řekla. „Kontrolor. Protiteréнní exploze. Bylo mi tenkrát pět, ale nikdy jsem na to nezapomněla. Udělali z toho příběhu holodrama: ‚Drak v květině'. A vyšla kniha, která se jmenovala *Drakovo poselství*."

Cormac si povzdechl úlevou. Takže někdo tu historku znal. Otočil se ke dvěma podivným tvorům zády. „Bude třeba je nějakým způsobem dekontaminovat. Bylo by dobré držet je v izolaci. Měli bychom se teď vrátit. Celou historku o Drakovi se můžete dozvědět od *Arogance*."

V tom okamžiku se jeden z drakomanů zachvěl a zaostřil přivřené zřítelnice na Cormaka. Pak se na něho usmál a ukázal při tom spoustu špičatých bílých zubů. V jeho dechu byl čerstvý pach krve.

10

Makrosklo: *Sklo tvořené zřetězenými molekulami křemíku. V závislosti na tepelném ošetření a různých metodách obohacování má toto sklo široké spektrum vlastností postihující snad všechny materiály, které mu předcházely. Nože z makroskla mohou být tvrdé jako diamant a uchovat si ostřejši hranu než čerstvě odštípnutý pazourek, a přitom mít větši odolnost vůči namáhání tahem než chromovaná ocel. Makrosklo rovněž postrádá křehkost svého jmenovce. Tuto hmotu vynalezl Algin Tenkian a nechutně na ni zbohatl.*
Poté, co si odsloužil směšně krátký trest ve vězení na Phobosu a delší trest u ZBC (někdo by to mohl nazvat pracovní praxe), našel si špičkovou práci u JMCC. Tenkian se sice vydal ZBC, neboť byl znechucen extrémním násilím některých separatistických skupin, zůstal však horlivým podporovatelem separatistické myšlenky. Když skončil u JMCC a odletěl na Iokastu, přerušil veškeré vazby se separatistickým hnutím. V tě době jeho osobní jmění za prodej patentových práv na makrosklo údajně přesáhlo hranici miliardy marek. To dokazuje teorii, že velká peněžní injekce vyléčí většinu forem fanatismu.

Životopisy ve zkratce

Pelter si jich všiml prakticky okamžitě, jenom nechápal, o co jim jde. Vážně si mysleli, že by ho mohli okrást, když hned vedle něho kráčel pan Jeřáb? Sešel z chodníku přes hluboký odvodňovací příkop na zhutněné, spečené kameny bývalé cesty pro hydroauta. Jeřáb ho následoval v odstupu dvou kroků, který zachovával od chvíle, kdy sem přijeli. Pelter zahlédl odraz těch dvou v tmavé výloze na druhé straně ulice. Zaváhali a pak se rychle pustili za ním. Pelter se

zlověstně usmál a přešel k další výloze. Tato byla dobře nasvícená a on se rozhlédl po zboží, které v ní bylo vystaveno. Pobavilo ho, že se zastavil přímo před výkladem obchodníka se zbraněmi. Pozorně si prohlédl různé střelné zbraně a ruční lasery. Tady pro něho nebylo nic zajímavého. Potřeboval něco, co mělo trochu větší ráži. Stočil pohled stranou.

Dva muži se zastavili na chodníku kus vzadu. Nesnažili se vypadat nenuceně, ale oba stáli a pozorovali ho. Otočil se k nim a založil si ruce na prsou. Oba vypadali posíleně, měli oholené hlavy a byli podobně prakticky oblečeni: do přiléhavých zelených lodních kombinéz se spoustou kapes a nenápadnými – ale ne úplně skrytými – pancéřovými chrániči. V pouzdru na břiše měli pulzní zbraně a ve vysokých botách zastrčené dlouhé nože. Vypadali sice tvrdě, ale pan Jeřáb by si s nimi poradil v okamžiku. Pelter s trpkým zalíbením doufal, že budou dost pitomí, aby se o něco pokusili.

„Tak co bude?“ křikl nakonec, když ho čekání přestalo bavit.

Oba muži se po sobě podívali a pak vykročili k němu. Pelter dal instrukce panu Jeřábovi a převzal kufřík, který mu android podal zpátky. Jeřáb nepotřeboval ani tolik instrukce v tom smyslu, co má udělat, jako spíš v tom, co udělat nemá. Pelter čekal. Ani jeden z mužů nesáhl po zbrani – ne že by tím mohli mnoho dosáhnout. Byli jen několik metrů od Jeřába, když zpomalili a začali vypadat váhavě.

„Arian Pelter?“ zeptal se ten nalevo.

Víc už říct nestihl, protože Jeřáb postoupil o dva dlouhé kroky dopředu. Byl to tak prudký pohyb, že na něm prasklo oblečení. Ještě než oba stačili udělat něco víc než na něho vyvalit oči, měl obě pěsti zatnuté v předním dílu jejich lodních kombinéz. Nato je zvedl ze země, otočil je a přirazil na okno z tvrzeného skla.

„Než vás pan Jeřáb zabije, rád bych se dověděl, odkud znáte moje jméno.“

„Od šéfa… od šéfa,“ dostal ze sebe zajíkavě první z nich.

„Odkud znáte mé jméno?“ zopakoval Pelter. Jeho hlas i výraz byly rozhodné.

Ten druhý rychle promluvil. „Pojďte s námi a promluvte si s ním sám," zaskřehotal. Rukama objímal ruku pana Jeřába a upíral zrak do androidových černých očí.

„Proč bych měl?" zeptal se Pelter.

„Protože vás oba zajímá místo jménem Samarkand."

Pelter si ho dlouho prohlížel. Pak zvedl ruku a dotkl se své superky. Vzápětí je pan Jeřáb oba postavil na zem. Skoro zdráhavě je pustil a ucouvl. Pelter mu vrátil kufřík a pak se dál díval, jak si oba muži urovnávají oblečení. Čekali na nějaký pokyn, ale dočkali se od něho pouze mlčení.

„Takže… tudy," řekl váhavě ten, který promluvil jako první. Opatrně opustil dosah pana Jeřába a vykročil.

Muž byl tlustý, vypadal skoro jako koule, a Pelter nechápal proč. Dodávka potravin na planetu určitě nebyla přerušovaná, takže nebylo třeba hromadit zásoby vnitřně, ne? Něco takového se žádalo jen na velice primitivních světech. Tlusťoch neměl za uchem jednu z těch plazích superek – jako ti dva týpci, kteří ho sem přivedli – přesto měl poněkud plazí vzhled. Jeho lesklá kůže se rozpadala na malé kosočtverce, které vypadaly skoro jako šupiny. Pelter si muže dlouze prohlédl a pak přejel zrakem k ostatním dvěma. Ustoupili a postavili se po stranách pancéřovaných dveří. Pelter si z toho nedělal těžkou hlavu. Pan Jeřáb, který stál jen několik kroků ode dveří směrem dovnitř, představoval více než adekvátní sílu, pokud by se situace nějak zvrhla.

„Arian Pelter?" zeptal se tlouštík.

„To jsem – a rád bych se dověděl, odkud to víte vy," prohlásil Pelter.

„Prosím, posaďte se." Muž ukázal na židli před svým stolem.

Pelter k ní došel a sedl si. Pan Jeřáb se postavil za něho. Pelter nechal androida, aby se otočil a sledoval ty dva u dveří.

„Ještě jste mi neodpověděl," řekl.

„Jsem tady, abych vám pomohl."

„A kdo byste měl být?" zeptal se Pelter.

„Můžete mi říkat Grendel," řekl tlouštík a maličko se usmál, jako by to byl nějaký žertík pro zasvěcené.

„Takže, Grendele, potřebuji zařídit nějaké věci. Vaši muži mi řekli, že snad máme nějaký společný zájem. Jsem tady jedině proto, že se zmínili o místě jménem Samarkand."

„Ano, skutečně mám zájem na Samarkandu. Ale vyjasněme si, čeho se tento rozhovor týká." Grendel se odmlčel, jako by něco poslouchal, a pak navázal: „Můj klient i vy máte zvláštní zájem, který se k tomu místu vztahuje. Tím zájmem je jistý Ian Cormac."

Pelter sklopil zrak ke svým náhle zaťatým pěstem. Po chvíli ruce rozevřel a zvedl hlavu. Na kraji jeho zorného pole se znovu vznášela dlaňovka.

„Mluvte a mluvte rychle," procedil přes zatnuté zuby. Pan Jeřáb za ním pohnul hlavou tím svým typickým ptačím způsobem, jak ji otočil od jednoho muže u dveří k druhému.

„Nejdřív bych vás asi měl ujistit, že pro uspokojení svých požadavků nemusíte chodit nikam jinam než sem. Disponuji vším, na co se Řád dívá s nelibostí."

„Víckrát už se ptát nebudu," řekl Pelter.

„Jak je libo… Vy chcete zabít Iana Cormaka. Já vám v tom mohu pomoci."

Pelterovi položilo ruku do týla něco mrazivého. „Pokračujte."

„Můj klient vám pomůže. Mým prostřednictvím poskytne zbraně, za které bohužel zaplatíte, ale s tím jste počítali. Jsou však jiné způsoby, jimiž vám může pomoci. Jste odhodlán zlikvidovat Iana Cormaka a máte na to schopnosti. Chybí vám vhodný zdroj informací."

„Informace si mohu získat," řekl pevně Pelter.

„Skutečně?" podivil se Grandel. „Informace jako třeba to… že v tuto chvíli se Ian Cormac nachází v malém raketoplánu nad Samarkandem? Že tam s ním jsou sparkindští vojáci?"

Pelter chvíli mlčel. Pan Jeřáb zcela znehybněl. „Takové… informace by musely pocházet ze sítě UI," řekl. „Dostat by se k nim mohl pouze ten, kdo by byl k síti připojený. Jste připojený? Protože jestli jste, znamená to, že patříte k ZBC a velice brzy zemřete."

Grendel se usmál. „Nemám žádné připojení k síti, jak je chápete vy. Nesetkal jste se nikdy s tímto?“

Grendel otevřel přihrádku a něco z ní vytáhl. S láskou to položil na desku svého stolu. Byla to jedna z těch zvláštních plazích superek, jaké měli Svent a Dusache. Pelterovi připadala jako živá.

„To nic nevysvětluje,“ namítl.

„Nezeptal jste se mne, kdo je můj klient,“ řekl Grendel.

„Kdo je tedy váš klient?“

Grendel mu to řekl.

Sharrow poskytoval prakticky každé povyražení, za jaké byl člověk ochoten pod zlatou a barokní střechou zaplatit. Byly tam restaurační plošiny vyvýšené nad divočejší nálevny. Po tomto dolním podlaží byly roztroušeny kruhové bary, takže klientela neměla nikdy daleko pro další drink. Odsud vedly jeskyně do heren, nevěstinců a míst, která poskytovala zábavu pro omezenější okruh hostů. Na řetězech visela pod stropem menší verze arény. Ve válcové nádrži z pancéřovaného skla do sebe v nekonečné bitvě bušili odporní korýši o velikosti člověka. Pokaždé, když některý skončil roztrhán na kusy, spadl na dno nádrže, kde ho menší korýši dali znovu dohromady. Bylo sporné, zda to jsou živí tvorové, nebo ne. Byli produktem té velice široké a velice nejasné hranice mezi biotechnologií a tím, co by Svent jednoduše popsal jako ‚techniku‘.

Stanton se chvíli díval, jak spolu tvorové zápasí, a potom přenesl pozornost na různé lidi roztroušené kolem stolů, kteří tytéž tvory řídili pomocí virtuálních rukavic a obličejových nástavců. Jeden z nich si právě nástavec sundal a zvedl pěst do vzduchu. Ostatní u jeho stolu mu začali neochotně předávat výhru. Stanton se zadíval jinam a okamžitě si všiml drobné, rtuťovité ženy s dlouhými, rovnými černými vlasy, velice přiléhavým akceleračním oděvem a pružinovými podpatky, na kterých houpavě mířila k jednomu točitému schodišti. Nechal si ji zmizet z dohledu, než přešel chaotický sál a vydal se nahoru za ní.

Schodiště Stantona dovedlo do patra, kde byly pokoje. Ocitl se v chodbě, kterou tvořila ostře zahýbající roura obložená starými

keramickými destičkami z raketoplánů. Do vnějšího okraje této křivky byly v pravidelných rozestupech zasazeny oválné dveře napodobující přechodovou komoru. Věděl, že tato chodba se ve spirále táhne k okraji kruhové budovy, v níž se nacházel. Šel dál, dokud nedorazil k jistým dveřím, zabušil na ně pěstí a zadíval se na malý optický čip v jejich povrchu. Po chvíli se dveře otevřely.

Místnost měla velice zvláštní tvar, neboť její stěny tvořily vnější zakřivené plochy dvou chodeb. Strop byl nízký a Stanton si v duchu poznamenal, že by to určitě nebylo místo, které by vyhovovalo panu Jeřábovi. Rozhlédl se kolem sebe. Napravo od něho byla velká oválná postel a nalevo prostorná kombinace sprchového koutu a kruhové vany uvnitř vajíčka z plexiskla. Mezi tím stál kulatý stůl z leštěného bílého kamene, za nímž byly dvě napodobeniny akceleračních křesel.

V jednom z těchto křesel seděla žena, kterou sledoval. Akcelerační oděv si už svlékla a měla na sobě krátkou, přepásanou hedvábnou řízu. Byla velice hezká, na rozdíl od pulzní pistole, kterou na Stantona mířila.

„To mě podrž: velký věrný pes Ariana Peltera," řekla. „Copak, pustil tě z vodítka? Nebo ses zachoval jako velice ošklivý pejsek a prostě jsi mu utekl?" Vstala a lehkým krokem šla k němu. Zastavila se těsně před ním, s pulzní pistolí přitisknutou na prsou.

„Chce tě najmout na zpáteční cestu," řekl Stanton.

„Nepovídej. A co když nebudu chtít já?" odpověděla.

Stanton k ní přistoupil, vzal jí z ruky pistoli a hodil ji na nedalekou hustou předložku. „Máme dvě hodiny," řekl, pak sklouzl rukama dolů a prudkým pohybem uvolnil pásek jejího oděvu.

„Podívejme na surovce," řekla, sjela rukama přes prsa a břicho dolů a přitlačila si je na stydkou kost.

Stanton zvedl ruce a vklouzl prstem do švu na své košili. Sjel prstem dolů, rozevřel košili a pak zatáhl za háček na kalhotách.

„Jarvellis, nech toho a pojď do postele," řekl.

Kapitán *Lyriky* si stáhla řízu z ramen, pak došla zpátky a posadila se na kamenný stolek. S rozpustilým výrazem ve tváři se dívala, jak se Stanton svléká.

„Spíš jsem si říkala, že bychom mohli začít v koupeli a pak se postupně dopracovat do postele.“

„To, že jsi nezapnula topení, tě bude mrzet,“ řekl Stanton.

„Copak, budeš na mě hrubý, frajere?“

Stanton ji s výskotem zahnal ke kruhové vaně.

Pelter podržel superku na dlani a pozorně si ji prohlédl. Možná to byla výhoda, kterou potřeboval, ale jakou k ní měl důvěru? Vůbec žádnou. Na zadní straně superky byly tři kostní kotvičky, které se i příliš nelišily od těch na kterékoli jiné superce. Ani kroužek vláknového injektoru nevypadal jinak. Podobně jako standardní superky by se napojila na jeho malý mozek, na zadní konec optického nervu a za ucho. Nebyl si úplně jistý, jaká všechna spojení superky navazují. Zato si byl jistý tím, že vlákna jsou jemná a mohou se snadno přerušit. A tato superka byla měkká jako myš a dala se stejně snadno rozmačkat.

Pelter se rozhodl. Někteří by to možná považovali za vrchol idiotství, ale on věděl, že právě tím, že jde do takových rizik, nakonec vyhraje. Zatímco si přístroj prohlížel, rychle vytvořil program mezi Sylakovou superkou a Jeřábovým řídicím modulem. Trvalo to jen několik sekund. Podíval se na Grendela.

„Nenechám se ovládat,“ řekl.

„Nic takového jsme si ani nemysleli, Ariane Peltere. Jak jsem řekl, tato superka vám slouží k tomu, abyste získával informace, které vám chce Drak sdělit,“ prohlásil. „Jestli chcete, odneste si ji a nechte si ji prověřit. Nechtěl bych, abyste do toho šel naslepo.“

Pelter přikývl. Znamenalo to, že to, co je v této superce skryto, je skryto velice dobře. Ale něco tam určitě bylo. Přiložil si tu věc k boku hlavy a vtiskl ji na místo. Chvíli se nedělo nic. Pak se prudce nadechl, jak kostní kotvičky bez umrtvení zajely dovnitř. Podržel na ní ruku a najednou ucítil, že ta věc je teplá, pálí. Cítil, jak pan Jeřáb zvedl bronzovou ruku, aby napodobil polohu jeho končetiny. Hlavou mu probleskovaly obrazy androidových hloupých hraček. Grendel stál za stolem a tvářil se znepokojeně. Prostřednictvím pana Jeřába Pelter uviděl, že ti dva u dveří mají ruce přichystané na zbraních.

Bok Pelterovy hlavy polil chlad. Necítil, jak vlákna zajela dovnitř. Nanonická vlákna proniknou buňkami a kostí jako tuhé vlasy pěnou. Spojení, která vytvářejí, však cítil.

Chvíli byly funkce zdvojené se superkou, kterou měl od Sylaka, potom se první superka vypnula. Znovu získal kontrolu, zavřel oči, spojil se s panem Jeřábem a nechal ho dát ruku dolů. Ovládání a přístup k síti fungovaly hladce. Úplně Jeřába znehybnil a připojil se k místnímu serveru. Bylo to rychlé, velice rychlé. Našel v superce pátrací program a poslal jej hledat jakékoli odkazy na sebe. Na serveru žádné nebyly, ale požadavek odešel dál. Pelter už věděl, že na něho čeká celá síť lidí s těmito superkami. Jakmile si Dusache a Svent koupili šupinaté superky a umístili si je z boku na hlavu, dozvěděli se o tom. Informace byla postoupena dál, dobrovolně či nedobrovolně. Pelter otevřel oči a podíval se na Grendela.

„Opakuji: Nenechám se ovládat," řekl.

„Znovu vás ujišťuji, Ariane Peltere, že vaše cíle a cíle mého klienta jsou totožné."

Pelter znovu zavřel oči. Sáhl dovnitř, odpojil druhou superku a znovu nainstaloval tu Sylakovu. Bylo to jako přepnout z barevného vidění na černobílé. Když teď věděl, že to může udělat, odeslal instrukci ke zrušení programu, který předtím poslal panu Jeřábovi. Za dalších třicet sekund by android zabil ty dva u dveří, potom by zabil Grendela a nakonec by vyškubl měkkou superku z boku Pelterovy hlavy. Otevřel oči a spatřil Grendela, jak znovu skládá svou těžkopádnou masu za stůl.

„A teď k obchodu," prohlásil tlouštík a zahrnul ho laločnatým úsměvem. „Co přesně potřebujete, pokud jde o hardware?"

Pelter chvíli neříkal nic. Díval se očima pana Jeřába, jak dva muži u dveří sundali ruce ze zbraní. Když to udělali, promluvil velice zřetelně. Zvedl ruku a položil prst na svou superku.

„Mám obsáhlý seznam," řekl „Mimo jiné požaduji samonaváděcí kulky a útočné pušky Drescon. Požaduji samonaváděcí rakety, laserové karabiny, výbušniny a různé rozbušky k nim. Dále požaduji průzkumné roboty, protonové zbraně a paramodul."

„Určitě si uvědomujete obtíže spojené s obstaráním posledních tří položek. Naštěstí mám dvě protonové zbraně a nějaké průzkumné roboty na skladě. S paramodulem mohou být trochu potíže, ale ne takové, které by se nedaly překonat. Dejte mi svůj seznam.“

Pelter si vyvolal seznam, který od příjezdu na Humu soustavně vytvářel, a poslal jej zabezpečenou linkou Grendelovi. Tlouštík se na okamžik tvářil překvapeně, ale potom se usmál.

„Jste rád připravený,“ poznamenal.

Pelter se neobtěžoval odpovědět. Grendel si promnul ruce a předklonil se.

„A teď k podrobnostem a samozřejmě k ceně.“

Pelter se opřel a zadíval se za tlouštíka. Cítil, že v pozadí nové superky něco vyčkává. Bylo to tam, za systémem a grafikou. Bylo to tam, když se to všechno dalo pryč. Věděl, že v jistém okamžiku uslyší hlas. Zatím nevěděl, jak na něj bude reagovat. Přimhouřil oči, soustředil se a posílil Sylakovu superku, když využíval tu druhou. Bylo to balancování na hraně, ale on to považoval za nezbytné. Nehodlal se nechat ovládat. Znovu zaměřil pozornost na Grendela.

„Tu cenu,“ řekl rázně.

Jarvellis ležela na posteli a na tváři měla spokojený výraz kočky, která slízala smetanu. Stanton si prohlédl řadu škrábanců na svém těle. Nechápal, odkud bere Jarvellis energii. Nebyla posílená jako on, ale rozhodně ho uměla utahat. Díval se na ni a přemýšlel, jak moc jí může důvěřovat. Opětovala jeho pohled a pak sáhla pod polštář nalevo od sebe. Podruhé vyčetl z jejího výrazu úskočnost, prudce se na ni převalil a pevně ji chytil za levé zápěstí.

„Johne, kam se poděla tvá důvěra k lidem?“ zeptala se ho.

„Ztratil jsem ji, když moje matka udala otce strážcům víry a oni ho vytáhli z našeho bytu v arkologii a prostřelili mu hlavu,“ řekl.

Jarvellis se z tváře vytratil posměšný výraz. „Pořád zapomínám. Ty pocházíš z Masady, že?“

„Ano. Náboženské zákony a teokracie vládnoucí z orbitálních stanic. Nikdo nikomu nevěřil a zákony o kacířství byly přesně takové, jaké je zrovna strážci víry chtěli mít.“

„Johne, mně věřit můžeš.“

Stanton si ji dlouho prohlížel. Děsilo ho, jak moc jí chce důvěřovat. Pustil její zápěstí a sklouzl z ní. Neodsunul se příliš daleko a každý sval jeho těla byl napjatý jako kytarová struna. Důvěra; bylo to pro něho těžké. Opatrně vytáhla ruku zpod polštáře. Podala mu podlouhlou plochou krabičku z růžového dřeva.

„Mám pro tebe dárek,“ řekla. Stanton si krabičku vzal a dlouze, pomalu vydechl. Do víčka bylo vyryto písmeno T.

Posadila se. „Otevři to,“ vybídla ho.

I teď to pro něho bylo těžké. Že by uvnitř byla nějaká past? Důvěřuj. Stiskl západku na boku a víko se pomalu zvedlo.

„Proboha,“ vydechl.

V krabičce, uložená do černého sametu, byla dýka s pouzdrem a zlatým prstenem. Zbraň byla odlitá vcelku ze žlutého makroskla. Uvnitř rukojeti byla nějaká struktura ze stříbrných drátků a v ní složité uspořádání krychliček, ve kterých blikalo slabé světlo. Pouzdro bylo z holého černého kovu, se dvěma přilnavými ploškami.

„Je to starý artefakt. Třiadvacáté století. Původ je zaznamenaný v její mikromysli. Tenkian ji vyrobil na Iokastě. Je to jedna z prvních, které vybavil mikromyslí. Má limitovanou antigravitaci,“ informovala ho Jarvellis.

Stanton vytáhl zbraň ze skříňky. Rukojeť vypadala hladce, ale byla pevná a praktická. V dlani ucítil slabé pálení.

Jarvellis pokračovala: „Teď si tě zapsala. Každý, kdo by ji zkusil vzít, aniž by ji přeprogramoval, dostane krátký nervový šok; dost silný, aby ji upustil.“

„Co umí?“

„Vlastně nic zvláštního. Vidíš ten prsten?“

Stanton vytáhl prsten z krabičky a prohlédl si ho. Bylo to obyčejné zlato, do jehož vnějšího povrchu byl soustředně zasazen kroužek ze zeleného zlata. Vnější strana byla osmiúhelníková, jako by přichystaná pro klíč.

Posadila se zpříma. „Nasaď si to na pravý ukazováček,“ řekla mu.

Nasadil si prsten na místo. Jakmile tam byl, jako by se utáhl.

„A teď,“ pokračovala Jarvellis, „ulož dýku zpátky do pouzdra.“

Když to udělal, Jarvellis si od něho dýku opatrně vzala. Dávala si dobrý pozor, aby se dotkla jenom pouzdra. Hodila je do noh postele.

„Co teď?“ zeptal se.

„Zelený kroužek se v tom zlatém otáčí,“ odpověděla. „Stačí, když po něm přejedeš palcem.“

Stanton vyplnil její pokyn. Ozval se zvuk, jako by kolem proletěla vosa. Stanton zahlédl žlutý záblesk. Než stačil zareagovat, rukojeť dýky mu pleskla do dlaně. Podržel ji a otočil se k Jarvellis, s veselou grimasou na tváři.

„Líbí se mi,“ řekl.

Jarvellis pokrčila rameny. „Obávám se, že nic víc neumí. Má dost inteligence akorát na to, aby ti při tom neuřízla prsty.“

„V některých situacích by to celkem stačilo,“ odvětil Stanton. Vzal si pouzdro a zasunul dýku zpátky na místo. Spolu s krabičkou ji položil na noční stolek. Potom chytil Jarvellis zezadu za krk a přitáhl si ji k sobě. Líbali se dlouze a vášnivě, než se nakonec odtáhli. Stanton zvedl ruku a zahýbal ukazováčkem.

„Znamená to, že jsme manželé?“ zeptal se.

Jarvellis si ho chvíli vážně prohlížela, potom roztáhla tvář do širokého úsměvu a padla zpátky na polštáře. „Řekni mi ještě jednou kolik,“ řekla.

Stanton zaťal ruku v pěst a koutky úst mu zaškubal úsměv. „Už jsem ti to řekl jednou.“

„Nevadí. Chci to slyšet znovu.“

„Dobrá… Myslím, že v horní vrstvě zbývají asi tři miliony. V tom kufříku je vrstev určitě víc, možná pět, ale jistě to nevím. S ohledem na to, po jaké výzbroji jde a co platí Corlackisovi a jeho bandě, vysolí nějakých pět milionů. Určitě zbude od deseti milionů výš.“

„To je moc hezké, ale jak zařídíme, aby to bylo našich deset milionů?“

„Těžko. Když má vedle sebe v jednom kuse Jeřába, nezbývá velký prostor pro manévrování. Až půjdeme po tom mizerovi ze ZBC, bude na něho musel poslat Jeřába. Do té doby se možná dostanu k nějakému hardwaru. Tehdy ho budu muset vyřídit a ty pro

mě budeš muset přiletět.“ Stanton na ni pohlédl, ale nepodívala se mu do očí.

„A co ostatní čtyři?“

„Ti půjdou v určité fázi taky do akce. Najdu si svůj okamžik. Sakra, škoda, že jsem ho nevyřídil hned, jak to vybral. Byl jsem idiot.“

„Ne, Johne, byl jsi loajální. Proč si nepřiznat, že jsi byl do určitého momentu loajální – a tím momentem byl pan Jeřáb.“ Teď se na něho Jarvellis podívala a usmála se. „Johne, tohle je zlom. Když to dokážeme, budeme si moci pořídit vylepšenou třídu Aquarius. To znamená vodíkový sběrač a takovou rychlost, jakou kdy budeme potřebovat, pokud si na nás nebude chtít ZBC posvítit. Co myslíš, jak dlouho potrvá, než si koupíme podíl v nějakém konsorciu a začne nám to vynášet pořádný balík?“

„Ještě pořád si chceš koupit tu planetu, Jarvellis?“

„Nikdo nemůže vlastnit planetu, Johne, ale mohli bychom z nějaké mít dost, aby to vyšlo nastejno. Planetu několik století od hranice, daleko od zásahů ze strany Řádu. Přemýšlej o tom.“

Stanton ji chytil a přitáhl si ji k sobě. Zbožňoval její bláznivé sny, a dokud zůstávala s ním, když je snila, nevadilo mu to. Občas ho děsilo pomyšlení, že by si své sny mohla odnést jinam.

11

Cormac si sedl před obrazovku v rekreační zóně a zhluboka si povzdechl. Připil Horaci Bleggovi a pak sklenku odložil na stůl vedle sebe. Cítil se velice unaveně, ale nedokázal usnout a pití mu připadalo jako nejlepší způsob, jak se uvolnit.

„Lodní UI…“ začal Cormac, pak se mrzutě odmlčel a začal znovu. „*Arogance*, má tato obrazovka hlasové ovládání?“

„Ano,“ odpověděla *Arogance* jedním ze svých mnoha hlasů, tentokrát vzhledem k prostředí uvolněnějším a bezstarostnějším.

„Ukaž mi, jak to vypadá v izolační komoře číslo jedna, prosím.“

Obrazovka se rozsvítila a ukázala dva drakomany, jak sedí na bobku na podlaze komory. Jedli plátky rekonstruovaných proteinů a pili vodu z vysokých pohárů. Výjev připomínal nějakou prastarou pohádku. Cormac sebou při tom pomyšlení škubl a dál to nerozebíral.

„Jsou to velice efektivní tvorové,“ řekla *Arogance*.

„Jak to myslíš?“

„Dekontaminují se. Používají nějakou regenerační metodu. Jejich výkaly obsahují vysoké hladiny narušeného a radioaktivního materiálu z jejich těl.“

„Pěkné,“ řekl Cormac. Injekce, kterou mu dala Mika, byla bolestivá a ještě stále ji cítil. Napadlo ho, jestli to od Miky není nějaký skrytý druh pomsty. Existovaly méně bolestivé způsoby, jak dostat antaktiva do krevního oběhu.

Arogance pokračovala: „Je to extrémně rychlý proces. Snědí všechno, co dostanou, a velice rychle to zpracují. Za dva dny bude jejich regenerace kompletní.“

„A měli bychom je potom pustit ven?“ zeptal se Cormac.

„To musíš rozhodnout ty. Stojí za připomenutí, že Drak vždycky sloužil svým zájmům a málo při tom hleděl na lidské životy.“

Cormac přikývl, spíš pro sebe než pro lodní UI. Vzpomněl si na dvoukilometrovou hranici kolem Draka na Aster Coloře. Drak řekl: „Za touto hranicí nebudou žádné stroje.“ Lidé to zkoušeli, jak je jejich zvykem, a tak se ten prostor proměnil v kruh plný rozbitých vozidel, z nichž mnohé ještě obsahovaly lidské pozůstatky.

Kde jsi, Draku? Co chceš?

Když se dveře za ním otevřely a vešla Chaline, Cormac se otočil. Byla na ní patrná stejná únava, jakou cítil i on, a evidentně přišla se stejným úmyslem. Nechala si automatickým barem připravit drink a pak klesla do křesla vedle něho. Jak upíjela, prohlížela si ho s intenzitou, která ho znervózňovala. Cítil nutkání promluvit.

„Nemohla jste usnout?“ zeptal se.

„Ne.“ S nepatrným pousmáním se od něho odvrátila a protřela si oči ukazováčkem a palcem. „Připravovala jsem sondu, která má proniknout do oblasti výbuchu a pátrat tam po úlomcích runsiblového tlumiče. Jak to vypadá, možná je tu šance, že se celý nevypařil.“ Zvedla oči k obrazovce. „Jak si vedou naši přátelé?“

Cormac jí řekl, co se dozvěděl od *Arogance*.

„Drakomani… Letmo jsem nahlédla do odkazů, ale nenašla jsem nic jiného než text, který se jmenoval ‚Hovory s Drakem‘. Vyzníval jako filozofická teze a měl asi deset milionů slov. Úžasná věc, ale prakticky vzato nemám čas si to přečíst…“ Otočila se ke Cormakovi. „Co tedy byl ten Drak? Netvor chrlící oheň ne, jestli tomu dobře rozumím.“

Cormac zaváhal a pak se ušklíbl. „Ne, Drak bylo jméno, které si ten tvor dal sám, z důvodů nám neznámých… *Arogance*, máš o Drakovi nějaké filmy?“

„Dost na celý život.“

„Ukaž nám něco, prosím.“

Obrazovka blikla. Objevila se na ní pokroucená skalnatá planina pod kovově rudou oblohou. Na planině stály čtyři obrovské koule spojené v řadě za sebou. Padal růžový sníh.

„To je Drak. Každá z těch koulí má kilometr v průměru.“

„A to celé bylo živé?“ zeptala se nevěřícně Chaline.

„Bylo, velice živé. Xenologové předpokládali, že se to kdysi mohlo pohybovat, ale při objevení to bylo takové, jak vidíte. Mělo to panožky zakořeněné do země na kilometry kolem. Zřejmě to odčerpávalo minerály nebo něco, čím se to živilo. Nikdo to neví jistě, ale při pozdějším průzkumu lokality bylo zjištěno, že zem je provrtaná chodbami a chybí v ní jisté minerály, které se jinde vyskytují.“

„Při pozdějším průzkumu?“ zeptala se Chaline.

Cormac zavřel oči. V duchu se mu vybavila vzpomínka, jasná jako slunce. Vzpomněl si na fantastickou cestu, která ho čekala, dva kilometry dlouhá, vymezená panožkami, které byly pět metrů vysoké a půl metru široké, každá jako bílá kobra, ale s jediným modrým krystalickým okem v místě, kde měla být ústa. Byla to dlouhá procházka.

Chaline přenesla pozornost zpátky k obrazovce a promluvila dřív, než mohl Cormac odpovědět. „Určitě to nebylo jenom z masa a kostí. Při těch rozměrech by se to zhroutilo do sebe…“

„Živé a zároveň stroj,“ řekl Cormac. „Vykazovalo to antigravitaci, přítomnost kovů a nějaké dosti zvláštní záření. Spekulovalo se, že to má kosti z nějakého bublinového kovu nebo že si to pomáhá antigravitací. Nikdo se nedostal dost blízko, aby to mohl zjistit.“

„Řekněte mi víc,“ vybídla ho Chaline. Na únavu zapomněla.

Cormac si odfrkl a zavrtěl hlavou. „Začíná to křikem, ne?“ řekl a pak vzhlédl k obrazovce. „Víš co, *Arogance*, raději to nahrej. Nechci to muset vyprávět znovu.“ Vrátil se pohledem k Chaline. „Říká se, že člověk po zlomek sekundy křičí, když je přenášen runsiblem. Já jsem nekřičel, když jsem dorazil na Aster Coloru. Recitoval jsem absurdní báseň. Myslím, že ji znáte. Všichni ji známe, ne?“

Cormac zavzpomínal a řekl jí to.

(2407 solárního standardu)

Výkřik, v podprostoru neslyšný: zákmit existence mezi stíny hvězd. Ten výkřik je známý, ale kdoule si ho nikdy nepamatuje. Pro Cormaka to byl jen záblesk černé a červené, dantovský okamžik zahlédnutí, a myšlenku dokončoval daleko od místa, kde ji začal.

– šoulet a plátky kdoule, které jedli kompotovou vidličkou. Je to tak?

Časy se mění: okolnosti se mění, a to byla jenom stará, absurdní humorná báseň. Dobře si to uvědomoval, když se snažil překonat dezorientaci z přenosové nemoci.

A kompotová vidlička je mrští přes půl galaxie… Cha! Přepsané mýty. Jsem rytíř v lesklé zbroji, jenom tu ocel mám zevnitř.

Cormac, uvězněný v kazu drahokamu, přemýšlel o dracích. O deset sekund a 400 světelných let později jeho mysl dostihla tělo. Výkřik zanikl v šerém prostoru. Ozvěny. Vyšel z mihotání srpku. Dolů po schodech podstavce, přes podlahu z černého skla a pak ven z obálky.

„Ian Cormac?“

„Ano.“

Obloha byla kovově rudá, zem tvořila růžová skála s černými pruhy. Obzor se zakřivoval víc než ten, který viděl z balkonu svého newyorského bytu ve dvoustém podlaží. Takových věcí si člověk všimne, tak jako si všimne jiných bezprostředností. Kýchl a zhluboka se nadechl. Ve vzduchu bylo cítit sůl a jazyk mu pokrýval křemenný prach. Po krátkém přemýšlení obrátil svou pozornost na osobu, jež promluvila.

„Já jsem Maria,“ řekla. S chybějícím bílým světlem, které by mu ukázalo něco jiného, byly její vlasy rudé. Cormac natáhl ruku, aby ji umlčel. Dech se z něho ve studeném vzduchu valil, jako by mu z plic šla krev. Dál se rozhlížel po pusté krajině.

Ukázal zpátky na runsibl.

„Jenom jeden. Pro kdoule a lehké náklady. Moc lidí sem nejezdí,“ poznamenal.

„Ano, Drak stanovil mez dvaceti tisíc návštěvníků za rok.“

„Solstanový rok?“

„Ne… colorský,“ odpověděla rozzlobeně.

Cormac se na ni podíval. „Potřebuji pomoc, ne netrpělivost," řekl a čekal.

„Ano, pane velvyslanče," řekla zdráhavě a několikrát si přejela rukou po boku zahaleném v kůži. Cormac aktivoval připojení a okamžitě dostal do svého zrakového centra zprávu. Místo aby si ji stáhl do paměti, rychle ji přečetl. Rozhlížel se při tom po okolí.

Maria Convalová. Narozena na Aster Colože v roce 2376 solárního standardu, exobioložka přidělená studijnímu týmu Zemské centrály, ambiciózní, má styky se separatistickým hnutím, údajně byla zapletena do třetího jupiterovského puče…

Neradostně se pro sebe usmál a pomyslel na svou druhou operaci v tomto sektoru. Zemská centrála ho vybrala, aby se vypravil sem, jen proto, že znal systémy, lidi, ty, s nimiž budou s největší pravděpodobností problémy. Agenti, které řídil, už v tuto chvíli svou špionážní prací odkrývali jednu separatistickou buňku za druhou. Byla to chůze po hraně. Jakmile se prozradí první krytí, celé vyšetřování se sesype, ale obrovská část separatistické struktury padne s ním. To, co se dělo tady, bylo samozřejmě jiné – nebo ne? Soubory se zavíraly a mizely, jak je zamítal coby nepodstatné. Nechal úsměv na tváři povadnout a přenesl pozornost na železnou masu AGV, které zůstalo viset ve vzduchu nedaleko. Všiml si rezivých skvrn a plátů přivařených ze spodní strany. Bylo staré. Tak daleko od Země to bylo všude stejné; věci se kazily, opotřebovávaly a málokdy je něco nahradilo. Měl být šťastný, že tam vůbec má AGV. Proto byl tento sektor semeništěm separatismu? Nebylo tady dost luxusu?

„Půjdeme?" zeptal se po odmlce.

Zatímco pluli nad bezútěšnou krajinou, Cormac si opatřoval informace, které se víc týkaly jeho úkolu. Nebyl zde žádný život kromě lidské kolonie, inteligentního Draka a neinteligentního Varana (přičemž ti poslední dva byli leviatani), teď ani předtím. Nebyly zde žádné zkameněliny, křídové usazeniny nebo uhlovodíky produkované životem – nic. Projekty hlubinných vrtů, prosévací mechanismy a zdlouhavé geochemické studie spolykaly miliardy – a

nic. Otázka zůstávala: kde je ekologie, z níž se vyvinuli Drak a Varan? Byla na Aster Coloře?

Drak začal okamžitě komunikovat s těmi, kteří dorazili jako první runsiblem zakládací lodi, a od té doby byl s kolonií ve stálém spojení; přesto se o něm podařilo zjistit málo. Liboval si v záhadných prohlášeních a delfských odpovědích.

„Uvedl Drak důvody své prosby?“

„Byl to spíš požadavek než prosba.“

„Vysvětlete to.“

Maria nechala ruku položenou na řídicí kuličce AGV a pohlédla na něho. „Odjakživa jsme tady trpěni z milosti. Řekl: ‚Pošlete mi velvyslance.‘; nebyla to prosba.“

Cormac si všiml zatrpklosti. Uvědomil si, že jako separatistku ji to dostalo do nesnesitelného postavení. Jak mohla bojovat za politickou nezávislost, když se Aster Colora nemohla pozvednout nad statut kolonie? Uvažoval, jak hluboko v tom vězí a jak daleko je ochotná zajít. Nechtěl, aby ji musel zabít.

Červená země pod balvanem AGV ubíhala, až se konečně objevil na dohled Cartis, jako nějaká rozlézající se houba. Jako každý turista se Cormac ubytoval v metrotelu. Ve svém pokoji padl na postel a otevřel si dialog Draka s lidmi. Lidská politika neměla v tomto případě smysl, což byla pro Cormaka novinka.

* * *

„Stále uhýbáš před otázkami, které se týkají tebe,“ postěžoval si muž, který jen stěží krotil svůj vztek.

„Ano, to je pravda,“ přišla lhostejná odpověď.

„Přesto máš po léta přístup k našim informačním systémům. Znáš naši historii, úroveň naší techniky… Možná víš o lidstvu víc než kterýkoli jeho individuální příslušník. Proč nám nechceš vyprávět o sobě? To je přece maličkost, ne?“

„Máš pravdu: vím o vás víc než kterýkoli jediný příslušník vašeho druhu.“

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Odpověděl.“

„Nerozumím.“

„Velice lidská vlastnost.“

„Prosím, vysvětli to.“

„Runsibl byl dopracován do stadia, kdy funguje téměř dokonale. Lidstvo teď může snadno přecházet z jedné hvězdné soustavy do druhé. Na Zemi bude představena protiterénní energie. V soustavě Cassisus se staví první Dysonova sféra. Hmota na tento projekt je použita z planety o velikosti Jupitera, zničené protiterénní raketou.“

„Máš z nás strach?“

„Měl bych mít?“

„Mnozí předpokládají, že je to důvod tvé zdrženlivosti.“

„Jak jsi starý, Darsone?“

„Sto sedmdesát solstanových let.“

„Je pravděpodobné, že se dožiješ více než osmi set let a teprve potom zemřeš nudou.“

„Možná. Jak starý jsi ty?“

„Reprezentuješ svůj druh, Darsone?“

„V jistém smyslu –“

„Ne, nereprezentuješ svůj druh. Nemohu soudit podle tebe. Pošlete mi velvyslance.“

Když rozhovor skončil, Cormac otevřel oči a poškrábal se na hlavě. Byl unavený; měl za sebou koneckonců dlouhou cestu. Slezl z postele, zbavil se oblečení, které měl na sobě ještě před několika hodinami osobního času v New Yorku, a uvažoval, jako vždy s chladným humorem, co asi přinese ráno. Samozřejmě nevěděl, jestli je tady den nebo noc, ale o takové věci se už nějaký čas nestaral. Nebyly důležité. Řídil se osobním časem. Jedině tak si člověk mohl zachovat zdravý rozum.

Ráno přineslo Mariu s analýzou od Darsona, odborníka na Draka. Cormac si ji přečetl u snídaně, ke které měl kořeněná vajíčka, medovku a dva hrnky čaje. Drak byl z lidského pohledu šílený. Potom si Cormac oblékl svůj ošuntělý kosmický oblek a uložil do batohu jediný přístroj, který mohl potřebovat. Při odchodu hodil

zprávu do smetí. Krátce nato už klouzal nad červenou zemí pod krvavou oblohou.

„Co si myslíte o Darsonovi?“

„Je to nafoukaný prďola,“ odpověděla Maria. Cormakovi se to na ní líbilo.

„Myslí si, že Drak je blázen,“ řekl.

„Nemám kvalifikaci na to, abych to posoudila,“ odpověděla.

Cormac bez výrazu pozoroval, jak růžová plískanice klouže po tření prostém čelním skle AGV. „Máte kvalifikaci na to, abyste měla názor.“

Maria zaváhala, než odpověděla. Cormac se na ni podíval a všiml si jejího neklidu. Věděl, že se snaží rozhodnout, jak ho ovlivnit a jaký názor by pro ni byl nejlepší. Potlačil úsměv. Byla ve složitém postavení. Instrukce dorazily dřív než on: žádný kontakt nad nezbytnou míru, přímo k Drakovi, k jádru věci. Viděl na ní, že je zdeptaná.

„Dialog s Drakem je falešně lidský… Zdá se, že Darsonovi dělá problémy přijmout něco cizího.“

Cormac se tiše zasmál. Maria se na něho podívala a AGV se sneslo níž. Nedokázala vymyslet, jak na něho zapůsobit, a tak odpověděla pravdu. Pokýval hlavou a zahleděl se před sebe. Maria zpomalila AGV a začala s ním klesat. Před sebou měli Smetiště: hmatatelný výsledek toho, jak lidé ohrnovali nos nad Drakovým nařízením, že se žádný stroj větší než člověk nesmí přiblížit na míň než dva kilometry. Mnoho lidí tady zahynulo. Maria nechala AGV viset ve vzduchu a otevřela dveře.

Cormac si poklepal na komunikátor na opasku. „Ozvu se vám, až budu chtít vyzvednout,“ řekl a vystoupil.

Když došel k linii havarovaných AGV a vzdušných skútrů, která označovala dvoukilometrovou hranici, dal si batoh na ramena a vylezl na jeden rezivějící trup. Čtyři koule bylo vidět i přes padající sníh; stály na nerovné kamenité pláni jako nějaké obrovské zásobní nádrže. Po chvíli slezl dolů na druhé straně hranice a nahlédl do zříceného AGV na jeho pasažéry, které se nikdo neobtěžoval

vytáhnout a odvézt. Když se nohama dotkl země, samotná země se pohnula.

Panožky.

Stál úplně nehybně a čekal. Chuť soli v ústech začala být štiplavá, pět metrů od něho se země rozvlnila a do vzduchu vyrazilo něco, co vypadalo jako metr široká kobra. Cormac sebou plácl na zem, aby se vyhnul padajícím kamenům, pak se překulil a podíval se nahoru. Klenulo se to nad ním a na místě, kde by kobra měla ústa, bylo jediné krystalicky modré oko. Země se naklonila a přišla další exploze. Pak další. Jak jedna exploze následovala druhou a Cormaka zasypávaly úlomky skal, dal si batoh nad hlavu. Potom to přestalo a on tam najednou stál v tichu.

Panožky, seřazené a prohnuté jako žebra na kostře nějakého obrovského hada, mu vytvořily čestnou stráž. Šel po páteři.

Tváři v tvář naprosté katastrofě je jediným útočištěm vzdor… že tady ale mají ujeté pouliční lampy.

Cormac nechal svou mysl bloudit; přístup k tématu podle nahodilého klíče:

Varan: *Neinteligentní původní obyvatel planety Aster Colora. Vypadá jako pozemský varan nilský, ale je kilometr dlouhý a jeho váha se odhaduje na 4,5 milionu tun. Jedná se o formu života založenou na křemíku, s neznámou fyziognomií…*

Drak… Varan… Co je spojuje?

Proč chce Drak velvyslance?

Otázky.

Odpovědi?

Sakra!

Dva kilometry uběhly a nakonec Cormac stanul před zakřivenou konstrukcí ze šupinatého masa v amfiteátru panožek. Stranou si všiml mechanismu, který možná zprostředkovával dialog mezi Drakem a lidmi: jediná výjimka ze zákazu strojů. Byl poškrábaný. Cormac zvedl hlavu k růžovočerveně tečkované obloze, rozříznuté napůl horou masa zahalenou v mracích, a čekal.

„Velvyslanče.“

Hlas vyšel ze stínů pod koulí. Byl zvučný, ale hovorový.

„Ian Cormac… ano.“

„Jména. Všechno se dá pojmenovat.“

Ze stínů při zemi vyšel syčivý zvuk, jako by lyže ujížděly po přemrzlém sněhu. Cormac zahlédl vířivý pohyb. V dalším okamžiku se k němu vymrštila nestvůrná hlava, nesená žebrovaným hadím tělem. Klopýtavě couvl a upadl. Nad ním se zvedala pterosauří hlava se safírovýma očima.

„Máš strach?“

Cormac potlačil bezprostřední odpověď a řekl: „Měl bych mít?“ Jeho hlas neprozradil nic z toho, co cítil.

Hlava se k němu vrhla a prudkým škubnutím se zastavila dva metry nad ním. Byla cítit hřebíčkem. Kapaly na něho mléčné sliny.

„Odpověz mi na otázku.“

„Ano, mám strach. Překvapuje tě to?“

„Ne.“

Hlava se zvedla a odtáhla se. Cormac vstal a oprášil se.

„Nechápu smysl toho divadýlka,“ řekl.

„Reprezentuješ svůj druh,“ odpověděl Drak, „a můžeš zemřít.“

Takže to bylo víc než osobní. Cormac nereagoval na to, co by to mohlo znamenat, ale pevně oplácel upřený pohled těch safírových očí.

„Proč sis poslal pro velvyslance?“

„Och… jsi tedy člověk?“

„Samozřejmě.“

„Reprezentuješ svůj druh?“

„Mám takové postavení, ale nemohu mluvit za každého jednotlivce, který k němu patří.“ Zdůraznil jednotlivce – proč? Nevěděl; byl to skoro instinkt.

Drakova hlava se zhoupla, pak sebou škubla a setřásla nahromaděný sníh. „Uvnitř hlavy máš soustavu mykorizálních optických vláken spojených s procesory z leptaných atomů, křemíkovými synaptickými rozhraními a podprostorovým vysílačem. Evoluce je úžasná věc.“

Cormac chvíli mlčel. Pak smířlivě řekl: „Jsou to nástroje mého řemesla. Jsem člověk. Jsem příslušník druhu homo sapiens, což znamená ‚moudrý člověk', a moudrý člověk použije všechny nástroje, které mu mohou usnadnit práci."

„Jsem rád, že jsi tak přesvědčený o své bezúhonnosti."

Hlava se zhoupla na stranu a pak se podívala zpátky. Šupinatá kůže Drakova těla se nafoukla a zachvěla, jako by se nadechoval. Ozvalo se čvachtavé zasténání, nato kůže a svalovina praskly jako shnilé ovoce. Cormac nedokázal skrýt svou reakci a začal zvracet z puchu, jenž se vyvalil ze široké růžové vaginy, která se před ním otevřela. Ozvaly se další čvachtavé zvuky vyluzované hlubokými rytmickými stahy. Cormac ohromeně přihlížel, jak proud kouřící se plodové vody vynesl stočenou kuličku něčeho podobného člověku, obaleného plodovou blánou. Plodová blána praskla a vychrstla další dračí šťávy. Cormac pro to měl okamžitě jméno: drakoman.

„Trochu dramatické," dostal ze sebe.

Tvor podobný člověku pokračoval v pohybu. Vstal, aniž dal najevo jakoukoli známku nerovnováhy. Znovu ten zvuk: zrodilo se něco jiného, zploštělá elipsa. Tvor ji vzal a stáhl z ní plodovou blánu. Ze spodní strany se spustily nohy. Cormakovi se nechtělo věřit, že vidí stůl. Tvor přišel blíž a postavil stůl mezi ně.

„Být člověk znamená být smrtelný," prohlásil Drak. „Hraješ šachy?"

„Ano, já…"

Pohyb na stole: vydouvání, bublání, jako když vyrážejí houby. Z desky vyrostla Drakova šachová souprava.

„Jsi na tahu."

Cormaka v první chvíli nenapadlo, co by mohl říct nebo udělat. Sáhl dolů a vzal do ruky pěšce. Figurka se mu v ruce zkroutila a kousla ho. Vykřikl a pustil ji. Doplazila se na šachovnici k šupinatému čtverečku.

„Za moc se vždycky platí," řekl Drak.

Cormac zaklel a čekal na tah svého protivníka. Jeho zmatek sílil. Co to sakra mělo znamenat? Nějaká megalomanská hra nebo zkouška?

Doufal, že to druhé.

Jak přemýšlel, prohlížel si svého soupeře. Drakoman na sobě nedával nic znát, ani když se znenadání pohnul a udeřil pěstí do Cormakova pěšce. Cormaka to zaskočilo.

„To v pravidlech není," řekl, ale hned si za to vynadal. Věděl, co Drak odpoví.

„Tady žádná pravidla nejsou, jenom soudy."

Cormac se rozhodl zareagovat. Udeřil pěstí do stolu a rozdrtil protivníkova krále. „Šach," konstatoval, s očima upřenýma na svého soupeře.

Drakoman se chvíli díval na šachovnici a pak začal metodicky drtit jednu Cormakovu figurku za druhou. Z boku stolu crčela bílá krev. Cormac se otočil k hlavě.

„Určitě už jsi pronikl do lidských reakcí dost hluboko, ne? Studuješ nás už staletí."

„Každý člověk je jedinečný, jak jsi správně poukázal," poznamenal Drak.

Cormac si nebyl jistý, jestli něco takového udělal. Otočil hlavu zpět ke svému soupeři. „Nemám rád subjektivní hry," řekl a odkopl stolek stranou. Drakoman se na něho s děsivou rychlostí vrhl. Ruce, které se mu sápaly po krku, sice dokázal srazit, ale i tak ho útok povalil na zem. Ruce mu znovu chňaply po krku. Vymrštil koleno a odhodil vlhké, studené tělo daleko od sebe. Vyskočil na nohy stejně jako jeho protivník. I další útok postrádal obratnost a Cormac, který tentokrát nebyl zaskočen, jej odrazil chodidlem. Během několika sekund bylo po boji. Drakoman ležel na jílovité břidlici a vydával bublavé zvuky.

„Tvůj předposlední tah byl špatný," prohlásil Drak.

„Vyhrál jsem."

„O to nejde."

„O co tedy jde?"

„O morálnost."

„Pche, vítězové píší dějiny a vítězové vynalézají morálnost. Existence je jediný důvod pro existenci, který máme, pokud náhodou nevěříš v bohy. Myslím, že ses situoval příliš vysoko."

„Ne výš než na popravčího.“

„Už zase vyhrožuješ. Proč? Máš moc uskutečnit své hrozby? Myslíš si, že jsi bůh?“

„Já ti nevyhrožuji.“

„Tak se mě snažíš soudit – soudit to, co reprezentuji.“

„V soustavě Betelgeuze je fyzik, který pracuje na určitých pokročilých skaidonovských formulích. Předpokládám, že některé problémy, které před sebe postavil, vyřeší.“

„A…?“

„V dalším století lidstvo získá mezigalaktický runsibl.“

„Cože?“

Zem se zachvěla. Obrovský stín zaclonil polovinu oblohy. Cormakovi naskočila husí kůže. Otočil se a spatřil, jak se skalnatou krajinou těžkopádně, gargantuovsky sune Varan; dlouhý jako město, s nohama jako mrakodrapy. Cormac se díval, jak prošel kolem. Znal jeho cíl.

„Další výhrůžka?“ hlesl. „O to ti jde?“

Hlava se zvedla výš a otočila se směrem, kterým Varan odešel.

„Vrať se do Cartisu. Až uvidíš, co bys měl vidět, vrať se sem.“

Hlava najednou klesla dolů a zůstala viset před Cormakem.

„Varana ovládám já; beze mě je tupý, ale to ty víš,“ řekl. „Mám moc, moc ničit. Je možné, abys věděl, jak to myslím?“

„Znám podstatu tvé hrozby… tvého varování?“ odpověděl Cormac. Po odmlce se podíval dolů na drakomana, nyní nehybného. Přenesl pozornost na svůj batoh, zpátky na Draka, pokrčil rameny a odešel. Otevíral si při tom nahodile přístup k informacím, aby se z jeho výrazu nedalo nic vyčíst.

Aster Colora: Planeta na okraji galaxie.

Maria na něho čekala na dvoukilometrové hranici. Byla vyplašená, naprosto vyvedená z míry.

„Celé město… Varan…“

Cormac ji umlčel a vystřídal ji na pilotním křesle AGV. V polovině cesty do Cartisu se uklidnila natolik, aby se dokázala vyjadřovat souvisle.

„Všude kolem města vyrazily ze země panožky. Byla jsem mimo, když se to stalo. Nikdo nemůže uniknout a Varan míří tím směrem. Ještě nikdy to neudělal.“

„Varana ovládá Drak.“

„Proč…?“

„Buď nás zkouší, nebo má Darson pravdu.“

„Díky za útěchu.“

Cartis byl skutečně obklíčen panožkami, ale rozestoupily se a vpustily AGV dovnitř. V metrotelu Cormac využil Mariiny úmysly a strach k tomu, aby ji dostal do postele. Nedělal si kvůli tomu žádné výčitky. Ona se chystala jakýmkoli způsobem využít jeho pro cíle separatistického hnutí. Ležel na posteli a poslouchal, jak rachot provázející Varanův příchod utichl. Potom se zadíval na nahé tělo, které leželo vedle něho. Potvrzení lidskosti? napadlo ho. Ta otázka neměla význam. Všechno čekalo na něho. Opatrně, aby neprobudil Mariu, vstal z postele a odešel do koupelny. Oholil se, vyčistil si zuby a oblékl se, jako by vykonával nějaký rituál. Potom si sedl a napojil se na runsiblovou síť.

Zemská centrála.

Drak je mezigalaktický.

Prokazatelně?

K mé spokojenosti.

S tím poslal UI všechno, co se dozvěděl a co si domyslel. Netrvalo to ani sekundu.

Odpověď, kterou dostal, byla stručná:

Zkouška. Morální východisko zřejmé.

Hrozba/varování?

Také.

Zlikvidovat?

Neproveditelné. Evidentně o zařízení ví.

?

Součást zkoušky.

Je tedy odstranitelný?

Jako já.

„Ano,“ řekl Cormac nahlas.

Vrať se, reaguj, odpověděla mu neslyšnou myšlenkou UI. Cormac zavřel oči a přerušil spojení. Pak rychle opustil metrotel.Čestná stráž zůstávala. Zanedlouho stál Cormac znovu před Drakem. Drakoman byl pryč, jeskyně zmizela, černá silueta hlavy se rýsovala proti červené obloze.

„Viděl jsi?“ zeptala se.

„Můžeš zničit Cartis.“

Hlava se otočila. „Já se ptám, jestli jsi viděl.“

Cormac si dřepl k batohu, který zanechal na místě. „Ano,“ řekl, „jestli budeme souzeni a shledáni nedostatečnými, co se stane?“

„Byli jste posouzeni.“

Cormac čekal.

„Díval jsem se dvacet milionů let. Viděl jsem dopadnout každý šíp.“

„Jistě… to je dost času, aby se dalo dojít k nějakému závěru,“ poznamenal sarkasticky Cormac. I on už pochyboval o Drakově zdravém rozumu.

„Ty budeš žít,“ řekl Drak.

Cormac si dopřál uvolnění. „Cartis… Varan… to bylo poslední vyhrocení situace, jen abys viděl…“ řekl. Už pochopil.

„Vaše UI jsou prodloužení vašich myslí, tak jako já jsem prodloužení jiných myslí. Kdybyste mě dnes zničili pro těch pár malicherných hrozeb, bez ohledu na to, co ve skutečnosti jsem, bez pochopení, každý váš runsibl by se obrátil naruby; proměnil by se v černou díru.“

Cormac natáhl ruku a otevřel batoh. Vytáhl z něho neškodně vyhlížející válec z modrošedého kovu. Zamyslel se, deaktivoval jej a pak jej znovu odložil. Podobné, i když o něco větší zařízení bylo použito v soustavě Cassius k destrukci plynového obra.

„Teď?“ zeptal se.

„Teď musíš odejít a já musím taky odejít. Tvůj druh se setká s mým. Můj úkol je hotov.“

„Jak odejdeš?“

„Já tuto planetu neopustím.“

A Cormac pochopil. Opustil Draka a na odchodu uviděl, jak se Varan vrátil a lehl si vedle něho jako věrný psík. Jakmile nasedl do AGV, už se neohlédl.

Aby se neproměnil v solný sloup.

Nad Aster Colorou vyšlo bílé slunce. Vrhlo ostré černé stíny, jako by vrhalo kostky. Cormac se později dozvěděl, že to byla protiterénní exploze, kterou by nebylo v lidských silách vyvolat a udržet v omezeném prostoru. Omezovala se totiž na poloměr dvou kilometrů.

Byl to Drakův poslední vzkaz.

Nezůstala po něm ani stopa.

(2434 solárního standardu)

Když Cormac dokončil vyprávění pro Chaline, ucítil v hrudi lehkost. Opřel se. Žádnému člověku tuto historku ještě nevyprávěl, třebaže většina runsiblových UI ji znala.

„Proč vlastně jste tam měl přijet?“ nechápala Chaline. „Působí to všechno trochu… nepravděpodobně.“

„Teatrální gesto? Kdo ví? Debata o smyslu Draka zuří od jeho objevení dokonce i mezi UI. Někteří tvrdí, že byl příliš moudrý, než abychom ho mohli pochopit. A pak jsou samozřejmě takoví jako Darson, kteří si myslí, že byl šílený… nebo je.“

„Co si myslíte vy?“

Cormac se otočil a podíval se na ni. „Především si myslím, že byl lhář a podvodník. Nemyslím si, že sem přišel před dvaceti miliony let a nemyslím si, že přišel proto, aby podrobil lidstvo zkoušce. Ta dvě prohlášení k sobě nesedí. A rozhodně si nemyslím, že by byl schopen nás zničit.“

„To je všechno?“

„Ne. Nemyslím si, že se zničil, když splnil údajný cíl. Z jeho těla nezbyla ani stopa, dokonce ani pod zemí. Myslím si, že někde je a směje se nám.“

Chaline se tomu usmála a pak vstala. „Ještě jeden drink?“ Natáhla ruku pro jeho sklenku. Chvíli uvažoval, že by odmítl a šel spát. Sklenku jí podal.

Jsem přece člověk, sakra.

Když se Chaline vrátila se dvěma drinky, pozorně si ji prohlédl. Její kombinéza byla zmačkaná a upocená, ale ani v nejmenším jí neubírala na půvabu. Její tvář měla majestátní krásu, postava stála za povšimnutí a mezi ušima měla něco pozoruhodného; to musel mít každý v jejím postavení. Cormac cítil něco, co s Angelinou necítil. Ten mechanický pohyb nebyl reakcí na žádnou potřebu v něm. Předtím to viděl úplně cynicky. Kdy se vlastně naposledy miloval s nějakou ženou? Zdráhavě si musel přiznat, že poslední byla Maria Convalová.

„Co se děje?“ zeptala se Chaline. Hlavu měla nakloněnou na stranu a na tváři významný úsměv.

„Jsi velice přitažlivá,“ řekl.

Sedla si. „Taky jsem moc unavená.“

Chovala se ostýchavě, což ho překvapilo. Když do místnosti vešla skupina techniků, kterým skončila směna, zvedl hlavu a v duchu jim poděkoval.

„Mohli bychom to dopít u mě v kabině,“ navrhl.

Rázem ztratila ostýchavost a odhadla ho pohledem. Prudce znovu vstala a jeho napadlo, že na to možná šel moc zhurta. Čekal že ho teď setře.

„Vážně potřebuju pod sprchu,“ řekla.

Teď Cormac čekal laskavé odmítnutí.

„Sama se do tvé kabiny nedostanu,“ řekla netrpělivě.

Cormac vyskočil z křesla a byl na odchodu z kantýny, ještě než si stačil uvědomit, jak je překvapený. U dveří do své kabiny plácl do dlaňového zámku a vešel dovnitř s pubertální hrůzou, jak začít. Chaline ho této starosti rychle zbavila: v polovině pokoje se otočila, přejela prstem po prostředku své kombinézy a rozhalila ji, kopnutím shodila z nohou palubní střevíce a shrnula kombinézu na podlahu. Cormac si uvědomil, že by měl zavřít ústa, když se na něho usmála a zamířila do jeho sprchy. Zapomněli jsme pití, došlo mu, ale pak se vesele ušklíbl. Nechal své šaty vedle jejích a následoval ji.

„Ty máš ale vedení,“ uvítala ho, když se postavil za ni a položil ruku na světlejší kůži na namydlené křivce jejího boku.

„Moc dlouho jsem poslouchal UI,“ vymluvil se a přitáhl ji k sobě. Sklouzl rukama kolem jejího pasu a potom nahoru k jejím prsům. Zatlačila zadkem proti jeho erekci a pomalu jím zakroutila ze strany na stranu.

„Doufám, že jsi nepřišel o všechnu fyzickou zručnost,“ rýpla si, pak se otočila a sjela rukama dolů.

Cormac si ji znovu přitáhl k sobě a začal ji líbat na šíji. Pak najednou ležel na podlaze sprchy na ní, v ní. Odtamtud do postele a tu noc – ani jediná myšlenka na připojení k síti.

12

Nečekali byste, že s tak všemocnými UI, s tak moderními bezpečnostními systémy a s tak oddanými kontrolory ZBC bude zločin věcí minulosti? Jestli si to myslíte, pak nepřemýšlíte. Naše bezpečnostní systémy se možná modernizují každý den, ale zločinci také. Mezi tím, co s oblibou nazývám síly pořádku a chaosu, probíhají soustavné ‚závody ve zbrojení' a občas je obtížné říct, kdo vyhrává. Občas je také obtížné rozeznat, která strana je která.

Gordon: *Jak to je*

Noc byla krátká, velice krátká. Slunce sklouzlo pod obzor na dvě solstanové hodiny, než vylezlo zpátky. Jako by to umožnila tato chvilková absence, od druhého obzoru se zvedla zelená hradba mraků a přivalila se, s břichem zjizveným ohňostroji blesků. Stanton si ještě jednou kousl do kebabu, který si koupil uvnitř. Napadlo ho, jaké maso asi jí. A když na to přijde, jakou zeleninu. Po krátkém průzkumu svého jídla se rozhlédl po staré cestě. Po stranách povrchu ze zhutněné a spečené hlíny se táhly hluboké odvodňovací příkopy. Slyšel, že to tady může být drsné. Nejvíc ho překvapovaly čtvercové panely rozmístěné v pravidelných intervalech podél cesty. Byly natřené žlutočerně a na každém bylo písmeno a číslo. Písmeno bylo vždycky C a čísla měla vzestupnou tendenci. Právě si je prohlížel, když se ze Sharrowu vypotácela žena s oholenou a potetovanou lebkou. Byla až trýznivě hubená. Na sobě měla džíny a vycpávanou blůzu z mořských vláken. Její kůže měla modravý nádech. Nejspíš napůl Styčnice, pomyslel si.

„Co je to?" zeptal se jí a ukázal na čtverce, když mu věnovala zběžný pohled.

Chvíli se tvářila nechápavě a pak přezíravě mávla rukou. „Zámky na auta," řekla a odvrávorala.

Stanton si tuto informaci uložil do přihrádky různé a znovu se rozhlédl podél cesty, tentokrát opačným směrem. Známý obrys pana Jeřába dusajícího za Pelterem se dal těžko přehlédnout. Několika rychlými kousnutími dojedl, otřel si ruce do papírového ubrousku a ubrousek zahodil do nedalekého koše. Když se Pelter přiblížil, Stanton si všiml, že něco se změnilo.

„Nová superka," řekl.

Pelter zvedl ruku a dotkl se plazí superky, kterou měl nad pravým uchem. Možná to bylo světlem, těžkými mraky nahoře a mihotáním žlutých blesků, ale Stanton by přísahal, že viděl, jak se superka pohnula, když se jí Pelter dotkl. To byl ten poslední krok, uvědomil si Stanton. Pelter byl kdysi přitažlivý muž. Teď, když měl hlavu nesouměrnou díky dvěma superkám, které k sobě nepatřily, z hnisající oční jamky mu vybíhalo optické propojení a obličej měl zdivočelý a věčně pokřivený tím, co ho štvalo, byl šeredný. Nepochybně teď odpovídal vzhledem tomu, co byl.

„Nová superka," zopakoval Pelter.

„Fajn," poznamenal Stanton, když bylo jasné, že Pelter nemá v úmyslu říct nic dalšího. Zvedl oči k tmavnoucí obloze a ucítil na tváři první mazlavé kapky deště. „Žene se bouřka. A tady bývají prudké." Znovu se podíval na Peltera. „Chlapci jsou uvnitř. Našel jsi obchodníka?"

Pelter přikývl a pokynul ke klenutému vchodu do Sharrow. Vešli společně, následováni panem Jeřábem jako monstrózním bronzovým stínem.

„Máme různé zajímavé hračky a máme taky nosič," řekl Pelter.

„Jaký?"

„Maskovaný paramodul řádové provenience. Prý jej ukradli kousek po kousku ze základny ZBC. Je starý, ale poslouží nám. A teď –" Pelter upřel pohled na něho „– vyřídil jsi tu druhou věc?"

„Jarvellis žádné informace o nás ven nepustila. Ze superky, lodního počítače ani automatického soupisu nákladu. Jako vždycky si hlídá všechny sázky. Já jí věřím. Úspěšně funguje jako pašerák

zbraní už desítky let. To se ti pod nosem ZBC nepodaří, když nezacpeš každou díru, kterou unikají informace.“

Pelter zavrtěl hlavou. „To mě nezajímá. Co naše přeprava?“

„Tebe to nezajímá…? Potřebujeme vědět, jak se ta informace dostala ven, Ariane. Můžeme se tady dostat do pořádných sraček.“

„Nezajímá mě to, protože to už vím.“

„Co víš?“

„Tím se nezabývej. Mám to ohlídané. Co přeprava?“ řekl Pelter.

Zastavili se skoro uprostřed lokálu. Stanton se rozhlédl po nevázaných pijících kolem a všiml si pohledů, které k nim směřují. Potom se zadíval k plošinám restaurace před nimi.

„Možná bychom to měli nechat na později,“ navrhl.

„Ne,“ řekl Pelter. „Chci vědět, co jsi zařídil.“

„Fajn, fajn.“ Stanton přistoupil blíž a ztišil hlas. Všiml si, že také Jeřáb přišel blíž, a pochopil, že to není tím, že by se android chtěl zapojit do rozhovoru.

„Jarvellis říká, že s paramodulem, životními systémy pro nás šest a další, zatím neupřesněnou výstrojí to bude pronájem celé lodi. Budeme potřebovat obě komory a jí nezbude místo na žádné další náklady. Taky bude potřebovat někoho, kdo rozdělá plomby na komoře A pro nakládku a pak pro vypuštění modulu… Rovný milion.“

Stanton čekal, že Pelter vybuchne, ale jeho skutečná reakce ho překvapila a zmátla.

„Dobrá,“ utrousil Pelter a šel dál. „Než se to zařídí, ubytujeme se v nejbližším metrotelu. Jak dlouho to potrvá?“

„Několik dní, solstanových… proto tak vysoká cena; spousta toho padne na údržbu a úplatky. Když nezaplatíš, můžou tě zablokovat.“

„Nemusíš nic vysvětlovat,“ řekl Pelter, když došli ke schodům do restaurace.

Stanton pustil Peltera a Jeřába napřed. Díval se, jak se kovové schody pod tíhou androida prohýbají, potom se ohlédl zpátky přes zmatek ve výčepu. Dva muži a dvě ženy, kteří právě vstoupili klenutým vchodem, se trochu lišili od větší části ostatní klientely.

Měli na sobě monofilamentové kombinézy a setřásali ze sebe déšť. Jedna žena byla vysoká a měla dlouhé černé vlasy, druhá byla kočkodapt s vlasy do zrzava. Oba muži vypadali docela normálně: standardní lidstvo. Byli ozbrojení, jako mnoho místních. Jediné, co je prozradilo, bylo to, že se nedívali směrem k nim, na pana Jeřába. Prakticky každý v podniku zaregistroval pana Jeřába, než se znovu odvrátil. Takoví jako pan Jeřáb nebyli k vidění často. Vysoká žena byla navíc klasicky krásná a pohybovala se s neobvyklou elegancí. Stanton vykročil za Jeřábem a Pelterem po schodech nahoru.

Čtyři žoldnéři se rozvalovali v soukromém boxu v zadní části restaurace a upírali pozornost k zápasnickému tanku. Mennecken měl nasazenou virtuální rukavici a obličejovou masku a Dusache, který seděl vedle něho, se bujaře smál. Ale Stanton žádné jejich zvuky neslyšel, dokud nevstoupili do boxu odděleného privátním polem a neposadil se vedle Peltera.

„Ariane," promluvil Corlackis, „vidím, že ses dal na viditelnější techniku." Chvíli si pozorně prohlížel Pelterův obličej, potom přenesl pozornost na pana Jeřába. Jeřáb ustoupil na stranu boxu a nyní stál naprosto nehybně. „Ale fakt potřebujeme takový hardware?" dořekl.

„Potřebujeme. A teď k věci," odpověděl Pelter.

„Počkejte ještě chvilku," řekl Stanton a sledoval pohledem vznášejícího se prodavače, který proplul polem. Na okraji plochého, silného tácu se třpytila malá světélka a dole byly jako krabí klepeta složeny dvě chápavé paže. Spustil se níž, až se vznášel jen několik centimetrů nad sklenicemi na stole. Jeho antigravitace nutila rozlité pití klouzat po povrchu, jako by se do něj opíral silný proud vzduchu. Rozložil paže, uchopil dvě prázdné sklenice a položil si je na horní plochu. Protějšek antigravitační síly přichytil sklenice na místě. Zevnitř vyšel znuděný hlas.

„Objednáte si?" zeptal se.

„Já si dám ledovou duhu," řekl Stanton a pohlédl na Peltera.

„Pro mě taky," přidal se Pelter, ale pozornost upíral dozadu.

„Dáte si ještě jednou totéž, pánové?" zeptal se prodavač.

„To si piš," řekl Dusache.

Prodavač se vznesl do vzduchu. Pak odplul k panu Jeřábovi, kde se naklonil a světélka na něm se dala do horečného pohybu. Najednou vystřelil pryč.

„Chytrá mašinka," zamumlal Stanton a potom řekl: „Fajn, všichni se skvěle bavíme a nikdo z nás si nevšímá těch čtyř, kteří se právě chystají vyjít po schodech nahoru."

„Co máš?" zeptal se Corlackis.

„Tipoval bych to na tajné, pravděpodobně ZBC, protože jeden z nich vypadá jako golem."

„Jak to sakra poznáš?" zeptal se Svent.

„Vždycky jsou moc dobří," odpověděl Stanton. „Zvenčí jim můžou nadělat jizvy, ale oni se projevují taky zevnitř. Jde o to, jak se pohybuješ… Tady je máme."

„Parchant!" zařval Mennecken, strhl si obličejovou masku a rukavici a praštil jimi o stůl.

Corlackis sklouzl pohledem k hodinkám zasazeným do nehtu. „Jestli se dobře dívám, osm minut," řekl. „A jestli dobře počítám, každý z nás má u tebe padesát šilinků."

Mennecken si teď prohlížel Stantona a Peltera. Potom se otočil a podíval se na pana Jeřába. Corlackis promluvil dřív, než se k tomu stačil dostat jeho bratr.

„Připadá ti na klientele tohohle podniku něco zvláštní?" zeptal se.

Menneckenův pohled bleskově obsáhl sál a pak se vrátil k bratrovi. „Co by, máme tady vůdce separatistické buňky z Cheyne III, pět hodně nápadných žoldnéřů a psychodroida," prohlásil.

„Jak dobře víš, myslel jsem ostatní klientelu."

„Aha, ty myslíš kromě té čtyřky sráčů ze ZBC, co sedí tamhle na druhé straně."

Corlackis se otočil k Pelterovi. „Máme je vyřídit?"

Pelter neodpověděl. Vypadalo to, jako by on, Dusache a Svent soutěžili v tom, kdo bude upřeněji zírat. Stanton potlačil neklid, který to v něm probouzelo. Potřeboval se teď soustředit na jednu věc. Biotechnologické superky mohl nechat na jindy.

„Ano, bylo by lepší, kdyby nás nikdo nepozoroval," řekl nakonec Pelter a otočil se zpátky ke Corlackisovi. „I když by nemuselo být od věci nechat jednoho z lidí naživu, abychom si mohli popovídat."

Corlackis přikývl a obrátil se ke Stantonovi. „Tak golem, říkáš? Který?" zeptal se.

„Ta ženská s dlouhými černými vlasy. Nejspíš dvacítka až pětadvacítka. Ostatní by mohli být z vyšší řady, ale ty je někdy těžké poznat," odpověděl Stanton.

Pelterovi Corlackis řekl: „V tom případě asi opravdu potřebujeme hardware." Zvedl oči k panu Jeřábovi. „Otázkou zůstává kde, kdy a jak. Nějaké návrhy?"

„Rozsekáme je tady a zaplatíme deset tisíc na úplatcích," řekl Svent.

Pelter promluvil: „Vrátíme se všichni do vašeho metrotelu. Stanton a já se ubytujeme. Jsou čtyři, nemůžou nás sledovat všichni." Otočil se k Sventovi a Dusachemu. „Vy dva se v některém okamžiku vytratíte a pověsíte se na ně. Zajímá mě, kam půjdou, co budou dělat. Chci vědět, jestli si zřídili nějakou pozorovatelnu. Taky mě zajímá, jestli je jich víc." Potom promluvil ke všem. „Udeříme na ně během zdejší krátké noci. Uděláme to tiše a uklidíme, co zůstane."

Stanton přikývl na znamení souhlasu, ale nedokázal se ubránit pochybám, jestli to, co právě Pelter řekl Sventovi a Dusachemu, bylo třeba říct nahlas.

„Já bych chtěl tu malou kočkodaptku," řekl Mennecken, s pohledem upřeným přes restauraci.

„Může být, když budeš zticha," odpověděl Pelter.

„Já budu. Za ni se zaručit nemůžu," řekl Mennecken.

„Tak," řekl Pelter, „mohli bychom se teď vrátit k tomu, proč jsem vás požádal, abychom se tady sešli?"

„O mě si nedělejte starosti," řekl Mennecken.

Pelter si ani nedělal. Než pokračoval, ujistil se, že ho všichni poslouchají. „Zaplatím každému z vás sto tisíc novokartaginských šilinků, když mi pomůžete dostat se k jistému muži a zabít ho."

Corlackis tiše hvízdl. „Tak to musí být někdo."

Stanton řekl: „Je to agent ZBC. Jmenuje se Ian Cormac."

„Ty si dávám k snídani," nechal se slyšet Mennecken.

Corlackis nevypadal tak jistě. Stanton tušil, že mu to jméno není neznámé.

Pelter se podíval na zaparkované AGV, které mu Dusache ukázal, a měl co dělat, aby se pohrdavě neušklíbl. Tato skupina byla velice neprofesionální, žádný Cormac. Jeho úšklebek však zmizel, když zapátral po původu té myšlenky. Vzešla z dichotomie toho, že využíval dvě superky, které jako by se vůči sobě chovaly skoro až nepřátelsky? Nebo byla jeho? Vytřepal si z vlasů kapky deště a zlostně se zadíval do falešného soumraku.

Obloha tmavla a pršelo čím dál víc. Mezi dlaždicemi parkoviště AGV se tlačily vzhůru nějaké rostliny, které vypadaly jako černý vřesovec. A nebyly jedinými nezvanými hosty, které mimořádná vlhkost přilákala.

„Co to sakra je?" zaklel Svent a sklouzl rukou k mezeře ve svém protidešťovém filmu.

Pelter se na něho podíval. Ani nemusel rozkaz vyslovit nahlas. Svent odtáhl ruku od filmu a spustil ji k boku. Dusache a Pelter se dívali, jak se tvor vleče po dlaždicích. Byl to kosočtverec hrbatého šedého masa s baňatýma očima a rypákem vytočeným nahoru. Na druhém konci se míhal krátký plochý ocas. Celkem to bylo dva metry dlouhé a vypadalo to, že by to dokázalo člověka zavalit. Ale nepohybovalo se to rychle.

„To bys měl vědět. Včera v noci sis dal kus jednoho takového k jídlu," řekl Dusache.

Svent se na chvilku zatvářil dotčeně. „Suchozemský rejnok?" zeptal se.

„S hořčicovou omáčkou, ne?" opáčil Dusache.

Pelter si jich nevšímal. Zíral do padajícího deště a zdálo se mu, že v něm vidí náznak siluety, něčeho obrovského, obraz, který se snaží vytvořit kapky deště, ale nejde to. Když se podíval Jeřábovýma očima, obraz byl ještě výraznější. Teď to připomínalo diamanty. Možná nějaká ozvěna, která vznikla v jeho dvou superkách, jak se díval na rejnoka. Aby se jí zbavil, spustil program na odpojení

organické superky. Zdálo se mu, že s ním chvíli bojuje, pouští se stejně neochotně jako ohnutý hřebík ve starém dřevě. Když se vypnula, obraz zmizel. Teď viděl při pohledu Jeřábovýma očima všechno šedě a optické propojení ho z boku tlačilo do hlavy. Zrušil ten pohled a otočil se k rozhádaným žoldnéřům.

„Nebudeme tady stát celý den. Musíme připravit plány," řekl.

Viděl, že se zdráhají, a nechápal to. Podrážděně znovu nahodil druhou superku. Rovnou. Přímo na věc. Zdráhali se, protože museli postávat v dešti, a ne v příjemném vyhřátém baru v metrotelu. Otočil se na druhou stranu, letmo dal znamení Jeřábovi a zamířil k metrotelu. Android dusal za ním. Oba žoldnéři se na sebe tázavě podívali, než se vydali za nimi.

Stanton, Mennecken a Corlackis na ně čekali v baru. Všichni tři hráli v kostky. Pelter jim záviděl, že dokážou tak snadno překonat čekání mezi akcemi. Tuto vlastnost si nikdy nedokázal vypěstovat. Když Stanton zvedl hlavu, Pelter se mu podíval do očí a zamyslel se nad tím, co bude muset udělat. Ještě ne, rozhodl se. Zatím byl Stanton příliš důležitý. Odebral se do pokoje a posadil se na kraj jednoho nízkého křesla. Svent a Dusache také přišli dovnitř. Corlackis stiskl dotekový senzor na horní straně malé ploché krabice na stole, jako by mačkal spínač na šachových hodinách.

Pelter se podíval na Sventa a Dusacheho. „Stačí?" zeptal se.

„Stačí," odpověděl Svent. „Čas od času přejeli přes okna laserem, ale to je asi tak všechno. Žádné hloubkové skenování nebo podprostorové charakteristiky. Nejsou tak vymakaní."

„Takže tady nejsou kvůli nám," řekl Stanton.

„Pochybuju. Na to nemají výbavu," potvrdil Svent.

„Řekněte mi zbytek," vyzval Pelter. Každé jeho slovo bylo zřetelné a podbarvené podrážděnosti. Optické propojení ho bolelo a na mokvajících místech kolem měl strup. Také mu rozedřelo spánek, takže mu tekla krev, když zápolil s nějakými složitějšími modulovými programy pro Jeřába. A bylo tam ještě něco jiného. Dráždivě to viselo těsně mimo jeho dosah. Zakázané poznání, něco…

„Ta tmavá je určitě golem," prohlásil Svent. „Všichni ostatní jsou lidé, pokud nemají sofistikované emulační programy. Podle zbytku jejich výstroje bych o tom pochyboval. Řekl bych, že tady sledovali obchody se zbraněmi, dokud jeden z nich nezmerčil někoho z nás. Počítejte s tím, že jestli už neodeslali podprostorovou zprávu, udělají to každou chvíli."

„To jim moc nepomůže," poznamenal Corlackis. „Nemají runsibl, aby sem mohli pohotově dopravit posily. Nejbližší je dobrý měsíc odsud, lodního času."

„Mně nevadí, že se ví o naší přítomnosti tady. Ale vadí mi, že se ví, že jsme tady získali paramodul," prohlásil Pelter.

Corlackis pokrčil rameny. „Jo," řekl. „Stejně je zabijeme."

Pelter se podíval na Sventa a superkou ho podprahově pobídl. Drobný žoldnéř navázal.

„Je jich pět, pokud se mi podařilo zjistit. Čtyři se střídají v autě, vždycky po dvou. Nejspíš aby byli schovaní před deštěm. Zbývající dva a golemka jsou v té kavárně s okny zakrytými síťovinou. Když odsud někdo z nás odejde, sledují ho. Když se rozdělíme, rozdělí se taky." Svent zalovil v kapse a postavil na stůl lahvičku na vzorky. Uvnitř bylo několik lesklých teček. „Ta podělaná golemka je malou vzduchovkou nanesla na mě a Dusacheho. Vážně si myslí, že jsme takoví pitomci?"

„Co je to? Mikrofony, nebo sledovače?" zeptal se Stanton.

„Sledovače."

„Deaktivované?" zeptal se nervózně Pelter.

„Samozřejmě," odvětil Svent.

„To je dobře," řekl Pelter. „Ti lidé nejsou problém, ale raději bych je měl odklizené z cesty, než si to rozdáme s tím golemem. Sehrajeme to takhle…"

Peltera zasáhla vlna nevolnosti. Opřel se o dveře svého pokoje. S jeho superkami, optickým propojením a řídicí jednotkou se něco dělo. Cítil vyměňování paketů s informacemi, vytváření a rozbíjení vazeb, horlivé potřásání rukou. Nervózně zasunul kartu do čtečky vedle dveří a zanadával nad tím, že mu falešná identita brání v

používání dlaňových zámků. Nakonec dosáhl toho, že ji přístroj přečetl, a vpotácel se do svého pokoje. Pan Jeřáb za ním tiše zavřel dveře. Pelter rozechvělýma rukama odmotal ze svitku nejdřív jednu a pak dvě náplasti. Vyhrnul si špinavou košili ze síťoviny, sloupl z náplastí ochrannou vrstvu a připlácí si je na prsa. Teprve teď si všiml stop, které tam zanechalo lepidlo z předchozích náplastí, a špíny. Snažil se v sobě najít nějaký zájem. Nešlo to.

Endorfmový analogon z náplastí prosákl do jeho těla, zapudil nevolnost a otupil bodavou bolest na levé straně hlavy. Úleva se dostavila, ale dokud se náhle nevypnula Sylakova superka, byla minimální. Hlava se okamžitě začala pročišťovat a virtuální zrak zprostředkovaný druhou superkou získal skoro až bolestivou jasnost. Teď byl schopen vidět i za informační systémy a grafiky, které jako by se vznášely v nějakém odděleném prostoru. Teď to všechno získalo pozadí. Byla to obrovská stěna masa. Šupinatého masa.

„Drak," řekl.

Odpověď nepřišla, byla jen ta jasnost. Pomalými a opatrnými kroky došel k posteli a sedl si na ni. To nesměl. Bylo to příliš snadné. Jakmile zkusil obnovit funkci Sylakovy superky, znovu ho zaplavila vlna nevolnosti. Přemohl ji a vynutil si nové zavedení. Bolest se vrátila. Pochopil, že druhá superka se snaží vypnout tu první. Zavřel druhou superku a nevolnost ustoupila, bolest polevila. Šupinatá stěna zmizela a všechno, co bylo vidět přes Sylakovu superku, bylo v odstínech šedé barvy. Takže: postupné ovládání, ale zatím byl stále pánem on. S fanatickým odhodláním zkusil vypínat a zapínat superky ve všech možných kombinacích. Využíval svou moc, ale přemýšlel, jestli se mu bolest a nevolnost nezačínají líbit. Bylo to tím, že mu poskytovaly něco, s čím mohl bojovat?

13

Bublinový kov: *Tyto materiály původně vyvinula firmy Cryon Corporation v roce 2110. Výrobní proces je jednoduchý. Základní kov (nebo slitina) se v nulové gravitaci nalije do formy (proto byly vyvinuty v prvních satelitních továrnách) a ještě v tekutém stavu se do něho vžene plyn (zpravidla inertní). Výsledný ‚pěnový kov' pak vychladne. Díly vyrobené tímto procesem jsou obvykle vysoce odolné vůči tlaku a tahu, jsou však náchylné ke korozi. Další vývoj nám přinesl protikorozní plyny a keramoplastické injektanty. Tato technologie získala široké uplatnění, takže jediné součástky, které se dnes odlévají jako plné, jsou ty, které se využívají v elektronických aplikacích, kde se vyžaduje krystalická struktura nebo čistota kovu.*

Katalog firmy Cryon Corporation

Laskavý, ale naléhavý hlas *Arogance*, který ho volal, Cormaka postupně probudil. Okamžitě ucítil ticho. Zašmátral po spojení jako člověk v závěrečném stadiu závislosti na nikotinu, který zapátrá po první ranní cigaretě a zjistí, že krabička je prázdná. Kam se poděl ten hlas v hlavě a malý synaptický náboj, který ho dokázal okamžitě probudit a uvést do střehu? Ucítil ostrou bolest ztráty a potlačil ji. Tento hlas slyšel ušima.

„Iane Cormaku… Iane Cormaku…"

„Ano, co se děje?"

„Chaline mi řekla, abych tě informovala, že její automatická sonda vysílá z místa exploze. Vyskytly se jisté anomálie."

Chaline…

Překulil se a zašmátral rukama po posteli. Mlhavě si vybavil rozpletení zpocených údů, polibek na tvář a tiché zasmání ve tmě.

„Řekni jí, že už jdu.“

Podíval se na nástěnné hodiny: deset hodin, ale mnoho z nich spánku nepatřilo. S pocitem jen lehce provinilým vylezl z postele a zamířil rovnou do sprchy. O deset minut později už měl na sobě kalhoty a košili, šuriken připnutý k zápěstí, a mířil ke komunikačnímu centru, které se na palubě *Arogance* nejvíc podobalo můstku nebo velínu.

Místnost byla dlouhá a na jejím konci byla velká kruhová komora, z níž se sondy vysílaly. Nejdelší stěna byla plná obrazovek a jiných přístrojů. Před pěti ovládacími panely seděli lidé oblečení do charakteristických modrých kombinéz runsiblových techniků. Někteří z nich měli superky; optické kabely vybíhaly přímo z nich. Tito technici se nehýbali; veškerá jejich aktivita se odehrávala mezi jejich ušima a v různých podmyslích *Arogance*. Chaline dřepěla na podlaze pod jedním ovládacím panelem, před sebou měla odklopený jeden kryt a všude kolem se povalovaly nástroje a čipy. Cormac si dřepl vedle ní. Vzhlédla, usmála se na něho a on zjistil, že nedokáže zareagovat.

„Řekla jsi něco o anomáliích.“

Její úsměv přešel do zmateného výrazu. Potom pokrčila rameny a ukázala molekulární pájkou na blikající světlo na panelu nad ní.

„To je kontaminační výstraha,“ řekla.

„Sonda je na místě exploze,“ odpověděl.

„Naprogramovali jsme ji, aby ignorovala izotopy. Věděli jsme, že to tam bude radioaktivní, takže toho se výstraha netýká.“

Se zamyšleným výrazem položila pájku vedle sebe a začala zasazovat čipy zpátky do desky. Poznal, že ji nedostatek uznání z jeho strany naštval, ale toto byla práce; nemohl připustit, aby se do toho minulá noc pletla, nebo snad ano? City se do pracovních záležitostí nesměly míchat.

„Napadlo mě, že třeba máme problém, který diagnostika nedokáže najít. *Arogance* provedla kontrolu taky. Zdá se, že tady je všechno v pořádku. Problém je v sondě.“ Zvedla oči ke stropu. „*Arogance*, máš už hotovou kontrolu sondy?“

„Stále to prověřuji. Zdá se, že na sondě dochází ke konstrukčnímu slábnutí," řekla lodní UI.

„Použila jsi přítomný čas," řekl Cormac.

„Proces pokračuje. Původně se zeslabení projevilo v pažích pro odebírání vzorků, teď se objevila další místa."

Cormac se otočil k Chaline. „Vím, že to není moje oblast, ale možná by stálo za to dostat sondu na oběžnou dráhu nebo alespoň mimo prostor exploze, pokud je to možné."

„To znamená, že budeme chtít, aby se vrátila a my ji mohli prozkoumat." konstatovala.

Cormac přikývl. Chaline se na něho dál dívala. Po chvíli souhlasně přikývla a věnovala mu pohled, který říkal ‚později'. Potom oslovila UI: „*Arogance*, jak moc je poškozená integrita sondy?"

„Stále je schopná snést vysoké přetížení. Zdá se, že k zeslabení dochází pouze v keramalových komponentech. Sonda má kostru z pěnové slitiny."

„Co to mohlo způsobit? Chlad?" zeptal se Cormac.

Chaline zmateně zavrtěla hlavou. „U keramalu? Ne… *Arogance*, jaká je teplota vně sondy?"

„Sto osmdesát Kelvinů."

„Nevím, proč jsem se ptala. Keramal si zachovává strukturální integritu do devadesáti Kelvinů."

„Kyselina? Nějaký leptavý plyn?" navrhl Cormac.

„Ne, musí to být něco neobvyklejšího, jinak by na to sonda při odebírání vzorků přišla… Počkej chvilku… *Arogance*, jak staré byly tlumiče samarkandského runsiblu?"

„Samarkandský runsibl byl zprovozněn v roce 2383 solárního standardu."

„Ovšem," řekla s uspokojením Chaline. Cormac povytáhl obočí a ona pokračovala: „Širokospektrální supravodiče byly zavedeny v roce 2397. Samarkandský runsibl měl starý typ; supravodivou wolframovou ocel nasycenou keramikou a ponořenou do tekutého helia. Supravodiče pro pokojové teploty, které tenkrát měli,

nedokázaly vstřebat prudké změny, kterým je runsiblový tlumič vystaven. To, o čem mluvíme, je obrovský elektromagnetický pulz.“

„No a?“ zeptal se Cormac. Nechápal, proč považuje za nutné přehnaně vysvětlovat věci ze svého oboru.

„Ty to nechápeš? Wolframová ocel nasycená keramikou? To je přece keramal.“

Cormac přikývl. „Takže to, co rozhodilo ty tlumiče, teď likviduje tvou sondu.“

„*Arogance*,“ řekla Chaline, „bylo by možné udělat mikroskenování vnitřku sondy?“

„Provádím.“

„Co myslíš, že najdeš?“

„Sabotáž… je to příliš specifické, než aby mohlo jít o něco jiného.“

„Čím?“

„Hm, pro nějaký uměle vytvořený virus by tlumiče byly moc studené a před vším kromě neutronového záření jsou chráněné, takže to musely být nanomechanismy.“

„Jestli jsou to nanomechanismy… dokážeš s nimi něco udělat? Budeš moci na planetě postavit svůj runsibl?“

Chaline se začala kousat do kloubu na prstu. „Termojadernou explozi by přežily… Zbavit se jich je stejné jako zbavit se nemoci: vždycky jedna bakterie přežije a začne proces znovu. Ale… ale nemají tendenci mutovat jako bakterie nebo viry. Když získáme vzorek, mělo by se nám podařit vyrobit neutralizující prostředek.“ Zvedla hlavu a všimla si jeho nechápavého výrazu. „Antinanomechanismy. Takové, které mají jediný cíl: uštvat a zničit ty druhé nanomechanismy. Ale trvalo by to věčnost a Samarkand by byl čistý až za roky.“

„A co nový runsibl?“

„Ten jsme schopni ochránit. V jeho konstrukci není moc keramalu. Jeho tlumiče jsou supravodiče založené na uhlíku sedmnáct. Ty nanomechanismy se jich ani nedotknou. Budeme muset zavést kontroly na zakázané materiály, jaké se používají pro zbraně.“

Cormac počkal, až bude pokračovat.

„Musíme tomu zabránit, aby se to dostalo pryč z planety," vysvětlila, jako by už ji nebavilo mluvit s idiotem. „A Samarkand by se musel omezit na runsiblovou přepravu, dokud nebude čistý. Takže žádné lodě."

„Je to mezistanice, takže by jich stejně moc nebylo," připomněl Cormac.

„To je pravda," řekla Chaline a vrátila se k zasouvání čipů na místo.

„Zaznamenáno nanomycelium," oznámila *Arogance*, než ticho mezi nimi začalo být příliš napjaté.

„Mycelium?" zeptal se Cormac.

Chaline se rozhlédla a zamračila se. „Vlákna, jako mají houby. Potřebujeme sem nějaká dostat k analýze. Budeme muset použít izolaci první třídy –"

Arogance ji přerušila. „Nebude nutné vozit je sem. Nanomycelium zaznamenáno také v raketoplánovém hangáru."

Na stěnách najednou začala blikat světla a lodí se rozlehl hlas UI:

„Varování, možné narušení trupu v oblasti raketoplánového hangáru. Sekce patnáct bude uzavřena za deset minut."

* * *

Komunikační centrála nebyla v sekci patnáct. Cormac, Chaline a pětice techniků sledovali obrazovky, které ukazovaly dění v této sekci. Panika nevznikla. Kdyby situace byla nebezpečná, *Arogance* by sekci uzavřela a lidé by museli být evakuováni v záchranných kosmických oblecích. Takto zamířili s lehce mrzutým výrazem k východu ze sekce. V tomto východu čekali čtyři technici s ručními skenery, které se až znepokojivě podobaly obuškům. Přejeli jimi po každém z evakuovaných, přičemž se obzvlášť zaměřili na podrážky jejich obuvi. Viděli, jak si jeden rozčilený muž, ofiodapt s ostnatým hřebínkem na holé hlavě, musel zout boty a vhodit je do nádoby u východu.

„Zachytí detektory všechno?" zeptal se Cormac.

Nikdo nejevil chuť mu odpovědět.

„V tom případě doufejme, že se ti podaří vyrobit protilátku," dořekl.

Sledovali, jak byla sekce konečně vyklizena. Dveře se zavřely a hermeticky utěsnily.

„*Arogance*, potřebujeme vzorky," řekla Chaline.

Obraz, který viděli, se změnil na záběr vnitřku raketoplánového hangáru. Kamera najela na detail části vyleštěné podlahy. Na podlaze byly matné šlápoty, ze kterých se jako hniloba rozlézala černá vlákna. Kamera odjela, aby jim ukázala maličkého dálkově řízeného robota, který se vznášel několik centimetrů nad podlahou. Byl to chromovaný válec, o málo větší než lidské předloktí. Po celé spodní straně měl páry manipulátorů. V jednom krabím klepetu držel nádobu na vzorky. Když se přiblížil ke šlápotám, roztáhl další paži. U jedné šlápoty paže sjela dolů a nato se vyvalil dým. Robot žlutým laserovým paprskem, který se zviditelnil pouze v tom dýmu, pečlivě odřízl z podlahoviny dva proužky, vypáčil je něčím, co mohl být jedině šroubovák, a vhodil je do nádoby.

„Musím dolů do izolace," řekla Chaline Cormakovi. „Mám spoustu práce. Celý trup lodi je z keramalu." Chvíli počkala, jestli něco řekne. Cormac ji nechal odejít bez odpovědi.

Když se Cormac vrátil do své kabiny, vyvolal si pohled do izolace a podíval se, jak drakomani spořádávají další jídlo. Mohli to udělat oni? blesklo mu hlavou. Nějak mu to nepřipadalo jako Drakův styl. Bylo to možné, ale proč by Drak něco takového dělal? Proč by chtěl zabít obyvatele Samarkandu? Anebo si možná kladl špatnou otázku.

Proč by Drak měl zájem zničit samarkandský runsibl? Zavrtěl hlavou. Zatím neměl dost důkazů, aby mohl vytvářet nějaké teorie.

„*Arogance*, podařilo se ti něco udělat s tou podmyslí?"

Odpověď UI byla rychlá a stručná. „Momentálně nemám volnou kapacitu."

„Mycelium?"

„Dvě třetiny mé kapacity jsou využívány na jeho dekódování a navrhování neutralizačního prostředku."

„Fajn. Můžeš mě s tou podmyslí spojit?"

„Ano.“

„– odhodit archetypy, ale ponechat myšlenky dítě s vaničkou peklo nemá hlad krtek pán bolesti pán bolesti kde je okraj? Sintr praská vznáší se k zelenému hnijícímu plodu –“

Cormac přejel prstem po dotekovém ovladači a ztlumil zvuk. „Tlumiče runsiblu zničilo nanomycelium,“ řekl podmysli.

Zvuk znovu zesílil.

„– hladový hladový žrout zelená zelená tráva je zelená padl do deštivého dne krvácí rozbít lidé ještěři Janus –“

Lidé ještěři?

„Kdo zničil runsiblové tlumiče?“

„– získat prchnout na neviditelných křídlech hnijící ovoce trnka trny broskev –“

Cormac hlas vypnul. V jednu chvíli si myslel, že něco našel, ale copak by runsiblová UI mohla vědět, kdo přinesl nanomycelium? Neznělo to pravděpodobně. Kdyby to věděla, odeslala by víc informací před svým zničením. Kdyby to věděla, okamžitě by runsibl uzavřela. Freeman by se možná ztratil v podprostoru, ale bylo by to bývalo lepší, než aby způsobil smrt deseti tisíc lidí.

„*Arogance*, ukaž mi to mycelium v raketoplánovém hangáru.“

Výjev na obrazovce se změnil. UI nepromluvila. Možná s ním ztrácela trpělivost. Zíral na obraz. Přestože část podlahy byla odříznuta, matné šlápoty bylo i tak vidět. Byly dlouhé a rozšířené, s palcem vytočeným dozadu; očividně ne lidské a očividně šlápoty drakomanů, ale byl to usvědčující důkaz? Každý, kdo byl venku na povrchu, s sebou mohl trochu nanomyceha přinést. Drakomani tam byli déle, takže bylo pravděpodobnější, že to byli oni.

„*Arogance*, mycelium přinesli na palubu drakomani.“

„Už to vím.“

Cormac zabubnoval prsty do stolu.

Co teď?

Mohl znovu zkusit štěstí s drakomany, ale poslední pokus o komunikaci napnul jeho trpělivost na samotnou mez. Byl si jistý, že by s ním dokázali nějakým způsobem mluvit, ale jeden tam jenom seděl s ústy roztaženými do širokého úsměvu, zatímco druhý seděl a

civěl na jídelní automat. Možná potřeboval spíš konfrontaci tváří v tvář než gesta přes pozorovací okno a mluvu přes palubní telefon.

„Sakra!“

Vstal a zamířil do izolace.

Když Cormac vyšel z padací šachty, uviděl, že před pozorovacím oknem izolační komory stojí Mika. Zaujímala postoj hlubokého zamyšlení, jednou rukou si držela loket a druhou měla pod bradou. Když tam tak stála, nevypadala tolik jako děvče. Nebo se na ni teď díval jinak? Uvažoval, jak je asi stará. Její věk mohl být kdekoli mezi osmnácti a třemi sty lety. V posledních čtyřech stoletích se věk nedal posuzovat podle vzhledu. Došel k ní. Neuvědomila si jeho přítomnost, dokud nebyl dva kroky od ní.

„Ach, Ian Cormac.“

„Jenom Cormac. Něco vám dělá starosti?“

„Ne, ani ne – starosti ne. Jsem jenom zvědavá. Ověřila jsem si pár věcí.“ Ukázala na podlahu izolační komory u protější stěny. „Vidíte to?“

Cormac se podíval, kam ukazuje, a uviděl něco, co vypadalo jako dvě zmačkané polytenové kombinézy. Přenesl pohled na drakomany, kteří nehybně seděli na bobku uprostřed komory, a všiml si, že vypadají čistěji, světleji. „Svlečky,“ řekl. „Svlékli kůži.“

„Za dobu, co jsme je tady zavřeli, to udělali už třikrát. Regenerují se: svlékáním kůže a vyměšováním se zbavují buněk poničených radiací a rychle je nahrazují.“

„Ano, *Arogance* mi to řekla.“

Pohlédla na něho. „Řekla vám také, že jsou imunní vůči rakovině, reprodukční chybě?“

„Šikovná vlastnost, ale my ji máme taky.“

„Jistě, ale u nás se toho dosahuje virovou nebo nanomechanickou opravou naší DNA vycházející z opraveného rodného plánu. I tak dostáváme rakovinu a musíme ji léčit. Tohle je úplně jiné.“

„Nevím, jestli je to důležité, nebo ne, ale kromě teorie, že drakomani jsou jedním z druhů, které Drak údajně reprezentuje, se objevila také teorie, že jsou určitý organický stroj.“

„Všichni jsme organické stroje. Ne, vy mi nerozumíte… Analyzovala jsem část té kůže. Nemají DNA. Nahrazují buňky přímým bílkovinným kopírováním. Už se to dělalo, ale u žádného tvora se ta metoda zatím nevyvinula. Je příliš složitá.“

„Takže jsou určitý stroj?“

„Jestli jim tak chcete říkat. Filozofie není můj obor.“

Cormaka se zmocnily rozpaky. „Asi ode mě bylo hloupé to říct.“

„Bylo.“ Letmo se usmála, aby nevyhrbcovala situaci, a pokračovala: „Ale tito tvorové určitě byli nějak stvořeni. Říkáte jim drakomani a přisuzujete jim tím rod, ale oni jsou naprosto bezpohlavní: nemají žádný samostatný způsob rozmnožování. S ohledem na jejich předchůdce bych řekla, že byli stvořeni proto, aby posloužili nějakému záměru, a tím záměrem není jejich přežití a pokračování jejich genů jako u nás; je to Drakův záměr. Jsou mimozemská forma řady golem – nebo vlastně jakýchkoli jiných androidů.“

„A co by mohlo být tím záměrem?“

„Nemám ponětí. Mohu pouze konstatovat, že tenhle Drak staví dobře.“

„Víte ještě něco?“

„Nekonečně víc. Mohla bych jejich studiu věnovat celý život. Jejich kosti jsou plné; vápník laminovaný něčím podobným zubní sklovině a jejich velikost a hustota jsou zhruba dvakrát vyšší než u nás. Jejich trávicí soustava by dokázala vyždímat živiny i z kamene.“ Znovu se k němu otočila. „Ale, jak víme, volí snadnou cestu.“ Otočila se zpátky. „A jejich muskulatura je hustá jako dubové dřevo. Máme štěstí, že neprojevili tendenci opustit izolační komoru, když jsme je do ní zavřeli. Ty dveře by je nezastavily.“

„Třeba jsou jiní než ten, se kterým jsem se setkal tenkrát.“

Cormae si vzpomněl na svůj souboj ve stínu Draka. Porazil toho drakomana poměrně snadno, ale možná to tak Drak chtěl. Popsal Drakovo jednání Chaline jako ‚teatrální‘. Napadlo ho, že celé představení bylo kamufláží pro jiný podnik; aby lidstvo uvěřilo, že se Drak zničil. Měl strach, nebo jen miloval úskoky?

„Je to docela pravděpodobné.“

„Co… promiňte?“

„Tito jsou pravděpodobně jiní než ten, kterého jste viděl na Aster Coloře. Drak je patrně vytváří tak, aby odpovídali jeho aktuálním potřebám,“ řekla Mika.

Cormac chvíli přemýšlel. „Jak přežili ten chlad?“ zeptal se.

„Tak teď to začíná být opravdu zajímavé. Používají bílkovinnou replikaci, ale stejně potřebují nějakou šablonu. Rozluštění jejich fyziognomie potrvá léta. Ale… jejich mozková stavba je úplně jiná než naše. Podle mojí teorie je ta šablona duševní a oni ji mohou libovolně měnit, v jistých mezích. Když Thorn řekl, že musejí mít místo krve nemrznoucí směs, pravděpodobně nebyl daleko od pravdy. Bylo by taky zajímavé ještě jednou se podívat na místo, kde se schovávali.“

„Proč? Mohl by tam být nějaký důkaz?“

„Jen abychom zjistili, kolik toho za posledních patnáct měsíců snědli. Vsadím se, že spořádali fenomenální množství, aby si udrželi tělesnou teplotu, a ty mrtvoly, které jsme viděli, byly možná jen zásoba na několik dní.“

„Je na nich něco, z čeho by se dalo na jejich záměr usuzovat?“

„Dohromady nic, snad kromě jejich síly. Možná byli vytvořeni tak, aby snesli silné gé… Ale taková síla by se mohla vztahovat k čemukoli.“

„Řekla jste, že ty dveře by je nezastavily. Jak silní vlastně jsou?“

„Byl jste na ubikaci Sparkindů?“

Cormac zavrtěl hlavou.

„Ale vzpomínáte si, jak vám Gant řekl, že měli golema třicítku? Víte, co jsou zač?“

„Bojoví androidi Cybercorpu. Ti nejlepší.“

Mika ukázala na dva drakomany. „Tihle dva by byli rovnocennými soupeři dokonce i jim.“

„A sakra! Měli bychom je přestěhovat do zabezpečené sekce.“

Mika se usmála. „Myslím, že by je nezadržela ani zabezpečená sekce. Cela byla po jejich nastěhování každopádně opancéřována a toto okno má rolety, které se dají spustit. Stačí půl sekundy a ocitnou se v krabici z deseticentimetrového tvrzeného keramalu.“

„Bude to stačit, aby –“ začal Cormac, ale přerušil ho hlas *Arogance.*

„Upozornění: dojde k malé změně v zásobování vzduchem. Není to důvod ke znepokojení. Do všech systémů se rozšiřují protilátky. Opakuji, není to žádný důvod ke znepokojení.“

Cormac cítil, jak cosi v jeho hrudi povolilo stisk. Až do té chvíle si pořádně neuvědomil, jaké si kvůli nanomyceliu dělal starosti. Ohlédl se po drakomanech a zjistil, že Usměvavý stojí. V první chvíli si myslel, že dostanou jídlo. Potom si všiml, že drakoman čenichá. Díval se a přitom si uvědomil hořkou kovovou příchuť v ústech a štiplavost ve vzduchu, která mu připomněla pach kování za studena.

Protilátky.

„Chaline je rychlá,“ řekl Mice. Vzápětí se zamyslel, co vlastně svými slovy myslel.

„To je,“ odvětila Mika. V jejím hlase něco bylo. Cormac se na ni podezíravě zadíval, ale pozorovala drakomany.

Cormac měl nepříjemný pocit z více než jednoho důvodu. Znepokojovala ho představa, že vzduch se plní maličkými, mycelium zabíjejícími mechanismy a že je má na jazyku a v nose. Vypadalo to, že drakomanovi to celé přijde jako zábava. Zazubil se, pak došel k pozorovacímu oknu a podíval se přímo na Cormaka, což bylo rovněž znervózňující, protože okno bylo nastavené na jednostrannou průhlednost. Skoro už se přesvědčil, že ho drakoman nevidí, když tvor ukázal na reproduktor palubního rozhlasu.

„Mají hlasivky. Měli by být schopni mluvit,“ prohlásila Mika.

Cormac natáhl ruku a zapnul mikrofon. „Chceš něco říct, příteli?“ zeptal se. Snažil se při tom působit klidně. Možná právě tohle potřeboval. Možná konečně začne toto tajemství rozplétat.

„Drak přichází,“ řekl drakoman a otočil se jinam.

„Počkej!“

Drakoman se vrátil doprostřed podlahy, sedl si a odtamtud se na něho jenom vesele ušklíbl.

„Myslím, že z něho nedostanete víc, než kolik vám chce říct. Uvědomte si, že jeho motivy jsou jiné než naše.“

Cormac ovládl hněv. „Jistě,“ řekl.

Ale Drak přicházel a komunikaci se nikdy nevyhýbal, přestože byla kryptická a občas poněkud výbušná.

14

Mnohé formy života se s námi svezly a staly se součástí úspěšného pronikání do galaxie. Od počátku bylo rozhodnuto, že přísná karanténní opatření jsou úkon, který je vzhledem k pokrokům, jichž bylo dosaženo v biologických vědách, zbytečný. Pokud máte tvorovu DNA nebo jinou šablonu, kterou používá, co se stane, když je vyhlazen? Můžete ho vytvořit znovu, když budete chtít. Je rovněž fakt, že život tak funguje: po tisíce let vyhlazovali druhy jejich úspěšnější konkurenti. Někteří oplakávali ztrátu rozmanitosti, ale to je v nejlepším případě klamný argument. Genetické adaptace a metody přímého genetického tvoření přinesly novější a zajímavější formy. Nezlobte se, lidé, ale zdokonalujeme přírodu neustále. Jediné, na co bych si v této věci postěžoval, je to, že některé starší a nepříjemnější formy jsou stejně úspěšné jako ty, které adaptujeme a vytváříme. Proč se stává, že na planetách, které jsou vlhké, tak často narazíme na suchozemského rejnoka? Proč někdo nevymyslel méně vražedného soupeře, než jakým je nám břitvák? A kdo sakra rozhodl, že je v pořádku, aby prakticky každou podělanou planetu kolonizovali komáři?

Gordon: *Jak to je*

V dešti byly tečky černé hlíny přinášené větrem ze spálených zón na okraji rovníkových pouští. Klouzal sice po odpudivém náboji na skle starého Fordu Macrojet, ale ve spoji mezi předním sklem a kapotou se i tak hromadila čárka bahna. Daven se chvíli díval na bahno a pak se zahleděl přes parkoviště AGV, po němž se valily proudy vody, ke vstupu do metrotelu. Za skleněnými tabulemi bylo světlo a teplo a v dolním baru se konala nějaká párty. Před dvěma hodinami přistál

houf aerotaxíků a vyplivl hýřily. Vypadalo to, jako by během dlouhého dne někdo uzavřel manželskou smlouvu a teď tu pitomost slavil.

„Oni mají smlouvy?“ zeptala se přesto znovu Pellen.

„Mají smlouvy,“ potvrdil Daven. „Mají je ještě na spoustě míst, ale častěji tady za Hranicí. Vážně jsi to nevěděla?“

„Nikdy mě to nenapadlo,“ řekla Pellen a zavrtěla hlavou. Daven si ji prohlédl. Byla to atraktivní žena a on se divil, co ji vedlo k tomu, že ze sebe udělala kočkodaptku. Také měl pocit, že je na takovou operaci trochu naivní. Lidé, kteří strávili většinu formativních let na styčné stanici, takoví bývali. ZBC ji sem určitě vyslala v rámci výcviku. Snadný úkol pro začátek, zkusit vystopovat několik zbraňových kurýrů, obzvlášť s Jill, golemkou, která by ji vysekala z každé pasti. Ale když Jill zahlédla, jak od Grendela vychází Arian Pelter, rázem začalo jít o víc. Teď mohlo jít skutečně do tuhého.

„Dva z nich. Tři hodiny,“ řekla znenadání Pellen.

Daven odtrhl pozornost od bahna za předním sklem a podíval se, kam ho nasměrovala. Byl to ten uhlazený žoldnéř s protidešťovým filmem na vycházkovém obleku a ten těžký, který se setkal s Pelterem před Sharrowem. Volným krokem se ubírali k metrotelu. Velet a Jill by se každou chvíli měli objevit za nimi. Daven sáhl po zesilovači obrazu na palubní desce. Vtom uslyšel tichý, tupý zvuk a nato vtrhl do ágévéčka déšť a teplý vlhký vzduch. Do hajzlu, ustřelený zámek zadních dveří! Neměl čas dostat se k pouzdru na břiše. Něčí ruka ho chytila za vlasy a na hrdle ucítil studený kov.

„Tak, teď můžeš tu ošklivou dlaňovku, co máš tam dole, opatrně vytáhnout a pustit na podlahu,“ řekl Mennecken.

Daven uviděl, že druzí dva žoldnéři jdou rychle směrem k nim. „Co chcete?“ zeptal se a opatrně přejel rukou ke zbrani. Zavadil pohledem o Pellen, která na ně oba vyděšeně zírala. Kdyby něco udělala, bylo by po něm. Nepatrně zavrtěl hlavou a byl za to odměněn ostrou bolestí na krku.

„Tu zbraň,“ zopakoval Mennecken.

Daven pomalu vytáhl zbraň z pouzdra a pustil ji z ruky. „Tak mi řekněte, co chcete,“ promluvil.

„Chci, abys byl zticha," řekl Mennecken. Postrčil Davenovi hlavu dopředu, škubl keramalovým nožem, ostrým jako břitva, a pak se s úsměvem otočil k Pellen. Potlačila výkřik, když uviděla, jak se Daven sápe rukama po krku ve snaze zastavit krev, která tryskala na podlahu a na jeho odhozenou zbraň, a pak zareagovala. Z konečků prstů jí vyjely drápy, které nebyly běžnou součástí kočičí adaptace.

Prudce se po Menneckenovi ohnala a způsobila mu na obličeji hluboké řezné rány. Mennecken se vrávoravě zaklonil a zanadával. Pellen toho okamžiku využila, aby otevřela dveře a vyskočila z nich.

„Čubko!"

Mennecken otevřel dveře, které ustřelil, oběhl je a vyskočil na kapotu. Podíval se stranou ke Corlackisovi a Stantonovi, kteří teď běželi k vozu, a pak seskočil. Nohy mu dopadly na něco měkkého a okamžitě mu podklouzly. Dopadl jak široký, tak dlouhý na suchozemského rejnoka, který na něho zabublal a pokusil se odsunout dál. Mennecken zařval čirým vztekem a zarazil do tvora svou dýku. Tvorovou jedinou reakcí bylo, že znovu zabublal a pokračoval ve snaze se pohnout. Vypadalo to, že čtyři hluboká bodnutí na něho nemají žádný vliv. Dokonce ani nekrvácel.

„Běž za ní!" vykřikl Corlackis, když doběhl k autu.

Mennecken sklouzl z rejnoka a postavil se. Oblečení měl umazané slizem a páchl jako něco, co hnilo na čáře přílivu. „Mrcha zkurvená!" zařval a kopl do rejnoka. Potom se otočil a rozběhl se do uličky, kterou uprchla Pellen.

Stanton praštil rukou do kapoty. „Vyřídíme toho dalšího a pak se pro něho zastavíme," řekl. „Máme zhruba tři minuty."

Corlackis otevřel dveře a horní polovina Davenova těla z nich vypadla ven. Povytáhl obočí. „Musel jsi říznout tak hluboko, bratříčku?"

„Mohl je oba vyřídit pistolí. Co to s ním sakra je?" zeptal se Stanton. V ústech měl nepříjemnou chuť.

Corlackis stiskl tlačítko uvnitř auta a otevřel kufr. Chytil mrtvolu, vysoukal ji ven a odtáhl ji kolem vozu dozadu. Stanton mu pomohl nacpat muže dovnitř.

„Mennecken se o sebe dokáže postarat," odpověděl Corlackis.

Stanton zabouchl kufr a zavrtěl hlavou. „Tak jsem to nemyslel a ty to víš.“

„Jo, vím.“

Stanton si zkontroloval čas na hodinkách a pak se ohlédl. „Na tohle nemáme čas,“ řekl.

Corlackis přikývl a vrátil se ke dveřím vozu. Svlékl si protidešťový film a zhýčkaně jej přetáhl přes sedadlo spolucestujícího. Stanton obešel AGV na stranu řidiče. Když nastoupil, napadlo ho, že toto je cena, kterou se platí za služby těch nejlepších zabijáků; dost často se jim líbí, co dělají. Podíval se na Corlackise, který ještě nenasedl.

„Dělej. Za chvilku bude tady.“

Corlackis pokrčil rameny a nastoupil. Stanton přešel s vozidlem do režimu vznášení nízko nad zemí. V hukotu starého gravitačního motoru se slabě ozýval nějaký ostrý zvuk, který dráždil nervy. Vypnul náboj na předním skle a díval se, jak je špinavý déšť znečišťuje. Pak nechal vozidlo pomalu plout dopředu.

„Tam,“ ukázal a podíval se na hodinky. „Je tady na sekundu přesně.“

Muž, kterým se nechali sledovat po celém Port Locku, se právě objevil.

„Štěstí, že to není ta golemka,“ poznamenal Corlackis.

„To je vypočítané,“ odvětil Stanton. „Golemka musela zůstat s Pelterem a panem Jeřábem. Bude tady nejvyšší a jediná, kdo by si to mohl rozdat s panem Jeřábem, kdyby se situace zvrtla. Jako že se zvrtne.“

Muž se na parkovišti zastavil a zvedl ruku. Nepochybně očekával, že bude vpuštěn do příjemného suchého auta a bude mít od sledování na chvíli pokoj. Stanton popojel s autem tak, aby se k němu dostalo stranou spolucestujícího. Corlackis se dotkl ovládání dveří a okénko zajelo šikmo dolů. Vytáhl z kapsy saka tlustou pistolku, která měla hlaveň širší než delší.

„Na zadní sedadlo,“ řekl Stanton. „Místo, které zůstalo v kufru, budeme potřebovat.“

„Jak myslíš, Johne,“ řekl Corlackis.

Dojeli vedle muže a on se sklonil, aby nahlédl do okénka, s přátelským úsměvem na tváři. Stanton byl přesvědčen, že se chystá říct něco o počasí. Úsměv ho však přešel, když ho Corlackis střelil do obličeje.

„Do prdele, chtěli jsme ho živého," řekl Stanton.

„Přiznej mi alespoň trochu inteligence, Johne. Krátce působící nervový jed ve formě broků. Nebude na něho hezký pohled, ale bude živý," odpověděl Corlackis.

„Fajn… fajn," řekl Stanton. Podíval se na hodinky a pak, když AGV dosedlo, vytáhl z kapsy malý komunikátor. „Svente, jak to vypadá?" zeptal se.

„Míří do kavárny. Sbalíme ho tam."

„Nedělej si starosti, jestli budeme mít malé zdržení. Mennecken se pustil pěšky za tou kočkodaptkou," řekl Stanton.

„To je v pohodě," odpověděl Svent. „Stejně jsem si chtěl dát kafe. Tak za chvíli."

Stanton udělal malou úpravu a promluvil znovu. „Máme všechny čtyři a držíme je," řekl.

Pelterova odpověď byla chladná a pravdivá. „To byla ta snadná část. Teď si musíme poradit s tou mašinou ze ZBC," řekl.

„Kde jsi teď?"

„Na skládce za kosmodromem."

„Ta golemka je pořád s tebou?"

„Pokud je nám známo. Je hodně dobrá. Možná má chameleonware."

„Nepotřebuješ pomoc?"

„Mám pana Jeřába."

Stanton komunikátor vypnul. To bylo všechno, co od něho Pelter chtěl slyšet. Otevřel dveře a obešel vůz ke Corlackisovi, který prohledával muže, jehož ochromil. Odebral mu dlaňovku a hodil ji k té v prostoru pro nohy spolucestujícího. Potom vytáhl malý plochý komunikátor a pozorně si ho prohlédl.

„Zahoď to," řekl Stanton. „Může tam být sledovací štěnice." Rozhlédl se. Na dohled stále nebyl nikdo, ale tyhle věci bylo nejlepší vyřídit rychle. Otevřel zadní dveře, které už nešly pořádně zavřít,

poté co Mennecken ustřelil zámek, pak popadl muže za ramena a odtáhl ho k nim. Chytil ho za límec a za opasek a hodil ho na zadní sedadlo. Corlackis jednoduše přihlížel. Věděl, že Stanton se svou posílenou muskulaturou na tento úkol bez potíží stačí.

„A teď pojďme najít toho tvého bráchu," řekl Stanton.

Nasedli zpátky do AGV a Stanton se s ním vrátil na původní místo.

„Jak dlouho bude mimo?" zeptal se a trhnutím palce ukázal dozadu.

„Půl hodiny až hodinu," odpověděl Corlackis.

Stanton se na něho pozorně podíval. „Tak dobře. Ty zůstaň tady a hlídej ho. Já se půjdu podívat, co dělá tvůj bratr."

Corlackis mu pohled vrátil. „Mohl bych to udělat já," řekl.

„Mohl, ale neuděláš. Zůstaneš tady."

„Jak myslíš."

Stanton otevřel dveře a vystoupil. Když zamířil k uličce, všiml si, že suchozemský rejnok je teď u kraje zaplavené stružky a vytlačuje ze sebe dlouhého, slizkého bílého červa. O kus dál se ve stružce svíjelo v proudu víc těchto červů. Podle toho, co si o těchto tvorech pamatoval, to znamenalo, že se jedná o samce. Červi byly ve skutečnosti váčky spermatu schopné samostatného pohybu, které se snažily najít tůň s nakladenými vajíčky, v níž by praskly. Rány, které Mennecken tvorovi zasadil, byly zbytečné. Až s tím skončí, stejně zemře. Stanton ho při tom nechal a vypravil se hledat další smrt.

Když vstoupil do temné uličky, zesílil si zrak. Vytáhl komunikátor a zadal, aby mu našel signál Menneckenova. Malá šipka za průhledným dotekovým ovladačem ukázala, že Mennecken je vpředu a napravo od něho. Podle čísel dole byl osmdesát pět metrů daleko a vzdaloval se. Stanton přešel do poklusu. Dával si ale dobrý pozor, kam šlape. Tu a tam byli další rejnoci a zem byla v místech, kudy se pohybovali, kluzká. Bylo to jako zlý sen. Voda mu stékala vzadu po šíji a vpíjela se mu do oblečení, přestože měl protidešťový film. Hlavou mu blesklo, že Mennecken je sice schopný zabiják, ale jeho radost ze zabíjení se pravděpodobně stává handicapem. Uvědomil si,

že ho měl odmítnout, když se mu sám nabídl do akce. On sám nebo Corlackis by jednoduše nasedli vzadu do auta a dvě hlídky ze ZBC by zastřelili.

Noční ticho protrhl výkřik a Stanton zrychlil. Pohled na komunikátor mu prozradil, že Mennecken už se nevzdaluje. Zanedlouho dorazil k odbočce lemované stěnami ze stmelených desek plastbetonu. Zhoupnutí šipky mu ukázalo, že Mennecken šel tudy. Ozval se další výkřik a Stanton uviděl žoldnéře, jak zápasí s kočkodaptkou. Jelikož nebyli daleko od auta, Mennecken si s ní nejspíš hrál na stopování. Stanton předpokládal, že se schovávala za starým hydrovozem, který tady rezivěl. Když přišel blíž, Mennecken právě ženu udeřil hřbetem ruky a srazil ji na špinavou zem.

„Chceš si hrát, kočičko?“ zeptal se.

Stanton postoupil blíž, vytáhl pulzní pistoli a nechal ji spuštěnou u boku. Mennecken ženu přišpendlil k zemi a začal na ní rozřezávat oblečení. Zavřískla, když začal zajíždět hrotem nože do kůže mezi jejími ňadry. Stanton namířil a pak zaváhal. Nakonec se zatvrdil a stiskl spoušť. Žena sebou pod Menneckenem škubla, jak se většina obsahu její hlavy rozstříkla po plastbetonu. Mennecken vyskočil a otočil se, ve tváři vzteklý škleb, dýku připravenou. Stanton znovu zamířil. Počítal s tím, že Pelterův tým právě přijde o jednoho člena.

„Menneckene!“ zařval zpoza Stantonových zad Corlackis.

Mennecken, který si Stantona měřil s neskrývanou nenávistí, ztuhl a pak se uklidnil. Otočil se, otřel si dýku do oblečení kočkodaptky a zasunul ji zpátky do pouzdra. Po celou tu dobu stál ke Stantonovi a Corlackisovi zády. Když se nakonec otočil, tvářil se, jako by se nic nestalo.

Stanton se podíval úkosem na Corlackise. „Jestli se nepletu, řekl jsem ti, abys zůstal v autě,“ řekl. Corlackis zvedl svůj komunikátor.

„Viděl jsem, že není daleko. Říkal jsem si, že bych mohl pomoct.“

Stanton přikývl a zastrčil pulzní pistoli do pouzdra. „Menneckene, odnes ji do auta,“ zabručel a otočil se na druhou stranu. Corlackis se cestou k ágévéčku zařadil za něho.

„Stává se z něho přítěž,“ poznamenal Stanton.

„Není tak špatný,“ namítl Corlackis.

Stanton se musel zamyslet nad tím, jak přesně tento žoldnéř definuje pojem ‚špatný‘. Když došli k AGV, počkal v lijáku venku. Mohl Menneckenovi pomoci odnést mrtvolu zpátky, ale necítil v tomto směru žádnou náchylnost. Byla to ostatně Menneckenova chyba, že se dostala tak daleko od vozu. Právě se chystal promluvit do komunikátoru, když si všiml trojice opilců, která vrávorala po ulici směrem k nim.

„Divoká párty,“ poznamenal Corlackis.

Z dálky to vypadalo, že všichni tři jsou opilí. Bližší pohled prozradil, že ten uprostřed nemá nohy na zemi a veškerý pohyb je dílem těch dvou po stranách, jimiž byli Svent a Dusache. Stanton sáhl do vozu a otevřel kufr.

„Myslel jsem, že chcete počkat,“ řekl, když oba žoldnéři přišli blíž.

Svent kývnutím ukázal na jejich břemeno. Muž měl u jedné nosní dírky stopu tmavé krve a hlava se mu na krku pohybovala víc, než bylo přirozené.

„Tadyhle Sonny začal být nervózní, když jsme se objevili vevnitř. Přišel jsem k němu a přátelsky jsem ho objal. Bylo tam jenom pár lidí a mě přestalo bavit, že s ním není žádná řeč.“

Stanton pokynul ke kufru vozu a rozhlédl se. Kromě několika hýřilů, kteří zašli do metrotelu, kolem nikdo nebyl. Byla to dokonalá noc pro vraždu. Sventova oběť putovala rovněž do kufru, krátce nato následovaná kočkodaptkou, kterou Mennecken přitáhl z uličky.

„Fuj! Ty ale smrdíš, Menneckene,“ řekl Svent, když se všichni namačkali do auta. Ukázal na agenta ZBC, který seděl v bezvědomí na zadním sedadle. „Kdo je to?“

„Pelter si chce popovídat,“ odpověděl Corlackis. Vyvolalo to mohutný výbuch smíchu, ale Stanton necítil sebemenší touhu přidat se k němu. Otočil ve vzduchu AGV a zamířil ke smetišti.

Pelter si zastrčil komunikátor do kapsy a zastavil se. Mrtvě zíral do noci zatažené oponami deště. Jak golemka zareaguje? Nepochyboval, že ten rozhovor zaslechla. Stočil pohled na déšť crčící z akátů, pak na

nedaleký vrak AGV a zrezivělou nákladní sekci malé transportní lodi, trčící kousek zpátky v houštině vegetace. Určitě pochopila, co se stalo, a teď možná uvažovala, jak by mohla své společníky zachránit. Neměla se dozvědět, že jejich krátký rozhovor byl nacvičený. Pelter zvedl ruku, dotkl se šupinaté superky na boku hlavy a prostřednictvím řídicího modulu z ní dal pokyny panu Jeřábovi. S touto superkou to bylo tak jasné a přesné, že málem viděl svět v jiném světle. Jeřáb mu podal kufřík a on si ho vzal. Pak Jeřáb ustoupil stranou. Pelter se podíval androidovým nočním viděním. Jak čekal, golemka krátce nato vyšla z úkrytu a zamířila k nim.

„Co máte v úmyslu, Peltere?“ zeptala se.

Ta podoba s velice krásnou ženou je úžasná, pomyslel si Pelter. Byla to skoro až škoda.

„Mám v úmyslu zabít jednoho člověka,“ odpověděl.

Golemka se zastavila a naklonila hlavu na stranu. Vypadala zmateně. Peltera rozčilovalo, že i za těchto okolností si neodpustí imitaci lidských reakcí a jazyka těla.

„Nerozumím,“ přiznala zdráhavě. „Máte mé tři společníky.“

„Ano, mám.“

„Co chcete udělat s nimi?“

„Měla byste si spíš dělat starosti o to, co chci udělat s vámi.“

„Opravdu?“ Naklonila hlavu na stranu a pohrdavě se podívala na pana Jeřába.

„Opravdu. Vylákal jsem vás sem, aby si moji muži mohli bez překážek poradit s vašimi společníky. A vylákal jsem vás sem taky proto, že tady pan Jeřáb nebude mít problém s tím, aby vás odrovnal, ale neobejde se to bez hluku.“

Znovu ten pohrdavý pohled. „Já jsem Golem dvacet. Ten tvor je plecháč. Je to cosi, co někdo vyrobil mimo Řád ze zbytků od Cybercorpu a prodal za přemrštěnou cenu takovým, jako jste vy.“

Pelter se škodolibě usmál. „Nemohla byste se víc mýlit. Pan Jeřáb byl Golem 25, který pracoval pro ZBC. Jeho morální regulátory byly rozvráceny stahováním kompletního smyslového příjmu z mozku psychopata a potom byl přeprogramován pro naše účely. Kovová kůže, kterou vidíte, je vytvrzený keramal propletený supravodiči na

obvyklé keramalové kostře. Energii bere ze čtyř různých mikroreaktorů a všechny jeho kloubové motory jsou o poznání lepší než standardní produkce Cybercorpu.“

„Tomu mám věřit?“ zeptala se golemka.

„Dovolte, abych vás přesvědčil.“

Pelter se otočil k panu Jeřábovi, aby mu vydal rozkazy. Neudělal to proto, že bylo nutné, aby vydával hlasové příkazy, ale proto, že chtěl, aby to golemka slyšela.

„Pane Jeřábe, roztrhejte tento arogantní stroj na kousky a tyto kousky rozházejte mezi ostatní šrot tady kolem.“

Jeřáb vyškubl ze země obrovskou hroudu, jak přešel z klidu do děsivé rychlosti. Golemka se stačila pouze otočit, než do ní narazil. Byl to zvuk, jako by na auto spadla železná deska. Zarazil jí nohy hluboko do země. Bušila do Jeřába tak rychle, že jednotlivé rány nebylo vidět: každý úder byl jako výstřel z pistole a žádný na něho neměl pozorovatelné účinky. Sklonil se, provlékl jí pravou paži pod její pravici, levou paži kolem boků, ohnul se a zkroutil ji. Oděv se roztrhl a umělá kůže praskla. V rozevírající se tkáni bylo vidět záblesky zkratů a pálících se systémových diod. Golemka začala pronikavě kvílet, protože ani androidi neumírají rádi. Zvuk utichl, když ji Jeřáb konečně roztrhl na dvě poloviny a začal je metodicky roztloukat na kousky.

„Jak jste daleko?“ promluvil Pelter do komunikátoru.

„Za chvíli budeme u tebe,“ odpověděl Stanton. „Všechno je tam v pořádku?“

„Samozřejmě,“ řekl Pelter a ukončil spojení. Podíval se na pana Jeřába. Díky obrovské jasnosti, kterou mu zprostředkovávala jeho nová superka, téměř cítil androidovu touhu.

„Ne, pane Jeřábe,“ řekl, „nemůžete si nechat její hlavu.“

Pan Jeřáb váhavě zahodil svou trofej do křoví, potom se na Pelterův povel otočil k blížícímu se AGV. Pelter znovu zapnul komunikátor.

„To jsi ty, Johne?“

„Ano. Kde je ta androidka?“

„Nejpřesnější by asi bylo říct, že všude tady kolem," odpověděl Pelter.

AGV se zastavilo a pětice mužů vystoupila. Stanton se zadíval na několik kousků poházených kolem místa, kde stál pan Jeřáb, a pak se otočil k Pelterovi.

„Co teď?"

„Máš je všechny, jak jsem chtěl?" zeptal se Pelter.

„Více či méně," odvětil Stanton.

„A to znamená co?"

„Máme je všechny a máme jednoho živého."

Pelter se na něho dlouho díval. Pak se prudce otočil ke Sventovi a Dusachemu. Ukázal. „Do té staré nákladní lodi. Svlékněte ho a svažte."

Dvojice vytáhla muže, který byl stále omámený, z vozidla a začala ho vléct k vraku nákladní lodi.

„Menneckene," pokračoval Pelter. „Zahrabej těla a ukliď auto. Nechci, aby se cokoli našlo, dokud jsme tady. Johne, Corlackisi – se mnou."

Mennecken nasedl na místo řidiče a odletěl s ágévéčkem. Ostatní přešli do nákladní lodi. Jeřáb sebou po chvíli škubl, jako by se právě probudil, a vydal se za nimi. Do lodi se dostali rezivějící trhlinou v tenké stěně. Byla to v podstatě malá místnost se stěnami ze slitiny a hliněnou podlahou, hustě porostlou černou vegetací, kterou bylo vidět ve městě. Než tam došli, dvojice zatím muže svlékla a svazovala mu zápěstí a kotníky. Zápěstí pak připoutali k železné tyči na stěně. Dusache rozsvítil chemickou pochodeň o nízké svítivosti a vrazil ji do zkorodované štěrbiny.

„A teď zjistíme, co ví," prohlásil Pelter.

Stanton se podíval na předmět, který Pelter vytáhl z kapsy. Bylo to něco, co separatista získal od toho divného patrona Grendela. Stanton věděl, co bude následovat, a přemýšlel, jestli je to bezpodmínečně nutné.

„Poznal jsem vás… z Cheyne III," dostal ze sebe muž, jak se snažil nadechnout.

„No a?" řekl Pelter.

Stantona napadlo, že separatista trochu riskuje, když konec induktoru cucá, jako by to bylo pero. U těchto věcí člověk nikdy nepoznal, jestli jsou zapnuté, nebo vypnuté, dokud se jimi někoho nedotkl. Pak to ten někdo věděl jistě. Mennecken by byl chtěl agenta ZBC pořezat nožem, ale skutečností bylo, že induktor bolel víc a mučená osoba zůstala naživu déle, protože nedocházelo ke ztrátě krve.

„Tak je to: uviděl jsem vás a řekl jsem to Jill. Měli jsme vás sledovat, aby mohla zavolat pro instrukce a pro posily."

„Myslíš, že tomu uvěřím?"

„Je to pravda, proč ne? No tak, nedělejte to! Já vám říkám pravdu!"

Další mužův výkřik trval dlouho. Pelter mu přejel tupým koncem induktoru po vnitřní straně stehna a dotkl se jím jeho genitálií. Když dal induktor pryč, muž byl stočený do klubíčka a vzlykal. Stanton vytáhl z pláště pulzní pistoli a namířil ji na mužovu hlavu. Pelter zbraň odstrčil stranou.

„Ještě jsem neskončil," řekl.

Stanton se otočil a vyhlédl škvírou v rezivějícím trupu nákladní lodi ke světlu slunce, které právě vyšlo. Byli tady už tři hodiny. Podíval se na Sventa a Dusacheho. Dusache údajně neměl tyhle věci rád, přesto vypadal stejně dychtivý jako Svent a Pelter. Corlackis před časem navrhl, že by někdo měl držet hlídku, a sám odešel, aby se toho ujal. Stanton se pohledem vrátil k Pelterovi.

„Dostal jsi z něho všechno, co jsi mohl. Už nemá co říct."

„To nebudu vědět dřív, dokud ho neumučím, Johne," odpověděl Pelter.

Stanton si všiml, že muž to slyšel, a zahlédl v jeho tváři zděšený výraz.

„Když v tom budeš pokračovat, dosáhneš jedině toho, že si začne vymýšlet," řekl.

Pelter se na Stantona jen dlouho díval. „Tak fajn," řekl nakonec. „Zabiju ho." Jakmile to řekl, zvedl nervový induktor a zapnul ho. S mrtvolným úsměvem se shýbl a přitiskl induktor muži na břicho.

Když Stanton vyšel ven, aby se přidal ke Corlackisovi, muž ještě křičel.

„Nedává mu čas, aby odpovídal.“ řekl Corlackis.

„On nechce odpovědi. Jenom ho zabíjí nervovým induktorem.“

„To je ale hnus,“ řekl Corlackis.

Stanton odešel. Vzpomněl si, jak Corlackis řekl o svém zabijáckém bratrovi, že ‚není tak špatný‘, představil si, co teď dělá Pelter, a napadlo ho, jestli ten hnus nějak neproniká i do něho.

15

Nanomechanismy: *Velice malé mechanismy zkonstruované molekulu od molekuly ke specifickému účelu. Obvykle mají samokopírovací schopnost a nepodléhají žádné formě mutace. Zpravidla mohou fungovat pouze ve specifickém prostředí. Nejsou prostředkem k vyřešení všeho, jak se lidé kdysi domnívali, protože k navržení třeba jen toho nejjednoduššího je třeba obrovského množství výpočetní kapacity. Tak se nám to alespoň říká. Člověka to až vede k úvahám, zda se nejedná o vědu, která je pro své nekonečné možnosti velice přísně regulována. O zázracích jako nanomycelium a nanotovárny se diskutuje již dlouho. Je nejisté, zda existuji, a zda vůbec někdy existovat budou.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Raketoplán sebou škubl, jak vlétl do turbulence, a na předním oknu zasyčelo krupobití černých krystalků. Cormac si nepřipouštěl zas tak velké starosti, ale bylo nepříjemné sedět v polokouli z makroskla na přídi gondoly. Raketoplánu chyběla centrální část a toto umístění působilo dojmem, že stroj je ovládán nepřímo, spíš jako by byl veden. Navíc měl Cormac pod nohama strašnou spoustu volného prostoru.

„Máme tady nahoře větry o rychlosti sto padesát kilometrů," poznamenala Jane.

„Alespoň by neměl být problém s rozptylem," řekl Cormac a vykoukl na blyštivé přední konce zásobníků rozmístěných na křídle. Každý byl pouze aerodynamickým krytem a zahřívací jednotkou pro rozprašovací hlavice uvnitř.

„Mohl by být. Musíme protilátku rozprášit tak, aby ji to rozneslo v souladu s charakterem počasí, jaký byl po výbuchu, a přitom nemáme jistotu, jak se počasí od té doby chovalo.“

„*Arogance* odhadla rozptyl na devadesáti procentech Samarkandu.“

„Ano, spoustu materiálu to vyneslo do horních vrstev atmosféry a potom, při počátečním ochlazení planety, bylo počasí mnohem horší, než je teď. Větry dosahovaly rychlosti až čtyř set kilometrů za hodinu. Je pravděpodobné, že nějaké mycelium oblétlo celou planetu.“

„Jistě… ale protilátka se k němu dostane, ne?“

Jane přikývla. „Časem. A tato oblast bude důkladně dekontaminovaná.“

„Bude to stačit?“

„Když se zavedou bezpečnostní opatření a vypustíme keramal. Stejně už jej většinou nahradilo makrosklo.“

Cormac se znovu podíval mezi nohy a pomyslel na to, co tam dole je. Na chvíli se ho zmocnil vztek, ale potlačil jej. Bez ohledu na to, co bylo řečeno na adresu jeho lidskosti, emoce skutečně byly na překážku výkonnosti.

„Blížíme se k prvnímu rozprašovacímu bodu,“ řekla Jane.

Stiskla na panelu sled kláves. Na obrazovce, která ukazovala pohled ze zádi raketoplánu, Cormac uviděl, jak jeden ze zásobníků začíná kreslit kondenzační stopu, když se teplá protilátka setkala s ledovým vzduchem. Další obrazovka ji zabírala o něco dál, jak ji divoké větry trhaly na kusy a rozfoukávaly. Jane pustila řídicí páku a opřela se.

„Automatika s námi obletí kruh o šířce padesát kilometrů.“

Cormac pohlédl na ukazatel rychlosti vzduchu. Devět set padesát kilometrů za hodinu. Takže deset minut. „Jestli tomu dobře rozumím, rozptylovou bombu si necháváš na konec.“

„Ano, čtyři zásobníky rozprášíme tady nahoře, potom se spustíme dolů a shodíme ji. Je to vlastně rozhodnutí, které není ničím podložené. Nezáleží na tom, v jakém pořadí to uděláme,“ řekla Jane.

Cormac vstal z křesla a odešel do křídla raketoplánu, aby se podíval po něčem k jídlu nebo pití. Mohl zůstat na *Aroganci*, neboť jeho přítomnost zde nebyla nutná, ale už ho nebavilo čekat, až se něco stane nebo až lodní průzkumné přístroje něco objeví. Chaline a její technici byli dost vytíženi přípravou runsiblu na přepravu dolů a on tak neměl mnoho příležitostí si s ní promluvit – a vlastně po tom ani zvlášť netoužil, aby byl upřímný. Právě takovou komplikaci momentálně nepotřeboval – anebo si lhal do kapsy? Mika byla čím dál víc zabraná do zkoumání drakomanů a on už přiměl čtyři Sparkindy a několik členů posádky, aby jí byli k ruce. Zbytek posádky se zabýval výměnou součástek a konstrukcí poškozených nanomyceliem. *Arogance* se samozřejmě zapojovala prakticky do všech těchto aktivit a současně snímkovala planetu. Cormac si připadal jako páté kolo u vozu, a tak se chopil první příležitosti, která se naskytla, aby se dostal z lodi. Potřeboval akci, ne introspekci.

Pod jednou lavicí, které lemovaly přední okraj křídla, Cormac našel přídělový box. Vytáhl z něho alobalový balíček, který popiska identifikovala jako ‚sendviče s vaječnou majonézou'. Podíval se na víko boxu, označeného logem jako majetek ZBC. Že by to bylo Sparkindovo tajemství? Roztáhl tvář do úsměvu a vytáhl z boxu ještě samoohřevnou kávu, potom vrátil víko na místo. Zatáhl za očko na kávě, a než se ohřála, zadíval se na kulové nádrže rozmístěné po křídle a síť trubic vedoucích do podlahy. Byly plné protilátky. Vybavil si obrázek, který mu Mika předvedla na obrazovce svého nanoskopu. K čertu, ta věc měla klepeta a ústa. Zeptal se, proč je povrch tak boulovitý. Než se vrátil k Jane, znovu se zamyslel nad Mičinou odpovědí. „To jsou atomy," řekla mu.

„Jak dlouho by nám to mělo trvat?" zeptal se Cormac Jane, když spolkl sousto vaječné majonézy a spláchl je vařící kávou.

„Pět hodin." Jane se otočila a pozorně se na něho podívala. „Už snášíte líp, že nejste připojený k síti?"

„O hodně líp. Připadá mi to, jako bych žil v zastoupení: veškerý můj styk s vnějším světem se ocitl na vedlejší koleji. Blegg měl pravdu s tou dvacetiletou hranicí. Měli mě od sítě odpojit už před deseti lety."

„Překvapuje mě, že to neudělali. Vaše užitečnost pro Zemskou centrálu u nich zřejmě zvítězila nad starostí o vaše duševní zdraví.“

„Netrvalo mi tak dlouho dostat se z toho.“

„Na *Aroganci* je padesát osm lidí.“

Překvapeně se na ni podíval. Pokračovala.

„Čtyři z nich jsou Sparkindové; dvaadvacet jsou členové posádky; zbytek jsou technici. Není překvapivé, že jste to nevěděl. Byl jste připojený k síti, a tak teď zjistíte, že je spousta otázek, u kterých jste zapomněl, jak se zeptat. Kdybyste udržoval normální společenské styky, už by se to projevilo.“

„Takže podle tebe ještě nejsem v pořádku.“ Zjistil, že mu dělá potíže udržovat na tváři blazeovaný úsměv.

„Nezdá se, že by se vaše výkonnost příliš zvedla…“

V duchu se vrátil ke svému rozhovoru s Bleggem a pochopil, co chce Jane říct: to, co bylo narušeno, byla jeho lidskost. Cítil, že se mýlí – anebo ne? Projevem tohoto narušení mohlo být, že se vyhýbal Chaline. Také to mohlo být čistě lidské přání vyhnout se vytvoření citové vazby. Bylo to sporné.

„Měl bych trávit víc času v rekreační zóně? Teď, když má každý plno práce, by to byl promrhaný čas.“

„Ty sám se musíš rozhodnout, co uděláš. Já jenom pozoruji.“

Panenka ochránkyně. Usmál se pro sebe. To přece bylo docela lidské.

Zatímco se raketoplán přemisťoval do další ze čtyř rozprašovacích oblastí, rozhovor se posunul k Drakovi a jeho motivům. Zdálo se, že Jane si uložila všechny dialogy s Drakem do paměti. Cormac mluvil a přemýšlel, jak to tenkrát na Aster Coloře bylo. Byl připojený k síti jenom pět let, i když agentem byl mnohem déle. V čem byl teď jiný? Bylo možné, že si Jane plete jeho přirozenou rezervovanost s druhotnými důsledky příliš dlouhého připojení? Znovu se pro sebe usmál. Nejdřív pohrdání vůči androidovi, teď pochybnosti o jeho schopnostech. Každou sekundu byl lidštější. Brzy se k ní bude chovat jako ke komukoli jinému, což bylo přesně to, o co jí šlo.

Když se kondenzační stopa ze zásobníků vytratila, Jane pohnula pákou řízení a přitlačila ji dolů. Raketoplán se ve spirále snesl do nižších vrstev atmosféry. Klesali silnou hradbou žlutého mraku, kde jim na přední okno syčivě narážely ledové krystalky o velikosti nehtů. Dostali se z toho ven a snesli se nízko nad pustou krajinu, která by se dala popsat jako tundra, kdyby měla aspoň trochu vegetace. Jediný vhodný popis, který Cormaka napadl, byl ‚arktická poušť'. Terén tady připomínal přílivové písčiny a ledové skulptury, vystrčené jako zmrzlé vlny nad úzké rokle. Na obrazovce, která ukazovala pohled ze zádi, Cormac viděl, že jejich průlet vytváří mrak prachových krystalků CO_2 jako po výbuchu. Před sebou měli obrovskou horu tvarovanou jako gigantická pískovcová kupa obklopená svahy z navršeného sněhu. Když přiletěli blíž, Jane zpomalila raketoplán na méně než rychlost zvuku, aby mohli obletět ledová úbočí hory.

„Původně to byla M65, ale během dvaceti let zahynulo při pokusu o její zdolání sedm lidí. Teď se jí říká Mount Prometheus. Prométhea přikoval Zeus k hoře, kam mu každý den přilétal orel klovat játra, která mu každou noc znovu dorůstala."

„Je úžasná. Podařilo se někomu vystoupit na vrchol?"

„Jedna žena, která se jmenovala Enoida Deaconová, na ni kdysi vylezla a neměla nic než termooděv a kyslík. Nikdo jiný to nedokázal. Usadila se v runsiblovém městě."

Takže je teď mrtvá, napadlo ho.

Přehnali se kolem hory a pokračovali přes zamrzlé Nové moře pod špinavě bílou, naprosto bezmračnou oblohou. Jakmile jim pobřeží zmizelo z dohledu, bylo to, jako by letěli mezi dvěma zakřivenými, ale jinak monotónními bavlněnými prostěradly. Jane zvýšila rychlost raketoplánu nad zvukovou bariéru. Krátce nato ušpinily obzor zkroucené tvary mraků, černých jak saze. O několik minut později se přehnali nad nejodlehlejším pobřežím: řadou útesů, jež vypadaly jako okraj škraloupu, který je teprve třeba odstranit z té čistoty dole, opět arktické pouště, v níž však bylo tu a tam vidět nápadně rovné oblasti zamrzlých vodních ploch. Cormac v dálce zahlédl odpadní tepelnou výpust. Možná to byla ta, uvnitř které byli,

ale na pobřeží jich bylo mnoho, takže se to dalo těžko poznat. Brzy nato se ocitli nad prvními roztroušenými budovami, většinou nepoškozenými. Vepředu byl tmavý kruh místa výbuchu.

„Připoutejte se," řekla Jane.

Cormac přes sebe přetáhl popruh a zapnul jej. V ničem jiném než v raketoplánech pro přepravu cestujících takové pohodlí jako vnitřní gravitace nebývalo. Tento stroj byl vojenský, takže neměl ani tlumící pole. ZBC nevěřila na to, že zaměstnanci se mají rozmazlovat. Jane škubla pákou řízení dozadu a raketoplán se otočil přímo vzhůru k obloze. Cormaka to přitlačilo do sedadla, ale tlak zanedlouho povolil, když Jane raketoplán vyrovnala a zpomalila. Brzy nato se zastavili nad místem výbuchu. Antigravitace pracovala naplno.

Stiskla několik kláves na řídicím panelu. „Bomba je pryč," řekla.

Sledoval obrazovku, která ukazovala pohled pod ně. Viděl stříbrnou kouli, jak odpadla a rychle se ztratila v dálce. O několik sekund později se zablesklo a na obrazovce se na chvíli objevila černá skvrna, potom kruh osmi záblesků kolem ní, jak hlavice roznesly protilátku po lokalitě. Po chvíli se vyvalil k nebi oblak mrazivého prachu a zahalil zem. Bylo tělo neohrožené Enoidy Deaconové zničeno teď, nebo předtím? Pochyboval, že by to pro ni bylo důležité.

Jane postavila raketoplán na ocas a vyrazili k obloze.

Když raketoplán proplul propustným štítem do *Arogance*, Cormac si všiml, že velká část paluby raketoplánového hangáru byla vyměněna. Několik členů posádky na něčem pracovalo za stěnou na druhém konci, u padací šachty, ale jinak to vypadalo, že většina škod je opravena.

Vlastní raketoplán byl ošetřen, ještě než vystoupili, a přinejmenším deset techniků a početní roboti čekali, až strojem pohnou, aby se dostali k palubě pod ním.

„Dovolená skončila," prohodil k Jane.

„Vám to připadalo jako odpočinek?" zeptala se ho.

„Ano. Něco mi říká, že v budoucnu se budu na náš malý výlet ohlížet s pocitem, který bude mít blízko k nostalgii."

Rozepnul si popruh a vstal. Se širokým úsměvem na tváři tam golemku nechal; bylo příjemné, že ji nenapadla žádná povýšená odpověď. Jak jí řekl, dovolená skončila. Třeba tady za tu dobu objevili něco nového. Jako mírný ústupek postřehům Jane zamířil místo do misantropické samoty své kabiny do klubovny. Odtamtud si mohl promluvit s *Arogancí*. Při vstupu do chodby, která vedla ke klubovně, uviděl Chaline, už zase ve zmačkané a upocené kombinéze, jak jde v opačném směru s nějakým jiným technikem. Na konci chodby se políbili, než šli dál. Cormac pocítil na okamžik zklamání, ale pak se sám pro sebe ušklíbl. Třeba jí zkrátka v její kabině dobře nefungovala sprcha. Vešel do jídelny.

Kromě tří techniků byla místnost prázdná. Jedli, kontrolovali si výpočty na svých minikompech a ještě se stačili dohadovat o mechanice pětidimenzionální singularity. Cormac slyšel, jak se jeden z nich zmínil o n-prostoru a druhý řekl něco o časových vektorech Skaidonova srpku. Cormac jim kývl na pozdrav a zamířil k jídelnímu automatu. Nebyla to debata, k níž by mohl něčím přispět. Kulatá obrazovka automatu s lupnutím ožila, když zaťukal na miniklávesnici, kterou někdo nechal vytaženou na úzké stopce ze zdi.

„Můžu mít cheyneské bílé placky?“ zeptal se.

Na obrazovce se objevila slova ‚K dispozici‘ a v dolním pravém roku začal blikat symbol ‚Čekám‘.

„Fajn,“ řekl. „Dám si cheyneské bílé placky, čerstvý chléb s máslem a k tomu vhodné bílé víno.“

Nápis se změnil na ‚Připravuji‘ a trvalo jen několik minut, než jeho jídlo vypadlo z otvoru dole na hermeticky obaleném tácku. Zažil už horší lodě. Sedl si ke stolu co nejdál od techniků – jejich diskuse se dostala do fáze, kdy na sebe přes stůl mávali plastovými noži – a zapnul stolní obrazovku.

„Něco nového, *Arogance?*“ zeptal se, zatímco rozbaloval tácek. Prohlédl si skleněnou láhev s vínem, kterou z něho vysvobodil. Vyrobeno z hroznů vyrostlých v nulové gravitaci; spokojeně našpulil rty a vyprostil i skleničku.

Chvíli trvalo, než dostal od *Arogance* odpověď. Obrazovka se rozsvítila a objevil se na ní pohled z něčeho, co se pomalu pohybovalo šachtou s hladkými stěnami.

Arogance řekla: „Hloubkový průzkum odhalil pod povrchem Samarkandu černou skvrnu. Tato šachta vede k ní. Je dva kilometry pod zemí. Zavedla jsem sondu.“

Černá skvrna?

Pak si vzpomněl: černá skvrna byla něco, od čeho se různá záření při průzkumu odrážela bez obvyklé spektroskopické informace; nebo něco, od čeho se vůbec nevrátila, jako černá díra.

„Máš odraz?“

„Absolutní odraz. Je tam čočkový objekt ze zatím neidentifikovaného materiálu. Je pět metrů široký a dva silný.“

„Jaký materiál dává takový odraz?“

„Je sto padesát šest známých –“

„Fajn, nemusíš je vypočítávat.“ Dál hleděl na obrazovku. Pak ho napadlo něco jiného. „Počkej, nestane se tam dole té sondě nic? Co mycelium?“

„Veškerý keramal v konstrukci této sondy byl nahrazen makrosklem.“

Cormac si vzpomněl, co řekla Jane, odfrkl si a začal se znovu věnovat jídlu. Obraz byl nezajímavý a on mu věnoval pouze zběžnou pozornost. Dojedl a nalil si poslední zbytek vína. Když si je vychutnával, *Arogance* znovu promluvila.

„Další informace ukazují na to, že šachta je příliš úzká na to, aby se ten objekt dostal dolů ve své současné podobě.“

„Jak víme, že to udělal?“ zeptal se Cormac.

„Nevíme, ale zdá se to pravděpodobné.“

„Pak by tam byl kráter. Známky z doby, kdy dopadl.“

„To nemusí být pravda. Samarkand má nedávnou vulkanickou aktivitu.“

„Co přesně myslíš tím nedávnou?“

„Dvě stě tisíc let,“ odpověděla *Arogance*.

Cormac si tu informaci uložil do paměti. Také si ji porovnal s Drakovým tvrzením o jeho věku. Neměl ani tušení, na co tady sakra zase narazil. Vrátil se k ústřednímu bodu.

„Je možné, že tu šachtu vyhloubili obyvatelé Samarkandu. Třeba se snažili tu věc vykopat," nadhodil.

Záběr ze sondy se změnil, jak zpomalila a otočila se. Teď viděl ojíněné černé sklo. Ale pochyboval, že ty krystalky jsou zmrzlá voda.

„Stěny šachty tvoří kompresní sklo," řekla mu *Arogance*. „To ukazuje, že skála byla roztavena a stlačena. Obvyklými metodami hloubení tunelů je odsekávání skály nebo odpařování. Tady, na studené planetě s přebytkem energie z runsiblu, by se nabízel ten druhý způsob. Neexistují záznamy o použití ani jednoho z nich. Žádné záznamy o podobném výkopu."

„Nebyly by zničeny zároveň s runsiblem?"

„Objev takového předmětu a následné odkrývání by zajímalo všechny řádové UI a mnoho lidských odborníků. Samarkandská UI by si takovou zprávu nenechala pro sebe."

Cormac zůstal sedět a nechal informace prosakovat do mozku. Vypadalo to, jako by v tom měl prsty někdo jiný než lidé. Že by zase drakomani?

„Pátrala jsi kolem ústí šachty po nějaké technice?"

„Ano. Než jsem přešla na hloubkový průzkum, dokončila jsem kompletní průzkum povrchu planety."

„Hm," řekl Cormac. Vzápětí zvedl hlavu, neboť obrazovka zčernala. „*Arogance*, co je s obrazem?"

„Žádný další obraz není. Sondu něco zničilo."

Cormac vystoupil z padací šachty do raketoplánového hangáru a zhluboka se nadechl, aby se trochu uklidnil. Starosti mu nedělalo to, co mohli na planetě najít, ale instruktáž, kterou měl před sebou. Čekali na něho všichni čtyři Sparkindové a jeden Chalinin asistent. Ona sama byla natolik vytížená přípravami na instalaci runsiblu, že nemohla přijít osobně, nebo to alespoň řekla. Cestou k raketoplánu si tyto lidi – podle zákonů Řádu to všechno lidé byli – pozorně prohlížel.

Vedle dvou Golemů 30 vypadali Gant a Thorn malí. Oba měřili přes dva metry a ztělesňovali archetypy lidské tělesné dokonalosti. Takové androidy produkoval jedině Cybercorp. Jestli se dalo věřit jejich reklamní strategii, všichni ostatní androidi vycházeli ze srovnání s nimi bídně. Byla pravda, že se našlo několik dosti otřesných napodobenin – plecháči nebo další, kteří připomínali spíš sbírku protéz než něco, co k sobě patří.

Aiden měl krátké světlé vlasy a modré oči a vypadal jako to, o co možná svým eugenickým programem usiloval Hitler. Měl zřetelně germánské rysy. Cento měl kudrnaté černé vlasy, hnědé oči a opálenou kůži a předobrazem, podle něhož byl vymodelován, klidně mohl být Apollón. Všichni čtyři Sparkindové byli naloženi výstrojí. Zbraně, které nesli, nevážily mnoho, ale ani to nebylo nutné. Pokud by nestačily, dalším krokem by musel být přímý útok lodi. Carn, Chalinin asistent, byl drobný, hubený a pružný, ne nepodobný opici. Stavěl na odiv bradku jako Thorn, ale vlasy měl dlouhé a svázané do ohonu. Za pravým uchem mu bylo vidět krystalický valounek mozkové superprotézy a oči měl každé jiné. Pravé oko, jehož žlutá zřítelnice ladila s barvou krystalické superky, bylo určitě umělé; druhé oko bylo tlumeně hnědé. Levou ruku měl postříbřenou a k pažím a k opasku svého termooděvu měl připevněno široké spektrum přístrojů. Cormac odhadl, že má víc přístrojů uvnitř než venku a na okamžik k němu pocítil spřízněnost. Postoupil vpřed, aby promluvil ke všem.

„Všichni pravděpodobně znáte situaci, ale pro jistotu ji znovu zopakuji. Před dvěma hodinami *Arogance* zaznamenala při hloubkovém průzkumu černou skvrnu. Byl to spíš odraz než absorpce, takže se pravděpodobně jedná o artefakt. Má čočkovitý tvar a rozměry zhruba pět metrů na šířku a dva na výšku. *Arogance* objevila i šachtu, která k němu vede. Byla vytvořena metodami, jaké obvykle nepoužíváme.“ Na chvíli se odmlčel. „Jeví se čím dál pravděpodobnější, že nevznikla lidskou činností. Je možné, že šachtu vytvořil objekt, i když je sám o sobě větší, ale to všechno jsou spekulace. Před hodinou *Arogance* poslala dolů sondu. V kilometrové hloubce byla sonda zničena.“

Cormac přešel stranou a položil ruku na křídlo raketoplánu nad svou hlavou. Před sebou měl naskládané nějaké balíky připravené k naložení. Pokračoval ve svém monologu.

„To, co zničilo sondu, tam dole pořád je. Takže, zdá se vysoce nepravděpodobné, že ten objekt nijak nesouvisí se zničením runsiblu, a já jsem podezíravý, když se objeví něco, co nechce, abychom to viděli.“ Kývl na Carna. „Chci, abyste přesně zjistil, co to je.“ Postupně si prohlédl čtveřici Sparkindů. „A vy svoje úkoly znáte. Nějaké otázky?“

„Ukázal průzkum tam dole ještě něco?“ zeptal se Gant.

Cormac zavrtěl hlavou. „Je to moc hluboko. *Arogance* ten objekt zaznamenala jen proto, že to byla černá skvrna. V takové hloubce se jinak dá vyčíst velice málo.“

Gant pokračoval: „Vypočítal jste lezeckou výstroj. Vzali jsme bubny se dvěma kilometry makrobavlny a motorizovaná slaňovadla. Je ta šachta kolmá? Kdyby nastaly problémy, mohlo by to být obtížné.“

„Ne, šachta klesá pod úhlem asi pětatřiceti stupňů. Ale bude tam led.“

Gant poklepal na krabici, na níž seděl. „Příchytné boty. Když jsme byli naposledy dole, ten podklad se mi nelíbil. A co osvětlení? Rád bych poslal napřed osvětlovací roboty, jestli je to možné.“

„Vyzkoušíme to. Ještě něco?“

Teď promluvil Carn. Jeho hlas byl tichý, ale ostrý. „Uvědomujete si, že když je ten objekt neproniknutelný pro skenování, může být neproniknutelný i zblízka pro přenosné vybavení?“

„Souhlasím, ta možnost tu je…“

„Chci se jen ujistit, že jste si vědom obtíží. Může se stát, že bude třeba artefakt… přemístit do lodi.“

Zpod více než dvou kilometrů horniny?

Carn ho pozoroval a jeho ústa sebou cukala potlačovaným pobavením.

Cormac náhle pochopil. Přikývl.

„To může počkat. Tam dole mohou být jiné důkazy, které nebudeme chtít zničit… jako třeba to, co dostalo sondu. Je to všechno?“ Všichni souhlasně přikývli. „Tak půjdeme.“

Raketoplán se spustil do atmosféry s aerodynamikou dlažebního kamene. Teplotní ukazatele vyletěly po stupnicích nahoru a dotkly se červených zón. Obrazovky ukazovaly blýskavou záři na náběžných hranách křídla. Hluboký hukot antigravitace a turbín raketoplánu prakticky znemožňoval hovor. Cormac byl rád, že je připoutaný tak, jak je, a doufal, že Cento ví, že jeho lidský náklad nevydrží tolik jako on. Spíš než pronikavý sykot ledových krystalků na předním skle a těle raketoplánu bylo slyšet protahované burácení, jak si stroj razil cestu žlutými mračny a zanechával za sebou širokou stopu par. Cento s plavidlem nezacházel s takovou jemností jako Jane. Zkoušel jeho meze, letěl s ním tvrdě, možná odůvodněně, možná jen tak. Cormac si všiml ďábelského nedočkavého úsměvu ve tváři, se kterým do pilotního křesla sedal. Uvažoval, na co myslela UI, která ho naprogramovala. Všiml si, že v záběru zadní kamery se ztratila viditelnost.

Pohled dopředu ukazoval čím dál tmavší oblačnost nad krajinou tvořenou rozlámanými deskami.

„Za chvíli tu bude noc!“ křikl Cento.

Cormac si při jeho poznámce uvědomil, že na Samarkandu se skutečně střídá den a noc, ale vzhledem k jeho těžkopádné rotaci trvá jedno i druhé bezmála solstanový týden. Když konečně přistáli pód mračny, která teď pomalu dostávala barvu bronzu, jediný Carn se vyjádřil k letu.

„Štěstí, že žádné mycelium neuniklo,“ prohlásil, když si odepínal pás.

Cormac si vzal obličejovou masku a souhlasně přikývl. V konstrukci tohoto raketoplánu bylo hodně keramalu. Díval se, jak Cento a Aiden vstali z předních sedadel a přešli dozadu. Cento se tvářil samolibě. Aiden byl samá germánská efektivnost; dokonce i ve stísněném prostoru raketoplánu to vypadalo, jako by pochodoval. Teprve tehdy si Cormac všiml, že oděvy, které mají na sobě, nejsou

termooděvy. Tito golemové tedy považovali vzhled až za druhořadý po misi. Doufal, že je to dobré znamení.

Ještě než všichni vystoupili, Gant předvedl slaňovací zařízení pro makrobavlnu. Zvedl úvazek, k němuž bylo připevněno válcové pouzdro, a širokým kroužkem vytáhl z pouzdra vlákno tak tenké, že se téměř nedalo zahlédnout.

„Cento a já si je vezmeme na záda. Vlákna připevníme ke skále venku. Vy ostatní je budete mít bočně, napojené na naše vlákna. Jejich použití je snadné.“ Ukázal na dotekové ovládání na přední straně úvazku. „Tady můžete regulovat rychlost svého sestupu a výstupu. Ale to pravděpodobně používat nebudeme. Půjdeme dolů s příchytnými botami, takže využijeme třecí režim. Kdyby došlo k nějaké nepředvídané situaci, nepoužívejte plnou rychlost. Tihle drobečkové vás dokážou navinout rychlostí třicet kilometrů za hodinu.“

Když domluvil, pokynul Cormakovi, ale než Cormac stačil cokoli říct, ozval se Carn.

„A co ta makrobavlna? Stačí sebemenší chyba a člověk může přijít o ruku.“

„Ne, tady to nemůžu předvést – je tu špatná teplota – ale tam se bavlna bude při vycházení z bubnu pokrývat rychleschnoucí pěnou. Pěna se při navíjení vlákna sloupne.“

Carn spokojeně přikývl.

Prakticky nebylo co dodat, a tak dal Cormac znamení, aby vyrazili.

Mimo raketoplán byl vzduch průzračný dokonce i v postupující tmě. Vypadalo to skoro jako mrazivé ráno a Cormac zpola čekal, že uvidí, jak se Aidenovi valí od úst pára. Teplota však byla sto padesát Kelvinů, a kdyby si sundal masku, jediné nadechnutí by mu zmrazilo plíce na křehkou skleněnou sochu, která by se při dalším nadechnutí roztříštila.

Hvězda Andellan na obzoru byla jako malá měděná mince na špinavě bílém prostěradle. Místo, kde přistáli, s temným mrakem plujícím nad nimi, vypadalo, skoro jako by leželo pod nějakým převisem, jak byl ten mrak těžký. Cento s nimi dosedl na zamrzlé

jezero pokryté komplexními vodními ledy, které teď fluoreskovaly, jak je teplo z raketoplánu zahřálo na teplotu, kdy se měnily v normální vodní led. Byla to zvláštní scenérie: černá silueta raketoplánu rýsující se na pozadí tohoto svitu. Cormac se otočil a všiml si, že Carn si prohlíží kalné slunce.

„Tady je ráno," řekl mu Cormac. „Na stanici je poledne. Za solstanový týden tady bude noc. Pak bude mnohem chladněji."

Carn přikývl. „Vím o tom. Chaline taky. Začíná být netrpělivá."

Naložili si výstroj a přemístili se od raketoplánu k nejbližšímu břehu jezera. Tady desky napadaly na sebe jako komínky mincí a místy vypadaly jako točitá schodiště. Na jednu z těchto desek se posadili, nazuli si příchytné boty a nasadili slaňovací výstroj. Aby se dostali k ústí šachty, museli vylézt o kousek výš po červenofialové, škraloupem potažené skále. Dosáhli ho za deset minut.

Vstup byl dokonalý ovál vytvořený šikmým úhlem, pod nímž se šachta nořila do plochého terénu. Buď byla tato oblast, kde začínala, rovná už původně, nebo byla speciálně zarovnána. Stěny šachty pokrývala jemná bílá vrstva krystalků oxidu uhličitého mramorovaná zelenou barvou sulfátových příměsí. Gant u okraje šachty přidřepl a otevřel krabici. Stříbrné koule v ní byly uloženy jako vajíčka v nosiči.

„Naprogramoval jsem je předem," řekl a vytáhl jednu z lůžka. Jakmile se mu ocitla v ruce, rozzářila se jako žárovka. Hodil ji do šachty. Jen co opustila jeho ruku, vyrazila jako blesk. „Tady v krabici je jich šedesát. Naprogramoval jsem je tak, že je budeme mít vždycky po pětatřiceti metrech a několik jich zbude do vlastní komory."

„To by mělo stačit," řekl Cormac. „Navrhl bych mezi námi dvacetimetrové rozestupy, až budeme sestupovat. Světla můžeš přivolat dolů."

Gant přikývl. „Šéf jste vy."

Cormac se usmál, ale pak si uvědomil, že Gant mu přes masku nevidí na ústa. Chystal se říct něco víc, když ho hlasité třesknutí za zády přinutilo prudce se otočit a dát prst na rychlospoušť šurikenového pouzdra.

Cento držel oběma rukama dlouhou trubici. Cormac se díval, jak do ní shora nabil patronu a přitlačil víčko. Několik metrů od prvního nastřelil do země další fixační nýt. Cormac uvolnil napětí výdechem. Až do toho okamžiku si neuvědomil, jak je nervózní. Narovnal se a díval se, jak Cento vytáhl z pouzdra na opasku kroužek. Jak zatáhl, ozvalo se tiché zasyčení. Makrobavlna potažená povlakem vypadala jako žlutý provaz, neskutečně silný na to, z jak malého pouzdra vyšel.

Gant se k němu přidal a připevnil své vlákno. Krátce nato začali oba scházet šachtou dolů. Cormac a Carn podle předchozích instrukcí připevnili slaňovací motorky a vydali se za nimi. Naučit se pracovat s třecím režimem bylo zpočátku obtížné, ale Cormac brzy přišel na to, že je třeba naklonit se trochu dopředu a normálně jít.

Zahájili sestup.

16

Drak: *Drak z Aster Colory se rychle stává mýtem, ale my víme, že skutečně existoval. Vlastně víme, že na tě planetě existoval tvor skládající se ze čtyř propojených koulí živé hmoty, z nichž každá měla kilometr v průměru. Víme o panožkách a gigantickém Varanovi. Ti z nás, kteří neviděli jejich snímky, museli prožít převážnou část svého života v jeskyni. Pochybnosti se nyní soustředí na ony ‚Dialogy s Drakem'. Zdá se pravděpodobné, že byly výtvorem muže jménem Darson, kterého nepřítomnost důkazů o Drakově evoluci na Aster Coloře dohánělа téměř k šílenství, a proto se pustil do složitého podvodu. Skoro se mu podařilo všechny přesvědčit, že Drak byl nějaký mezigalaktický biologický konstrukt. Podvod se provalil v závěru použitím postavy Iana Cormaka (Viz ‚Drak v květině', odk. 1126A), o němž víme, že si jej vymysleli fabulátoři.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Čekání nebyla Pelterova silná stránka. Seděl v anatomickém křesle u okna svého pokoje a vyhlížel ven do bouře. Bylo to jako civět do tmavě zelené nádrže s rybami. Připojil se na místní server, aby se o tomto počasí, kterému se zdejší obyvatelé tak ochotně přizpůsobili, dozvěděl co nejvíc. Jako u každé superky, informace mu rolovaly zrakovým centrem. Bylo to jako mít třetí oko namířené na počítačovou obrazovku a nějakou dobu trvalo, než si na to člověk zvykl. Na rozdíl od ostatních superek byla pozadím této obrazovky obrovská stěna pokrytá taškovitě uspořádanými šupinami o velikosti lidské dlaně.

Informace, které se mu ukazovaly, nebyly tím, co chtěl. Nezajímalo ho, kolik tisíc litrů dopadá v každé sekundě na zem a

nezajímal ho ani obrovský požár daleko na jihu, který tento systém počasí živil. Myšlenkou aktivoval jeden z vyhledávacích nástrojů superky a další myšlenkou mu zadal úkol a vyslal jej na cestu. Naskočila informace, kterou chtěl: několik čísel na bílém pozadí. Takže dvě hodiny. Ukončil spojení se serverem a začal se odpojovat od superky.

Když jsi připojený k síti, informace se ti ukládají přímo do mozku.

„Kdo to řekl?“

Není třeba mluvit nahlas, Ariane. Slyším tvé myšlenky.

„Drak,“ řekl Pelter. Nechtěl jenom myslet na to, co potřebuje říct; bylo to příliš intimní.

Ano.

„Čekal jsem na to. Pořád je na Samarkandu?“

Je, ale ty tam jít nemusíš.

„Jdu tam, kam chci.“

Arogance je u Samarkandu. Myslíš, že by ses tam dokázal nepozorovaně dostat?

Pelter potlačil hněv, který se v něm vzedmul. Bouře – ta zeleň za oknem – dostávala tvar. Měla teď šupiny.

„Co bys tedy navrhl?“

Řeknu ti, kde si na něho můžeš počkat. Kde ho v pravou chvíli budeš moci zabít.

„Kdy bude ta pravá chvíle?“

I já mám jistý záměr.

Někde mluvila proti červenému světlu hlava pterosaura. Místnost zaplavil pach hřebíčku, tak silný, až sebou Pelter škubl. Uslyšel, jak se pan Jeřáb za ním pohnul.

„Tvým záměrem je, aby zemřel?“

Samozřejmě.

Zaváhání bylo chvilkové, ale Pelter byl příliš blízko, než aby mu ušlo. Skoro instinktivně aktivoval Sylakovu superku a své spojení s Jeřábem. Něco se toho spojení dotýkalo. Poznal to stejně, jako někdo pozná, že v jeho soukromé rezidenci byl zloděj. Uvědomil si, že šupiny před ním jsou ostatní superky, těsně a intimně propojené.

„Kde bych měl počkat?“

Znovu to zaváhání. *Na Viridianu. Ian Cormac nakonec přijede na Viridian. Počkáš na něho tam.*

„Díky. Víš, co tam bude dělat?“

Přijede tam někoho zabít.

„Koho?“

To není tvoje starost, Ariane. Nech ho dokončit jeho úkol a potom ho můžeš zabít.

Pelter použil Sylakovu superku k tomu, aby mu přeložila chaos šupin. Třídicí program mu ukázal pavučinovitý útvar. Uprostřed té pavučiny se nacházela obézní silueta, člověk získávající podobu svého pána. Právě od této siluety pociťoval řídící propojení a sílu cizí osobnosti.

„Jakou sílu se sebou bude mít? Víš to?“

Může mít čtyři Sparkindy. Možná bude mít i další, ale ti nejsou podstatní.

„Sparkindové jsou.“

Máš silnou výzbroj. Máš také pana Jeřába.

„Bez obav. Jakmile vyjde z runsiblové stanice, je z něho mrtvola.“

Chci, abys na Viridianu počkal, Ariane Peltere. Ať nejdřív udělá to, co přišel udělat.

„To je jen takový výraz. Bude chodící mrtvola. Že jsi to ty a řekl jsi mi tohle všechno, počkám. Ale teď mi prozraď, jak to všechno můžeš vědět?“ Supiny se vytrácely a Pelter uviděl, jak se na něho dívá jeho vlastní zatrpklý výraz. Odpověď, kterou dostal, byla dost chabá.

Od runsiblových UI, Ariane Peltere, tak arogantních a přesvědčených o tom, že je nikdo nemůže zaslechnout. Já je poslouchám pořád a občas nacházím věci, které unikly i jim. Škoda, že jsem na to nepřišel dřív. Samarkand by nebyl… nutný…

Osobnost se odvrátila. Pterosauří hlava zmizela. Propojení však zůstala. Pelter si vyvolal obraz dlaňovky, která mu míří do obličeje, a použil jej jako kotvu. Musel vynaložit obrovskou sílu vůle, aby přemohl bolest na jedné straně hlavy a odpojil se od Drakovy

superky. Šupiny se vytratily, propojení, které bylo čím dál silnější, zmizelo. Frknutím vypudil z nosu pach hřebíčku a vstal.

„To určitě," řekl a došel k nočnímu stolku. Tam vzal do ruky komunikátor a spojil se s určitou osobou.

„Ariane," zeptal se Grendel. „Už máte, co… potřebujete?"

„V jednom ohledu ano. V jiných ne."

„Nerozumím."

„Je to znovu záležitost hardwaru," řekl Pelter. „Můžeme se setkat u skladiště?"

„Ta bouře…"

„Je to důležité, Grendele, a bouře už končí."

„Dobrá. Sejdeme se tam za hodinu. Vyhovuje?"

Pelter vypnul komunikátor a otočil se k panu Jeřábovi. „Nikdo mě neovládá a nikdo jiný než já nebude ovládat tebe. Vážně si mysleli, že jsem takový idiot?"

Zadíval se oknem ven. Jeho problém nespočíval v superce, ale v síle osobnosti za ní. Věděl, že Drak by ho přímým spojením dokázal ovládnout. Tady spojení samozřejmě přímé nebylo. Drak byl někde hluboko v Řádu. Spojení byl tlusťoch, který si říkal Grendel.

Tlumené burácení provázelo uplynulých padesát solstanových hodin trvale. Dešťové kanály na starých ulicích pro hydrovozy měly co dělat, aby následné přívaly zvládly, a na Humu přišla dlouhá noc. Občas, když vítr roztrhl opony deště, bylo vidět vrstvu mračen, která visela nahoře jako strop ze starého zeleného jadeitu. Stanton pohlédl dolů. Přes parkoviště ágévéček si razil cestu hydrovůz. Všiml si, že na parkovišti je ágévéček jen málo a ta, která zůstala, jsou zajištěna zámky, jejichž účel ho předtím tak mátl. Pod všemi těmito kryty, na něž se zeptal opilé ženy před Sharrowem, byla gravitační spirála, která reagovala s antigravitační jednotkou auta a prakticky přilepila auto k zemi. Smysluplnost tohoto opatření dokonale pochopil ve chvíli, kdy uviděl, jak vítr sune jednou ulicí AGV bez řidiče. Odstoupil od okna.

„Pojď zpátky do postele," ozvala se Jarvellis.

„Začínám být netrpělivý," řekl. „A hádal bych, že Arian teď nejspíš chrlí magma. Tohle je špatné. Nemáme to zapotřebí, když jsme zlikvidovali zdejší utajený tým ZBC."

Jarvellis se posadila a sklouzla zpátky, takže teď ležela na záhlaví postele. Skoro bezmyšlenkovitě si začala hrát s pravou bradavkou. Stanton měl za sebou bitvy, které nebyly tolik vyčerpávající jako dvacet hodin strávených v jednom pokoji s tímto lodním kapitánem.

„Smůla," řekla. „Ty jsi nemusel uzavřít jednu nákladovou komoru *Lyriky* a potom vyklidit několik tisíc litrů vody a bahna. Já jsem si užila víc –" Nenadálé pípání její tirádu na chvíli umlčelo. „Co to sakra je?" řekla, pustila svou bradavku a poškrábala se na břiše.

Stanton došel k posteli, sáhl pod polštář a vytáhl svůj malý komunikátor.

Jarvellis zvedla hlas. „Ty to nosíš i do postele?"

Stanton zvedl prst k ústům a stiskl palcem ploché tlačítko z boku komunikátoru.

„Za pět minut v baru," řekl Pelter.

Stanton pustil tlačítko a hodil komunikátor na postel.

„Baf, baf," zaštěkala Jarvellis.

Stanton ji probodl zlostným pohledem. „Ještě jednou to uděláš a já mu řeknu, že jsi tady. Přistoupil sice na tvou vyděračskou cenu, ale věřím, že by si o tom s tebou ještě rád popovídal."

„On ani ta zabijácká hromada šrotu se ke mně ani nepřiblíží."

Stanton se vesele zašklebil a začal se oblékat.

Na poměry Řádu byl metrotel barbarský. Pokoje neměly žádná spací pole, ze sprch stříkala jenom horká voda, pokojovou službu představoval nevrlý robotický vozík a pro dopravu měla budova místo padacích šachet pouze rychlovýtahy. Stanton stiskl tlačítko vedle zasouvacích dveří a netrpělivě čekal. Dveře se syčivě otevřely a ukázaly Dusacheho a Sventa. Stantonovi nebylo příjemné, že k nim musí nastoupit do stísněného prostoru.

„Co myslíte, akce?" zeptal se jich.

„Ano," odpověděli současně a podívali se na sebe. Svent pokračoval: „Podle hotelového serveru by měla bouře brzy skončit."

Dveře se syčivě otevřely do vestibulu a všichni tři vyšli na hustý koberec. U skleněné přední stěny mechanicky popojížděl sem a tam robot ve tvaru brouka a uklízel nečistoty, které přinesli dovnitř hoteloví hosté. Dusache se podíval přes průčelí ven a pak zahnul k baru.

„To není déšť, ale vertikální moře," prohlásil.

Stanton s ním do jisté míry souhlasil: bylo to vertikální moře, pokud je vítr zrovna nezměnil v horizontální. Následoval dvojici žoldnéřů do baru a rozhlédl se. Corlackis a Mennecken seděli u nízkého stolku a hráli karty. Corlackis měl vedle sebe hromádku mincí a Mennecken se tvářil, jako by chtěl někoho zabít. Hrál hazardně a jako obvykle prohrával.

„Kde je Pelter?" zeptal se Stanton. Corlackis pokrčil rameny a pokračoval v rozdávání karet. Svent a Dusache se šli přidat. Svent zvedl hlavu.

„Už jde dolů," řekl.

Bylo evidentní, že ti tři spolu komunikují, a proč taky ne? Podobným způsobem uměla propojovat každá superka. Stantonovi dělalo starosti, že k Pelterovi a Dusachemu se takové propojení nehodí, stejně jako bylo u Sventa zvláštní, že nosí organickou superku. Došel k baru, kde úslužně vyčkával mlčící plecháč.

„Dej mi ledovou duhu," řekl.

Plecháč okamžitě uchopil sklenku a přidržel ji u dávkovače vodky. Stanton uvažoval, jestli špatně padnoucí košile, motýlek a černé kalhoty jsou příkladem zdejší představy o humoru. Díval se, jak plecháč otevřel zásobník s ledem, vybral dvě duhové kostky a hodil je do vodky. Nepotřeboval kleště – byly jimi jeho kovové prsty. Stanton právě poprvé upil, když do baru vešel Pelter, těsně následovaný Jeřábem, jehož přítomnost byla už tak samozřejmá, že se Stanton přistihl, jak začíná androida přehlížet. Možná to nebyl zdravý návyk.

„Odjedeme teď do skladiště," řekl Pelter.

Corlackis zvedl oči od karet. „Víš jistě, že je to dobrý nápad?" zeptal se. „To svinstvo už za chvíli přejde."

Pelter postoupil dál do místnosti. Tak dlouho upíral zrak na Corlackise, až žoldnéř znovu vzhlédl. Rozhostilo se krátké nepříjemné ticho, dokud Pelter znovu nepromluvil.

„Není důležité, jestli je to dobrý nápad, nebo není. Půjdete ven a předjedete s transportérem sem dopředu. A uděláte to teď.“

Corlackis upustil karty na stůl a vstal. Zadíval se za Peltera na pana Jeřába a pak zamířil ven z baru. Mennecken se zvedl a vydal se za ním. Stanton se díval, jak odcházejí. Corlackis udělá, co se mu řekne. Dokončí úkol, který dostal, a vezme za něj peníze. Nezkusí Peltera zabít; nebyl tak pitomý. Pelter pohlédl na Stantona.

„Pár slov,“ řekl a kývl k baru. Ostatní se zvědavě dívali, jak odcházejí z doslechu. U baru Stanton počkal, co mu Pelter bude chtít. Pelter zvedl ruku a dotkl se organické superky. Napětí ještě víc pokřivilo jeho tvář. Dal ruku dolů a podíval se na pana Jeřába. Android znovu začal dělat ty malé pohyby, které si v uplynulých několika dnech odpustil.

„Máš paralyzační pistoli?“

Stanton si poklepal na kapsu kalhot. „Líbila se mi ta, kterou má Corlackis. Jsou tady levné,“ řekl.

„Skvěle. Až přijedeme do skladiště a já ti dám znamení, chci, abys s ní střelil Dusacheho a Sventa.“

„Cože…? Proč?“

„Prostě to udělej,“ řekl Pelter.

„Jak myslíš, Ariane.“

Pelter na okamžik zavřel oči a pak zalétl pohledem ke dvojici žoldnéřů. Dívali se na ně s nechápavými výrazy.

Pelter pokračoval. „Kontaktuj Jarvellis. Ať je do hodiny v lodi. Jestli chce, může zůstat ve své kabině, ale zařiď, aby pro nás měla otevřenou komora B a byla připravená otevřít áčko.“

Stanton poodešel stranou, aby jeho žádost vyplnil, a Pelter se zatím vrátil k ostatním. Stanton z toho všeho začínal mít nepříjemný pocit. Jarvellis samozřejmě zprávu přivítala proudem velice šťavnatých nadávek. Ušklíbl se, schoval komunikátor do kapsy a připojil se k ostatním.

„Grendel tam na nás bude čekat?“ zeptal se Peltera.

„Ano.“

Toto vyjádření ukončilo rozhovor, ale umožnilo Stantonovi udělat si matnou představu, co se děje. Mlčky počkali, dokud transportér nepřiklouzal z parkoviště ágévéček před metrotel.

Cesta ke skladišti byla riskantní. Starý AGV transportér, fakticky dlouhá slitinová krabice s kabinou přinýtovanou vepředu a turbínami po boku, se prudce houpal a klesal, jak stěny vody, jimiž projížděl, mátly detektor úrovně terénu. Hluk byl strašný, ale nedokázal přehlušit Corlackisovy tiché nadávky od řízení.

„Co kdybychom to zvedli?“ navrhl Mennecken, když se zbloudilý a zuřivý poryv větru pokusil rozbít stroj o budovu.

„To není tvůj nejlepší nápad, bratře,“ poznamenal Corlackis.

Stanton, který se spolu se dvěma ostatními držel síťových popruhů rozmístěných na vnitřní straně skříně, musel souhlasit. Kdyby Corlackis ztratil vládu nad strojem tady, měli by aspoň šanci, že vyváznou živí. Podíval se na pana Jeřába, který stál sám uprostřed podlahy, a napadlo ho, jestli android nemá magnetické boty. Vypadalo to, jako by tam byl přivařený.

Nakonec nechali staré ulice pro hydrovozy za sebou a dojeli k širým prostranstvím, na nichž byly roztroušeny budovy jako obří Nissenovy haly. Stanton přes čelní sklo uviděl rozevírající se štěrbinu světla, jak se odsunula vrata jednoho skladiště. Corlackis proletěl s transportérem těmito vraty a přistál na plastbetonové podlaze. Stanton vyšel za Pelterem do skladiště a s obnoveným úžasem se zadíval na jejich nejnovější přírůstek.

Paramodul vypadal jako okřídlené vejce, pokud ho člověk vůbec spatřil. Stanton zjistil, že když si jej prohlíží příliš dlouho, splyne mu s pozadím skladiště. Teprve když se člověk podíval dolů na jeho přistávací lyžiny a znovu si jej od nich odvodil, rozeznal ho znovu. Až bude klesat atmosférou, lyžiny budou samozřejmě zatažené dovnitř a modul bude pro holé oko neviditelný. Byl také nezachytitelný radarem a dosti těžce se dal odhalit jinými pozorovacími metodami. Bylo směšné, uvažoval Stanton, když si takoví jako Pelter mysleli, že mají šanci porazit Řád. Tento stroj byl

vyroben v Řádu a byl zastaralý, přesto byl mnohem modernější než většina prostředků, které mohly separatistické skupiny získat.

„Co je to?“ zeptal se Mennecken a ukázal na objekty pod každým křídlem. Viděl paramodul poprvé.

Objekty bylo vidět. Když se na ně člověk díval moc dlouho, vypadalo to, že se vznášejí ve vzduchu.

„Antigravitační zvedače pro převoz,“ odpověděl Stanton.

„To nemá vůbec žádnou antigravitaci?“

„Ne, gravitační motory jsou těžké a tohle musí být co nejlehčí. A taky vydávají zachytitelnou charakteristiku, i když nejsou v provozu. Samozřejmě, když fungují, byl by tvůj příchod stejně nenápadný, jako kdybys zvonil na celé kolo a vypouštěl ohňostrojové rachejtle.“

„Není bezpodmínečně nutné připomínat věci, které jsou jasné. Jenom jsem uvažoval o bezpečnosti,“ řekl Mennecken.

„Neměl by s tím být žádný problém. Je to kvalitní technika, jak by řekl Svent.“

„A když problém bude?“

„Tak bude kráter,“ odpověděl Stanton a odvrátil se.

Corlackis se zastavil u dlouhé otevřené bedny a prohlédl si její obsah. Ostatní se zatím přesunuli k místu, kde na ně čekal tlouštík doprovázený svými dvěma gorilami s vyholenou hlavou. Stanton Grendelovi vůbec nevěřil, ale pravdou bylo, že lidí, jimž opravdu věřil, bylo pomálu. Strčil si ruku do kapsy a lehkým krokem se vydal za nimi. Cestou nahlédl do bedny. Ležely v ní čtyři rakety. Každá byla dva metry dlouhá a uprostřed široká jako dlaň. Každý konec rakety se sbíhal do jehlového hrotu.

Corlackis se k němu přidal. „Pohon na hyperstlačený plyn,“ řekl. „Pěkná věcička.“ Také Corlackis tady byl poprvé. Když tu byli prvně, vystoupili pouze Pelter a Stanton.

„Zase žádná antigravitace. Cestou dolů by ji zaznamenali,“ řekl Stanton. Mennecken se na něho mrzutě podíval, když se přiblížili k ostatním.

„Takže je tady všechno,“ prohlásil Corlackis a mávl rukou k ostatním bednám.

„No ovšem, přítel Grendel jistě ví, jak opatřit určitý hardware," řekl Stanton. „Mimochodem, buďte připravení, že ten hajzl může zaútočit, a hlídejte Sventa s Dusachem."

Corlackis se na něho nechápavě podíval, ale otázku si nechal pro sebe. Byli příliš blízko. Sjel prstem po švu své bundy a nechal ji, aby se rozevřela. Mennecken si ho všiml a udělal totéž. Všichni tři se postavili za Sventa a Dusacheho.

Mluvil Grendel. „Takže jste spokojený?" zeptal se tlusťoch. Ruce držel před sebou, jako by měřil rybu.

„Jsem spokojený se zbožím, ale ne s tím, kde je," odpověděl Pelter.

Grendel pokrčil rameny a ukázal ke stropu.

Pelter pokračoval: „Bedny můžeme odvézt na *Lyriku*. Než s tím budeme hotovi, bouře by se měla uklidnit natolik, abychom mohli přestěhovat modul."

„Jak si přejete. To všechno je teď váš majetek," prohlásil Grendel. Byl zmatený. „Co dalšího požadujete?" otázal se.

„Vaše postavení u vašeho klienta je pro mne zárukou, že v této věci zachováte mlčenlivost," řekl Pelter. „Informace, kterou mi poskytl, je užitečná, ale bohužel mám stále sklon k nedůvěře."

„Vím, že jste mluvil s… ním," řekl Grendel.

Stanton se podíval z tlouštíka na Peltera. Kdo sakra byl ten klient? Co to všechno znamenalo? Sevřel zpocenou rukou pažbu paralyzační pistole. Koutkem oka zahlédl pohyb. Pan Jeřáb odkládal kufřík. Pelter se otočil a pohlédl na Stantona.

„Teď," řekl.

Stanton vytáhl pistoli a dvakrát vystřelil. Svent a Dusache hekli, jako by jim někdo dupl na břicho, a padli obličejem dolů na plastbeton. Corlackis a Mennecken měli pulzní pistole, ale vypadalo to, že nevědí, kam je mají namířit. Couvli, snažili se krýt všechny. Stanton si jich nevšímal.

„Váš klient mi sdělil, že Ian Cormac v pravý čas odcestuje na planetu Viridian," řekl Pelter. Grendel ustupoval. Obě jeho gorily měly ruce ve střehu nad pouzdry na břiše a tázavě upíraly zrak na temeno Grendelovy hlavy.

„Co to má znamenat, Peltere? Nejste připojený," řekl Grendel.

Pelter pokračoval: „Na Viridianu budu čekat na Cormaka a zabiju ho tam. Záměry vašeho klienta v té věci mi nejsou jasné."

Pan Jeřáb se nenadále vrhl vpřed, až jeho boty vykřesaly z plastbetonu jiskry. Stejně jako předtím popadl oba holohlavce za předek jejich lodních kombinéz a zvedl je vysoko do vzduchu. Jedna pistole zarachotila na zemi a z druhé se zablesklo. Ozvala se tupá rána a z kabátu pana Jeřába se vyvalil dým. Výstřel se na něm nijak viditelně neprojevil. Praštil oběma muži o sebe a pustil je. Jeden z nich zůstal ležet s deformovanou lebkou a vytlačenou oční bulvou. Z nosních dírek se mu valila krev. Druhému muži se podařilo včas zvednout ruce. Ještě žil a snažil se na obou zlomených rukách odplazit pryč. Grendel se otočil a s hrůzou se zadíval na své dva ochránce. Obrátil se zpátky k Pelterovi.

„To nemůžete. Můj klient… oni si pro vás přijdou," dostal ze sebe.

Pelter zavrtěl hlavou. Poklepal si na organickou superku. „Tady to řídíte vy. Řekl jsem, že se ovládat nenechám. Váš klient –" vyplivl to slovo „– je příliš daleko, než aby měl takový vliv. Bez vás tady nebude nikdo, kdo by rozkazoval." Našel pohledem Menneckena a Corlackise. „Zabijte ho," řekl.

Oba žoldnéři se napřímili. Stanton si všiml, že zmatek z jejich výrazu vyprchal. Teď věděli, co mají dělat. Dvě pulzní pistole zaduněly. Grendel ještě stačil polekaně vykřiknout. Dva zásahy mu udělaly díru do hrudi, ale jeho objem byl takový, že se okamžitě neskácel. Třetí zásah mu utrhl ruku a čtvrtý mu ustřelil vršek hlavy. Kupodivu pak udělal ještě několik kroků, než padl a roztekl se po zemi jako shnilé ovoce.

„Co to všechno mělo znamenat?" zeptal se Stanton Peltera.

Separatista si poklepal na organickou superku. „Drak se mě snaží jeho prostřednictvím ovládnout." Ukázal na roztékající se masu. „Měl už Sventa s Dusachem a několik set jiných zdejších lidí."

„Drak. To myslíš toho z Aster Colory?"

„Ano, přesně toho myslím."

„Co teď s těmi ostatními?"

„To ovládání je slabé. On už je nemá.“

Nalevo od Stantona třeskla pulzní pistole. Podíval se tam a uviděl, že Mennecken dorazil zbývajícího holohlavce. Pan Jeřáb stál blízko a prohlížel si tělo na zemi. Hlavou při tom trhavě kýval jako pták. Pelter se na něho krátce podíval a Jeřáb rázem znehybněl.

„Teď naložíme tyhle bedny. Ty poletíš v paramodulu se mnou, Johne. Vy ostatní poletíte transportérem.“

„A co s nimi?“ zeptal se Corlackis a ukázal pulzní pistolí na Sventa a Dusacheho.

„Odeber jim superky,“ řekl Pelter.

„Bez odpojení to může být nebezpečné.“

Pelter ho pouze zpražil pohledem. Corlackis pokrčil rameny a pak vytáhl cosi z kapsy. Ozvalo se cvaknutí a zalesklo se makrosklo. Sklonil se nad Sventa a Dusacheho.

„A co bude s tvou?“ zeptal se Stanton.

Pelter zavřel oči. V tom okamžiku vypadal, jako kdyby měl začít zvracet. Zvedl ruku a stiskl v ní svou druhou superku. Zdálo se, jako by se v jeho sevření kroutila.

„Myslíš tohle?“ zeptal se pevným, agresivním hlasem.

Stanton couvl. Nedalo se poznat, jak Pelter zareaguje. Sevřel pažbu své paralyzační pistole a snažil se zachovat na tváři nicneříkající výraz. Pelter se náhle vztekle zašklebil a odtrhl si superku od hlavy. Prudce s ní praštil o zem a upřeně se na ni podíval. Po chvíli na ni dupl, pak znovu a ještě jednou. Nakonec rozdrtil masité pozůstatky patou na kaši.

„Tohle bude – s mou,“ řekl.

Vrstva mračen praskala jako strup a odkrývala citronové trhliny. Pelter pomalu posunul páku řízení dopředu. Paramodul vyklouzl ze skladiště a vznesl se do vzduchu. Veškerou vznosnou sílu získával výhradně z transportních AG desek, veškerý pohyb dopředu obstarával jejich náklonem. Jelikož nikde jinde nebyly turbíny ani proudové motory a jelikož paramodul měl aerodynamický tvar, byl strašidelně tichý. Stejně strašidelné Stantonovi připadalo, že když se podíval přes čelní sklo stranou, nebyl okamžitě schopen rozeznat trup a křídla letounu, v němž cestoval.

Když stroj nabral rychlost, nakonec se zvuk ozval: vysoké kvílení větru. Pelter ubral plyn, naklonil desky, aby zmírnil rychlost, a zároveň vysunul vzduchové brzdy na křídlech. Stanton se jednou rukou pevně chytil zadní strany pilotního křesla a druhou se zapřel o strop kabiny. Žádné křeslo pro druhého pilota tady nebylo, takže musel stát, aby měl dobrý výhled. Před sebou měli transportér pilotovaný Corlackisem. Ve srovnání s modulem to byl ošklivý balvan na obloze – pokud se dalo udělat srovnání s něčím, co je prakticky neviditelné.

Pelter pohnul pákou řízení do strany a modul se naklonil, jak zatočil nad Port Lockem. Odsud vypadaly budovy arkologie jako hranaté bludiště promíchané s modrozelenými akáty a křiklavou zelení nové vegetace, která tam před bouří nebyla. Po celé oblasti se v jezírkách a odvodňovacích příkopech zrcadlila trhající se obloha. Bylo tam také jezero křižované brázdami vodních skútrů. Občané Port Locku, dlouho uvěznění v domech, vyráželi ven si hrát. Stanton jim záviděl jejich malé starosti. Z neviditelných výšin bylo snadné cítit určitou nadřazenost.

Když se stroj naklonil nad cibulovými věžemi a nesourodými bloky hotelových mrakodrapů, musel se chytit pevněji. Jezero se schovalo a on uviděl před sebou pruh pusté krajiny mezi městem a kosmodromem. K zaplněné ploše klesala dvě plavidla, neforemná cisterna meziplanetární lodě a kovově zelený baňatý klín. Kosmodrom se spoustou lodí Stantonovi připadal jako barokní městečko na okraji metropole, kde snad žije v deformovaných obydlích nějaká mimozemská rasa.

„Budeš na ně muset dát pozor," řekl.

„Vím, co dělám," odpověděl Pelter.

Přeletěl s modulem přes akáty a trupy lodí obrostlé vegetací na okraj kosmodromu a klesl v úzké spirále. Stanton se na něho podíval a poprvé od Cheyne III uviděl na jeho tváři výraz, který se dal interpretovat jako radost. Slétl pomalu a lehce, jen několik metrů nad vrcholky stromů. Brzy se dostali k plotu a přenesli se přes něj. Stanton se podíval napravo od sebe k bráně. Čtyři strážní sledovali transportér přistávající vedle *Lyriky*. O modulu neměli tušení.

„Podle zákona by všechny náklady měly projít přes bránu. Za přelet přistávací plochy jsou přísné tresty. Jak to chceš zařídit?“ zeptal se Stanton.

Pelter se v pilotním křesle předklonil; ve tváři měl zlověstný výraz.

„Jdou sem,“ řekl Corlackis na otevřeném kanále z transportéru.

Čtyři strážní mířili přes volné prostranství k Lyrice. Stanton uvažoval, jak asi chtějí ocenit toto konkrétní porušení předpisů. Pohlédl na Peltera.

„Mohl bys je uplatit,“ nadhodil.

Pelter s modulem slétl na druhou stranu plotu. Klesal níž a níž a zpomalil skoro na rychlost chůze.

„Zůstaňte v transportéru. Nechoďte jim naproti. Něco zkusím,“ řekl.

Stanton si přejel rukou po obličeji. Věděl přesně, o co se Pelter pokusí. Od chvíle, kdy si sundal tu superku, se v něm nahromadilo něco zlého a teď se to dožadovalo uspokojení.

„Věděl jsi, že tenhle modul je vyrobený skoro celý z makroskla?“ zeptal se Pelter.

„Já to vím, Ariane.“

Paramodul byl teď asi metr od země a strážní šli v sevřené skupince jenom sto metrů před nimi. Pelter zvýšil rychlost na víc než tempo chůze a rychle čtveřici mužů dohonil.

„Je skoro jako jeden velký nůž.“

V posledním okamžiku naklonil obě desky proti sobě. Modul se roztočil. Stanton viděl, jak jeden muž odletěl v přemetech stranou a druhého to rozřízlo v půli, ale nestačil postřehnout, co se stalo se zbývajícími dvěma. Pelter desky vyrovnal, natočil je obráceně, aby zastavil rotaci, a pak se s modulem rozletěl dál k *Lyrice*. Stanton teď křídla viděl. Byla červená.

„Musíš pochopit, Johne, že vítězím proto, že přemýšlím rychle a dokážu vymyslet rychlejší řešení problému,“ prohlásil Pelter.

A já jsem si myslel, že je to tím, že jsi bezcitný, šílený parchant, pomyslel si Stanton. Nechal si tu myšlenku pro sebe a podíval se na otevřenou komoru A *Lyriky*. Celá koule byla horizontálně rozdělena

na dvě půlky, přičemž tu horní držely deset metrů nad dnem hydraulické zvedáky. Pelter paramodul pomalu zvedl a vlétl do mezery. Uvnitř byly připraveny zámky a popruhy pro uchycení modulu na místě. Pelter s ním dosedl s jemným cinknutím a vypnul antigravitaci. Stanton přešel kabinou k bočním dveřím. Separatista se zatím odepnul. Stanton pohlédl na pana Jeřába, který seděl na bobku uprostřed kabiny. Byl by nejraději, kdy teď mohlo všechno skončit. Měkl a věděl to. Znal ty příznaky od jiných. Otevřel dveře, vylezl na průhlednou část křídla a pak sklouzl na podlahu. O kus dál na křídle uviděl dvě kombinézy přilepené krví. Když slyšel, jak za ním z modulu vystoupil Jeřáb a po něm Pelter, zamířil přes palubu k otevřeným vratům. Na rampě se zadíval ven. Přes mraky se právě prodralo citronové slunce.

Všiml si, že k Lyrice jdou dva celníci. Pozůstatků strážných si ještě nevšimli. Mennecken a Corlackis už je šli přivítat. Stanton se otočil a odešel pomoci Sventovi a Dusachemu naložit bedny do komory B.

17

Řada Golem: *Jedná se o řadu androidů neboli lidských emulaci, které začala vyrábět firma Cybercorp v roce 2150. Golem 1 – byl vyroben pouze jeden kus – údajně vydržel pouze hodinu samostatné existence. Zřejmě začal hořet, když se stal terčem paralyzující střelby ze strany vrakařů nebo zlodějů orgánů. Následná rekonstrukce jeho jádrové paměti vedla k uvěznění útočníků. Druhý golem byl inteligentnější a silnější, ale nepředstavoval úspěšnou emulaci. Teprve s Golemem 8 se podařilo naplnit očekávání Cybercorpu. Prodejnost řady Golem pak vynesla Cybercorp na pozici celosoustavově významné firmy. Androidy používala v té době Světová zdravotnická organizace, Zemská bezpečnostní centrála a různě náboženské organizace. S Golemem 15 a 107. revizí Turingova testu se tato řada androidů dostala pod chartu umělé inteligence a získala otrocký statut. Od té doby je každý vyrobený golem vázán službou, kdy musí Cybercorpu nebo svému kupujícímu splatit svou výrobu a vydělat přiměřený zisk (stanovený Obchodními podmínkami). Řada Golem je stále úspěšná. Cybercorp je dnes mezihvězdná akciová společnost.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Vypadalo to, jako by sestup trval celou věčnost, ale Cormac podle počítání pravidelně rozmístěných světel, která visela ve vzduchu jako svítící včely, věděl, že mají za sebou pouze půl kilometru. Šachta se ani trochu nestáčela. Před sebou viděl Ganta a Centa, jak se blíží k dalšímu světlu, a za sebou další světla, která se táhla v řadě, až se nakonec ztrácela ve vzdáleném oparu. Velikost tunelu se nezměnila. Pouze led na stěnách vypadal jinak. Ploché, bílé květy vodního ledu

a modrozelené příměsi vytvářely na stěnách obrazce, které vypadaly jako nějaké mimozemské jeskynní malby.

Carn se zahleděl na přístroj, který měl připevněný k ruce. „Dostávám nějaké zvláštní údaje," řekl.

„Jakého druhu?" zeptal se Cormac.

„Drobné teplotní fluktuace a určité změny v hustotě vzduchu. Něco se tam pohybuje."

„Mohl by to být stroj nebo forma života?"

Carn se na něho podíval. „V čem je rozdíl?"

Cormac jako by si vzpomněl, že už podobný rozhovor jednou absolvoval. Nedokázal odolat pokušení, aby se pokusil o odpověď.

„Ve svobodě volby?" nadhodil.

„Tu mohou mít jedině stroje. Jmenujte mi formu života, která není otrokem geneticky předprogramovaných pohnutek."

„No ano, dobře… Máte tedy představu o tom, co tam dole je?"

Carn si znovu prohlédl detektor. „Přiznávám, že ne. Odrážím signál Centovi a Gantovi přes hlavu, ale i tak jsou tam interference. Těžko říct."

„Třeba světla něco vyrušila… Gante, máte nějakou zpětnou vazbu od svých světel?"

Gant se ohlédl. „Od tří spodních nepřišel od začátku žádný signál, ale můžeme nějaká převést dolů do komory."

Cormac znervózněl. Co ta světla zlikvidovalo? Nějaký automatický systém? Nebo něco, co se snažilo skrýt?

Když byli v kilometrové hloubce, ukázalo se, že dorazili k místu, kde došlo ke zničení sondy. Kusy trosek byly zaražené do skály a led byl zčernalý kouřem. Dál byly v ledu dlouhé rýhovité stopy a z vlastní sklovité skály byly odlámané malé kousky.

„Vypadá to, jako by sonda něco uvolnila," poznamenal Gant.

„Nějakou mříž – bariéru?" zeptal se Cormac.

„Sonda by u ní zastavila," namítl Carn. „A v každém případě tady není ani stopa po nějakém ukotvení."

Cormac si rýhy prohlédl. Vypadaly skoro jako stopy drápů. Představa, kterou to v něm vzbuzovalo, mu nebyla vůbec příjemná. Zdálo se, že to, co se uvolnilo, horečně škrábalo kolem sebe, aby se

to udrželo na místě. Neuspělo, ale po celé šachtě zanechalo stopy, z nichž se dalo usuzovat, jak to bylo velké. Cormaka se začaly zmocňovat vážné pochyby.

„Buďte ve střehu," upozornil ostatní. Všiml si, že Cento a Gant už vytáhli zbraně.

Když jim ke komoře zbývalo ještě půl kilometru, Cormac najednou ucítil pod hrudní kostí zvláštní tep. Frekvence tohoto rytmu stoupala, až se zachvěním, které projelo celým jeho tělem, přesáhla hranici, kdy ji ještě mohl cítit. Světla dole pak pohltila tma a ozval se zvuk, jako by se po ledu a skále valila tuna železného šrotu. Šachtu vyplnila nějaká silueta a začala se přibližovat. Vypadalo to jako kříženec sklípkana a klíštěte, ale vyrobený z leštěného chromu. Bylo to obrovské, jako nějaký netvor ze zlého snu, a rychle se to blížilo.

„Ježíši!" vykřikl Gant.

„Střílejte po tom!" zařval Cormac. Zdálo se více než pravděpodobné, že je ta věc nejde uvítat.

Tunel vyplnily doběla rozžhavené záblesky. Hornina odletovala ze stěny v roztavených kapičkách. Cormac viděl, jak jedna chromová noha upadla. Pak – když šachtu vyplnil zvětšující se oblak odpařeného oxidu uhličitého – se tvor dostal na úroveň Ganta a Centa.

„Stáhněte se!"

Lano, k němuž byl připevněn Carn a které vedlo k Centovi, sebou prudce škublo na stranu a Carna to odmrštilo na stěnu šachty. Párou přilétly další záblesky a zvuk, jako když startuje kompresor.

„Odrážejí se! Ježíši! Cento!" ozval se Gantův výkřik. Vynořil se pozpátku z oblaku a za chůze střílel. Rozpáraný monofilamentový oděv mu visel kolem chodidel. Pak se objevil tvor, snažící se zachytit na stěnách šachty. Mnoho končetin mu už chybělo a na jeho kapkovitém těle byly šrámy, ale noh měl pořád dost a nevypadalo to, že by si svého poškození všímal. Trojdílná kusadla se rozevřela a sklapla kolem Ganta, přestože tomu pálil do tlamy. Gant zařval a zaklel.

Cormac vytáhl šuriken. Cítil v zádech Aidena a Thorna a věděl, že míří dolů svými zbraněmi. Ale nikdo neměl volný prostor pro

střelbu. Pak se tvor spustil zpátky do šachty, i s křičícím Gantem, jehož slaňovací naviják vydával příšerný pronikavý jekot, jak se makrobavlna odvíjela příliš rychle. Cormac vrazil šuriken zpátky do pouzdra.

„Pojďme.“

Sestoupili šachtou k místu, kde visel na stěně Cento. Prsty měl zaražené do skály, masitou svrchní vrstvu staženou z kovového podkladu. Přišel o hlavu a jednu ruku a stažená syntetická kůže odkrývala lesklé kovové útroby. Byl naprosto nehybný. Cormac se otočil k Aidenovi.

„Máte nějaký signál?“ zeptal se.

„Jeho bezpečnostní schránce nic nehrozí,“ řekl Aiden.

„Fajn, zaujměte jeho místo na laně a zajistěte ho tady. Musíme jít za Gantem.“ Otočil se ke Carnovi. „Vy počkáte tady, dokud na vás nezavoláme. Když se neozveme, vypadněte odsud.“

Cormac a Thorn se vydali dál do sedajících par CO_2. Gant ještě stále křičel, což bylo samozřejmě dobré znamení. Běželi šachtou, využívali třecí režim k nejrychlejšímu pohybu, jehož byli schopni. Cormac mezitím zadal přes pouzdro svého šurikenu zvláštní útočný program. Zbraň spokojeně bzučela, jak se z energetického zdroje v pouzdru nabila na maximum.

„Musíme to přinutit, aby to pustilo Ganta,“ řekl Cormac přes rameno zachmuřenému Thornovi. „Když se nám to podaří, šuriken by si s tím mohl poradit.“

„Gant říkal, že naše zbraně se od toho odrážejí,“ připomněl Thorn.

„Vaše lehké zbraně… odrážely se od hlavního těla… ale poškodily tomu nohy a tykadla.“

Právě v tu chvíli Gantův křik nenadále ustal a jeho lano před nimi zůstalo ochable viset. Šachtou se vyvalil nahoru oblak par CO_2. Cormac věděl, co to znamenalo; došlo k porušení Gantova termooděvu. To, co měnilo zmrzlý oxid uhličitý na páru, byla pravděpodobně jeho krev. Tušil, že to pochopil i Thorn. Cormac postupoval opatrně, neboť lano před ním teď bylo potažené pouze částečně.

Brzy nato se dostali do oblasti, kde byla světla zničena. Thorn vystřelil dopředu dvě draslíkové světlice a komoru pod nimi zalilo oslnivě jasné purpurové světlo.

„Nemá to oči," konstatoval Thorn. „Používá to sonar. Cítili jste to?"

Cormac přikývl. Cítil to docela dobře. „Zničilo to světla, když se pohybovala. Nejspíš to sem někdo dal, aby to zničilo všechno, co se hýbe." Ohlédl se a uviděl Aidena, který je rychle doháněl.

V záři světlic viděli nějaký blyštivý oblouk. Zdálo se to být příliš velké, než aby to mohl být trup toho tvora. Bylo vidět pohyb, hru stínů. Jedna světlice zhasla. Než se všichni tři odpojili od lan a seskočili průchodem, Thorn střelil dovnitř dvě další světlice. Vzápětí přistáli na zakřiveném kovovém povrchu. Byl dokonale hladký a oni po něm sklouzli na zem. Tvor se na ně vrhl, přičemž uklouzl na tom, co zůstalo z Ganta. Thorn a Aiden, se zbraněmi nastavenými na maximum, začali ihned pálit. Cormac mrštil šuriken; jeho nože z makroskla byly roztažené nejvíc, jak to šlo. Když se proti tvorovi zvedla ohnivá stěna palby, prudce se zastavil. V tom okamžiku šuriken zaútočil. Ozval se kvílivý jekot a vyrojily se jiskry. Kus tvorova těla odpadl, šuriken se odrazil, krátce zůstal viset ve vzduchu a znovu zaútočil. Shluk noh se rozletěl na kusy a tvor padl na bok. Šuriken útočil znovu a znovu a komora se brzy naplnila parami CO_2. Thorn a Aiden pálili naslepo. Cormac slyšel šmátrání, jak se tvor snaží odplazit pryč, a opakovaný jekot dalších útoků šurikenu. Šmátrání brzy ustalo. Thorn a Aiden zvedli zbraně.

„Je to mrtvé?" zeptal se Thorn.

„Jestli to vůbec někdy bylo živé," řekl Cormac.

Jeho šuriken pokračoval v díle, dokud nestiskl návratové tlačítko. Vynořil se z mlhy, zatáhl nože a setřásl ze sebe kusy něčeho zeleného a zmrzlého, co vypadalo jako úlomky smaragdu. Cormac zvedl ruku, jako by ji nastavoval sokolovi, a šuriken zajel zpátky do pouzdra. Mlha kolem nich znovu zmrzla a snášela se k zemi jako sníh.

Tvor ležel rozsekaný v zamrzlé zelené tůni. Thom si ho nevšímal a šel si prohlédnout to, co zbylo z Ganta. Voják byl roztrhaný na

kusy. Cormac zavrtěl hlavou a podíval se na ruku přimrzlou k podlaze před ním.

„Tenkian," prohodil Aiden ke Cormakovi.

„Jo," řekl Cormac, s pohledem upřeným na Thorna. Ten našel Gantovu hlavu a odtrhl ji od podlahy i s kotoučkem zmrzlé krve.

„Nedělám si velký naděje, že se z toho dostane," poznamenal Thorn suše.

Byl to mimořádně morbidní vtip. Thorn poodešel stranou, stále s kamarádovou hlavou v ruce.

„On to zvládne," řekl Aiden na osobním pásmu komunikátoru. „Thorn zná rizika a se smrtí se umí vyrovnat. Na *Aroganci* Gantovi připije a potom se ztříská do němoty. A pak půjde dál. Gant by na jeho místě udělal totéž."

Cormac se na Golema 30 pozorně podíval a zamyslel se nad tím, jestli skutečně cítí účast, nebo ji jenom dobře emuluje. Touto otázkou se lidstvo trápilo už několik století.

„Carne, už můžete dolů," řekl a pak se kolem rozsekaného strážce vrátil k artefaktu, na který se přišli podívat.

Ležel na podlaze komory jako nějaká gigantická kapka rtuti. V záři světlic se leskl, jako by byl pokrytý námrazou. Cormac na něj zatlačil rukou, sklouzla mu však stranou. Byl dokonale hladký, přesto prohlídka povrchu odhalila jemnou krystalickou strukturu. Budilo to dojem, že by povrch měl být aspoň trochu nerovný.

Carn se opatrně spustil do komory a sklouzl po povrchu artefaktu na podlahu, než odpojil své lano. Dlouho visel pohledem na tvorovi, pak mu oči sklouzly na Gantovy pozůstatky a rychle zase obrátil pozornost k neznámému objektu. Vytáhl z opasku přístroj, který vypadal jako měděná přílipka, a položil jej na povrch té věci.

„Tohle je metalurgický testovač – nebo m-tester, jestli nemáte rádi dlouhá slova. Používáme je pro analýzu trupových kovů a podobně, prováděnou přímo na místě. Měří to napětí, změny hustoty, obsahy kovů ve slitinách…" Odmlčel se a pohlédl na Thorna, který stále držel přítelovu hlavu. Potom se podíval na malý displej m-testeru. Rychle pokračoval: „Je to neuvěřitelně husté…" Přikrčil se a

prozkoumal místo, kde se křivka předmětu sbíhala s podlahou. „Musí to být duté.“

„Co vás k tomu tvrzení vede?“ zeptal se Cormac.

„Kdyby to bylo plné, vážilo by to několik tisíc tun. Zabořilo by se to do podlahy mnohem hlouběji, než to je, a –“ pohlédl na přístroj připevněný k ruce „– nezaznamenávám žádné projevy antigravitace.“

Znovu přiložil m-tester k povrchu a pak roztřesenou ruku odtáhl. Chytil testovač dřív, než spadl na podlahu.

„Nemá žádné tření, ale vykazuje jen mikrogravitaci. Rozhodně je to duté.“

Vytáhl z opasku minikonzoli a vložil m-tester do prohlubně, která byla jeho součástí. Zadal nějaký program a potom testovač vyndal.

„Aidene…“ Aiden rázně postoupil vpřed. „Přidržte to třicet sekund na povrchu. Nedovolte, aby se to pohnulo víc než o milimetr. Víc nedokážu vykompenzovat.“

Aiden poslechl a přitiskl m-tester k povrchu a potom znehybněl tak, jak se to žádnému člověku nemůže podařit. Carn se otočil ke Cormakovi. Cormac si všiml, že se chvěje, ne však chladem.

„Snad se nám podaří získat údaje z povrchu. Ta věc je příliš hustá na to, abychom si odrýpli vzorek.“ Obešel předmět kolem dokola, každou chvíli se zastavil a zatlačil na něj rukou. Cormac se rozhlédl a všiml si, že Thorn se postavil. Voják nechal druhovu hlavu spadnout na zem a došel k němu. Na chvíli vypadl z role, ale pro Sparkinda představoval mrtvý člověk jenom mrtvé maso. Mrtvé pohřbívali pouze tehdy, když hrozila infekce.

„Je mi to líto, Thorne,“ řekl Cormac.

Thorn si dal ruce v bok a na chvíli pohlédl stranou, než odpověděl. „Měl sto šedesát tři let. Znal rizika… Žádám jen o to, abyste nám dovolil dotáhnout tento případ do konce. Chci se setkat s tím, kdo nebo co tady toho tvora nechal.“

Cormac se nad jeho slovy zamyslel. Bylo to tady ponecháno? Nebo to tady mělo své vlastní zájmy? Jaký mělo toto místo ve skutečnosti vztah k nehodě runsiblu? Faktů, jichž bylo možné se chytit, bylo stále příliš málo.

Aiden se otočil a sundal m-tester z povrchu předmětu.

„Tady je otvor,“ ozval se z druhé strany Carn. Obešli předmět k němu.

V blyštivém povrchu byla díra o průměru přibližně dvaceti centimetrů. Vypadalo to, jako by si zevnitř něco protavilo cestu ven. Cormac si všiml, že materiál je tenký jako vaječná skořápka. Carn posvítil dovnitř.

„Nic tam není,“ konstatoval a vzal si od Aidena m-tester. „Ohó, ukazuje nám to…“ Zmlkl a dlouho se na přístroj upřeně díval.

„V čem je problém?“ zeptal se Cormac.

„To není možné,“ řekl Carn.

„Co není možné?“ ozval se lehce podrážděně Thorn.

„Co nám to ukazuje… je to adamantium.“

„No a?“ pobídl ho Cormac.

Carn zvedl hlavu. „Umíme adamantium krystalizovat. Někdy se používá v nástrojích, když se nedá použít pole nebo paprsek… Pokud je mi známo, je teoreticky nemožné je opracovat…“

Další otázky… Kdo tu věc vyrobil? Co bylo uvnitř? Odkud pocházel její strážce? Cormac věděl jen to, že je to mimozemského původu. Drak? Možná se to brzy dozví.

„Fajn, můžete toho teď zjistit ještě víc?“

„Spíš bych potřeboval víc vybavení.“

Cormac se otočil k Thornovi. „Posbírejte několik kusů toho tvora. Odneseme je zpátky, aby je Mika mohla analyzovat.“ Otočil se zpátky ke Carnovi. Thorn zatím odešel stranou a sundal si z opasku brašnu. „Chci, abyste sestavil tým a rovnou se sem vrátil.“

„Chaline se to nebude líbit. Její technici už tak neví, kam dřív skočit.“

„Bude se jí to muset líbit. Runsibl dolů nepůjde, dokud se nepodaří vyřešit jednu nebo dvě věci.“

Drak přichází…

Cormac se podíval na to, co byl kdysi Gant. „Můžeme ho posbírat později, když to bude nutné. Teď odsud vypadněme.“

Thorn ještě jednou pohlédl na pozůstatky svého přítele, krátce přikývl a odvrátil se. Riziko infekce nehrozilo. Bylo pravděpodobné, že Gant už svou hrobku našel.

Carn a Cormac jako první, Thorn s Aidenem za nimi, navíjeli lana a stoupali šachtou vzhůru. Doprovázel je vytrvalý, ostrý rachot strhávaného povlaku, který z lana odpadával. Kousek nad komorou výstup přerušili, aby Aiden mohl sebrat roztrhanou mrtvolu Centa a přivázat si ji na záda. Na rozdíl od Ganta bude Cento po obnovení svého těla znovu žít. Jeho mysl ležela nedotčená v pancéřované schránce uvnitř jeho hrudi. Cormac litoval, že se totéž nedá říct o Gantovi. Medicínské technologie dokázaly prodloužit lidský život do zatím neohraničené míry; zatlačovaly hranice smrti stále dál, ale smrt i tak nakonec vítězila.

Když se blížili k ústí šachty, zasypaly je kroupy o velikosti očních bulev a s rachotem se přehnaly kolem. Přečkali to přikrčení, s rukama nad hlavou, částečně chránění svými kombinézami. Krupobití po půl hodině ustalo. Vylezli z šachty na vzduch, který byl ostře, skoro až bolestivě průzračný, a přes hustý koberec krup došli k raketoplánu. Cormac jednu zvedl, aby si ji prohlédl. Měla zelenošedou barvu a vypadala, jako by byla laminovaná.

„CO_2 a vodní led s obsahem síranů, zkrystalizované do vrstev," prohlásil Carn, když se mu podíval přes rameno. „Budou v tom i nějaké složitější sloučeniny."

Cormac přikývl a pozoroval kamínek. Slabý únik tepla z jeho oděvu způsobil, že začal fluoreskovat. Potom jej Cormac smetl zpátky na zem, kde zůstal ležet a mezi svými mrtvými druhy vydával slabou záři. Mrtvých byl nespočet. Co znamenal jeden navíc v tolika tisících? Odpověď byla samozřejmě vždycky stejná: bylo to osobní. Šel dál.

Právě se chystali nastoupit do raketoplánu, když se Aiden na okamžik zastavil, jako by poslouchal. Pak odvázal Centa, položil ho na zem a odstoupil od raketoplánu. Trojice lidí ho pozorovala, ale žádný z nich neměl nutkání se zeptat.

Ani Aiden nic neřekl. Ukázal nahoru k projasňující se obloze.

„Další loď?" zeptal se zmateně Carn.

Při pohledu z povrchu to bylo malé, skoro tečka, a bouře v horních vrstvách atmosféry to částečně zakrývala, ale Samarkand

získal další měsíc. Cormac tušil, že má kilometr v průměru a je tvořený organickou hmotou.

„Jedna čtvrtina, jestli to má nějaký význam," řekl.

Drak dorazil.

18

Umělá inteligence: *UI jsou s námi od druhé poloviny jednadvacátého století. Rozdíl mezi obyčejným počítačem a UI není ve výpočetní kapacitě, ale ve vzniku ega. Kolem 107. revize Turingova testu se začalo jasně ukazovat, že další revize nebudou nutné. Jakmile se z něčeho stane UI, zvládne to takový test hravě a nepotřebuje statut, který takovým absolvováním získá. Když je něco UI, dokáže se to o sebe normálně postarat.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Hvězdami osvícený prostor – vakuum – s planetami tak vzdálenými, že jsou nerozlišitelné od hvězd. Najednou se do něj zařízl červovitý útvar, jako když laser prorazí kvádr z plexiskla. Z něho vylétly na kondenzačních stopách spontánně vytvořených atomů vodíku tři spojené koule *Lyriky*. Za letu se převracela, ale modravé výtrysky plamenů rotaci rychle srovnaly. Jak loď padala do soustavy, rozkvetlo na její centrální desce bílé slunce zažehnutého iontového pohonu. Systémy *Lyriky* nebyly UI, a tak nedokázaly ocenit poetiku, kterou to všechno v sobě mělo. Jednoduše loď zbrzdily do soustavy Mendax v Chiratské hvězdokupě a provedly několik korekcí potřebných k tomu, aby loď navedly na oběžnou dráhu kolem planety Viridian. Potom spustily iniciační sekvenci první hibernační rakve.

Jakmile se víko otevřelo, Jarvellis se posadila a prudce se rozkašlala. Byla přesvědčená, že na té podělané vlhké planetě něco chytila a teď jí to dělá v těle peklo, protože její imunitní systém má za sebou hibernaci. Přehoupla nohy přes okraj, trochu nejistě se postavila a došla k jídelní jednotce, kde na ni čekal šálek horké čokolády. Byl to její rituál už tisíc letů. Teprve když se poprvé

napila, vybavila si přesně, jaký má tentokrát náklad. Ulevila si nadávkou, došla k ovládacímu panelu před panoramatickou obrazovkou a stiskla tlačítko. V jednom rohu naskočila podobrazovka, která jí ukázala komoru B.

V centrální konstrukci bylo srovnáno šest hibernačních rakví. K protější zdi byly připevněny bedny. Na okamžik se jí zmocnila panika, dokud nepřepnula na jiný pohled. Panika opadla, když uviděla pana Jeřába, jak sedí opřený zády o jednu bednu. Android byl pokrytý jinovatkou a vypadalo to, že na podlaze před sebou třídí nějaké předměty. Takže to bylo v pořádku. Jarvellis se posadila nahá do pilotního křesla a postavila čokoládu na ovládací panel. Zpod panelu vytáhla diagnostickou manžetu a navlékla si ji. Potom si znovu vzala šálek a pokračovala v usrkávání. Uvažovala, že by je probudila všechny kromě Johna a pak, až by byli vzhůru, by otevřela vrata komory. Skoro okamžitě ten nápad zavrhla. Neměla žádnou záruku, že náhlá ztráta vzduchu by vysála Jeřába ven, a navíc měl kufřík pořád u sebe. Když manžeta pípla, podívala se na výsledek a znovu zanadávala. Sundala si manžetu a vmáčkla ji na místo pod panelem. Johnovi to nemohla v žádném případě říct. Nepředpokládala, že by něčemu pomohlo, kdyby věděl, že je s ním těhotná. Opřela se v křesle a zadívala se přes obrazovku na vzdálené slunce. Když si uvědomila, že oddaluje, co musí udělat, zamračila se. Bylo na čase probudit Peltera a jeho hrůznou bandu. Ten šílenec chtěl čas, aby mohl instruovat své muže a aby si muži připravili zbraně. Ale nejdřív něco jiného…

Jarvellis otočila křeslo, vstala a přešla ke skříňce ve stěně kabiny. Když přitiskla dlaň na destičku, dvířka se odsunula stranou a zevnitř vyjel věšák. Na držáku visel objemný kosmický oblek. Byl starý a naposledy ho použila už dávno. Veškerá vnější údržba se prováděla, když byla loď na planetě, a pokud by snad nějakou potřebovala udělat cestou, což bylo nepravděpodobné, *Lyrika* měla dva trupové transportéry, jejichž manipulátory byly zručnější než lidské ruce.

Držák se prohnul a rozevřel kosmický oblek jako naříznutou housku. Otvor se rozšířil na celou přední část a přední strany stehen. Strčila jednu nohu do boty, chytila se držáku a pověsila se na něj, aby

dostala dovnitř druhou. Držák se vrátil zpátky a předek obleku se zapnul; vycpávky na stehnech se uzavřely jako poslední. Přilba byla žebrovaný kulový kryt z makroskla, který ve složeném stavu vzadu na šíji vypadal jako nějaký silný, průhledný límec. Uvolnila se z držáku. Možná byla paranoidní, ale už na začátku tohohle výletu si uvědomila, že Pelter teď má prostředky na to, aby si prostřílel cestu přes přechodové komory, které je oddělovaly. Při prvním náznaku, že to udělá – a pana Jeřába vezme s sebou – byla odhodlána vyřadit loď z provozu a uniknout zdejší přechodovou komorou ven. Cítila, že John by se o sebe musel postarat sám. Ona měla svých starostí dost.

* * *

Zatímco *Lyrika* dál zpomalovala do soustavy Mendax, Arian Pelter úřadoval v nákladové komoře B. Seděl na bedně plné jehlových raket. Žoldnéři posedávali nebo postávali a upíjeli to, co potřebovali po tělesném traumatu hibernace. Mluvil k nim úsečně a přesně. Každý ze žoldnéřů dobře věděl, že nedaleko od nich stojí pan Jeřáb.

„Ze všeho nejdřív musíme naložit paramodul," řekl.

„Mohlo se to udělat na Humě," ozval se Svent. Podobně jako Dusache měl i drobný žoldnéř na boku hlavy strupy a taky na té straně šilhal. Superku si zřejmě koupil poté, co se s Dusachem opil. On a Dusache teď stáli tak daleko od sebe, jak to šlo, a od rozmrazení spolu nepromluvili.

„Na Humě jsem měl jiné starosti," odpověděl Pelter. „A jestli mi ještě jednou skočíš do řeči s něčím, co se netýká věci, řeknu panu Jeřábovi, aby ti utrhl pravou ruku."

Svent zmlkl a zachmuřeně se zadíval na podlahu.

„Jak jsem řekl, nejdřív naložíme paramodul. To by nám mělo zabrat zbývající čas, než dorazíme k Viridianu. Až vyletíme, budu pilotovat modul na planetu já. Chci s ním přistát na jezeře přibližně tisíc kilometrů od runsiblu. Nejbližší osídlení je odtamtud sto kilometrů."

„Proč tak daleko?" zeptal se Corlackis.

Stanton odpověděl dřív, než to mohl udělat Pelter. „Runsiblové UI mají velice slušnou výpočetní kapacitu. Stačí náznak něčeho

nepatřičného a Viridian po nás půjde. Tohle je minimální bezpečná vzdálenost.“

Pelter pokračoval, jako kdyby nepromluvil ani jeden z nich. „Až se dostaneme dolů, budeme potřebovat AG transportér. Vy dva –“ ukázal na Sventa a Dusacheho „– zůstanete v modulu. Mennecken a Corlackis odjedou se mnou do nejbližšího města.“ Změřil si oba žoldnéře pohledem. „Doufám, že jste v dost dobrém stavu, abyste tu akci zvládli. Do čtyřiceti solstanových hodin chci být zpátky u jezera.“

„A já?“ zeptal se Stanton.

„Samozřejmě se mnou,“ řekl přezíravě Pelter, než navázal. „Musíme tam ukrást dvě ágévéčka. Neměl by to být nijak velký problém, ale rozumí se samo sebou, že to chceme udělat potichu.“

Stanton si vybavil Pelterovu představu o tichu: ten agent ZBC, křičící v rezivějícím vraku nákladní lodi. Vzpomněl si, jak byl Mennecken tichý v té uličce.

„Říkal jsi čtyřicet hodin,“ promluvil Corlackis. „Znamená to, že teď máme časový harmonogram?“

„Máme můj časový harmonogram,“ řekl Pelter. „Chci, aby bylo všechno připraveno co nejdřív. Chci tady být, až přijede ta svině.“

„A víš jistě, že přijede?“ zeptal se Corlackis. Byla to otázka, která už neměla padnout. Corlackis uhnul před Pelterovým rázným pohledem. „To nic,“ dořekl.

„Do čtyř dnů chci mít zřízenou základnu sto kilometrů od runsiblové stanice. Svent a Dusache zůstanou v terminálu a budou tam hlídkovat. Za tu dobu budu potřebovat předělat minimálně jedno ágévéčko na zbraňový nosič. Jsou nějaké dotazy k věci?“

„Jakou sílu proti sobě pravděpodobně budeme mít?“ zeptal se Stanton.

„Nevím. To se dozvíme, až agent Cormac projde. Zdá se pravděpodobné, že si s sebou přivede čtyři Sparkindy a možná ještě někoho dalšího.“

„Ti jsou tvrdí,“ poznamenal Stanton.

„Ale ne nezranitelní. Máme výhodu: nebudou vědět, že tady jsme.“

„Zaútočíme na ně v terminálu? To je riskantní," řekl Corlackis.

„Ne, podle mých informací se odtamtud vydají na nějakou misi daleko od civilizace. Udeříme na ně tam."

„A jak se dostaneme odsud?" zeptal se Corlackis.

„Možná budeme moci použít runsibl. Všichni máme… proměnlivou identitu. Pokud ta varianta bude vypadat příliš nebezpečně, Viridian má velký kosmodrom. Budeme si moci cestu zaplatit," řekl Pelter.

„Mohli bychom přesvědčit Jarvellis, aby přistála, a použít ji jako únikový prostředek," navrhl Stanton.

Pelter se na něho dlouho díval. „Ano, ta možnost tu je. V tom případě by to byla otázka ceny. Jarvellis ví, kdo jsme, a podle toho by nám udělala cenu. Ale na kosmodromu by to nikdo nevěděl, a cena by proto byla nižší."

Stantonovi to znělo jako falešný argument, ale nechal to být. Nemělo smysl zpochybňovat plány, které chtěl stejně nabourat. V určitém okamžiku bude pan Jeřáb vyslán na Cormaka a Pelterovi v té době zůstane v držení velice žádoucí kufřík. Potom už separatista nikam neodjede. Ostatní se budou moci zařídit podle sebe, pokud přežijí.

Kolem planety obíhala obrovská prstencová stanice. Vypadalo to jako hodně zalátaná kovová pneumatika kutálející se po nějakém neviditelném povrchu. Zdála se být opuštěná a nejspíš taky opuštěná byla. Proč žít na stanici, když si člověk mohl vybrat ze stovky planet?

Viridian byl koule s víry mračen, větší plochou pevniny než oceánů a zeleným oparem nad denní stranou. Když *Lyrika* nalétla na oběžnou dráhu a nechala stanici za sebou, Jarvellis se posadila a pozorovala nástup noci. Na rozdíl od Země byla noční strana planety skoro úplně černá. Nedocházelo tady k obrovskému světelnému znečištění, jaké rozsvěcovalo oblohu nad rozlehlými městskými aglomeracemi. Jen tu a tam nějaká záře z nějakého malého města. Noční strana zůstávala taková, ale jen do doby, než měsíc vrhl dolů své odražené světlo. Pak noc zkrvavěla. To se hodí, pomyslela si Jarvellis a otevřela si podobrazovky s pohledy do komor A i B.

Většina zbraní byla rychle uložena, jakmile Jarvellis otevřela spojovací tunel mezi oběma komorami. Androida umístili do paramodulu a žoldnéři teď trávili čas tím, že si kontrolovali osobní zbraně, hráli karty nebo jen tak civěli do prázdna. Jarvellis si přiblížila Johna a ucítila, jak se v ní vzedmula vlna touhy. Chtěla se ho dotknout, chtěla, aby ji pomiloval, chtěla si s ním alespoň promluvit. Ale bylo to jednoduše příliš nebezpečné. Pelter byl psychopat a nedalo se poznat, co může udělat nebo co může dát za úkol panu Jeřábovi. Každopádně platilo, že kdyby se Pelter dozvěděl o ní a Johnovi, důvěra by byla ta tam – a s ní možná i šance, že se John zmocní toho kufříku. Ušklíbla se a natáhla ruku, aby pancéřovaným prstem stiskla aktivační tlačítko komunikátoru.

„Prolétáme nad noční stranou," řekla.

Pelter se otočil a změřil si horní partie nákladní komory. Nepochybně se stále snažil najít polohu miniaturních kamer.

„Skvěle," řekl. „Jakmile budeme uvnitř, odvysílám frekvenci paramodulu a dám ti znamení." Pokynul žoldnéřům, aby si ihned začali sbírat výstroj a zamířili k přechodové komoře vedoucí do komory A. Na druhé obrazovce sledovala, jak vcházejí dovnitř a postupují po dočasné rampě do modulu. Vypadalo to, jako by vyšli po rampě a zmizeli v nějaké díře ve vzduchu. Pelter a John prošli jako poslední. Jarvellis si všimla, že John jde za Pelterem a že zvedl ruku. Hrál si s Tenkianovým prstenem na ukazováčku. Jak Pelter vycházel po rampě, John se rozhlédl a podíval se nahoru, přímo do kamery. Než nastoupil za Pelterem do modulu, mrkl.

Jarvellis se vrátila k pohledu do komory B a zamračila se. Všude se válely bedny a smetí. Banda bordelářů. Jen co budou pryč, vyhodí to všechno vnější přechodovou komorou. Několikrát píchla prstem, aby ten pohled zrušila, a přešla na jiný z vnější kamery. Teď pozorovala komoru A zvenčí. Krátce nato naskočila na obrazovce ikona frekvenčního dekódování. Klepla na ikonu prstem a přes tiché hvízdání se ozval Pelterův hlas.

„Minuta, kapitáne Jarvellis… Všichni připoutaní?"

V pozadí bylo slyšet sbor souhlasných odpovědí.

„Výborně," řekl Pelter, „jsme připraveni."

Jarvellis přepnula přednastavený ovladač a pohodlně se opřela. Konstrukcí se rozezněl tlumený hukot, jak vysokorychlostní rotační vývěvy začaly z komory odsávat vzduch. Trvalo to několik minut. Potom hukot zeslábl a zanikl v pronikavém svistu, jak se ventil otevřel do vzduchoprázdna a zbývající vzduch vypustil. Viděla, jak z podlahy ve spirále vzlétl čtvercový hadřík, nepochybně použitý k čištění nějaké zbraně. Nespadl zpátky, protože gravidesky v komoře byly v tu chvíli už vypnuté. Potom se ozval další monotónní hluk, jak se dala do práce hydraulika. Jarvellis otočila hlavu k druhé obrazovce a dívala se, jak se kulová vrata na stříbrných pístech rozevřela. Skoro ani neviděla, jak modul vyklouzl ven. Byla to jen silueta ve vzduchoprázdnu a někdy ani to ne. Jediné, podle čeho dokázala identifikovat jeho polohu, když se od lodě oddělil, byly občasné výšlehy modrého plamene z jediné manévrovací brzdné rakety umístěné na otočném závěsu na spodní straně. Nadlouho jej ztratila. Potom se hluboko dole na okamžik rozhořela oranžová záře. Nejspíš spalovaná krev na křídlech, napadlo ji.

Stanton, připoutaný do svého křesla v útrobách paramodulu, cítil nervozitu. Nebyl nervózní z nadcházející mise, ale z Pelterova chování. Ze separatistického vůdce vyzařovalo napětí, skoro jako potlačovaná a zlomyslná radost. Stanton si hrál s kroužkem na ruce a přemýšlel, kdo zemře jako další. Svent, který seděl naproti němu, měl na tváři pokřivený, zlostný výraz; vypadal ztracený v sobě. Mennecken se pouze tvářil znuděně, jak civěl na obrazovku v zadní části kabiny. Obrazovka ukazovala *Lyriku*, která se od nich pomalu vzdalovala. Corlackis seděl vedle Stantona, ruce měl zkřížené přes popruhy, oči zavřené. Možná to byl dobrý nápad. Stanton si opřel hlavu vzadu a zkusil se uvolnit.

Vstup do atmosféry nějakou chvíli potrvá. Šlo o to nepřipustit, aby se paramodul příliš zahřál a tak prozradil jejich přítomnost. Vyžadovalo to opatrnost v řídké svrchní atmosféře, protože by bylo snadné nechat stroj nabrat vysokou rychlost. Pelter však takové věci uměl; jako dítě bohatých rodičů si už na návratových kluzácích něco

odlétal. Stanton si ale nebyl jistý, jestli mu nechybí trpělivost. Jak o tom přemýšlel, nechal pozornost sklouznout po stěně kabiny dál.

Pan Jeřáb se ani nepohnul, připoutaný mezi několika bednami, které naložili na palubu s původním obalem. Stanton si uvědomil, že i tato nehybnost vyžaduje přímé ovládání, byť slabé. Možná Pelter nechtěl, aby si Jeřáb vytáhl své hračky a hrál si s nimi, až bude modul klesat. Při takovém sestupu muselo být všechno dokonale upevněno na svém místě. A navíc působilo jaksi trapně dívat se na zabijáckého androida, jak si hraje s malým gumovým psíkem.

„Johne, měl by ses na něco podívat."

Stanton obrátil oči k pilotnímu prostoru. Pelter se vykláněl z křesla a díval se na něho. Ve tváři měl odpudivý výraz. Ukázal na obrazovku zabudovanou do zádi plavidla. Byla sice vnitřní, ale vypadala jako zadní okno pilotní kabiny.

„Jarvellis, slyšíš mě?" zeptal se.

„Slyším. Co chceš, Peltere?" odpověděla Jarvellis.

„Chtěl jsem jenom říct, že bylo příjemné s tebou pracovat… Johne, řekl jsem, aby ses díval na obrazovku."

Stantona se začal zmocňovat velice nepříjemný pocit. Posunul ruku k rozepínání bezpečnostního popruhu. Vzápětí se jeho krku dotkla studená hlaveň Corlackisovy malé paralyzační pistole.

„Dívej se na obrazovku, Johne, a ruce nech tak, abych na ně viděl. A kdyby ti snad nějakou zvláštní náhodou skočilo do pravé ruky něco ve tvaru nože, nebudeš mít šanci to použít."

Stanton odtáhl palec od kroužku. Tenkianův nůž by se mu možná dostal do ruky rychle, ale vrazit jej do Corlackise dřív, než žoldnéř stiskne spoušť, bylo něco jiného.

„Co se to tam děje?" zeptala se Jarvellis.

Stanton zaslechl v jejím hlase náznak paniky.

„Poslouchej a dozvíš se to," řekl Pelter, než obrátil pozornost ke Stantonovi. „*Lyrika*, Johne."

Stanton otočil hlavu, takže se teď díval na obrazovku za sebou. Zvětšení bylo zesílené, takže viděl loď zřetelně.

„Určitě si vzpomeneš," začal Pelter, „jak jsem od přítele Grendela dostal spoustu té krásné rovinné trhaviny."

Stanton zíral na loď. *Ne, tohle nemůže být pravda.*

„Odpověz mi, Johne.“

„Ano, vím,“ řekl John.

Pelter pokračoval. „Ať se propadnu, jestli jsem ji nezapomněl vzít s námi.“

Mennecken se tiše zasmál a všechno do sebe zapadlo. Stanton prudce stiskl rozepínání popruhů a otočil hlavu. Corlackisova pistole třeskla a Stanton ucítil, jak se mu pravým ramenem rozlévá děsivá strnulost. Když mu Tenkianův nůž protrhl kalhoty a vpadl do ruky, nedokázal ani sevřít prsty. V dalším okamžiku klečel na podlaze.

„Jarv, vypadni odtamtud,“ dostal ze sebe stěží slyšitelným šepotem.

Pelter zvedl ruku a dotkl se prsty své superky. Byl to zvyk, který mu zůstal. „Sbohem, kapitáne Jarvellis.“

Stanton přepadl na bok. Litoval, že nespadl na druhou stranu. Jeho výhled na obrazovku byl teď naprosto a nekompromisně volný. *Lyrika* explodovala. Z komory B vyšlehl kotouč bílého ohně a zařízl se do zbylých dvou koulí lodě. Následovalo množství dalších explozí, které proměnily loď v kouli úlomků, jež se rozšiřovala, až pohltila vytrácející se disk. Pohled couvl a ukázal kouli z dálky. Nejdřív se rozplývala, potom se objevily záblesky, jak kousky vraku začaly vstupovat do atmosféry za paramodulem.

„Jarv –“

Zatímco ho opouštělo vědomí, Stanton uslyšel, jak Pelter mluví na ostatní.

„Bonus je v tom, že teď můžeme do atmosféry mnohem rychleji. Když UI zaznamená nějakou tepelnou charakteristiku, bude si myslet, že to pochází z trosek.“

Tma Stantona pohltila v okamžiku, kdy se ozval Menneckenův potlačovaný smích.

19

Antigravitace: *V prvních třech stoletích tohoto tisíciletí lidé stále pohlíželi na gravitaci se stejným nepochopením, jaké měli jejich primitivní předkové pro vlastnosti magnetu. (Mohli tito předkové tušit, co se stane, když se do měděného drátu ovinutého kolem kusu železa pustí proud?) Antigravitace byla považována za doménu spisovatelů science fiction a skuteční vědci se chechtali neschopnosti těchto spisovatelů pochopit jasná fakta. To, že zaujali tento postoj, zatímco jejich kolegové podkopávali základy Einsteinovy speciální a obecné teorie relativity, ukazovalo nedostatek předvídavosti srovnatelný s jistým význačným viktoriáncem, který poté, co si vyslechl, jaké způsoby cestování by mohl umožnit hypermoderní parní motor, kategoricky prohlásil, že lidé cestující vyšší rychlostí než dvacet mil za hodinu by byli rozdrceni.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Aiden posunul páku řízení dopředu a raketoplán sklouzl k hradbě oblačnosti. Sklonil páku a palcem stiskl boční ovladač. Turbíny zahučely a raketoplán vyšplhal k vršku hradby. Cormac se podíval dolů, na horské hřebeny jako krabaté žluté jizvy a zamrzlá moře odraženého zlata. Samarkand byl krásná planeta, ale byla to krása arktické pustiny, která se dala lépe ocenit tady nahoře než dole na zemi, kde mohla člověka zabít. Prsty mraků se nasunuly pod ně a zakryly výhled. Krátce nato se raketoplán ocitl vysoko nad něčím, co vypadalo jako druhá země, země kypící běloby nad bronzovým jádrem. Tato krajina jako by měla vlastní slunce, červené, ale nesvítící, zploštělý objekt o průměru jednoho kilometru, který jako

by se valil nad mračny. Další pohyb byl dokonce i na něm, pomalé vlnění povrchu, byl však tak obrovský, že to oko mátlo.

„Je to skoro urážka, že něco takového může existovat," prohlásil Carn.

„Je to jen jedna ze čtyř z posledního sčítání," připomněl Cormac.

„Pravda, zapomněl jsem."

Carn se naklonil ještě víc dopředu. Možná svým žlutým okem prováděl průzkum. Pak řekl: „Nahoře to v žádném případě nedrží oběžná rychlost." Podíval se na minikonzoli, kterou držel v postříbřené ruce. „Jak jsem předpokládal, používá to antigravitaci."

„Člověk by řekl, že to je to nejmenší, co umí," poznamenal Aiden. „Neznám žádné runsiblové brány o kilometrovém průměru." Na okamžik se odmlčel a poslouchal, pak pokračoval: „*Arogance* mě informovala, že když to dorazilo, objevily se podobné deformace podprostoru, jaké zanechává loď. Drak má pravděpodobně pohonný systém, který je do značné míry stejný jako u *Arogance*."

Dívali se, jak obrovská koule pluje o tisíc metrů níž a kousek před nimi. Byl to hodně zvláštní, matoucí pohled. Co byl vlastně Drak? Živý tvor nebo stroj z masa? V té věci nikdy nenastane shoda. Aiden pomalu zvýšil rychlost a přiletěl s nimi blíž.

„Moc blízko ne," varoval Cormac. „Myslím, že by se mu nelíbilo, kdybychom na něm přistáli."

Aiden posunul páku řízení zpátky a srovnal rychlost. „*Arogance* hlásí nulovou reakci na všech kanálech, dokonce i na podprostorovém, ale zaznamenala odrazy nějakého intenzivního průzkumu planety," řekl.

„Nemůže to vědět, že tady jsme," řekl pochybovačně Thorn.

„Chceme, aby to věděl?" zeptal se Carn a obrátil pozornost zpět ke svým přístrojům.

Cormac si Draka upřeně prohlížel. Kde byl jeho zbytek? Proč tady byla jenom tahle čtvrtina? Přišla si pro drakomany? Poslala sem jednoduše své agenty, aby samarkandský runsibl zničili, a teď si pro ně přiletěla? Co měla společného s tu druhou věcí pod zemí? Uvědomil si, že si s tím zoufale chce pohovořit, bez ohledu na to, jak

spletité odpovědi může dostat. Bez ohledu na to, jaké absurdní hry to může hrát.

„Připravte vysílání na všech kanálech," řekl.

Aiden nastavil přístroje a opřel se. „Všechny kanály otevřené s výjimkou podprostorového. Tento raketoplán takovou možnost nemá. Chcete, abych se spojil s *Arogancí*?"

Cormac zavrtěl hlavou a soustředil se na to, co řekne. Vysílač syčel a vydával zvláštní hvízdavé zvuky. Cormac se k němu sehnul. *Arogance* žádnou odpověď nedostala; dostane ji on?

„Draku, mluví k tobě Ian Cormac. Proč jsi tady?"

Hvízdání zesílilo. Cormac doloval vzpomínky na jejich poslední setkání a pokračoval.

„Být člověkem znamená být smrtelný. Hraješ šachy? Vím, že máš rád hry, Draku, i když je pravda, že máš sklon švindlovat."

Hvízdání ustalo.

Aiden promluvil: „*Arogance* hlásí, že průzkum povrchu ustal."

„Myslím, že jste to zaujal," řekl neradostně Carn. „Povrch té věci se pohybuje."

Cormac se podíval a uviděl, že vlny se šíří. Povrch proťala zakřivená linie a vlny se soustředily kolem ní. Linie zesílila, temná jako stará krev. Byla to trhlina.

„Dostaň nás odsud, hned!"

Aiden škubl pákou řízení ve stejném okamžiku, kdy z Draka v gigantické šedivé fumarole vylétly panožky. Zrychlení srazilo Thorna a Carna na podlahu. Cormac zahlédl obrovskou kobří hlavu, jak se otáčí směrem k raketoplánu. Ozvalo se zadunění. Raketoplán se stočil stranou. V dalším okamžiku byli venku a fontána panožek padala zpátky k povrchu Draka.

Cormac se rozhlédl a uviděl, jak se Carn s Thornem vlečou ke svým křeslům. Také se připoutal.

„Jde to po nás," ozval se Aiden. Podíval se na údaje na přístrojové desce. Pak znovu vzhlédl. „Zrychluje s osmi gé."

„Ježíši!" hlesl Carn.

„Jsou všichni připoutaní?"

„Dej mi vteřinku, sakra!" křikl Carn.

Aiden se ohlédl, s rukou přichystanou nad páčkou po straně řídicí páky. Po chvíli přikývl a otočil se zpátky k čelnímu průzoru.

„Zrychlení," řekl a spustil hnací motory.

Cormakem to hodilo v křesle dozadu tak prudce, že se určitě dotkl jeho konstrukce. Něco, co nebylo přivázané, s rachotem odletělo na záď raketoplánu. Slyšel, jak Carn monotónně nadává, než mu došel dech. Bylo to, jako kdyby se mu někdo snažil stáhnout maso z kostí. Dokázal se jenom dívat na přístrojovou desku, která mu šedla před očima.

„Deset… gé…" dostal ze sebe a potom omdlel.

„Zlomili jste mi nohu," protestoval Carn – a bylo to první, co Cormac slyšel, když přišel k sobě. Připadal si, jako by přes něho někdo přejel válcem na trávník, když ležel na dlážděné ulici. Chvíli mu trvalo, než se sebral. Zkusil mrkáním zahnat světélka, která mu jiskřila na okraji zorného pole. Uviděl, jak se před raketoplánem otevírají vrata hangáru *Arogance*.

„Kolik máme náskok?" zeptal se, když si byl jist, že dokáže řádně promluvit.

„Zhruba tři minuty," odpověděl Aiden.

Propustné pole se dotklo nosu raketoplánu a pak se přes něj převalilo, jako by vlétali do nějaké vertikální tůně. Obklopilo rozšiřujícím se kruhem kokpit, přešlo přes něj a oni se ocitli v hangáru. Aiden zažehl přední a boční brzdicí trysky, aby je zpomalil a otočil. Když se dostali nad střed podlahy hangáru, pilotní kabina stála proti propustnému štítu. Gravitace naskočila a stáhla je dolů. Raketoplán s kovovým zvukem dosedl.

„Zůstaňte v raketoplánu a zabezpečte jej proti nárazu," ozval se z panelu hlas *Arogance*. V raketoplánové komoře blikala červená světla. Aidenovy ruce přeběhly po dotekových senzorech, prsty v té rychlosti ani nebylo vidět. Cormac slyšel tupé rány zámků, které se vysunuly z podlahy a pevně raketoplán ukotvily.

Arogance teď pronesla slova, která pravděpodobně hlásila po celé lodi. „Zabezpečit proti nárazu. Zabezpečit proti nárazu. Všechny osoby do nouzových modulů." Cormac cítil, jak se raketoplán

chvěje. Pohled z oken raketoplánového hangáru potvrdil, že *Arogance* zrychluje. Výhled na Samarkand sklouzl z průzorů do propustného pole a pak se rychle odsunul pryč. Irisová vrata se před štítem uzavřela a ze stran se vysunuly těžší, pancéřované rolety. Také průzory zakryly pancéřované okenice.

„Srážka za tři minuty a padesát sekund. Teď. Oprava. Srážka za dvě minuty a třicet sekund. Teď. Zabezpečit proti nárazu.“ Cormac našel očima obrazovku s pohledem ze zádi. Všechna vnitřní hangárová vrata teď byla zavřená. Vstup do padací šachty odřízl pancéřovaný štít.

„Kritické nebezpečí srážky! Kritické nebezpečí srážky!“

Cormac se v křesle zapřel. Bude to zlé. Neobejde se to bez zranění.

Bylo to ještě horší.

Ten zvuk byl jako úder do nějakého gigantického gongu – po němž následoval praskot. Cormac měl pocit, jako by mu právě pukla lebka a vnitřnosti něco procpalo až za páteř. Slyšel skřípání kovu, který se ohýbá, kroutí a pak láme. Zámky se ulomily. Raketoplán opustil podlahu hangáru a narazil do vrat. Náraz mrštil Cormakem do popruhů.

Cítil, jak mu z nosu stříká krev. Skoro ztratil vědomí; pak to přešlo a znovu se vrátilo. Zatřepal hlavou a uviděl, jak na obrazovku před ním kape krev. Pilotní kabina z makroskla se samozřejmě nerozbila, ale zarazilo ji to dozadu do tělesa raketoplánu. Vlastní raketoplán ležel šikmo na dveřích hangáru. Ale to ještě nebyl konec. Slyšel páčivý, mučivý zvuk, se kterým se něco propracovávalo lodí a jako nějaká obrovská bublina se to snažilo vrátit do kulového tvaru.

„Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu…“

Cormac se podíval zpátky nahoru na Carna, který visel připoutaný ve svém křesle a držel si zlomenou ruku. Thorn visel vedle něho, v bezvědomí, z úst mu kapala krev. Aiden se pohnul jako první. Rozepnul si popruhy a spadl dolů na okno, načež zarazil ruce do deformovaného kovu vedle nich. Nějakým způsobem se mu podařilo získat potřebnou oporu a kopnout nohama dolů, jako by to byly hydraulické písty. Cormac si nebyl jistý, zda věří tomu, co vidí.

Okno se s třeskem pohnulo dopředu. Ještě dvě kopnutí a odklopilo se na pokřiveném kovu, který je na jedné straně držel, jako nějaké zaklenuté víko. Aiden se okamžitě vysoukal nahoru k pilotnímu panelu a přes své křeslo se dostal ke Carnovi. Cormac se vysvobodil a škubl sebou, když ucítil, že se mu v hrudi pohybují zlomená žebra. Velice opatrně se spustil z raketoplánu dolů. Tam převzal Carna, kterého mu Aiden spustil tak, že ho jednou rukou držel za límec termooděvu. Následoval Thorn. Zanedlouho byli všichni čtyři bezpečně na podlaze raketoplánového hangáru. S pomocí palubní lékárničky dal Aiden Carnovi ruku do dlahy a píchl mu prostředek proti bolesti. Thorn přišel k sobě a začal zvracet. Cormac tam jenom seděl a držel se za hlavu.

„Pohotovostní personál s hasicími prostředky do sektoru tři. Automatické systémy vyřazeny. Všechna narušení trupu dočasně uzavřena. Všechny padací šachty mimo provoz. Sektor jedna uzavřen pro veškerý personál, dokud se nepodaří lokalizovat a opravit úniky chladicí kapaliny…“

Výčet pokračoval dál a dál, ale ani slovo o tom, co se stalo s Drakem.

„*Arogance*, co se děje? Co dělá Drak?“

Subsystém pokračoval v odříkávání seznamu, zatímco *Arogance* na ně promluvila do raketoplánového hangáru.

„Drak se svými panožkami zmocnil této lodi. Táhne nás zpátky k Samarkandu. Vzhledem k únikům chladicího média jsem musela vypnout motory. Veškeré pokusy o odstranění panožek selhaly. Na takovou vzdálenost nechci používat energetické zbraně.“

Ozvala se tupá rána a celá loď se zachvěla. Raketoplán zasténal a pak s třeskem sklouzl na podlahu hangáru.

„Co to sakra je?“ zaprosil Carn.

Arogance řekla: „Drak se snaží proniknout do raketoplánového hangáru. Doporučuji vám opustit tuto sekci a přesunout se do společné oblasti.“

Jako jeden se otočili a upřeli zrak na vrata raketoplánového hangáru. Skřípala a ohýbala se.

„Dočasně jsem zprovoznila padací šachtu jedna," oznámila *Arogance*.

Když se ze šachty odsunul pancéřovaný štít, zamířili k ní. Carn šel první a nechal se snést do společné oblasti. Další byl Thorn. Cormac se otočil a díval se, jak se vrata hangáru pomalu kroutí na jednu stranu. Propustný štít byl vypnutý, ale momentálně od vakua žádné nebezpečí nehrozilo. Za dveřmi byla stěna šupinatého masa. A kolem okraje dveří se jako prsty s modrými konečky objevily panožky.

„Jde po mně?" zeptal se Cormac.

„Padáme," řekl Aiden.

Vkročili do padací šachty.

Shromáždili se ve společenské místnosti: Cormac, Aiden, Thorn, Mika, Chaline a několik techniků a členů posádky. Cormac si všiml, že jeden z techniků si přidržuje na hlavě zakrvavený hadr. Další seděl a držel si žebra. Uvažoval, kolik dalších lidí utrpělo zranění.

Arogance jim ukázala, co se děje v raketoplánovém hangáru. Vnější dveře teď byly otevřené dokořán a panožky se hrnuly dovnitř jako lavina živé tkáně. Jejich kobří hlavy ohmatávaly stěny jako prsty slepce.

„Obranné mechanismy proti vetřelci aktivovány –"

„Ne," řekl Cormac. „Zastav to. Spoj mě s raketoplánovým hangárem."

„Máš spojení. Obranné systémy proti vetřelci deaktivovány."

„Draku, proč jsi zaútočil na tuto loď?"

Měl strašlivý pocit, že odpověď zná; že Draka prostě rozčílil a on teď jde po něm. Z nějakého důvodu pochyboval, že může svému nalezení nějak zabránit, pokud to tak skutečně je.

„Soustředí se teď na dveře padací šachty," řekla Chaline. „Hodnoty tlaku jsou vysoké."

Arogance oznámila: „Neautorizovaný přístup do informačních bank. Informace stahovány z oblasti raketoplánového hangáru."

„Co to sakra je?" řekla Chaline.

Na obrazovce viděli, že jedna panožka se přichytila na jeden nástěnný ovládací panel.

„Pravděpodobně získává plán lodě a jiné věci, které ho můžou zajímat," nadhodil Cormac.

Dívali se, jak se dveře padací komory zbortily a vylomily a panožka se přes ně převalila.

„Dostaly se dovnitř," poznamenala zbytečně Chaline.

„Třeba si spletl *Aroganci* s dračicí," řekl Thorn. Zpoza něho se ozvalo zahihňání, které brzy ustalo.

Cormac si poznámky nevšímal a upřeně se díval na obrazovku. Jeho naděje se zvyšovaly. Panožky se pohybovaly šachtou dolů – od nich – nelezly jí nahoru. Najednou pochopil, o co Drakovi jde.

„*Arogance*, jak to vypadá s drakomany?"

„Při incidentu se nezranili, ale od té doby se změnili."

Obrazovka se rozsvítila a ukázala vnitřek izolační komory. Oba drakomani leželi na zemi, stočení do embryonální polohy. Vyloučili ze sebe nějakou tekutinu, která je uzavřela do blan, takže vypadali jako novorozenci. Cormac věděl, že se připravují na návrat, ale měl je Drakovi vydat? Dali se použít pro smlouvání? Musel to zkusit, jinak by si Drak mohl jednoduše vzít své drakomany a zmizet.

„Draku, jestli budeš pokračovat v tom, co děláš, drakomani budou zničeni. Přistoupíme –"

Loď se znovu otřásla. Z palubního rozhlasu se ozvala hlasitá rána.

„Panožky právě vyrazily dveře vedle izolace," řekla *Arogance*. „Přejete si drakomany zničit?"

Obrazovka se znovu rozsvítila a ukázala dění vně izolační komory. Panožky vyplnily prostor a přes pozorovací okno tlačily na pancéřované okenice. Z palubního rozhlasu se ozval hlas, který Cormac dávno znal.

„Blufování je pro ty, kteří nemají sílu, Iane Cormaku. Nezničíš, co mi patří, protože jestli to uděláš, rozdrtím tuto loď."

Draku…

„Drakomani jsou v hermeticky uzavřené místnosti… já chci jen několik odpovědí. Proč tady byli? Co se sta –"

„Máš omezené možnosti volby. Otevři tuto uzavřenou místnost, nebo ji jednoduše vytáhnu z vaší lodi. Abych to udělal, budu muset otevřít některé oblasti.“

Drak měl pravdu.

„*Arogance*, otevři izolační komoru,“ řekl rychle Cormac.

Okenice se odsunuly stranou a panožky prorazily okno. V mžiku byly uvnitř a hned zase venku. Drakomani se ztratili v hromadě svíjejícího se masa.

„Stahují se do padací šachty,“ oznámila Chaline, přestože to všichni viděli sami. „*Arogance*, čím můžeme utěsnit loď, když se Drak pustí?“

„Uzavření padací šachty mám připravené,“ odpověděla UI.

Obrazovka ukazovala místo za místem, jak se panožky stahují zpátky. Jeden pohled ukázal těsnění, které se za nimi nasouvalo do padací šachty jako nějaké obrovské mince. V raketoplánovém hangáru panožky vklouzly zpět do masité stěny venku. Loď se zachvěla.

„Drak se pouští.“

Explozi vzduchu unikajícího z raketoplánového hangáru cítili všichni. Obrovská koule Draka se odtáhla. Spolu s dalšími troskami vyletěl do vzduchoprázdna i raketoplán.

„Drak se oddělil.“

„Cento…“ vypravil ze sebe Aiden.

„Raketoplán zachráníme,“ řekla Chaline.

Arogance kulhala na nouzový pohon zpátky na oběžnou dráhu kolem Samarkandu.

„Drak nevěděl všechno, co se děje,“ prohlásila Mika, když dávala Cormakovi do pořádku žebra.

Nechtěl vidět, co mu s nimi dělá. Viděl za život dost krve a roztrhaných těl, než aby mu to zvedalo žaludek, ale když šlo o vlastní krev a vlastní otevřené tělo, bylo to vždycky jiné. Nervový blokátor na šíji ho po úpravě znecitlivěl od podpaží dolů. Ale jako vždycky při takové operaci slabě cítil tahání a v každém případě slyšel zvuky. Cormac původně chtěl žebra jenom stáhnout obvazem a tomuto se

vyhnout, ale Mika nedala jinak, protože hrozilo, že mu propíchnou plíce. Pohlédl stranou na hadičky vedoucí do umělé plíce. Blokátor vypnul některé autonomní funkce a jeho srdce a plíce byly odstavené.

„Proč to říkáš?“

Vlastní hlas zněl Cormakovi přesně stejně, přestože vycházel z mechanického hrtanu, podobného jako mají golemové, který se řídil odkloněnými nervovými impulzy z nervového blokátoru. Měl jej přilepený na rameni náplastí používanou na kůži. Vypadal jako velká hlemýždí ulita z modrého kovu, šikmo připevněná k minci z plexiskla, v níž pableskovala slabá světélka.

„Ano, drakomani k němu patří. Hádala bych, že byli něco jako dálkově řízené sondy nebo agenti. Chtěl je zpátky, aby je mohl vyslechnout.“

Do hrudi ho něco udeřilo a pak se ozval lepkavý, čvachtavý zvuk.

„Stačilo si říct,“ ozval se Carn, který seděl vedle a mnul si paži nad svou stříbrnou rukou. Technik si s velkým zájmem prohlížel Cormakovu otevřenou hruď.

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl Cormac Mice. „Skoro to vypadalo, jako by po nich horečně pátral na planetě, a když je nenašel tam, obrátil pozornost k nám a zmocnil se jich nejrychleji, jak to šlo.“

„Zoufale,“ dodala Mika.

„Nevím. Každopádně bez ohledu na lidské životy. Měli jsme štěstí, že *Arogance* takovému zacházení odolala.“

Zmlkl. Přinejmenším většina z nich měla štěstí. Mika ošetřovala nejrůznější zranění už nějakých dvacet hodin. Tři členové posádky byli v tancích, které udržovaly jejich životní funkce, a čekali na návrat do civilizace. Bylo možné, že přežijí, ale stráví pak dlouhou dobu v regeneračním tanku. Jedna z techniček neměla ani tolik štěstí; když se jeden z runsiblových komponentů posunul a přitiskl ji ke stěně, rozdrtil jí hlavu na kaši.

„Vyjádřila se k tomu nějak Chaline?“ zeptal se jí.

„Opravy jsou v plném proudu, ale ze zdržení radost nemá. Přestává myslet na cokoli jiného než na ten svůj runsibl.“

Mika od něho odstoupila, zvedla ruce a odtáhla je od svého bílého pláště. Byly dost zakrvácené. Zvedla oči k obrazovce nad místem, kde seděl Carn. Tato obrazovka ukazovala snímek Cormakovy hrudi. Podíval se tam jenom jednou.

„Co Aiden?“ zeptal se.

„Přivezl raketoplán zpátky. Centa uložili… stejně jako raketoplán; nedá se opravit. Jen co bude v pořádku hangár, vytáhnou ze skladiště další. Chaline se bála o těžkotonážní člun, ale nic se mu nestalo.“

Přistoupila blíž a začala znovu s něčím manipulovat v jeho hrudi.

„Těžkotonážní člun?“

„Ve skladišti… jeden těžkotonážní člun a čtyři miniraketoplány. Chaline člun potřebuje, aby jím svezla dolů runsibl.“

„Vida… zdá se, že na tom nejsme tak špatně…“

Mika neodpověděla ihned. Cormac ucítil další pohyb a pak uslyšel tichý bzukot kostní scelovačky. Podíval se v tom okamžiku dolů, ale hned toho litoval. Od místa, kde měl solar plexus, směrem nahoru, byla kůže a svalovina z hrudi odhrnutá. Mika měla prst vražený do díry mezi dvěma evidentně zlomenými žebry a přejížděla po zlomu špičkou scelovačky. Cormac cítil něco zvláštně prachového. Částečky vápníku unikaly z elektrostatického procesu, který je ukládal do zlomů.

„Vypadá to, že ne,“ řekla Mika a odstoupila, aby zhodnotila své dílo. „Ale *Arogance* si tady nějakou dobu pobude. Potřebuje přivézt nějaké díly a budou je muset dopravit runsiblem. Dřív nebude schopná opustit oběžnou dráhu.“ Vrátila hlavu scelovačky do sterilizačního držáku a odstrčila jednotku kousek od stolu. V logu na tomto zařízení, které tvořila stříbrná bedýnka na vozíku s kolečky, stálo ‚Cellweld Inc.‘ Na horní straně bedýnky byla doteková konzole a z boku vybíhala spleť hadiček a kabelů, jež končily v hlavě, do níž se dal nasadit každý z adaptérů uložených pod bedýnkou. Mika vybrala něco, co na pohled připomínalo malý skleněný rýč. „Dala jsem na zlomeniny svorky, aby svary něco drželo. Nepředpokládám, že si v nejbližší době dopřeješ odpočinek. Bude trvat zhruba rok, než

se svorky rozpustí; dost času, aby se ti žebra úplně zahojila. Většinu poškozených vnitřních tkání jsem ošetřila. Teď tě zašiju.“

Cormac uvažoval, proč se doktoři tak vyžívají v tom, že člověku přesně vyprávějí, co dělají.

Scelovačka bzučela a z jeho hrudi se ozývaly hrůzné zvuky sání. Měl z toho škubání podobný pocit jako toulavé dítě, když ho matka tahá za kabát.

„Tak, hotovo,“ řekla Mika po době, která mu připadala jako věčnost. „Dala jsem ti tam několik analgetických tabletek, které se během několika dalších dní rozpustí. Může se stát, že budeš cítit zvláštní bodavou bolest, ale budeš už v pořádku.“ Za ní viděl, že hadičky do umělé plíce jsou bez krve, a cítil slabý tah, jak je odpojovala. Neměl čas pocítit nedostatek kyslíku, protože mu hned sáhla na šíji. Cit se okamžitě vrátil. Žádné roztmívání, žádné špendlíky a jehly, jeho tělo se prostě znovu zapnulo. Zalapal po dechu. Jeho srdce se přihlásilo nenadálým hřměním.

„Jsi v pořádku,“ řekla, i za těchto okolností nepřipravená použít tázací větu. Cormac se zpříma posadil a podíval se dolů na svou hruď. Byla bez kazu. Po buněčném scelování nezůstávaly jizvy, alespoň ne na těle. Pokýval na ni hlavou. Krátce se na něho usmála a otočila se ke Carnovi.

„Není to bolest a není to fyzická funkce,“ navázala na rozhovor, který spolu vedli, když Cormac přišel.

Carn rozevřel a zavřel svou stříbrnou ruku. „Ztratil jsem kontakt s osobní jednotkou. Mám jenom normální cit.“

Cormac na něho pohlédl. Tak k tomu sloužila jeho ruka. Nutnost používat na artefakt samostatné přístroje pro něho musela být mrzutá, to všechno kvůli rukavici. Cormac zhoupl nohy dolů a vstal. Zvedl košili z místa, kam ji zahodil, a oblékl si ji. Viděl, že Mika mu už nevěnuje nejmenší pozornost a plně se soustředí na Carna. Nechal ji, aby ho ošetřila.

Padací šachty byly stále mimo provoz, ale na palubě lodi to nepředstavovalo žádný vážný problém. Pouze to znamenalo, že v šachtě nebude působit pole, které by ho přitáhlo k cíli. Musel vkročit do šachty, kde ztratil tíhu, a odrážet se od kontrolních žebříků

směrem, kterým se chtěl pohybovat. Podobně jako při všech manévrech v beztížném stavu šlo o to, aby nenabral příliš velkou rychlost. Zanedlouho se zastavil v kýženém patře a zamířil ke společenské místnosti, která se teď proměnila v operační centrum. Procházel chodbami, kde pracovali robotičtí svářeči, a jinými oblastmi, kde technici odmontovali ze stěn desky a kleli teď ve svém žargonu. V některých oblastech byla gravitace poněkud proměnlivá, což bylo znepokojivější, než kdyby byla vypnutá úplně. Fluktující gravideska mohla člověka snadno rozmáznout po podlaze. Když došel do společenské místnosti, našel tam pouze Thorna a Chaline. Chaline sledovala nástěnnou obrazovku. Ukazovala dění na trupu *Arogance*. Roboti se po lodi hemžili jako švábi. Thorn ležel rozvalený na pohovce a spal. Na stole vedle něho ležela láhev převrácená na bok a vedle ní stála poloprázdná sklenka skotské.

„Jak to jde?“ zeptal se Cormac Chaline.

Aniž odtrhla oči od obrazovky, odpověděla: „Za sedmdesát hodin bychom měli mít všechno plně zajištěné. *Arogance* nebude moci přejít do superletu, dokud nedostaneme z Minostry nový motorový kryt. Sběrná pole nefungují.“

Cormac přikývl a pak řekl: „Kousek odsud jsem přešel přes nějaké fluktující gravidesky.“

Chaline se ani teď neotočila. „To není pravda. Přešel jsi přes gravidesky s fluktujícím zdrojem energie. Jeden z generátorů nás trochu vystrašil. Museli jsme ho vypnout.“

Cormac se rozhodl, že se na další škody vyptávat nebude. Seznam by se víc a víc protahoval.

„*Arogance*, co je s Drakem?“ zeptal se, když přecházel k jídelnímu automatu.

„Drak je na oběžné dráze sedm set kilometrů před námi. Na jeho povrchu je patrná jistá aktivita,“ odpověděla loď.

U jídelního automatu Cormac řekl pouze: „Kávu.“ Automat už znal jeho hlas a měl ji připravit přesně tak, jak to měl rád. Prohlédl si šálek s bílou kaší, která z automatu vyšla, a zadal svůj požadavek na klávesnici. Další položka na Chalinin seznam. Když konečně získal

nápoj, který chtěl, vrátil se ke stolu, u něhož byla Chaline, a posadil se.

„Fajn, a teď mi o té aktivitě řekni něco víc.“

Obrazovka se změnila a ukázala Draka. Chaline se na Cormaka mrzutě podívala. Omluvně pokrčil rameny a obrátil pozornost zpátky k obrazovce. Po celém povrchu mimozemské bytosti přebíhaly vlny.

Arogance řekla: „Před hodinou vyšla energetická emise namířená ze soustavy Andellan. Bylo to laserové světlo v plném spektru. Hodnoty byly v řádu gigajoulů. Pokud bude při tomto obletu zachován stejný model, další emise nastane za padesát čtyři minut. Přesouvám loď na druhou stranu planety a právě jsem vypustila jednu průzkumnou sondu.“

Cormac měl v tom okamžiku pocit, že by byl raději na druhém konci galaxie. Chystal se je Drak zničit? Pokud ano, jejich situace byla vážná.

„Zachycuji rovněž emise ve všech spektrech. Některé z nich projevují určitou vnitřní logiku a matematickou koherenci, ale zatím se mi je nepodařilo přeložit. Tyto emise nejsou nijak směrované.“

„Fajn,“ řekl Cormac a na obrazovce znovu naskočila scéna, kterou předtím sledovala Chaline. Pozorně se na ni zadíval a všiml si, že se záměrně snaží, aby ve tváři neměla žádný výraz.

„Jsem ti celý k dispozici,“ řekl s úsměvem.

„Moc díky,“ řekla, pak odstrčila židli a vstala. „Někteří z nás bohužel mají práci.“

Cormac udělal smířlivé gesto, ale Chaline odešla. Nemohl se rozhodnout, jestli se zlobí nebo baví. To jsou ty osobní vazby, pomyslel si a snažil se necítit provinile. Několik minut tam seděl a usrkával kávu, potom si znovu vyvolal záběry ze sondy.

Drak se teď vlnil dokonce ještě rychleji a jeho kulový tvar se deformoval.

„*Arogance*, víš jistě, že jsme tady v bezpečí?“ zeptal se.

UI odpověděla stručně: „Ne.“

Padesát čtyři minut uplynulo. Pak šedesát, šedesát pět… Záblesk na okamžik přerušil záběry sondy. Když se obraz objevil znovu,

Drak byl opět sférický a vlny se pohybovaly po jeho povrchu tak, jak toho byl Cormac svědkem původně.

„*Arogance*, kam to šlo?“

„Na povrch planety. Najíždím obraz… sonda ho má.“

Obrazovka ukázala rozlézající se černý mrak, v jehož středu hořely pekelně rudé ohně.

„To byl Mount Prometheus,“ řekla *Arogance*.

Cormac užasle zavrtěl hlavou. Enoida Deaconová nepřijde o své místo v učebnicích dějepisu, ale o co sakra Drakovi šlo?

„Zachytila jsem nějaké vysílání z Draka. Je ve všech lidských jazycích.“

„Poslechněme si tedy anglickou verzi.“

Z reproduktorů zaburácel Drakův hlas. „Utekl! Utekl! Zločinec! Hajzl! Sakra! Kurva! Do prdele!“

Cormac tam seděl s ústy dokořán. Tak tohle Drak dělal – měl záchvat vzteku.

20

Chameleon: *Jak často dochází k nepochopení a nesprávnému používání výrazů vzniklých kombinací s tímto slovem. ‚Chameleonware' se vztahuje pouze na oblečení vyrobené z fotoreaktivních vláken vyvinutých ZBC v roce 2257. Je to pouze účinná forma maskování a nečiní nositele neviditelným. Pouze zajišťuje, že onen nositel splyne s pozadím. ‚Chameleonware' je něco jiného. Je to hardware, který s pomocí technologie polí dokáže ohýbat světlo kolem předmětu, zahlazovat tepelné charakteristiky, zastírat zvíření vzduchu a zajišťovat onomu předmětu nezachytitelnost radarem a sonarem.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Pelter nad jezerem jednou přelétl, než s paramodulem udělal obrátku a vrátil se k němu. Obrazovka nastavená na infračervené vidění mu ukázala všechno, co potřeboval vidět, v pastelových modrozelených odstínech jako na negativu barevné fotografie. Použil vzdušné brzdy a všiml si malých kondenzačních pruhů prozrazujících křídla, ale to v této výšce nebyl problém. Očima pana Jeřába se díval na zhrouceného Stantona ležícího na podlaze a uvažoval, jak ho zabít. Radost z likvidace toho drzého lodního kapitána ho rychle přešla. Teď ho překvapilo zjištění, že Stantonova smrt není něco, co by toužil vidět. Žoldnéř musel zemřít, protože plánoval zradu, ale několik let byl dobrým přítelem. Pelter se s hořkou chutí v ústech díval, jak se jezero objevilo na dohled. V superce si vyvolal Stantonův obraz a zasunul jej do předepsané programové škvíry v Jeřábově řídicím modulu. Byl to stejný program, jaký použil pro Tenela a mnoho dalších. Až bude připraven, spustí jej a pak se nebude muset dívat.

Nejhlasitější zvuk, který během dlouhého letu k zemi slyšeli, bylo hvízdání větru na lyžinách, když je vysunul. Další kakofonie se rozezněla, když tyto lyžiny dosedly na hladinu jezera. Pelter se ohlédl a uviděl zpěněnou brázdu. Ani to nebyl problém, protože ničeho, co teď udělají, si runsiblová UI nevšimne – přesněji řečeno ničeho, co udělají od této chvíle do okamžiku, kdy začnou používat zakázané zbraně. Pelter modulem pomalu otočil a navedl jej ke břehu jezera. Krajina za ním se nezvedala příliš nad jezerní hladinu. V dálce byla skupina balvanů a za nimi stromy. Pelter věděl, že je to začátek obrovského lesa, nevěděl však, jakého druhu. Kromě samotného paramodulu bylo tím nejvyšším v okolí rákosí a šáchor rostoucí na kraji vody. Pouhých několik odfouknutí vzduchového pohonu stačilo dostrkat modul rákosím na rozbahněný břeh. Pelter si odepnul pás a rozhlédl se po ostatních.

„Slunce vyjde za několik solstanových hodin," řekl. „Do té doby si odpočineme."

„Co s ním?" zeptal se Corlackis a bodl prstem směrem ke Stantonovi.

„Ráno," odpověděl Pelter, sklopil si křeslo do odpočinkové polohy a zavřel oči. Čtveřice za ním udělala totéž. Díval se očima pana Jeřába, než si nakonec i on dopřál nerušený oddech.

Jeho tělo mu na měkké zemi připadalo jako ingot olova. Bylo mu na zvracení, bolelo ho rameno a uvnitř jeho hlavy bušil maličký kovář do kovadliny. Bylo to horší než nejhorší kocoviny. Nos měl plný pachu rašeliny a v ústech měl chuť hlíny. Když otevřel levé oko, spatřil zezdola světle zelené kapradiny vyrážející z černé půdy. Za nimi pokrývalo zem nějaké zelené houští. Chvíli neměl absolutně žádné ponětí, kde je nebo co se s ním děje. Když se mu paměť vrátila, zjistil, že mu může být ještě hůř, než jak se cítil teď.

Jarvellis.

Stanton se zvedl na lokty a vyzvracel ze sebe žluté žaludeční šťávy. Při každém křečovitém stahu měl pocit, že mu praskne lebka. Svým způsobem to bylo lepší než ta druhá bolest.

„Dej mu ještě jednu dávku," promluvil Pelter.

Stanton se tak tak stihl rozhlédnout, než k němu Corlackis přidřepl a přitiskl mu ke krku injektor. Cítil, jak do něho látka proniká a okamžitě začíná potlačovat jeho nevolnost. Také bolest v hlavě začala slábnout. Měl pocit, že by teď mohl vstát, ale nechtěl. Ta druhá bolest sílila, až vyplnila všechno.

„Vstaň, Johne," řekl Pelter.

Stanton se pokusil probudit v sobě hněv, ale zjistil, že k tomu nedokáže najít energii. Odstrčil se rukama, zvedl se na kolena a potom se nejistě postavil. Mennecken a Svent seděli na bedně vyložené z paramodulu. Dusache se opíral o samotný modul zaparkovaný na břehu jezera. Byl to zvláštní pohled, protože to vypadalo, jako by stál v nemožném úhlu. Corlackis uhnul stranou a Stanton uviděl Peltera, který měl za zády pana Jeřába. Útok nemá šanci, pomyslel si Stanton. Kdyby se mu naskytla příležitost, samozřejmě by Peltera zabil, věděl však, že takovou příležitost nedostane.

„Jeho nůž," řekl Pelter.

Corlackis si sáhl do kapsy kabátu a vytáhl balíček omotaný plastikovou fólií. Balíček udeřil Stantona do prsou a spadl na zem. Stanton dál upíral zrak na Peltera.

„Je to tvůj nůž, Johne. Vezmi ho a vrať ho do pouzdra."

Stanton ho poslechl. Co to teď bylo za hru? On s nožem proti Jeřábovi?

„Dej mu taky pistoli."

Corlackis se podíval na Peltera úkosem, teprve potom sáhl do kapsy a vylovil Stantonovu pulzní pistoli.

„Nejdřív vytáhni zásobník, Corlackisi," řekl Pelter, když se mu žoldnéř chystal pistoli podat. Corlackis vytáhl zásobník a podal zbraň Stantonovi. Pelter natáhl ruku a Corlackis mu zásobník dal. Pelter se otočil a zahodil jej do bezútěšné bažiny. Stanton sledoval jeho dráhu a všiml si, že přistál v ojedinělé mase zelené vegetace. V místě, kam dopadl, se vyvalilo do vzduchu mračno něčeho drobného. Stanton to bral jako projev svého momentálního štěstí. Zásobník s největší pravděpodobností přistál v hnízdě tvorů, kteří byli zdejším ekvivalentem sršňů.

„Nevím, co jsi zamýšlel, ale nepochybuju o tom, že jsi měl nějaké plány s Jarvellis. Důvěřoval jsem ti, Johne. Dokonce jsem tě měl rád.“

Stanton řekl: „Ty nemáš rád nikoho jiného než sebe, Peltere, a dokonce i to se změnilo. Podívej se, čím ses stal.“

Pelter zvedl ruku, dotkl se svého obličeje, uvědomil si, co dělá, a strhl ruku zpátky dolů. Jeřáb za ním se pomalu pohnul dopředu. Stanton si všiml, že kufřík zůstal na zemi. Tak to tedy bude. K čemu by mu byla pulzní pistole nebo nůž?

„Považoval jsem tě za přítele, Johne, a proto tě nechávám jít,“ řekl Pelter. „Běž – kliď se mi z očí.“

Stanton se rozhlédl. Tak jako tak byl mrtvý. Uvažoval, jestli ho Pelter nechá dostat se aspoň k zásobníku, než za ním Jeřába pošle. Zastrčil si pistoli do pouzdra, otočil se a poklusem vyrazil přes houbovitý porost pryč. Sebezáchovné pudy, které ho už mnohokrát vytáhly z maléru, přebíraly vládu. Skoro se za ně styděl, ale neměl sílu klást jim odpor. Za minutu byl u zeleného houští. Všude kolem byla rozeseta semena s vrtulkami, ne sršni. Zásobník se zachytil v rozsoše dvou silných listů, které vypadaly jako odlité z umělé hmoty. Zvedl jej, vytáhl pistoli a zacvakl zásobník na místo. Když se ohlédl, uviděl pouze Dusacheho, Corlackise a pana Jeřába. Corlackis držel laserovou karabinu, pažbou opřenou o bok. Bylo jasné, co tím chce říct. Stanton se otočil a zamířil čím dál ostřejším tempem ke vzdálenému lesu.

Čím dál byl od jezera, tím pevnější byla půda pod nohama. Kapradiny a jinou podivnou zelenou vegetaci vystřídalo něco, co vypadalo jako nízký vřes. Mezi keříčky byly úzké pěšinky vyšlapané zvířaty. Stanton dorazil k seskupení tří monolitických balvanů a opřel se rukou o krystalický, fosiliemi narušený povrch. Ohlédnutím zjistil, že u jezera se nic neděje. Někteří stáli a dívali se za ním, ale na tu dálku nedokázal rozpoznat, kteří to jsou. Běžel dál. Potřeboval udržovat tempo a dostat se co nejdál, než to Peltera začne nudit a pošle za ním Jeřába. Ale třeba to ani neudělá. Stanton odbyl ten záblesk netypického optimismu pohrdavým odfrknutím.

Stromy v tomto lese určitě byly nějaká jehličnatá adaptace. Jakmile se dostal blíž, uviděl, že mají tvar jako borovice, ale rostou na nich průsvitné červené plody velké jako pěst. Když se podíval ještě pozorněji, zjistil, že jehličky jsou ploché čepele a kmeny vypadají jako nějaké profily z vrstveného dřeva. Když mezi kmeny o čtvercovém průřezu vběhl, ohlédl se. Od jezera k němu běžela dlouhými, houpavými skoky vysoká postava. Překvapilo ho, jakou rezervu se mu ještě podařilo vymáčknout ze svých posílených svalů.

Běžel dál mezi stromy. Spadlé jehličky mu křupaly pod nohama jako šedý koberec. Napadlo ho vytáhnout pulzní pistoli a strčit si ji pod bradu. Nevěděl, co má Pelter za lubem, a tato varianta by aspoň byla rychlá. Zavrhl ten nápad. Mezery mezi kmeny byly široké a zem skýtala snadný terén pro běh. Stanton se rozhlédl kolem po nějakém úkrytu a vzápětí se podivil, proč to sakra dělá. Jeřáb by uslyšel jeho nepravidelný dech, dokonce i tep jeho srdce. Před sebou zaslechl zvuk tekoucí vody a zrychlil, když ho napadlo, že by mu to mohlo poskytnout šanci k úniku. Při zdolávání svahu se ohlédl. Po Jeřábovi nebylo ani památky, ale android mu klidně mohl nadbíhat. Stanton teď nemohl změnit směr. V samotném běhu neměl šanci: Jeřáb byl rychlejší než on a jednoduše nepotřeboval odpočívat. Jeho jedinou nadějí byla řeka. Nedlouho nato zdolal vrchol stoupání a uviděl pod sebou zvířenou sklovitou vodu. Burácení se ozývalo nalevo do něho. Seběhl ze svahu k místu, kde břeh klesal kamennými plotnami k řece. Jehličnany tady vystřídaly modré duby. Jejich žaludy se válely po zemi jako ptačí vajíčka. Ohlédnutí mu dalo silnější stimul. Jeřáb běžel plavnými skoky pod jehličnany a každým krokem vyhazoval do vzduch masu jehličí, jak se jeho těžké nohy bořily do země. To bylo ono: tíha! Když Stanton doběhl k plotnám, otočil se a vytáhl pulzní pistoli. Zásobník byl plný: víc než padesát výstřelů. Velice pečlivě zamířil a stiskl spoušť.

Přerušovaný pruh bílého ohně proťal vzdálenost mezi Stantonem a androidem. Jeřáb právě dělal další skákavý krok, když dostal zásah. Salva mu zaduněla o předek kabátu a odhodila ho dozadu. Dým, plameny a kusy hořícího oděvu se rozlétly všemi směry. Jeřáb dopadl a podklouzl. Pak, vystaven dalším a dalším zásahům, se převalil na

záda. Stanton tím získal v nejlepším případě několik sekund. Nepočkal, aby se podíval, jestli android vstane. Když skákal do řeky, znal odpověď na tuto otázku.

Voda byla ledová, ale Stanton si toho skoro ani nevšiml. Energickými kraulovými tempy vyrazil po proudu. Za ním se ozvalo mohutné cáknutí. Ohlédl se a uviděl, jak na hladině pluje klobouk. Přistihl se, že se usmívá jako šílenec. Jeřáb se ho pokusil následovat a zapomněl vzít do úvahy, že je vyroben z tvrzeného keramalu. Stanton doufal, že voda je hluboká. Najednou si představil, jak Jeřáb kráčí po dně za ním, a zrychlil tempo. Burácení před ním zesílilo. Měl šťastný den: vodopád. Pokusil se doplavat ke břehu řeky, ale proud už byl příliš silný. Stáhl ho ke kamenné hraně, obalené zeleným slizem, a shodil ho přes ni do bílé vody. Padal nohama napřed a doufal, že se mu tak podaří vstřebat část nárazu na to, co je dole.

Přivítala ho hluboká, zelená tůně. Byl stažen pod hladinu a točil se ve vodě, která bublala jako tonik. Když za vodopádem vyplaval na hladinu a znovu se ohlédl, zalapal po dechu. Do vody za ním něco prudce dopadlo. Podíval se dopředu, kde se řeka na skalních plotnách rozlévala do šířky, a znovu začal plavat – když vtom dohmátl rukou na kámen. Po několika tempech bylo vody tak málo, že se v ní plavat nedalo. Vstal, vytáhl pistoli a začal se brodit vodou tak rychle, jak to šlo. Skoro při každém kroku uklouzl. Teď možná byla ta vhodná chvíle, aby si přitiskl pistoli pod bradu. Stačil jediný výstřel a zbývalo mu jich kolem deseti. Když se ohlédl, uviděl bronzovou ruku, která se vynořila z vody a sebrala z hladiny klobouk. Šílený android. Pan Jeřáb vyšel z tůně a narovnal si okraj klobouku. Stanton se otočil čelem k němu.

Nebylo co říct. Pelter se možná díval Jeřábovýma očima, nebo taky ne, ale Stanton rozhodně nemínil žadonit. A raději skončit v pekle než se vzdát. Čekal na Jeřába, s pistolí spuštěnou u boku, a snažil se popadnout dech. Jeřáb se tím svým zvláštním ptačím způsobem díval ze strany na stranu.

Když byl jen několik metrů daleko, Stanton zvedl pistoli a vypálil zbývající dávky. Jeřáb se do nich naklonil. Každý pulz ionizovaného

hliníku způsobil pouze to, že se po jeho hrudi rozlila chvilková záře; možná lehce poďobal povrch, ale záře rychle pohasla, jak teplo rozvedla supravodivá síť zapuštěná do jeho brnění. Když byla zbraň prázdná, Stanton ji mrštil po androidovi. Bronzová ruka zbraň zachytila, rozbila ji a kusy zahodila. A bylo to. Jeřáb k němu přistoupil a Stanton se ho pokusil kopnout do kolene. Možná by bylo snazší, kdyby zkusil povalit dub. Jeřáb ho chytil za přední díl blůzy, zvedl ho do vzduchu a hodil jím. Stanton dopadl na záda do mělké vody a narazil si páteř o skálu povlečenou slizem. Když se snažil vstát, Jeřáb se k němu přebrodil. Úder hřbetem ruky odhodil Stantona na mokré jehličí na břehu. K čemu to? Bota jako beranidlo ho převrátila na záda. Jeřáb se nad ním sklonil. Jeho černé oči neprozrazovaly nic. Vyšlo by to nastejno, kdyby ho zabíjela kovová deska. Obrovská bronzová ruka ho zase chytila pod krkem a znovu ho zvedla do vzduchu.

Snad oči. Možná by mohl tuhle Pelterovu hračku aspoň poškodit.

Stanton palcem otočil Tenkianovým prstenem. Ucítil škubnutí nohavici, jak dýka projela rozparkem, který předtím udělala. Na čepeli ze žlutého makroskla se zalesklo lesní světlo a rukojeť mu pleskla do dlaně. Rozmáchl se po Jeřábových očích, ale android vymrštil druhou ruku a chytil ho za zápěstí. Hrot dýky byl jen na šířku dlaně od těch černých očí. Jeřáb zamrkal a neudělal nic, zatímco se Stanton dusil. Pak Stantonovo hrdlo prudce pustil. Stanton zařval, jak veškerou svou váhou dopadl na pravé rameno. Jeřáb mu vzal dýku z ruky a hned nato ho jednoduše odhodil.

Světélka na Tenkianu blikala, jak se zřejmě snažil dát panu Jeřábovi šok. Jeřáb byl vůči elektrickému náboji netečný, ale zaujala ho hezká světélka a krása zbraně. Držel ji mezi ukazováčky a dlouho si ji prohlížel. Stanton jednoduše ležel a snažil se popadnout dech. Měl pocit, že pravé rameno má vykloubené, a určitě si naštípl několik žeber. Teď už nemělo smysl utíkat. Pouze čekal na to, co muselo přijít.

Jeřáb dokončil dlouhé zkoumání Tenkianovy dýky a zasunul si ji do kapsy kabátu. Pohlédl na Stantona, zvedl ukazováček ke svým

kovovým ústům a chvíli jej tam podržel. Potom ho překročil a odešel do lesa.

Levá noha ji bolela jako sto čertů a uvnitř kosmického obleku cítila lepkavé teplo. Svým způsobem litovala, že těsnící vrstva vložená mezi pancíř a vnitřní tlakový oděv odvedla svou práci tak dobře. Kdyby to neudělala, neměla by teď před sebou vyhlídku, jak se asi za dvacet minut udusí. *Lyrika* byla zničená, John byl buď mrtvý, nebo brzy bude, o to se Pelter postará, a pojistka na obleku jí dokonce nedovolila, aby si do přilby vpustila vakuum. Jarvellis visela v kosmu nad Viridianem a dívala se, jak kousky její lodi hoří v atmosféře pod ní – dokud přes slzy něco viděla.

Stará prstencová stanice byla za ní, možná několik set metrů daleko. Když se s vypětím otočila, uviděla hluboko uvnitř za obnaženými konstrukčními prvky světlo. Ani tato možnost pro ni nebyla reálná. Veškeré palivo v tryskách skafandru použila k tomu, aby unikla výbuchu. „Vypadni odtamtud," řekl John. Slyšela ho zřetelně i potom, když odpálila dveře přechodové komory a zapnula trysky. Ohnivý disk prořízl prostor pod ní. Následný oblak trosek nesených tlakovou vlnou ji udeřil do zad a udělil jí rotaci. Ten kus *Lyriky*, který se jí zabodl do stehna, byl určitě střep makroskla. Byl to jeden z mnoha nárazů, které cítila, a nic jiného nemohlo keramalovým pancéřováním proniknout.

Nakonec jí slzy oschly a znovu vyzkoušela komunikátor. Opět jí odpovědělo jenom ticho. Elektromagnetický impulz vyvolaný explozí zřejmě komunikátor spálil. Rovinné trhaviny takový impulz nevytvářely. Měl původ v nějaké podružné explozi, když vybuchl reaktor nebo když disk rozkrojil podprostorový motor na dvě poloviny. Časem přiletí záchranné lodě z Viridianu, ale pro ni už bude příliš pozdě. Možnost záchrany neměla a pak už jí zbývaly jenom dvě: buď zemřít pomalu v kosmickém obleku, nebo… Jarvellis sáhla dolů a odepnula pevný laser připnutý na opasku. Přilbu by nepropálil, protože makrosklo by se okamžitě polarizovalo. Musela si jej přidržet na srdci. Odhadovala, že by trvalo zhruba minutu, než by oblek propálil.

Už žádný zármutek. Všechno bylo pryč a teď byla jenom ona. Pak… pak si vzpomněla na ten druhý život, který v ní začíná, a všechno se tím ještě zhoršilo. Podívala se na svou ruku v silné rukavici, svírající laser. Byl to jenom matně lesklý válec s tlačítkem na jednom konci.

Ach, Johne…

Přitiskla si funkční konec laseru na hruď a stiskla tlačítko. V místě kontaktu se zažehlo rudé světlo a odpařený keramal unikal jako oranžová mlha. Už brzy pronikne skrz. Přijde náhlá bolest a po ní rychlá smrt. Laser propálil pancíř, ale očekávaná bolest nepřišla. Výbuch ji udeřil do prsou a odhodil jí ruku stranou. Jak letěla pozpátku pryč, viděla, jak se laser točí v prostou a za ním se táhne stopa třpytivých úlomků.

„Do prdele. Do prdele!“

Zbývalo jí patnáct minut vzduchu a hodnota na displeji stále klesala. Dosáhla toho, oč usilovala, ale ne očekávaným způsobem. Věděla přesně, co se stalo. Těsnící látka při kontaktu s vakuem ztvrdla. Laser ji prořízl a následně ji prorazil tlak vzduchu z jejího kosmického obleku. Ale tím to neskončilo, což byl důvod, proč byly tyto zastaralé obleky vyřazeny. Těsnící látka založená na epoxidové pryskyřici po ztvrdnutí ztratila vlastnosti zpomalující hoření. Epoxidová pryskyřice rozžhavená doběla v proudu vzduchu explodovala.

„Sbohem, Johne,“ řekla Jarvellis. Usoudila, že stíny, které vidí na okraji zorného pole, jdou na vrub prudkého poklesu tlaku vzduchu. Náhle si uvědomila, že to není pravda, že vidí siluetu konstrukcí na pozadí Viridianu. O sekundu později narazila do stěny uvnitř prstencové stanice. Když ukazatel tlaku klesl na nulu a ona se nadechla naprázdno, zbývalo jí ještě dost humoru, aby ocenila, jak je to všechno ironické.

21

Antifotonová zbraň (AFZ): *V tomto případě je pojem ‚antifotonová‘ nesprávný název, který lze připsat propagandistickému jádru jupiterovských separatistů (anebo velkému očekávání). Paprsek vysílaný touto zbraní je protonový paprsek, v němž byly protony pomoci pole urychleny téměř na rychlost světla. Charakteristický nachový záblesk nebo paprsek není, jak by nám jisté beletristické zdroje chtěly namluvit, bájným ‚Jemným světlem‘. Je to fluorescence vznikající při srážení protonů s molekulami vzduchu. V absolutním vakuu je paprsek neviditelný. Výše zmíněné beletristické zdroje by rovněž udělaly dobře, kdyby si uvědomily, že vystřelit z protonové zbraně je vážná věc, která má zpravidla za následek kontaminaci izotopy. Padouši jen tak nezmizí v elegantním nachovém záblesku.*

Gordon: *Jak to je*

Mika sledovala obrazovku, která ukazovala pohled šachtou směrem k artefaktu. Cormac na záběru poznal Carna, sebe, Ganta a Centa zezadu. Strážce vylézal šachtou nahoru.

„Ježíši!“ zařval Gant.

Cormac počkal, až jim dá výkřikem povel: „Střílejte po tom!“ Mika zastavila obraz v okamžiku, kdy bylo tvora vidět nejlépe. Cormakův zaznamenaný výkřik se narodil mrtvý.

„Tuto kopii jsem si stáhla z Aidenovy paměti,“ řekla Mika, aniž se otočila.

„Co si o tom myslíš?“

„Děsivé a fascinující.“

„To je všechno,“ poznamenal chladně Cormac.

Otočila se k němu. „Kdybych nevěděla, že ta šachta vznikla tavením a stlačováním skály, řekla bych, že ji nějak vydlabal ten tvor; že mu sloužila jako přirozené obydlí, než teplota poklesla. Šachta je dokonale zkonstruovaná, aby se do ní vešel. Nebýt toho ledu, pohyboval by se mnohem rychleji.“

„A co tím chceš říct?“

„Je to naopak: tvor byl speciálně zkonstruován pro tu šachtu. Byl to strážce *stvořený* pro to místo.“

Prošla kolem něho k pracovnímu stolu, na němž byly rozloženy kusy tvora, které přinesl Thorn. Zvedla konec jedné postříbřené končetiny.

„Proti energetickým zbraním skutečná obrana neexistuje, ale tou, která možná je, byl ten tvor vybaven: reflexivní kůží a účinnou metodou rozvádění tepla. Byl také dostatečně pancéřovaný, aby odolal většině střelných zbraní.“ Ukázala na obrazovku. „Jeho rozměry byly pro šachtu dokonalé.“

Cormac se rozpomněl na předchozí rozhovor. „Ať to byl stroj, nebo živý tvor, evolucí nevznikl.“

„Ne, nemá žádné reprodukční orgány. Byl rozhodně vyroben.“ Znovu se na něho podívala. „A jeho konstrukce vykazuje úžasnou podobnost s konstrukcí drakomanů. Nemá DNA; využíval proteinovou replikaci.“

Cormac o tom chvíli přemýšlel.

Zase Drak?

„Právě jsi řekla: ‚Sloužila mu jako přirozené obydlí, než teplota poklesla.‘ Jak jsi to myslela?“

Mika odložila postříbřenou končetinu a vzala do ruky další tvorův pozůstatek: zploštělý ovoid, po jedné straně žebrovaný. „Toto je jedno jeho chodidlo. Má podobnou strukturu jako prsty pozemských gekonů nebo sranků z Kirké. Nebýt ledu, mělo by dokonalou konstrukci, aby se na skále šachty přichytilo.“ Pustila nohu na stůl. „Podle toho, co se mi zatím podařilo zjistit, se také blížil hranicím, kdy ještě mohl přežít. Pokud by teplota klesla pod sto šedesát Kelvinů, upadl by do spánku. Kdyby klesla ještě mnohem níž, zemřel by.“

„Ale drakomani přece přežívali," připomněl Cormac.

Mika přelétla pohledem sbírku tělesných částí. „Tento tvor nebyl tak složitý jako oni. Neměl schopnost adaptovat se…"

Cormac se znovu podíval na obrazovku. „Vyvstávají nám tu otázky," řekl. „Proč byl ten artefakt střežen? A co tam toho strážného dalo? Ať to bylo cokoli, nepočítalo to s poklesem teploty. Tvor tam byl umístěn před zničením runsiblu. Ale drakomani… Byli sem posláni pro ten artefakt? Byl to Drakův cíl?" Zavrtěl hlavou. „Pokud ano, proč byl zničen runsibl?"

„Mám za to, že s tím souvisí nějaká jiná mimozemská bytost," řekla Mika.

Cormac se k ní otočil. „Proč?"

„Kvůli tomu artefaktu. Prošla jsem si ty dialogy Draka s lidmi a jiné dokumenty. Vzpomínáš si, když jsi byl na Aster Colořе – to dvoukilometrové pásmo? Drak nevyužívá stroje. Všechno, co tvoří, je složitější – živé. Ten artefakt očividně není výtvorem Drakovy technologie."

„Jistě… možná… ale ten strážce? Motáme se v kruzích. Každá stopa vede k dalším otázkám… *Arogance*, co dělá Drak teď?"

„Drak pokračuje v ničení věcí na planetě. Obraz momentálně nemáme, protože jeden výbuch zničil sondu."

Cormac se obrátil k Mice. „Doufám, že tam najdu nějaké odpovědi, i když budou tajemné."

„Drak lže," poznamenala Mika.

„I ze lží se můžeš něco dovědět," řekl Cormac a nechal ji pracovat.

Cormac se podíval dolů do obrovské hlavní nákladové komory, na řady beden z bublinového kovu, supravodivých kabelů a fólií v cívkách a rolích, na mohutné tvary Skaidonových rohů v protinárazovém balení, z nichž jeden zabil techničku, která na něm pracovala, a na dvě polokoule ochranné obálky. Díval se, jak se technici pohybují po komoře, kontrolují, odečítají hodnoty. Nekontrolovali vlastní runsibl – to nebude třeba, dokud nebude smontovaný – ale spíš obrovské množství výbavy, která bude při jeho instalaci použita. Většina těchto techniků měla minikompy. Jiní

byli vybaveni zvláštními zařízeními nebo je doprovázeli obdobně vybavení roboti. Zadní část komory přehrazovalo břicho obrovského těžkotonážního člunu s nakládacími vraty dokořán.

„Zatracený Drak," ulevila si Chaline. Už z toho, jak se zatvářila, když se jí zeptal, jak to jde, Cormac usoudil, že není dobře naladěná.

„Poškodilo se něco?"

„Runsibl ne," řekla a věnovala mu zlostný pohled.

Cormac si v duchu vynadal. Copak byl tak zvyklý na smrt? „Mrzelo mě, když jsem se doslechl o… té –"

„Jmenovala se Jentia. Byla zatraceně dobrý technik."

„Je mi to líto."

„Co s tím uděláš? Vážně ti na něčem záleží? Zabil ji – prakticky ji zavraždil. Mohl nás zabít všechny a je docela možné, že vyvraždil i obyvatele Samarkandu. Ten Darson měl nejspíš pravdu."

„Můžeš mi poradit, jak mám zatknout mimozemského psychopata o váze půl milionu tun?"

Chaline se nakrátko odvrátila. Když se otočila zpátky, rty jí křivil omluvný úsměv. „Bylo to ode mě iracionální," řekla.

„Byla to pochopitelná reakce, ale vidíš problémy, se kterými se musím potýkat? Já… je to jeden z důvodů, proč –"

„Jistě," skočila mu do řeči Chaline. „Jsme na tom oba stejně. Nechme toho… Víš, co dělal Drak, než byla zničena ta sonda?"

„Měl záchvat vzteku, vyhazoval do vzduchu hory," odpověděl s jistou úlevou.

„Ano, a všechno ostatní, co tam je. Visí v geostacionární poloze nad místem exploze. Doufala jsem že využiji některá zařízení, která tam zůstala. Když jsme ho viděli naposledy, právě je ničil."

„Náhodou?"

„Asi by se to tak dalo říct. Zásah dostala i šachta: je pohřbená pod horou suti a roztavené skály."

Měl Drak skutečně jenom záchvat vzteku?

Ať to bylo cokoli, o dvacet hodin později to přestalo.

„Zbraně nabité a připravené k palbě," oznámil krotký hlas *Arogance*. Byly to zbraně, které by se, jak naznačil Carn, daly použít k odkrytí

artefaktu: k odstřelení dvou kilometrů skály. Nyní byly namířeny k oblouku Samarkandu, odkud se blížil Drak. Rýsoval se proti kalnému slunci jako nějaký válečný stroj z krvavé minulosti Země. Zbraně se daly použít nyní; z této vzdálenosti bylo možné zabránit srážce a předejít poškození zpětným výšlehem.

„Navaž spojení," řekl Cormac. „Zkusíme zjistit, o co mu jde."

„Drak zrychluje se třemi gé," řekla *Arogance*.

„Další srážku nevydržíme," prohlásila Chaline.

„Draku, jestli se přiblížíš pod hranici sta kilometrů, vystřelíme na tebe. To je naše ochranné pásmo," řekl Cormac.

„Drak zpomaluje… dvě stě sedmdesát kilometrů… dvě stě padesát…"

„Kdyby to vypadalo, že zrychluje k dalšímu tomu svému útoku, vystřel po něm tak jako tak," řekl Cormac *Aroganci*. Spojení zachoval, aby to slyšel i Drak.

„Kde je? Kde je?" zaduněl z reproduktorů Drakův hlas.

„Kde je kdo, Draku?"

„Ten zločinec! Kde je ten zločinec?"

„O žádném zločinci nevíme. Přiletěli jsme sem vyšetřit zničení samarkandského runsiblu a následnou smrt deseti tisíc lidí."

„– sto padesát kilometrů… sto čtyřicet…"

Když Drak znovu promluvil, jeho hlas klesl na úroveň běžného hovoru. „Zabil vaše lidi. Pokusil jsem se ho zadržet, Iane Cormaku, ale unikl a zabil vaše lidi. Věznící nádoba ho měla zadržet."

Cormac se otočil a pohlédl na Carna. „Věznící nádoba?"

Carn pokrčil rameny. „Co by sakra potřebovalo zavřít do adamantia? To muselo být vážně něco, a když se to dostalo ven…"

Drak mu odpověděl: „Vězněný tvor byl Tvůrce. Takoví jako on stvořili mě. Je to zločinec… Vy s vaším omezeným vyjadřováním byste ho označili za psychopata. Je to energetický tvor."

Cormac se podíval na Chaline. „Psychopat," poznamenal.

Drakovi řekl: „Ten Tvůrce vyrobil nanomycelium, které zničilo tlumiče runsiblu?"

„Ano. Zachytil jsem hodnoty, které vykazovaly anomálie v tomto sektoru, a protože jsem věděl, že je tady věznící nádoba, poslal jsem

sem vašimi runsibly své tvory, aby to prověřili. Dorazili sem až poté, co Tvůrce z nádoby unikl. Nechal tu mycelium, aby zničilo runsibl a zabránilo jim sledovat ho.“

Cormac na okamžik přerušil spojení. „Odpovídá to tomu, co jsi zjistila o tom strážci,“ řekl Mice. „Stejná technologie, jakou používá Drak. Zní to věrohodně, jestli takoví jako on stvořili Draka.“

„Věrohodnost neznamená pravdu,“ namítla Mika.

„To ne, a samozřejmě jsou tu tvé úvahy o tom, co by Drak mohl nebo nemohl vyrobit,“ řekl Cormac a významně se na ni podíval.

„To byla… spekulace…“ připustila se ztrápeným výrazem Mika. „Věznící nádoba pro nějakého energetického tvora by nemusela být vyrobena biologickým procesem.“

„Protože žádný takový neznáme,“ dodal Cormac.

Mičin ztrápený výraz se změnil v mrzutý. „Přesně tak,“ řekla, aniž se mu podívala do očí.

Cormac pokýval hlavou a znovu se spojil s Drakem. „Co myslíš tím ‚energetickým tvorem‘ a kde je nyní?“

„Je převážně plynné povahy a pohromadě jej drží struktury sil podobné těm, jaké používáte v propustných štítech. Nevím, kde se nyní nachází. Unikl vašimi runsibly.“

Cormac znovu přerušil spojení. „Všímáte si určité absence podobnosti s předchozím dialogem s Drakem?“ zeptal se jich všech.

Mika řekla: „Odpovídá ti na otázky přímo.“

„Přesně tak. To ve mně budí silné podezření.“

Znovu je propojil. „Draku, s tímto tvorem teď nemůžeme dělat prakticky nic. Přišli jsme sem proto, abychom nainstalovali nový runsibl, a chceme se do tohoto úkolu pustit. Už jsi hotov s prohledáváním Samarkandu?“ Nedokázal hlas oprostit od sarkasmu.

Drak si dal s odpovědí na čas. „Zločince je třeba vypátrat. Vašemu druhu hrozí velké nebezpečí. Vzal deset tisíc životů. Příště jich může být milion.“

„Opakuji: s tím teď prakticky nemůžeme nic dělat. Potřebujeme nainstalovat runsibl, abychom mohli navázat spojení se sítí. Třeba se nám pak podaří najít způsob, jak se tomu Tvůrci dostat na stopu. Řekni mi, čím je zranitelný.“

„Máte výzbroj… Protonové zbraně, protiterénní dezintegrátory…“

„To ho zabije?“

„Pokud ho to nezabije, zraní ho to dostatečně, aby se dal na útěk. Už zná vaše runsibly. Prchne k nim.“

„Ale proč bychom měli chtít, aby prchl?“

„Aby odešel někam jinam.“

Tohle se podobalo starému Drakovi víc: hrál slovní hry s otázkami života a smrti. Cormac se odmlčel, aby se krátce zamyslel, než bude pokračovat.

„Draku, co jsi chtěl udělat, když jsi sem dorazil, pokud by tady Tvůrce byl, vysvobozený z věznící nádoby?“

„Teď ses dostal k jádru věci, Iane Cormaku.“

„Zabil bys ho tady. A pořád to můžeš udělat,“ prohlásil Cormac. Pak dodal: „Teď musíme nainstalovat runsibl.“

„Bránit vám nebudu. Ale můžete přijmout na palubu mé tvory. Pomohou vám. Vyplní každý příkaz. To vám nabízím jako odškodnění.“

„Přijmi, nebo zemřeš,“ zašeptal Thorn.

Cormakovi se to nelíbilo. Jako vždycky s Drakem měl pocit, že spousta věcí zůstává nevyřčena. Obzvlášť se mu nelíbila nabídka odškodnění, která je postavena jako ultimátum. Měl by odmítnout a riskovat další projevy vzteku, jakého byli právě svědky? Nechal tu myšlenku sklouznout stranou a v tom okamžiku si uvědomil, že se potřebuje zeptat ještě na jednu věc.

„Draku, kde je… tvůj zbytek?“

Odpověď se dostavila pomalu. „Jsme ve čtyřech koutech vaší galaxie, Iane Cormaku.“

Jak příhodné, napadlo Cormaka. Představil si hvězdnou mapu se šipkami ukazujícími do tmy na okrajích galaxie, kde je napsáno: „Zde žijí draci.“

„Od Draka k nám míří nějaký objekt.“

„Prosviť ho. Když bude vypadat podezřele, znič ho.“

„Jsou v něm dva drakomani.“

„Dobrá, pusť je na palubu," řekl Cormac. Zdálo se, že nemají mnoho jiných možností. Nechtěl se s Drakem dostat do sporu, když z něho začínal dostávat nějaké odpovědi, ať už pravdivé, nebo ne. Ukončil spojení s mimozemskou bytostí a obrátil se k Chaline.

„Takže můžeš pokračovat," řekl.

Spokojeně se usmála a odešla z místnosti.

„Nakolik jste tomu věřili?" zeptal se Cormac Miky, Thorna a Aidena.

„Myslím, že nám dovolí zřídit runsibl, a věřím, že mu skutečně jde o to, co bylo v tom artefaktu. Jinak jsou jeho motivy diskutabilní," odpověděla Mika.

„Všechno to působí uvěřitelně," řekl Aiden. „Člověk až musí zpochybňovat motivy své nedůvěry."

Cormac mu odpověděl: „Víme, že Drak nebere příliš ohledy na lidské životy. Proč by ho měla trápit možná smrt několika milionů lidí?"

Aiden vypadal chvíli zamyšleně. Pak řekl: „Máš pravdu. Podal nám vysvětlení, protože nás žádá o pomoc. To celou řadu jeho tvrzení znehodnocuje. Souhlasím s Mikou."

„Thorne?" zeptal se Cormac.

„Klubko zatracenejch lží, kámo," řekl s neradostným úsměvem Thorn.

* * *

Cormac seděl na posteli a přemýšlel, že by se zkusil vyspat, když někdo zaklepal na dveře.

„Dál," řekl.

Vešla Jane. Pytlovitý pracovní oděv, který měla na sobě, jí nijak neubíral na vzezření bohyně.

„Posaď se, prosím, Jane."

Jane se úspornými pohyby a se záviděníhodnou elegancí usadila do jediného křesla. Měla šarm, který Aidenovi chyběl. Ale Aiden měl zase hrubou sílu, která chyběla jí. Oba by dokázali takové jako Thorn rozdrtit, aniž by potřebovali své umělé potní žlázy.

„Co ode mne žádáš?" řekla a dala si nohu přes nohu.

Cormac si promnul čelo. „Chaline mi řekla, že tvoje specializace jsou sekundární instalace. Bavíš se s UI normálně, proto mi tě posledně mohla uvolnit. Tenkrát jsi mnoho práce neměla.“

Jane se usmála. „Ano, to je pravda.“

„Ta podmysl, co jsme přivezli zpátky – *Arogance* se s ní nedokáže dorozumět. Je úplně uzavřená do sebe. Nenapadá tě něco, jak bychom se s ní mohli dorozumět?“

„Bylo by ohleduplnější ji vypnout. Byla součástí samarkandské UI a jako taková je pouze zlomkem mysli. Zničení toho ostatního ji dohnalo k šílenství.“

„Ne. Nemůžu dovolit, aby ji vypnuli.“

„Mohu se zeptat proč?“

„Kvůli Drakovi.“

„Myslíte si, že by mohla obsahovat životně důležité informace?“

„Vím jenom to, že když Drak spaloval planetu, podařilo se mu proměnit na páru všechna zařízení, která ze samarkandského runsiblu zůstala. Bylo to všechno dobře zamaskované, protože sežehl celou oblast. Ale mně to stejně připadá podezřelé.“

„Ničení důkazů?“

„Vypadá to tak.“

„Co byste chtěl najít?“

„Snad nějakou chronologii těchto událostí. Mohl by tam být záznam, kdy dorazili drakomani nebo kdy odcestoval Tvůrce…“ Odmlčel se a zahleděl se stranou. „Do hajzlu! Blegg!“

„Prosím?“

„On to věděl! Ten lump to věděl!“

Jane čekala. Cormac pokračoval.

„Když mě sem poslal, řekl mi, že runsiblové UI se podařilo odvysílat nějaké informace. Vsadím se, že mu řekla, že se objevili drakomani. Proto poslal mě.“

„Znamená to, že podmysl se teď může vypnout?“

„Ne, to rozhodně ne. Můžeme si být jisti pouze tím, že věděl o drakomanech a o tom, že na runsiblu dochází k havárii. Možná toho bylo víc. Jaké události obklopovaly tyto různé příchody a odchody? Potřebuji to zjistit. Zkusíš to?“

„Jestli si to přejete.“

Jane se plavným pohybem postavila a s letmým úsměvem ho opustila. Znovu si lehl na postel. Chápal, co Blegg udělal: poskytl mu minimum informací, aby musel překonat účinky připojení k síti a přistoupil k problému bez předsudků. Věřil Blegg tomu, že runsibl zničil Drak? Nebo ho to spíš táhlo k Drakově verzi dění? Ať byla odpověď jakákoli, Cormac věděl, že ji od Blegga nemůže čekat. Byl v tom sám, jako vždycky. Polopravdy a vyložené lži, tisíce zabitých jako by se nechumelilo. Blegg věděl, co ho motivuje. Cormac byl odhodlán nevzdat to, dokud nenajde určité odpovědi a dokud nedosáhne toho, že se někdo nebo něco bude za to, co se tady stalo, smažit na rožni. Neměl rád, když z něho někdo dělá pitomce.

22

Hranice mezi vědními obory se v několika posledních stoletích staly širými šedivými pustinami, kde se vědecké otázky stávají filozofickými a někdy náboženskými. Pokud jste schopni postavit člověka molekulu po molekule, aby byl jako kterýkoli jiný člověk, je to ještě člověk? Možná je to otázka, na niž nebude třeba odpovědět. Umíme to sice, ale netáhne nás to, abychom to dělali. Umíme teď stavět lépe než příroda. Jsme schopni konstruovat a stavět mechanismy, vedle nichž působí některé výtvory evoluce přinejlepším těžkopádně. Samozřejmě se potom musíte zamyslet nad tím, zda to je, nebo není pouhé pokračování evoluce, a tím se zase vrátíte k filozofii.

Gordon: *Jak to je*

Dvacet let aktivní služby pro ZB obdařilo Cheryl zatrpklým pohledem na lidskou přirozenost a skoro až nadpřirozenou schopností poznat hrozící průšvih. Když uviděla stát mezi řadami keříků obrovitou postavu, nevykřikla na pozdrav ani se nezeptala, co ji přivedlo. Okamžitě se sklonila, aktivovala superku a zavolala zpátky sběrače. Dvouapůlmetrový plecháč by za ní nepřišel na farmu proto, aby se zeptal, jak jí rostou grenadily, nebo aby nakoupil šťávu pro některého výrobce vína. Cheryl zachovávala naprostý klid a doufala, že ji android neslyšel. Trochu se jí ulevilo, když řadami přišli první sběrači.

Tito sběrači byli něco, z čeho by naskočila husí kůže každému, kdo se nenarodil na Viridianu. Byli stvoření tak, aby mohli pobíhat v keřících, aniž by napáchali příliš škody, když vybírali plody s požadovanou zralostí. Při nalezení takového plodu ho neutrhli, jak by se dalo čekat, ale rozdrtili jej kusadly a vysáli do poslední kapičky; a

když byla jejich pytlovitá těla plná, přišli se vyprázdnit do jedné z odšťavňovacích stanic. UI, která je navrhla, si pro ně vzala vzor v jednom pozemském tvorovi, který se k tomuto úkolu dokonale hodil. Ten tvor uměl dobře jak pobíhat, tak vysávat do poslední kapičky.

V důsledku toho byl každý sběrač černý plastový pavouk s tělem o velikosti fotbalového míče.

Android škubal hlavou ze strany na stranu, jak kolem něho pavouci kmitali. Cheryl jim vložila do programu smyčku, aby neustále prohledávali řady ve stejné oblasti, a pak velice opatrně vycouvala. Jestli bude mít trochu štěstí, android ji neuslyší; cupitání ve vegetaci mohlo zamaskovat zvuky jejího dechu a tep srdce. Když se od potenciálního problému vzdálila na čtyři řádky, přikrčila se u malého sila odšťavňovací stanice a superkou zavolala úřadům v hlavním městě. Nepřekvapilo ji, když zjistila, že signál je blokovaný. Stejně tak ji nepřekvapilo když o další dva řádky dál uviděla muže, jak jde k farmě. Byl oblečený do jednobarevného vycházkového obleku, měl černé vlasy a na očích černou pásku proti slunci. Útočná puška Drescon, která mu visela na popruhu přes rameno, mluvila sama za sebe.

Cheryl se velice opatrně vydala na opačnou stranu. Muž upíral pozornost na farmu a mluvil do komunikátoru. Takže jich bylo víc. Cheryl byla velice ráda, že si za těch dvacet let vypěstovala jistý zvyk v oblékání, zvyk posílený tendencí některých obyvatel Viridianu přijít potají a vyprázdnit odšťavňovací stanici, aby si u výrobců vína přišli na nějaký ten šilink. Její polní uniforma, kterou si přinesla ze ZB, byla z chameleonské látky. Cheryl byla přesvědčená, že kdyby ji neměla, byla by už mrtvá.

Napravo od ní se ozvalo v rychlém sledu pět tichých, tlumených ran. Ne od muže, kterého už zahlédla. Ztuhla a pocítila nenadálou vlnu strachu. Do okamžiku, kdy uslyšela děsivé komáří hvízdání, které bezprostředně po výstřelech následovalo, to bylo skoro jako výcvik. Samonaváděcí kulky! Ať byli ti lidé kdokoli, používali tepelně naváděné kulky. Zvuk rozbíjeného skla jejímu strachu odlehčil. Výstřely padly na farmě. Kdyby byla uvnitř, kulky by ji už našly, zaměřily by se na její tělesné teplo a detonovaly by jí v kůži

jako mikrošrapnely. Potom se několik tlumených explozí ozvalo z domu. Kulky se zřejmě rozhodly zaútočit na nejpravděpodobnější tepelné zdroje. To znamenalo, že centrální vytápění v domě bude na cucky.

Cheryl si sáhla do týla a rozepnula kapsu na límci polní uniformy. Přetáhla si přes hlavu kapuci a upevnila masku. Teď mohla risknout, že se postaví a rozhlédne se. Z řad keříčků vyšli na dvorek farmy tři muži. Mluvili a gestikulovali. Android tam jenom stál a v bronzové ruce svíral kufřík. Naskakovala jí z něho husí kůže. Požádala superku o program na posílení zraku a dostala desetinásobné zvětšení. Teď si mohla vetřelce prohlédnout detailněji. Dva muži vypadali jako typičtí dobře oblečení zabijáci, jaké si některé organizace najímaly. Zdálo se, že třetí muž, oblečený do síťové košile a pytlovitých pracovních kalhot, jim velí. Také to vypadalo, že s ním něco není v pořádku. Stáhla si to, co viděla, jako vizuální soubor, a znovu pomalu klesla k zemi. Obličej muže, který dala do rámečku a nechala superkou vyčistit, byl v hrozném stavu. Měl nějaké optické propojení, které jako by se dobře neujalo. Tvář měl divokou a pokrytou strupy. Cheryl znovu vstala, aby se podívala, co udělají dál, a tentokrát nastavila superku, aby zaznamenala všechno, co vidí a slyší.

Jeden z mužů v obleku přešel přes dvůr k transportéru: ágévéčku, které bylo jednoduše náklaďák s otevřenou korbou a konstrukcí uzpůsobenou pro převážení odšťavňovacích stanic. Druhý v obleku odešel za dům a zanedlouho se vrátil s Cheryliným osobním AGV. Takže o to šlo: chtěli jenom transport. Fajn. Jakmile si jej obstarají, odjedou a tu gorilu, kterou mají s sebou, si odvezou. Dívala se, jak android odtrhl konstrukci ze zádi transportéru, odhodil ji stranou a zaujal její místo. Byla z pěnové oceli; musela být pevná, aby unesla tíhu odšťavňovacích stanic. Cheryl nasucho polkla. Určitě se rozhodla správně. Druhý muž v obleku nasedl do jejího AGV – zajímalo ji, jak se dostali přes bezpečnostní zámek – a vůdce usedl za řízení transportéru. Krátce nato už byli ve vzduchu a s burácením odlétali pryč, se všemi turbínami na plný výkon. Cheryl počkala, až zmizí z dohledu, a teprve pak zamířila zpátky k farmě. Byla už skoro u dveří, když ji za rameno vzala něčí ruka.

Cheryl zareagovala. Chytila ruku, zatáhla za ni a co nejprudčeji švihla loktem dozadu. Žádné držení se zpátky; tady šlo o život. Její úder vyloudil zamručení. Pak si stačila uvědomit až to, jak ji někdo chytil zezadu za uniformu a za ruku a vyhodil ji do vzduchu. Dopadla na záda, přetočila nohy, aby získala hybnost, a vymrštila se do bojového podřepu. Muž, který stál před ní, byl robustní, měl krátké zrzavé vlasy a vypadal na to, že zažil pár válek. V okamžiku, kdy vytáhla směšný sadařský nůž z makroskla, jí hlavou probleskla jedna jediná myšlenka. Kurva: je posílený.

„Mohl jsem vás nechat vejít dovnitř," řekl John Stanton. Držel si ruku na trupu a tvářil se mrzutě. Cheryl se zarazila. Kdyby se dala na útěk, pravděpodobně by to koupila do zad. „Jak to myslíte?" zeptala se.

„Ukradli osobní ágévéčko. Takže věděli, že tady někdo je."

„No a?"

„Jste z armády?"

„Sloužila jsem."

„Pak byste měla znát kulky naváděné teplem. Programovatelné úrovně vyhledávání cílů. Pět výstřelů a dva výbuchy. Co to znamená, vojáku?"

Cheryl nenadále zalomcoval chlad, když si uvědomila, co muž říká. „Vy k nim nepatříte?" zeptala se.

„Teď ne," odvětil Stanton. „A doporučil bych, abychom se od tohoto domu trochu vzdálili."

Cheryl si zastrčila sadařský nůž zpátky za opasek a narovnala se. Přikývla a vrátila se k okraji sadu. Muž šel s ní. Všimla si, že se pohybuje opatrně a na krku má léčivou náplast. Napadlo ji, jestli na její útok neodpověděl vražedným úderem jenom proto, že by mu to momentálně přivodilo příliš prudkou bolest. Po chvíli přestala věnovat pozornost jemu a přenesla ji na vinici.

„Sběrače pohánějí chemické baterie, které se zahřívají," řekla.

Neodpověděl jí na to nic, ale potěšilo ji, když uviděla, jak se zatvářil, když tři sběrači vyběhli z vinice a zamířili k domu. Vypadalo to, že se chce na něco zeptat, ale pak nasadil unavený výraz a jenom se díval, jak sběrači vcházejí dveřmi dovnitř.

Následovaly tři exploze rychle po sobě. S oblakem dýmu vylétlo jedním rozbitým oknem několik černých plastových nožiček.

„Kdo jsou oni – a kdo jste vy?“ zeptala se.

„Nemáte tady nějaké další ágévéčko?“

„Nemám, a vy jste mi neodpověděl na otázku.“

Stanton pokrčil rameny a odpověděl, protože si nemohl dělat hlavu z toho, aby neodpověděl. „Ten ošklivý je separatista, který se jmenuje Arian Pelter. Android je šílený pan Jeřáb. Ti ostatní jsou jako já: žoldnéři.“

„Proč jsou tady?“

„Aby zemřeli, jestli bude po mém. A teď mi řekněte, kde najdu nejbližší osadu.“

„Zhruba deset kilometrů tím směrem,“ ukázala mu Cheryl.

„A runsiblová stanice?“

„Asi o tisíc kilometrů dál.“

Stanton se podíval tím směrem a potom zpátky k domu. „Fajn, teď potřebuji použít vaši lékárničku a potřebuji jídlo a vodu. Berte to jako odměnu za svůj život.“

„Uvnitř,“ řekla Cheryl a pustila ho, aby šel do domu jako první. Odeslala při tom záznam ze své superky a ponechala spojení aktivní pro přenos v reálném čase. Považovala za nepravděpodobné, že tento muž dosáhne svého cíle, až policie její nahrávku dostane. Také považovala za pravděpodobné, že Viridian v brzké době dostane návštěvu ze ZBC.

Z masky jí do obličeje vytryskl kyslík a ona po něm zalapala. Zaplavila ji bezstarostná euforie, ale pouze na okamžik. Bolest byla podružná; kyslík, který jí dobíjel buňky, znamenal přežití. Když se však její organismus uspokojil, byl dost vnímavý, aby mohl té bolesti nějakou pozornost věnovat.

„Okamžik,“ promluvil nevrlý hlas.

Ucítila lehké tápání v krčním prstenci a potom tlak na šíji, jak jí tam někdo přitiskl léčivou náplast. Rozmazaným zrakem viděla pletivový strop a hubenou namodralou ruku mizící z jejího zorného pole. Jediné, co jí blesklo hlavou, bylo: Styčník.

„Je to ve spoji spečené. Budeme muset řezat," řekl ten nevrlý hlas.

„Tak řež," odpověděl ženský hlas. „Nejspíš uvnitř pořád krvácí."

Po slovech rychle následovalo kvílení zubařské vrtačky. Cítila, jak ji Styčník tahá za kosmický oblek. Zatímco to dělal, ostrost bolesti se otupila, ale Jarvellis věděla, že potřebuje víc než náplast, aby ji zablokovala úplně. Byla na tom špatně. Na to, aby to poznala, nepotřebovala vidět svá zranění.

„A je to. Přiveď sem Sama."

Těsnící šev kosmického obleku se zkrabatil, když povolil, a ona ucítila, jak motorky v zadní části oblek rozevírají.

Když se jí něco zarylo do boku, vykřikla.

„Kruci, kousek makroskla. Promiň, zlato. Uzavři tu tepnu, Same."

Jarvellis potlačila další výkřik, jak jí něco studeného zajelo do boku. Uslyšela zvuky, jako když se řeže něco vlhkého, a bolest zintenzivněla. Další náplast dostala na břicho a ještě jednu na koleno. Když si myslela, že už tu bolest déle nevydrží, začala maličko polevovat.

Pak ucítila nějaký jiný tlak na prsou. Naštěstí se ztratil v milosrdné studené otupělosti. Cítila, jak ji dávka utišujících prostředků pumpovaných krevním oběhem začíná unášet do zapomnění. Ale hubená ruka to nepřipustila a poplácala ji po obličeji.

„Zůstaň s námi. Chci, abys zvedla hlavu a podívala se," řekl ten mrzutý hlas.

Jarvellis dál jenom ležela. Neviděla žádný podnět, proč se pohnout. John byl mrtvý. *Lyrika* byla pryč. Všechno skončilo. Pleskání se změnilo ve facku a do hlasu přibyl hněv.

„Prober se, sakra!"

Po všem, co se stalo, jí to připadalo příliš kruté. Proč ji nemohli nechat na pokoji? Otevřela oči a zvedla hlavu, aby jim to řekla, ale nakonec nedokázala ani to.

Ležela na keramalové podlaze přechodové komory. Nalevo od ní se krčil maličký robot ve tvaru přílipky. Měl dvě kloubovité paže a Jarvellis se málem pozvracela, když viděla, jak jí otevřel nohu, aby

mohl sáhnout dovnitř a dát svorku na tepnu. Stehenní vycpávka, přes kterou se natahoval, byla probodnutá zakrváceným dlouhým střepem makroskla. Jarvellis nechtěla vědět, co by mohlo být pod obvazem na její hrudi. Prohlédla si ostatní dvě osoby, které s ní byly v komoře.

Byli to Styčníci, muž a žena, a byli staří. Oba na sobě měli pytlovité hábity, které špatně maskovaly, jak jsou neuvěřitelně hubení. Byli to lidé, jejichž předkové podstoupili radikální adaptaci. Byli dokonale přizpůsobení pro život na stanici, pro stav beztíže. Kdyby se ocitli na planetě, která by měla podobnou gravitaci jako Země, zhroutili by se jako panáci z hedvábného papíru. Jarvellis si všimla, že muž má kolem úst ztuhlou krev a další kapky krve na promodralé kůži. Vzpomněla si, že Styčníci jsou schopni přežít krátkou dobu ve vakuu. Zřejmě to byl on, kdo ji dostal dovnitř.

„Stanice se stále otáčí," oznámil jí.

Snažila se pochopit, kam tím míří. Žena, která stála nervózně za ním, držela nervový blokátor. Proč jej k čertu nepoužila?

Muž pokračoval: „Pozorně mě poslouchej. Bez pořádného ošetření zemřeš. Tady na kraji máme asi tak čtvrtinové gé. Dostal jsem tě sem dovnitř navijákem. Dál do stanice tě sám nedopravím a nemám techniku na to, abych to udělal. Trvalo by to moc dlouho."

Jarvellis nechala hlavu klesnout zpátky. Tak to tedy bylo. Tady na kraji pro ně byla neskutečně těžká, než aby jí mohli pohnout. Nejspíš měli co dělat jen s tím, aby se udrželi na nohou. Pak zvítězil zvyk: zvyk přežít. Olízla si vyprahlé rty a nakřáplým hlasem promluvila:

„Moje noha."

Muž řekl: „Nechám Sama, aby ti tam dal svorku, ale nic víc teď udělat nemůžeme."

„Sakra," ulevila si Jarvellis a zvedla oči ke stěně za sebou. Od zadní části jejího kosmického obleku se táhlo lano k navijáku, který byl narychlo navařený na stěnu. Mučivě, centimetr po centimetru se soukala dozadu, až dostala z obleku konce nohou. S pravou nohou nebyl problém; levá byla bezvládná. Když se uvolnila, Jarvellis vykřikla, ale pokračovala. Styčníci couvli. Kdyby do nich nechtíc vrazila – stačilo, aby klopýtla, cokoli – zpřelámala by jim kosti, jako

by to byly cukrové tyčinky. Nakonec z obleku vyklouzla bokem. Postavit se nepřicházelo v úvahu.

Muž ustoupil ještě dál a stiskl tlačítko u vnitřních dveří. Dveře se s kakofonickým zavřísknutím rozevřely. Stanice opravdu byla stará.

„Padesát metrů odsud je výtah. Půjdeme těsně před tebou. Nebudu se tě ptát, jestli to dokážeš, protože jinou možnost nemáš.“

Jarvellis cítila, že jinou možnost má, ale začala se bolestivě sunout po podlaze po boku. Maličký robot běhal ze tří stran vedle ní a za ní, jako by byl rád, že dostal šanci vyzkoušet si své pravé povolání ovčáckého psa.

23

Skaidon byl génius. V šesti letech absolvoval jeden ze starých testů inteligence a dosáhl 180 bodů. Poté, co vyslechl blahopřání, údajně řekl: „Jestli chcete, udělám test na 190, teď už vím, jak to funguje.“ Skaidon se po celý život vysmíval těm, kterým říkal ‚olověné prdele zapojené do drátů‘. Jestli se o tom chcete dozvědět víc, odkazuji vás na některý z jeho mnoha životopisů. Tato kniha je o runsiblech. Dnes již víme o nebezpečích přímého propojení lidské mysli a počítače (nezaměňovat s méně přímými metodami využívání superprotéz a připojení k síti). Skaidon byl první, kdo to udělal, a stálo ho to život. Lidstvu tím zanechal děsivé dědictví. Trvalo mu to třiadvacet minut. V těchto minutách se on a craysteinský počítač stali nejgeniálnější myslí, jakou kdy lidstvo poznalo. Dal nám Skaidonovu technologii, z níž vzešlo okamžité cestování, antigravitace a velká část naši technologie polí. Craysteinský počítač nacházející se na Zemi, v podchlazené kryptě pod městem Londýnem, obsahuje matematické řešení a plány runsiblu (Skaidon z nedostatečně objasněných důvodů miloval absurdní humornou báseň Edwarda Leara a použil její slova ve svých formulích pro popsání částic a stavů existence, pro něž jsme do tě doby žádné pojmenování neměli, proto: runsibl – vlastni zařízení; vidlička – pětidimenzionální pole, které se nabourává do nulového prostoru; hrášková zeleň je částice, která se teď opatrně ztotožňuje s tachyonem) a abychom tuto matematiku alespoň začali chápat, podívejme se nejdřív na nulaprostorový šibolet, mylně popisovaný jako kvantové vyrovnávání…

Ashanta Gorian: *Úvod ke Skaidonovým formulím*

Na trupu *Arogance* se objevily dvě pukliny a vymezily oblast, jako je vnější plocha dílku pomeranče. Tato část lodi se vysunula ven a pootočila se kolem pólů, kde byla zavěšena; odhalila tak hru světel a stínů v útrobách lodi. Pomalu se vynořilo blyštivé čelo těžkotonážního člunu, jako když mládě poprvé vylézá z nory. Potom jej vyvezly ven proudové motory, už rychleji a sebejistěji. Vypadal jako obrovský kovový bumerang. Mezi konci křídel měl rozpětí půl kilometru. Když byl venku z *Arogance*, natočil se kolmo ke štěrbině, která se už rychle uzavírala. Proudové motory jej odvezly dál. Pak, když byl dost daleko, aby to bylo bezpečné, vytryskl z iontových motorů oranžový plamen a člun vystřelil k obzoru Samarkandu. Daleko stranou visel na obzoru Drak a díval se.

Cormac stál v raketoplánovém hangáru, kde právě vykládali ze skladu další miniraketoplán, a sledoval, jak těžkotonážní člun odlétá. Vezl autodozery a kabelové razicí štíty, jejichž úkolem bylo upravit staveniště na západ od původního místa, které bylo stále příliš radioaktivní, a položit supravodivé kabely pro přímé odvádění tepelné energie z tlumičů. Z původní sítě toho Drak neponechal v neporušeném stavu mnoho. Chaline, která letěla v člunu, byla ve svém živlu.

Když z těžkotonážníku zůstala tečka na pozadí Samarkandu, Cormac se odebral k padací šachtě a od ní došel na izolaci. Drakomani byli ubytováni na původním místě, kde Mika pokračovala v jejich zkoumání. Pokud šlo o Cormaka, neměl nic proti tomu, aby tam zůstali.

Mika nebyla u pozorovacího okénka, kde čekal, že ji najde, ale v malém velínu, který sloužil pro všechny izolační komory. Seděla před řadou obrazovek a dívala se na tu, nad níž bylo napsáno IZOL1. Dvě boční obrazovky vedle ní poskytovaly plynulý proud informací.

„Máš pro mě něco?“ zeptal se Cormac.

„Ano… ano, myslím, že mám.“

Cormac klesl na židli vedle ní.

Pokračovala. „Jsou změnění. Nejsem si dokonce jistá, jestli jsou to ti samí. Mají lehčí kosti a svalové struktury. Jestli byli předtím udělaní tak, aby měli sílu, teď byli vytvoření s důrazem na rychlost.“

Cormac pohlédl na dva drakomany na obrazovce. Proč? Co měl Drak za lubem tentokrát?

Chaline se dívala, jak se razicí štíty vydávají na dlouhou cestu k Novému moři, a pod maskou se usmála. Improvizace v obtížných podmínkách: důkaz toho, jak je technik opravdu schopný. Bez mikrovlnných přijímačů stanic nemohli použít vysílací anténu, která patřila k runsiblu. Ale jako vždy se našlo jiné řešení.

Razicí štíty se vytrvalým, pomalým pohybem dunivě prodíraly vpřed jako nějaké obrovské stříbrné stínky s běhouny a dva metry pod povrchem s sebou táhly razicí výstroj a pokládaly supravodivé kabely. Potrvá jim dvacet hodin, než dorazí k cíli. Staveniště snad bude do té doby vyčištěné. Chaline se otočila a chvíli pozorovala autodozery při práci, jak před sebou hrnou obrovské hromady prachu a sloupnutého kamene a odhalují čistý čedič pod nimi.

„Nadhire, ten druhý raketoplán už je dole?“ překřičela hřmot těžké techniky.

Odpověď z komunikátoru nepřišla okamžitě. „Je dole a je připravený.“

„Řekni Daveovi, aby odletěl k Novému moři a všechno nachystal, než tam dorazí krtci. Do té doby by měl mít tepelné výpusti připravené k napojení. Tamní supravodivé kabely nebyly poškozeny příliš vážně.“

Aspoň že jim Drak nechal tepelné výpusti. Ze stanic teď byly jenom krátery lemované kovem, ale vlastní výpusti byly pod půl kilometrem ledu.

„Začne znovu skuhrat.“

„Tak ať si skuhrá. Aspoň to nebude dělat tady… Člun odletěl na čas?“

„Odletěl, a až se vrátí, měli bychom mít dost čistého skalního podloží, na které budeme moci runsibl vyložit.“

„Zataveného a srovnaného?“

„Ano, držíme krok s buldozery. Až člun odletí pro prefabrikáty, měli bychom být schopni zarazit podpěry pro ochrannou obálku.“

„Nějaká zpráva od Jane?“

„UI je připravená, stačí přivézt ji dolů a zapojit. Nejdelší dobu zabere uložení rohů a seřízení. Jemné doladění už udělá UI.“

Chaline si pro sebe spokojeně přikývla: všechno šlo podle plánu. Odhadovala padesát hodin a padesát hodin to bude. Chaline byla na své odhady pyšná.

„– smetení leží v řadách paže v šedých oblecích pleskajících křídel popelavé vrány v kleci ho drží když ječí na oběžné dráze svržený a rozbitý v součtu krásy chaosu klidné oko bouře střed otáčení –“

„*Arogance* prostě nemá dost výpočetní kapacity na to, aby tuto mysl rozluštila bez nebezpečí, že ji uvrhne do ještě horšího stavu,“ konstatovala Jane.

Seděli s Cormakem před řadou ovládacích konzoli v komunikačním centru, kam je zdráhavě pustili rozčilení runsibloví technici.

„Pak do toho rizika musíme jít. Jsem tady přitlačený ke zdi. Myslím, že Drak ve spoustě věcí lže, ale nemůžu to nijak dokázat, a tohle je situace, kdy se rozhoduje o životě a smrti. Jestli to podělám, zemřou lidé a vrazi uniknou bez trestu. Uvědom si, že tady předtím bylo deset tisíc lidí.“

„Nemusíte mi to připomínat,“ řekla Jane tónem, který měl blízko k hněvu.

„Promiň.“

„– osa řičí řevem vlastní moci se svastikou očistí dávicí houbu od oplzlé barvy vanou přes ještěrky světlo uniká struska struska spadly do nového dne lebky brašna kůže páchnoucí dutiny vosy snězená jablka vepřové obnažené na kost praskají… umírají… černé krysy –“

„Bylo to tam, sakra. Bylo to tam!“ vyhrkl Cormac. „Ještěrky by klidně mohly znamenat drakomany. Unikající světlo by mohl být prchající Tvůrce. A praskání lebek… deset tisíc lidí.“

„Poněkud volný výklad… Ale možná existuje způsob…“

„– koušou rotující srdce v asonanci spoutaní před roštem do ruda rozžhaveným vnitřnosti vyhřeznou mrtví mrtví jsem –“

„Promiň, co jsi to říkala?“

„Říkala jsem, že možná existuje způsob, jak to rozluštit. Ale Chaline se to nebude líbit," dodala Jane.

„Tak mi ho řekni. Jí neříkej nic."

„Nová runsiblová UI by to mohla dokázat. Zatím není zapojená do sítě a má padesátkrát vyšší výpočetní kapacitu než *Arogance*. Potřebuje ji, aby řešila pětidimenzionální matematiku a nulaprostorové souřadnice."

Cormac chvíli mlčel a díval se přes místnost na obrazovku, která ukazovala těžkotonážní člun přilétající ze Samarkandu.

„No jasně," řekl. „Jasně." Otočil se a prudce na ni upřel zrak. „Hned – uděláme to hned."

Jane si ho chvíli pozorně prohlížela, než promluvila na *Aroganci*, „*Arogance*, nová runsiblová UI je ve skladu 5A. Můžeš se s ní spojit tam, nebo bude třeba mít přímou linku?"

„Přímá linka není nutná. Nová UI bude moci po spuštění vstupovat do všech systémů. Bude schopná vykompenzovat každou chybu, kterou bych mohla udělat při vysílání a příjmu."

„Aktivace bude okamžitá," řekla Jane.

„Je to nebezpečné," namítla *Arogance*. „Tato UI byla připravena pro okamžitou aktivaci v síti."

„Nebezpečí bude krátké."

„Potrvá deset sekund. Tak dlouho bude UI potřebovat, aby vstoupila do všech systémů a vyhodnotila svou situaci. Jestli ji mám aktivovat, nejdřív vyhlásím stálou pohotovost všem pracovním stanicím."

„Tak ji aktivuj."

„Nemohu to udělat bez přímého rozkazu agenta Cormaka."

Cormac se otočil k Jane. „Proč je to nebezpečné?"

„Pokud se UI při aktivaci ocitne v situaci, na kterou není naprogramovaná, okamžitě projeví snahu se chránit. Ovládne všechny dostupné systémy."

Cormac se otočil a zadíval se na ovládací panely. „*Arogance*, aktivuj runsiblovou UI."

Celou lodí se rozlehl hlas *Arogance*. „Všem pracovním stanicím, toto je stálá pohotovost. Všichni roboti přejdou do režimu stálé

pohotovosti. Všechny krátkodobé informace jsou v chráněné paměti. Opakuji…“

Cormac se rozhlédl a uviděl, že technici v komunikačním centru se zaklánějí od konzoli a nejdřív se zmateně dívají po sobě, potom obracejí zděšené pohledy ke Cormakovi a Jane.

Jeden z nich, který byl u komunikačního terminálu, se podíval na Cormaka a lakonicky zamumlal: „Chaline bude zuřit. Autodozery zkolabovaly.“ Chvíli poslouchal a pak pokračoval. „To bylo z člunu. Chtějí vědět, proč se hlavní vrata neotevírají.“

„Řekněte jim, že je to dočasné. Všechny systémy by měly znovu naběhnout… brzy,“ řekl Cormac. „*Arogance*, jsi už připravená?“

„V hlavním hangáru stěhují těžký náklad. Brzy bude na místě.“

Cormac netrpělivě zabubnoval prsty na konzoli.

„Náklad je zajištěn. Aktivuju –“

Najednou sebou celá loď škubla. Gravitace klesla na polovinu. Na obrazovkách začaly vysokou rychlostí rolovat informace a běžely čím dál rychleji, až bylo vidět jen šedé šmouhy. Světla a displeje divoce blikaly.

Muž u komunikačního terminálu řekl: „Právě se aktivovaly zbraňové systémy. Protonová děla se nabíjejí. Vypadá to, že cíl je Drak… Izolace uzavřena.“

Cormac sevřel panel. Najednou ho zamrazilo.

„Systémy obrany proti narušiteli –“ Technik si zvedl prst k uchu. „To byl hlavní hangár. Nakládací roboti se nastartovali a obrátili se proti nim. Jsou tam z toho posraní.“

Cormac si najednou přál, aby mohl vzít posledních několik minut zpátky. To on za to byl zodpovědný. Byl to jeho rozkaz.

„*Arogance…? Arogance?*“

Náhle se gravitace vrátila k normálu. Obrazovky se mrkavě zastavily na nesourodých úsecích dat.

„Zbraňové systémy se deaktivují. Systémy obrany proti narušiteli také… Nakládací roboti se vracejí do režimu stálé pohotovosti. Páni! Starý Venolia zná pár fakt sprostých slov, to se musí uznat…“

Světla přestala blikat jako šílená a ostatní displeje se vrátily do normálního stavu. Cormac se pomalu uvolnil.

„Právě volala Chaline. Chce vědět, co se to sakra děje. Co jí mám říct?“

Cormac pohlédl na Jane a pak se otočil k technikovi. „Řekněte jí, že jsem nechal aktivovat runsiblovou UI. Potřebujeme ji, aby nám rozšifrovala podmysl.“

Technik pokrčil rameny a promluvil do mikrofonu. Po chvíli se otočil zpátky. „Vyslovila pochybnosti o vašem původu a pak řekla něco v tom smyslu, že z podmysli udělá čípek, jestli se buldozery brzy nerozběhnou.“

„Řekni jí – brzy.“ Obrátil se k Jane. „Ta UI by měla být –“

„Připravená,“ pronesl hlas, kterému se podařilo vtěsnat do jediného slova všechny znaky znuděného intelektuála.

„Připravená?“

„Byl jsem aktivován předčasně,“ pokračoval Samarkand II. „Předpokládám, že to má nějaký důvod. Proto jsem připraven na vaše vysvětlení. Pokračujte, prosím. Trvá to třicet sekund – teď – a já se už nudím.“

Komunikační technik řekl: „Znovu Chaline a člun. *Arogance* se jim neozývá. Všechno pořád v režimu stálé pohotovosti.“

„*Arogance?*“ otázal se Cormac.

„Ach tak, *Arogance*,“ řekl Samarkand II. „Asi jsem subsumoval UI této lodi. Odděluji. Hotovo.“

„*Arogance?*“

„Ano. Jsem. *Arogance*.“

„Buldozery se znovu rozjely. Stálá pohotovost skončila. Hlavní vrata se otevírají. Izolace se dehermetizuje,“ oznámil technik.

Cormac vydechl úlevou. „*Arogance*, ta podmysl je dostupná?“

„Nejsem schopna podmysl lokalizovat v kyberprostoru.“

„Tohle – vy hledáte tohle? To přece není mysl,“ prohlásil Samarkand II.

„– mechanický člověk vyroben pevná zem strojové části řinčí řinčí teče olejové mýdlo zelené bubliny horké –“

„Proto jsi byl aktivován,“ oznámil Cormac UI.

„Je to podmysl mého předchůdce. Obsahuje informace týkající se incidentu, který se zde stal.“

„Ty je máš? Máš ty informace?“ zeptal se dychtivě Cormac.

„Zatím ne…“

„– ruka z litého hliníku štít nad zeleným vulkanickým sklem koule hlava červený křemík tyče síra žlutá zelená síra žlutá síra modrá pach anýzu prodestinaceaktinickýkabelkomživotpřeží –“ Monolog podmysli najednou přešel do pronikavého pištění.

Samarkand II řekl: „Můj předchůdce přežil explozi o devět celých dvě desetiny sekundy. Na některých informacích v sobě objevil virový zámek. To a mnoho dalšího odeslal do svých podmyslí, protože v té době už nebyl na síti.“

„– rozbitý ježek pod olověnými kopyty. Koňská hlava je dutý cínový válec s diamanty ve tvaru hvězdy místo očí a lasturami slávek místo uší. Jadeitové ruce v rudém svitu měsíce; zeleň a čerň noci na kontrastním terénu. Neregistrovaný přenos hmoty/energie 32562331. Sklenění draci na zelené obloze rudý měsíc –“

Samarkand II znovu promluvil: „Neregistrovaný přenos hmoty/energie čtyřicet osm solstanových dní před incidentem. Nejasnost v povaze toho, co bylo přeneseno, s vysokou pravděpodobností ukazuje, že se jednalo o bytost označovanou jako ‚Tvůrce‘.“

„Ještěrky s těžkými kostmi. Drak v květině. Žádný zákon nebrání. Psi šílení z obilí drží pohromadě houbovitými vlákny. Plazi s rybí hlavou. Horké tůně plné lidského guláše. 326222400 –“

„Ti dva drakomani dorazili den před havárií tlumiče. Tato informace byla odeslána do sítě před explozí.“

Cormac se otočil k Jane. „Vypadá pravděpodobně, že mycelium nasadili drakomani. Drak by řekl, že je spustili svým příchodem a nachystal to Tvůrce.“

„Proč by je spouštěli, jestli byl Tvůrce pryč?“

„A věděli to?“

Jane řekla: „Myslím, že jste proti Drakovi zaujatý. Tato informace neprokazuje vinu.“

„Možná,“ řekl zadumaně Cormac a pak pokračoval: „Samarkande II, je tam nějaký náznak, kdo mycelium nasadil? A také kam se poděl Tvůrce?“

„Nechám podmysl, aby na to odpověděla.“

Podmysl řekla: „Žádné varování před havárií tlumiče. Žádný náznak zdroje mycelia. Přenos hmoty/energie směrovaný do hvězdokupy Chirat, soustava Mendor, planeta Viridian, ref. AB87.“

To, že stanice byla centrifugálního prstencového typu, ukazovalo, že je stará. Nějakou dobu trvalo, než se technologie odvozené ze Skaidonovy metody gravitační manipulace v konstrukci stanic projevily, hlavně proto, že lidem uvyklým na základní požadavky bydlení v kosmu dlouho trvalo, než k nim našli důvěru. To, že stanice Nix měla výtah, ukazovalo, že je z předrunsiblové doby a opravdu starodávná. Další známkou tohoto velkého stáří byla ošoupaná keramalová paluba, po níž se Jarvellis plazila. Při čtvrtinové gravitaci by po ní muselo projít mnoho nohou, aby se tak tvrdý materiál takto opotřeboval.

„No tak, ty to dokážeš,“ řekl poenté Tull. Jeho manželka Jeth ji povzbuzovala podobně, i když ne tak upřímně. Nedostatek jejího nadšení byl pochopitelný. Oba Styčníci měli strach: vpouštěli do svého domova někoho, kdo je mohl zabít přátelským poplácáním po zádech. Jarvellis neuniklo, jakou odvahu Tull prokázal: nejdřív aby ji přitáhl zvenčí a pak aby ji popleskal po tváři, když byla uvnitř.

Trvalo to minuty, které se táhly jako hodiny, ale nakonec se Jarvellis doplazila k okraji kovové skříně a ohlédla se. Z posledních sil se nasoukala dovnitř. Styčníci byli teď zpátky u stěn. Jeth napřáhla tenkou ruku, v níž ležela zploštělá koule nervového blokátoru.

„Vydržíš se chvíli nehýbat?“ zeptala se.

Jarvellis zakašlala. Plíce se jí plnily tekutinou. Celé tělo ji bolelo a její levý bok byla široká čára bolesti. Točila se jí hlava a bylo jí špatně. Pokývala hlavou a pak ji otočila na stranu. Jeth opatrně přistoupila blíž a přitiskla jí blokátor na šíji. Vlákna nervového přemostění vnikla dovnitř a přes její tělo se převalila vlna požehnané necitlivosti. Tull zmáčkl tlačítka na malém ovládacím panelu. Jarvellis necítila, že výtah jede. Poznala, že se blíží do středu stanice,

jen tehdy, když ji z oparu vytrhla panika, že výtahu odpadla podlaha. Byla bez tíže.

Styčníci se teď cítili v bezpečí. Rychle ji uchopili a vmanévrovali ji posuvnými dveřmi do trubicovité chodby. I tento úkol pro ně byl obtížný, protože sice nic nevážila, ale setrvačnost jí zůstala. Museli tahat oba, aby setrvačnost přemohli a uvedli ji do pohybu. Stěny chodby měly diamantovou strukturu, aby poskytovaly oporu nohám a rukám. V pravidelných intervalech byla rozmístěna madla a poutka. Jarvellis klesla zpátky do oparu. Dívala se, jak se maličký robot kolem ní přehoupl na poutkách jako nějaký železný gibon.

Nakonec ji dostali do oblé místnosti, kde se nedalo poznat, co je podlaha a co strop. Vybavení bylo na každé ploše a ona s úlevou spatřila moderního operačního robota, buněčnou scelovačku a všechna ostatní zařízení, která dělala rovnítko mezi opravou lidského těla a jakéhokoli jiného stroje. Přitáhli ji na beztížnou verzi operačního stolu, rám obkroužený nastavitelnými úchyty, a tam ji upevnili. Zatímco Jeth dala za úkol operačnímu robotovi, aby jí ošetřil stehno, Tull jí sundal obvaz z prsou.

„Udělám, co bude v mých silách, ale budeš potřebovat plastického chirurga," řekl. „Budeš potřebovat aktivní regeneraci a rekonstrukční chirurgický zákrok. Chybí příliš mnoho prsního tuku."

Jarvellis se pokusila promluvit, ale z jejích vyschlých úst nevyšlo prakticky nic. Tull se sklonil blíž a ona to zkusila ještě jednou. Nakonec pochopil podstatu její žádosti. Slyšela ho, jak spěšně promluvil na manželku, ale slovům nerozuměla. Ozval se bzučivý zvuk: nějaký ultrazvukový skener.

„Ještě žije," řekl Tull. „Zajistíme, aby plod zůstal napojený."

Jarvellis se pokusila znovu promluvit a on se znovu naklonil blíž, aby ji slyšel.

„Dobře," řekl a upravil nervový blokátor. Otupělost se rozšířila z její šíje a strhla ji do zapomnění.

Oblast o průměru dvou třetin kilometru byla vyčištěna, skalní podloží bylo spečeno na obsidián a srovnáno. Koule ochranné obálky spočívala mezi dvěma válcovými tanky tlumičů, jako by umístěných

tak, aby se neodkutálela. Uzavřená lávka ji spojovala s okolním komplexem nově postavených budov. Budovy byly zaklenuté kupolí a evidentně byly postavené z místních materiálů. Prefabrikované části byly spojeny a následně utěsněny směsí rozdrcené horniny a epoxidových pryskyřic.

Jak se v nich topilo a vlhkost s přebytečným CO_2 se pumpovala ven, tryskala z nich pára. Celým komplexem se proplétaly další uzavřené lávky, pylony se supravodivými kabely, po zemi tažená potrubí a vznášel se nad ním nimbus elektrického osvětlení. Za hranicí byla neproniknutelná tma.

Na Samarkand přišla noc.

Miniraketoplán přistál v šeru u okraje a Cormakovi se při vystupování naskytl dobrý výhled na celý komplex. Na okamžik se zastavil v kašovitém CO_2. Hledí mu zpolarizovalo, jak z kulové obálky vyšel záblesk oranžového světla. Když si pohrál se směrovým příjmem svého komunikátoru, uslyšel Chaline, jak řve na jednoho z techniků.

„Dave! Řekla jsem devadesát gigahertzů, ne megahertzů! Takhle nemáš šanci to nastavit– Co? Co jsi říkal?“

„Ptal jsem se, proč to nenechat na UI.“

„Protože my tady jsme a UI tady není. Tak, teď devadesát gigahertzů. Zkus to tentokrát udělat pořádně.“

Cormakovo hledí se znovu zpolarizovalo, neboť z koule vyrostla duhová věž a zabodla se do hvězdami ozářené oblohy. Když zhasla, uslyšel Chaline mluvit o něco spokojenějším tónem.

„To je ono: vidlička je na místě, líp už to neuděláme. UI může světelnou show oželet.“

Cormac se rozhlédl. Jane vystoupila s malým kufříkem v ruce.

„Vypadá to, že jsou na tebe nachystaní,“ řekl.

„Slyšela jsem. A je to dobře.“ Poplácala kufřík. „Začíná být netrpělivý.“

Vydali se k runsiblu, kde bylo vidět postavy shromážděné kolem jednoho z tlumičů. „To jsi ty, Jane?“

„Ano.“

„Výborně. Jdi do velínu. Všechno je připravené.“

Jedna z postav se oddělila od skupiny a zamířila do budovy, která stála nejblíž runsiblu. Jane a Cormac tam zamířili také. Zanedlouho už byli uvnitř a sundávali si masky. Teplota byla dvacet pod nulou, a tak si kombinézy nechali.

„Prosím," řekla Chaline a pokynula k zařízení uprostřed místnosti. Vypadalo jako nějaké zřídlo ze skla a chromovaných trubek. Jedno potrubí z něj vedlo přes celou místnost a mířilo směrem k runsiblu. Vedle stál ovládací panel umístěný na podstavci. Cormac se nedokázal ubránit srovnání s kostelním pulpitem. Byli v kapli. Bůh bude uveden do domova, který mu právem náleží.

„Předpokládám, že teď už ho na nic dalšího nepotřebuješ, takže můžeme pokračovat," poznamenala Chaline kysele směrem ke Cormakovi.

„Jistě," odvětil nevzrušeně Cormac; odmítal jí na návnadu skočit. Chaline byla bojechtivá celé poslední tři dny.

Jane došla k ovládacímu panelu, položila na něj kufřík, otevřela jej a vytáhla UI samarkandského runsiblu. Byl to zmáčknutý bronzový válec se zaoblenými konci o rozměrech třicet krát patnáct krát deset centimetrů. Byl to jeden z nejsilnějších intelektů, jaké lidstvo znalo. Jane jej přenesla ke skleněnému zřídlu a položila do schránky, která tam pro něj byla připravena. Potom se vrátila k panelu a začala pracovat s dotekovými ovladači jako koncertní pianista. Z okraje schránky vyjelo tisíc kontaktů, aby se napojily na okraj UI. Na okamžik se zdálo, jako by ji obklíčila armáda platinových mravenců. Ve skleněném válci zablikala světélka.

„Připojeno," oznámila Chaline, sundala přijímač ze svého komunikátoru a přitiskla si ho k uchu. „Ladí… vytváří singularitu… Jste tam – tedy, jsme v síti." Chaline zahrnula Cormaka šťastným úsměvem; zapomněla na svou zlost. Pak se její široký úsměv změnil v ohromený výraz. „Počkat chvilku… už tu máme přenos. Jak to sakra mohli tak rychle dokázat?"

Cormac se prodral vnitřními dveřmi nad zakrytou lávku dřív, než si stačil uvědomit, co dělá. Chaline a Jane se vyhrnuly za ním. Krátce nato vstoupili do kulové obálky. Srpek mezi rohy runsiblu se mihotal jako plát pokrytý perletí. Pak jím prošel muž; starý šedovlasý

Japonec oblečený do ušpiněné, pytlovité kombinézy z monofilamentu.

„Horace Blegg,“ řekl Cormac. „Přesně ten mi tu ještě scházel.“

24

Horace Blegg: *Nesmrtelný tulák dlouho patří ke klasickým ukázkám lidských mýtů. Jak moc chceme, aby existoval i v této době, kdy mnozí mají pocit, že lidé již nejsou neomezenými pány svého osudu? Vypráví se, že Blegg je člověk obdařený nadpřirozenými schopnostmi, které mu ve dvacátém století umožnily přežit, když bylo jeho rodné město Hirošima zničeno primitivní atomovou bombou. Údajně potom zasáhl do osudu lidstva takovou měrou, že se postaral o naše rozšíření do galaxie a o to, že nám vládnou UI. A my samozřejmě chceme, aby to byla pravda! Ten mýtus nás přesvědčuje, že díky němu jsme něco víc než ty křemíkové intelekty, které nám ve skutečnosti vládnou. Celá ta historie je samozřejmě absolutní nesmysl a pouze moderní verze artušovské legendy.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Domy, kopule z plastbetonu pro rychlé stavění, připomínající spíš obří iglů, byly rozmístěny daleko od sebe mezi jehličnany a původními šachovníky starého lesa. S cestami nikdo nepočítal, a tak se v podmínkách Viridianu zřejmě jednalo o nové město, postavené až poté, co se ve velkém začala používat AGV. Dalo se čekat, že domy budou rovněž soběstačné v získávání energie a hospodaření s odpady. Jediné, čím budou propojené, budou optické kabely a vodovod: to druhé z nevyhnutelných důvodů, to první proto, aby se zabránilo elektromagnetickému znečištění. Stanton, který pozoroval okraj lesního města ze stínu obrovské čedičové desky, si všiml AGV, které nad oblastí křižovalo. Podle barevného provedení okamžitě poznal, že se jedná o místní policii. Nepochyboval o tom, že je informovala Cheryl, ale i kdyby ji byl umlčel, bylo by stejně pozdě.

Měla superku. Určitě je zavolala ihned poté, co se ocitla z dosahu Pelterovy rušičky. Tak si to Stanton alespoň namlouval. Hluboko v mozku věděl, že ještě nedávno by ji zabil, pro jistotu.

Stanton se přemístil ze stínu skály do zeleného slunečního světla a vyrazil poklusem k okraji lesního města. Každá domácnost tam určitě bude vlastnit jedno nebo víc AGV. Takže v prvním domě, k němuž dorazí, pravděpodobně najde, co potřebuje – prozatím. Chybělo mu k němu sto metrů, když AGV na obloze prudce zatočilo a na ohnivém jazyku nabralo rychlost směrem k němu. Zanadával a rozběhl se. Když byl dvacet metrů od domu, zaburácel nad ním hlas:

„Stůj na místě! Ty, stůj na místě!“

Stanton začal přes mokřinu kličkovat. U domu byla dvě AGV, schovaná pod obrovským šachovníkem, jehož listy tvaru a velikosti hracích karet vrhaly dolů strakaté smaragdové stíny.

„Stůj, nebo střelím!“

Deset metrů.

Vzduchem se rozlehlo zapraskání a Stantonova levá ruka sebou škubla, jak do ní dostal elektrický šok. Vrhl se pod nízký, samoudržovací živý plot. Další zapraskání a z plotu se sesypalo listí. Velký prostor mezi ním a ágévéčky a stojící muž s kytkou v květináči. Malý prostor mezi ním a dveřmi. Stanton doběhl ke dveřím a vyrazil je ramenem. Vpadl do místnosti za nimi. Ve chvíli, kdy se skulil z trosek, vzduch za ním zapraskal. Zvedl se do podřepu a zaregistroval ženu, která stála v otevřeném kuchyňském prostoru a držela nějaký balíček.

„Co to sakra znamená?“ zeptala se žena.

„Omlouvám se za ty dveře,“ řekl Stanton, došel k oknu a vyhlédl ven.

Policejní AGV zpřeráželo větve stromů, sklouzlo šikmo k domu a těžce přistálo jen několik metrů ode dveří. Vyhrnuli se z něho dva policisté a zamířili přímo ke dveřím. Oba vypadali jako posílení. První z nich proskočil dovnitř kotoulem, přistál v podřepu a namířil na ženu paralyzační pistoli. Měl půl sekundy, aby si uvědomil svůj omyl, než se na něho Stanton vrhl. Žoldnéř mu zezadu dupl na nohu. Jak se policista pozpátku zakymácel, Stanton mu nasadil kravatu, a

jak ho otočil, sevřel pravou rukou jeho zbraň. Druhý policista vstoupil dovnitř opatrněji, ale dosáhl pouze toho, že vešel přímo do rány. Proletěl dveřmi zpátky, a jak sebou cukal, uniformu mu protkávaly malé blesky. První policista měl dál snahu zápasit, a tak Stanton zesílil sevření. Nakonec sebou přestal zmítat a ztratil vědomí. Stanton ho pro jistotu držel v chvatu ještě chvíli a pak ho pustil. Muž padl na obličej.

Když se Stanton rozhlédl, zjistil, že zadní dveře jsou otevřené a žena je pryč. Cestou k policejnímu AGV posbíral dvě další paralyzační pistole a ještě při tom stačil přemýšlet, jak moc se změnil. Uspávací chvat místo toho, aby tomu muži jednoduše zlomil vaz. Cítil se skoro civilizovaný.

Když Thorn vstoupil do raketoplánu, dveřmi vpadl dovnitř prudký závan mrazivého vzduchu. Cormac ukázal na lavici a obrátil pozornost zpátky k Bleggovi. Starý Japonec si odepnul masku termooděvu a nechal ji z jedné strany viset. Jeho dech se ve studeném vzduchu srážel na mlhu. Cormac se nedokázal ubránit myšlence na to, jestli si termooděv – který mu technici kvapně přinesli – neoblékl ze zdvořilosti. Když byl předtím v ochranné obálce jen ve své tenké monofilamentové kombinéze, nedal nijak najevo, že by chlad vnímal. Cormac si odepnul vlastní masku.

„Vy jste o drakomanech věděl," řekl.

„Ano," přiznal Blegg.

„Co dalšího jste mi neřekl?"

„Věděli jsme i o tom artefaktu. Byl objeven při úvodním průzkumu a ponechán tam, kde byl. Byl v celku." Blegg se předklonil a promluvil nahlas, jako by Cormac byl hluchý. „Žádný spěch… rozumíš?"

Cormac přikývl. „To je všechno? Ještě něco si chcete nechat pro sebe, abyste mě nechali tancovat?"

„Věděli jsme, že to vejce je z adamantia. O mnoho víc se zjistit nedalo."

„Tu chodbu vytvořil energetický tvor – nebo drakomani."

Blegg pokrčil rameny. „Ano, Tvůrce… jestli se dokázal vylíhnout z adamantiového vejce, prorazit tunel by nebyl žádný problém…“ Blegg si ho pozorně prohlédl. „Co si myslíš o Drakově vysvětlení?“ zeptal se.

Cormac odpověděl: „Nevím. Stále nemám dost důkazů, abych je potvrdil, nebo vyvrátil. Co si myslíte vy?“

„Předpokládejme, že je to pravda. Drak možná nemá velkou úctu k lidskému životu, ale proč by měl mít? Lidí je dost.“

„Dobrá, budu předpokládat, že je to pravda. Jak mám na tu pravdu zareagovat?“

„Rozhodnutí je na tobě,“ řekl Blegg. „Ty tady velíš.“

Cormac si hlasitě odfrkl a podíval se pozorně na Thorna. Ze Sparkinda zrovna vyzařovalo pevné sebeovládání. Odvrátil oči od Cormaka a zahleděl se na své ruce. Pak prudce vstal a odešel do křídla raketoplánu.

„Moje rozhodnutí by bylo nějakým způsobem potrestat smrt deseti tisíc lidí. Samozřejmě bych musel odjet na Viridian, abych ten… trest… vykonal,“ řekl Cormac.

„Ano, na Viridian,“ odvětil Blegg. Na rtech se mu mihl náznak zlověstného úsměvu. „Zvláštní místo; děje se tam toho spousta.“

Cormac měl pocit, že se propadá. To ještě nebylo všechno. Nikdy to nebylo všechno.

Blegg pokračoval. „Na Cheyne jsi zabil Angelinu Pelterovou.“

„Ano. Jak to s tím souvisí?“

„Mladý Arian to zabalil,“ řekl Blegg.

„Jak to myslíte?“

„Podal jsi svědectví. Žádného z vůdců buňky se nepodařilo zadržet. Všechny je zabil android s kovovou kůží.“

„Chcete říct, že mají… zlomeného golema?“

„Je to velice pravděpodobné. Nevíme. Nepodařilo se zatknout Peltera ani androida.“

„Pokračujte.“

„Předpokládám, že víš, že ještě před těmito vraždami se Pelterovi podařilo vybrat z Norvarbanky na Cheyne III fondy separatistů a veškerý svůj osobní majetek. Krátce po těchto vraždách místní

policie pronásledovala na kosmodrom nějaké AGV. Údajně v něm měli sedět Pelter a John Stanton. Stroj havaroval a explodoval. Policii trvalo dva solstanové dny, než zjistila, že těla, která z něj vytáhli, nepatří Pelterovi ani Stantonovi. Malé zpětné vyšetřování ukázalo, že těsně po explozi odstartovala trisférická loď *Lyrika*. Tvůj tamní podpůrný tým se o toto plavidlo začínal zajímat. Naoko to byla meziplanetární, lehká nákladní loď. Až na to, že měla podprostorový pohon."

Thorn se vrátil. Blegg se rozhlédl. Sparkind přinesl tři kávy. Jednu položil tam, kde seděl. Zbývající dvě podal Cormakovi a Bleggovi. Cormac zatáhl za očko na své kávě. Vrtalo mu hlavou, proč si Blegg vojáka tak pozorně prohlíží.

„Díky, Thorne," řekl Blegg. „Víš, že zohledňování osobních zájmů je nepřípustné."

„Vím," odpověděl Thorn.

Blegg obrátil pozornost zpátky ke Cormakovi. „Znáš Humu?" zeptal se.

Bleggův obličej byl tak blízko, že Cormac viděl v duhovkách jeho očí zvláštní malé tečky. Z dechu mu byl cítit česnek.

„Pašují se odtamtud zbraně. *Lyrika* letěla tam?"

Blegg se usmál. „Ano, Pelter a Stanton byli spatřeni, jak verbují čtyři žoldnéře, a androida měli s sebou. Tuto informaci jsme zachránili z toho, co zůstalo z golemové agentky ZBC jménem Jill. Zbytek jejího týmu se zatím nepodařilo najít. Pelter je nechal zabít."

„Víte to jistě?"

„Potřebuješ se ptát?"

„Asi ne. Pořád nechápu, jak to souvisí."

„Souvisí to, protože nějaká trisférická loď byla před jedním solstanovým dnem zničena explozí na oběžné dráze nad Viridianem."

Cormac se na židli opřel a upil trochu kávy. „Náhoda není tak pružná," prohlásil.

„Ne, to není." Blegg zvedl ruku a rozepnul si termooděv. Navázal: „Na Humě jsou lidé, kteří začali používat nové a velice efektivní superprotézy." Hodil něco na stůl mezi nimi. Mělo to tvar

fazole a působilo to plazím dojmem. Cormac si to pozorně prohlédl a pak našel očima Thorna, který měl ve tváři nechápavý výraz. Podíval se zpátky na Blegga a pak znovu dolů na superku. Dloubl do ní prstem. Byla měkká.

„Biotechnologie?“

Blegg přikývl.

Cormac řekl: „Chtěl jsem vzít jenom Aidena, Thorna a Centa – pokud bude do té doby pohromadě.“

„Musím se zeptat: chceš pokračovat?“

„Ano.“

„Je tu otázka drakomanů…“

„Ne, nechci je s sebou vzít.“

„Já myslím, že bys měl. Budeš potřebovat každý… zdroj informací.“

„To je názor, nebo rozkaz?“

„Vezmi je s sebou. Tvoje rozhodnutí by měla být plně informovaná.“

Cormac přikývl – takže rozkaz. „Vezmu je s sebou, ale v žádném případě jim nesvěřím zbraň. Budu taky potřebovat posilu. Nejsou k dispozici nějací další Sparkindové?“

„Ne, ale je tam malá skupina řadových vojáků ZB.“

„Hm, budou muset stačit. Budu taky potřebovat energetické zbraně a pár protiterénních taktických raket. Ráže čtyřicet by měla být dostatečná.“ Podíval se na Thorna. „Co nejrychleji sežeň Centa – jestli je v pořádku – a Aidena. Taky chci uniformu ZB s hodnostním označením a totéž pro vás. Pusť se do toho.“

Thorn rozdrtil prázdný šálek a zahodil ho na podlahu. S výrazem zlověstného uspokojení zamířil ke dveřím.

Cormac si natáhl masku, dokud mrazivý vzduch nezačal trochu cirkulovat a mísit se s teplejším vzduchem v raketoplánu.

„Děr je pořád hodně.“

„Ty musíš zaplnit ty.“

„Fajn, energetického tvora, který by se procházel po našich runsiblech, bychom si všimli.“

Blegg se znovu usmál a pak se pohodlně opřel. Promluvil do stropu. „No tak se ozvi, troubo. Já vím, že posloucháš.“

Žádná odpověď nepřišla; poslouchajícímu se možná nelíbil jeho urážlivý postoj. Cormac se rozhodl, že to zkusí.

„Samarkandská UI, požádej viridianskou runsiblovou UI, aby zkusila vyhledat informační zámek obdobného typu, jaký objevil tvůj předchůdce.“

Samarkand II mu odpověděl okamžitě. „Informační zámek byl objeven před hodinou. Viridian potvrzuje přijetí hmotově/energetického přenosu. Byl přijat obálkou B9 a pak runsiblový terminál neznámým způsobem opustil. Viridian mě rovněž informoval, že tento zámek je sekundární.“

„Sekundární?“ zeptal se Cormac. Pohlédl na Blegga, který pomalu přikývl.

„Znamená to, že zámek byl otevřen a pak obnoven. Někdo zjistil, kam Tvůrce odcestoval, dřív než my. Rozumíte?“

„Drak,“ řekl Cormac.

Blegg pokrčil rameny. „Co jste zjistili ze sledování planety?“ zeptal se.

Nastala pauza, než Samarkand II odpověděl. „Vyskytla se vzduchová energetická stopa, původně zavržená jako stratosférický blesk. Nové vyhodnocení dat ukazuje kontakt s terénem v Chiranijské rozvalině v Magadarském lese.“

„Tam je ten tvůj Tvůrce,“ řekl Blegg a vstal.

Cormac krátce přikývl a podíval se na něho. Blegg dopil kávu a opatrně odložil pohár na lavici. Bez dalších okolků zamířil ke dveřím raketoplánu. Aniž si natáhl masku, stiskl dotekový senzor. Když se dveře s třesknutím otevřely, Cormac si rychle nasadil masku. Podíval se za Bleggem.

„Ještě něco, co jste mi opomněl říct?“ zeptal se.

„Fakta znáš. Máš hlavu. Věci kolem ti zařídím.“ Blegg se odmlčel. „Postarám se, aby ti podrobnosti řekl ten křemíkový trouba na Viridianu.“

Skvělé.

Blegg vyšel do chladu a odšoural se k ochranné obálce. Když se dveře zavřely, Cormac si sundal masku a opřel se o přepážku. Znovu a znovu se probíral tím, co věděl. Pelter byl na Viridianu a pravděpodobně se tam dostal s Drakovou pomocí. Kdyby se na to zeptal Draka, lhal by mu, pokud by vůbec odpověděl. Cormac neměl odvahu to zkoušet. Stále si palčivě uvědomoval, že tady a teď má všechny trumfy v rukou Drak. Mohl zničit runsibl a mohl zničit *Aroganci*. Cormac pochopil, že musí být zticha a na všechno přijít sám. Potřeboval další odpovědi a potřeboval jasný kurz, jak dál. Navzdory Bleggovu tvrzení neznal všechna fakta a jeho kurz zatím nebyl jasný. Dal si dohromady některé související skutečnosti, které měl k dispozici.

Fakt: sabotáž na runsiblech byla provedena způsobem, který byl plně v mezích schopností Draka i toho jeho Tvůrce, alespoň pokud to, co řekl Drak, byla pravda.

Fakt: tento Tvůrce unikl ze své věznící nádoby, pokud to věznící nádoba byla, a runsiblem se dostal pryč ze Samarkandu. To, že na to donedávna nepřišli, prozrazovalo Tvůrcovu schopnost proniknout do programování UI, schopnost, kterou pravděpodobně měl i Drak.

Fakt: tvor v tunelu nebyl vyroben pro chladné podmínky, ale drakomani ano.

Fakt: Drak pravděpodobně věděl, že Tvůrce je pryč, dlouho předtím, než přicestoval sem a předvedl hraný záchvat vzteku. Tato konkrétní fakta stavěla Drakovu historku do pozice lži. Ale co byla pravda?

Závěr: pokud byl Drak odpovědný za to, co se tady stalo, jak to mohl Cormac dokázat a co s tím sakra mohl dělat?

Zavřel oči a začal si znovu všechno probírat. Věděl, že nakonec bude vysvětlení jednoduché a jakékoli řešení patrně bude o něco složitější. V tuto chvíli to vypadalo, že nemůže dát do pořádku nic. Potřeboval si odpočinout. Lavice byla čalouněná a musela stačit. Natáhl se na ni. Právě přemýšlel o tom, jestli se mu podaří urvat nějaký spánek, když se spánek přikradl a zmocnil se jeho.

* * *

Třesknutí raketoplánových dveří Cormaka přimělo posadit se a nasadit si masku na obličej. Dovnitř vešel Thorn s obrovským pytlem přes rameno. Jak se dveře zavřely, shodil jej před Cormaka.

„To šlo rychle," řekl Cormac.

Thorn si sundal masku a tázavě se na něho podíval. „Šlo to rychle," řekl. „Na to, že jsem absolvoval cestu na *Aroganci* a zpátky."

Cormac spustil masku a rozhlédl se po nějakém časovém údaji. Uvědomil si, že by si měl pořídit nějaké hodinky. Když byl na síti, vždycky čas znal, a proto ho nikdy nenapadlo, že by se mohl dostat do situace, kdy jej znát nebude.

„Deset hodin," řekl Thorn, jako by mu četl myšlenky.

Cormac zavrtěl hlavou, aby se pokusil rozptýlit poslední zmatek. Vstal, ukázal na pytel a tázavě se podíval na Sparkinda.

„Vaše uniforma," řekl Thorn.

„Fajn," řekl Cormac a pytel zvedl. „Převleču se v obálce. Pojďte."

Nasadili si masky a podruhé s třesknutím otevřeli dveře. Z rozbředlého CO_2 venku stoupala pára, jak stroje a lidská činnost zvýšily teplotu. Rychle došli k přechodové komoře pro jednu z krytých lávek a pokračovali do ochranné obálky. Když došli do koule, Cormac zjistil, že teplota je skoro nepříjemná: byla nad Celsiovou nulou. Kolem obálky byly vystavěny montované domky vytvářející určitou obdobu odbavovacích hal – a bylo v nich plno lidí. Technici instalovali informační terminály, pokládali izolovanou podlahu, montovali výkonné malé ohřívače vzduchu. Všude se plazily kabely a ozýval se hluk kompresorů, nástrojů, hovoru a křiku. Když se konečně dostali do vlastní obálky, zjistili, že plno lidí je i tam. Thorn ukázal na místo, kde stáli Aiden, Cento a dva drakomani. Když k nim zamířili, Cormac si všiml, že cizí lidé se nedívají na drakomany nijak udiveně. Pravděpodobně si říkali, že jsou to jenom další adaptovaní lidé. V davu už jich bylo dost: kočkodaptů s barevnou srstí, ofiodaptů s velkými zuby, rozeklaným jazykem a kůží, která se jen málo lišila od kůže drakomanů, trojnohých adaptací pro planety s vysokou gravitací a dalších exotičtějších a hůře

srovnatelných. Někteří se po drakomanech dívali úkosem. Pravděpodobně byli všímavější nebo patřili k původnímu týmu.

„Zajímalo by mě, jak dlouho potrvá, než uvidíme napodobeniny," poznamenal Cormac, když došli k oběma golemům a k drakomanům.

„Byla by to obtížná adaptace," řekl Aiden.

„A proč?"

„Vyžadovala by rozsáhlé přebudování nervové soustavy."

„Myslíš přidělat nohy naopak a přimět je, aby fungovaly."

„Ano, tak to myslím."

Cormac se nervózně usmál a pak se pozorně zadíval na Centa. Golem měl na obličeji a na rukou jemnou síť vrásek. Zřejmě nebylo možné sehnat dost rychle novou syntetickou kůži. Pořád měl na sobě starou a spoje byly vidět.

„Jsi… v pořádku?" zeptal se.

„V pořádku?" zopakoval Cento.

„Myslím, jestli jsi plně funkční," řekl Cormac.

„Jsem na osmdesátiprocentní účinnosti. Výměna je lepší než oprava. Při plné zátěži kloubových motorů nemohu důvěřovat svarům svého šasi."

Osmdesát procent. To znamenalo, že by golem pravděpodobně dokázal trhat lidi vejpůl pouze po jednom.

Cormac se rozhlédl po okolních davech, potom pokrčil rameny a začal si svlékat termooděv. Thorn se zachoval obdobně. Nikdo si jich nevšímal. Thorn – stejně jako Cento a Aiden – měl pod oděvem uniformu majora pravidelných sil ZB. Cormac se zbavil termooděvu a pokračoval ve svlékání, dokud nebyl nahý. Shýbl se a otevřel pytel, který mu přinesl Thorn. Uvnitř našel prádlo, tělesné brnění z makroskla a uniformu. Když si brnění nasadil, přitáhl tím víc pohledů, než když byl nahý.

Na tělesné brnění si Cormac oblékl zelenošedou polní uniformu plukovníka ZB. Usnadní to vydávání rozkazů. Když byl oblečený, znovu si připnul na zápěstí šuriken. Bude z nich jediný ozbrojený. Trvalý zákaz bránil přenosu určitých druhů zbraní přes runsibly a bylo snazší vyzvednout si nové zbraně na druhé straně než vyřazovat toto nastavení z funkce. Cormac byl schopen pronést šuriken jedině

díky tomu, že se mu podařilo získat pro něj klasifikaci starožitnosti, ale i tak potřeboval zvláštní povolení a zbraň musela být v deaktivovaném stavu. Kdyby se ji pokusil pronést ilegálně, zákazový filtr, který měl runsibl vestavěný, by ji proměnil na prach, až by na druhé straně vyšel ven. Přilbu tělesného brnění hodil do pytle i s laptopem, který obsahoval všechny informace důležité pro tuto misi. To bylo všechno, co si bral. Rychle se rozhlédl po vnitřku obálky a hodil si pytel přes rameno.

„Všechno připraveno?“ zeptal se. Obezřetně se podíval po drakomanech.

„Připraveno,“ řekl nevrle Thorn.

Cormac vyšel nahoru na pódium z černého skla a jako první vykročil ke dvěma rohům runsiblu. Krátce nato došli k ochranné obálce a brzy ji měli pro sebe sami. Shromáždili se před dvěma rohy.

„Samarkande II, náš cíl je zadán?“ zeptal se Cormac.

„Připraven, až budete připraveni vy,“ odpověděla UI.

Cormac vyšel po schodech na podstavec. „Jako další pošli drakomany,“ uložil Thornovi a prošel srpkem.

STOP.

START.

Jediný krok – a vyšel z jednoho z řady runsiblů na planetě Viridian v planetární soustavě Mendax v hvězdokupě Chirat, 173 světelných let od Samarkandu.

Ochranná obálka byla prázdná. Ale až na to, že tady chyběly davy lidí, by nepoznal rozdíl, kdyby znovu vystoupil v samarkandské obálce. Runsibly pro kdoule a lehké náklady byly standardizované už půl století; největší rozdíl byl v tom, že tato obálka byla jednou z mnoha, jak tomu kdysi bylo na Samarkandu a jak to snad bude znovu, až bude Chaline se svou prací hotová. Když sestoupil z podstavce, vyšli za ním drakomani následovaní Thornem, Aidenem a Centem.

„Viridian?“ zeptal se Cormac, jako by mluvil do vzduchu.

Hlas UI nového runsiblu měl v sobě zralost, která tomu samarkandskému chyběla. Ale popuzující bylo, že ten povýšený tón mu zůstával.

„Očekává vás seržant Polonius Arn s transportérem. Zbraně a výstroj podle vaší specifikace budou na palubě. Odveze vás na setkání s vojáky ZB. Čekají na místě zvaném Motford. Odtamtud můžeme zamířit přímo k vašemu cíli. Je vzdálen jeden viridianský den cesty, jen o několik hodin víc než jeden solstanový.“

„Co bude tady, až se ta věc dá na útěk?“ zeptal se Thorn.

UI odpověděla dřív, než Cormac stačil něco říct. „Za jeden den dojde k evakuaci tohoto portu, okolní oblasti a Westownu pod záminkou nestability zádržného antihmotového pole. Od toho okamžiku bude ze všech zdejších runsiblů přístupný pouze Samarkand. Od samarkandské UI mám informace, že nový personál odtamtud posílají zpátky na Minostru. Zbývající technici se vrátí na *Aroganci*, údajně kvůli přezbrojení. Udaný důvod je ten, že na okrajové stanici Danet vypukla další krize.“

„Podívejme,“ řekl Cormac. „Dostatečné, ne?“

Thorn souhlasně přikývl. Opustili ochrannou obálku.

Odbavovací hala nebyla plná lidí, ale vypadalo to, jako by byla dlouhá několik kilometrů. Čtveřice se shromáždila kolem drakomanů a rychle se přesunula k protějším dveřím. Cormac si říkal, že zásluhu na zvláštních pohledech, které přitahují, mají spíš jejich uniformy než ptačí chůze drakomanů. Letmým mrknutím do stran si všiml dvou protřele vyhlížejících individuí zevlujících u nápojového automatu. Nenápadně sáhl dolů a zadal na šurikenu startovací sekvenci. Dřív než ušel další dva kroky, mu šuriken bzučel na zápěstí.

„Vidíte je?“ zeptal se Thorna.

„Viděl jsem je,“ odpověděl.

„Zůstaňte ve střehu. Je možné, že se na nás něco chystá.“

„Já jsem ve střehu vždycky,“ odsekl Thorn s náznakem rozmrzelosti v hlase.

Dveře ústily na parkoviště AGV obklopené krajinou s deprimujícími rysy močálu. Tůně, které vypadaly jako zašlé měděné mince, byly kolem dokola obrostlé houštinou něčeho, co připomínalo šalvějový porost probodaný černými stébly šáchoru. Tam, kde nebylo ani jedno, bylo po zemi roztroušeno cosi hustého a zeleného.

Cormac si bez podrobnějšího průzkumu vyhodnotil, že by to mohlo být buď biologické, nebo geologické povahy. Jeho chvilkovou zvědavost v této věci usmířilo, když uviděl, jak se jedna z těchto rostlin rozevřela a vymrštila do vzduchu oblak semen s vrtulkami. Když šel dál, všiml si, jak něco, co vypadalo jako létající králík s rozříznutým trupem, semena vcuclo do sebe, než dopadla na zem. Posbíralo jich to většinu. Cormac sundal prst z tlačítka pro rychlé uvolnění na svém šurikenovém pouzdře.

„Sledovali nás?“ zeptal se.

„Ven z haly ano – ale teď ne,“ odpověděl Thorn.

„Takže si nás chtěli jenom očíhnout. Pravděpodobně něco chystají na později.“

V dálce bylo vidět linii namodralého lesa. Za ním se do oblohy zařezávala změť vrstvených desek, které mohly patřit rozvalinám mimozemského původu. Kromě runsiblové stanice, parkoviště AGV a několika žebrovaných chladicích věží, které se daly zaměnit za něco živého, nebyly na dohled žádné stavby. Viridian byl kolonizován dlouho. Pouze na nejnověji kolonizovaných planetách bylo přijatelné stavět runsibly ve městech – nebo města kolem runsiblů. Obloha byla světle šedá, namodralými mraky prosvítalo slunce: zelená zář měděného obloukového světla. Planeta byla pojmenovaná příhodně. Cormac si uvědomil, když vykročil, že přesně to jim řekla podmysl. Má planeta rudý měsíc? napadlo ho. A co přesně byli ‚sklenění draci‘? Byla to narážka na drakomany nebo na Tvůrce?

Pancéřovaný osobní transportér se vyjímal mezi ostatními vozidly jako sup mezi kanárky. Soukromá ágévéčka byla malá a vyvedená ve všech barvách; některá byla otevřená a připomínala spíš létající nosítka, jiná byla reprodukcemi benzínových aut ze staré Země, ale ošklivých jich bylo málo. Transportér měl bojovou šedou barvu. Vzhledem a velikostí to byl železniční vagon bez kol, se všemi hranami ostrými a přímočarými. Na zádi byly ocasní turbíny a po délce několik stabilizačních ploutví. Bylo vidět otočné věžičky s automatickými střelnými a paprskovými zbraněmi. Byl to stroj, ze

kterého šel strach. Když se k němu přiblížili, Cormac přejel zrakem od něho k červené replice cortiny zaparkované vedle.

„To není zrovna moc nenápadné," řekl.

Arn byl seržant ve službách ZB, ale stejně tak na něm bylo vidět, že je původem z Viridianu. Byl to drobný, zavalitý muž s krátkým sestřihem, světle modrými vlasy, hustými vousy stejné barvy – a vypadalo to, že se jedná o přirozené zbarvení – a tmavýma očima bez zornic, zasazenýma hluboko do drsného obličeje. Chvíli si je prohlížel, potom pohotově zasalutoval a otevřel dveře transportéru.

„Seržante, máte pro nás zbraně?" zeptal se Thorn.

„Pane, ano, pane." Znovu zasalutoval.

„To kolem není nutné," řekl Cormac. „Stačí, když nám ukážete zbraně a zavezete nás do Motfordu. Instruktáž provedu tam."

Arn ukázal na nějaké bedny připoutané v zadní části transportéru a pak odešel zaujmout své místo u řízení. Cento se k němu přidal – vypadá dobře, pomyslel si Cormac. Krátce nato se transportér vznesl, a když opustili parkoviště, rozburácely se iontové motory. Transportér zrychloval plynule; uvnitř by se za letu klidně dalo chodit.

„Kolik jim toho chcete říct?" zeptal se Aiden.

Cormac překvapeně vzhlédl od bedny, kterou otevíral. Čekal, že se na to zeptá Thorn, protože Golemové 30 byli výrazně málomluvní.

„Na této straně nevidím důvod zamlčovat nic. Energetické zbraně ale použijeme pouze my. Oni představují jen svaly navíc, až se objeví přítel Pelter."

Aiden se soustředěně zadíval na dvě neškodně vypadající pouzdra na konci bedny. Cormac jedno zvedl a přitiskl palec na zámek. Byl nastavený na něho. Pouzdro se otevřelo a ukázalo lesklý válec o délce dvaceti a průměru pěti centimetrů, na němž byla v křiklavě červeném piktogramu, světlem zbarveném do nachova, písmena PTD. Na konci každého válce bylo černé víčko s miniklávesnicí – ať na dálkové ovládání nebo s časovou spouští, výsledek byl vždycky stejný. Cormac se usmál.

„O těch jim možná neřekneme," poznamenal a pouzdro uzavřel. Do víka bylo vyleptáno *‚JMCC: Enropower 1kWh‘* Válce však

nebyly energetické zdroje: vydávaly mnohem víc energie než jeden kilowatt a za výrazně kratší dobu, než je jedna hodina. PTD znamenalo protiterénní dezintegrátor. Thorn zatím otevřel další bednu a vzal do ruky zbraň, která vypadala jako krátká karabina vyrobená ze skla a starého dřeva. Pod sklem se svíjeli mloci čekající na vypuštění.

Když Cormac ukončil instruktáž, deset vojáků se rozešlo ke svým aerobicyklům, zaparkovaným nahodile na mokré, lišejníkem porostlé půdě. Měli letět jako doprovod. Všechna ostatní vozidla jim měla vyklidit cestu, Arn zvedl transportér k nebi s plynulým zrychlením. Cormac zaujal jedno z míst u řídicího panelu spolu se seržantem a Aidenem.

„Seržante, řekněte mi něco o těch zříceninách," vybídl muže.

„Ano, pane. Je to všechno, co zůstalo ze staré pozemní základny ZB, pane. Už jenom několik úlomků štítové kupole, která obepínala několik podzemních raketových sil. Kolem jsou radiálně rozložené budovy starých skladů, nic příliš velkého. Pod zemí kolem sil by měly být bunkry, ale nikdo tam nechodí. Je to ještě příliš radioaktivní."

„Bylo by možné přistát vedle těch podzemních sil?"

„Ne. Není tam volný terén a střechy budov by neunesly tíhu tohoto transportéru."

„Jak je to velké?"

„Celá lokalita má na šířku asi dva kilometry. Sila byla pro typ Hunter 10, zhruba padesát metrů hluboká a deset metrů široká. Jsou tři. O bunkrech nic nevím… pane."

Cormac přikývl.

„Váš popis stačí, seržante. Velice výstižný. Posaďte nás na okraj, kde to podle vás bude vhodné."

Seržant se nervózně pousmál.

„Seržo, máme někoho na hranici dosahu detektoru. Vypadá to, že nás sledují."

„Znáte předpisový postup, desátníku. Varujte je."

„Nereagují. Mám poslat zpátky Chenga a Goffa?"

Cormac se naklonil dopředu. „Tady Cormac.“

„Pane plukovníku!“

„Jak se jmenujete, vojáku?“

„Tarm, pane.“

„Výborně, Tarme. Chci, abyste se s tím Chengem a Goffem osobně vrátili. Zastrašte je. Zažeňte je, jestli se vám to podaří. Pokud na vás vystřelí, sestřelte je. Jinak je chci zahnat kus dozadu, ale ne tak daleko, aby se na nás nedokázali znovu pověsit. Je to jasné?“

„Myslím, že ano, pane.“

„Nedělej ze sebe blbce, Tarme,“ zasáhl do hovoru seržant.

„Ach… jistě. Už jdu, pane.“

Cormac vyhlédl z okna transportéru a uviděl, jak se tři aerobicykly oddělily a zrychlily, poháněny úzkými svazy ohně. Otočil se k seržantovi.

„Jestli tomu dobře rozumím, budeme v těch zříceninách do soumraku.“

„Ano, pane.“

„Posaďte nás co nejblíž k těm skladovým budovám. Jak to bude se světlem?“

„Vyšel měsíc, ale světlo je ošidné.“

„Dobrá. Až tam budeme, ať vaši muži slezou z kol, postaví stany a rozmístí se v budovách. Dělejte cokoli jiného, co vás napadne, aby to vypadalo, že tábor je obydlený.“

„Léčka, pane?“ Arn se znovu upjatě usmál.

„Jistě,“ řekl Cormac. „Ale přinejmenším jednoho chci živého. Máte paralyzační zbraně?“

„Máme kompletní arzenál.“

„Dobrá, dostanete možnost jej využít.“

* * *

„Je ze ZBC a povede skupinu, která má zlikvidovat místní spolky,“ řekl Corlackis.

Žena přikývla. Její komunikátorové náušnice se zaleskly v zeleném světle. Stanton ten typ znal: od krku po chodidla na sobě měla přiléhavý lesklý plast, husté hnědé vlasy se jí rozbíhaly v

dredech, copech a uměleckých uzlech po ramenou a po zádech. Jen tak tak si všiml malé superky ve tvaru hvězdy za jejím pravým uchem. Na boku měla zastrčenou do pouzdra pulzní pistoli s dlouhou hlavní, jaké střílely ionizovaný plyn. Na pohled opravdu dobrá, ale dostřel žádný. Zamlklý, nasupený Pelter a Jeřáb, který se krčil za ním, ji viditelně fascinovali. Stanton sklonil policejní zesilovač. Objektivy tiše zabzučely, jak se pokusily pohyb vykompenzovat. Pak zesílil příjem směrového mikrofonu. To, že ani jednoho z nich nenapadlo použít rušičku, ukazovalo, že Pelterova nadutost bude určitě nakažlivá. To, že se místní hlavoun rozhodl uspořádat toto setkání na verandě této kavárny, vypovídalo o jiné nadutosti. Chtěli demonstrovat velkému separatistickému vůdci, že tuto oblast ovládají oni.

Trojice mužů a ta druhá žena se v mnohém podobali svému šéfovi: byl to typ, který Stanton mnohokrát najímal. Hádal, že podporují separatistické hnutí jenom proto, že jim to dává záminku k vydírání. Jako mnozí rádoby bojovníci za svobodu pravděpodobně zjistili, že je těžší odolat lákadlu snadno nabytých peněz než si zachovat pár mlhavých ideálů. Ukazovali se v podobném oděvu, jaké měli Mennecken a Corlackis, ale Stanton věděl, že oba žoldnéři by přes ně přešli během jediné sekundy. Samozřejmě to neměli v úmyslu. Stanton věděl přesně, co Pelter zamýšlí.

Stantonovi trvalo den, než zjistil, kde hledat. Byla to oblast Motfoldu, která měla nejvyšší zločinnost, kde se zbraně nosily otevřeně a kde po ulicích bloumaly pochybné existence. Když se pak vyptal v několika barech, zjistil, kdo je v oblasti pánem. Sledovat tu ženu byla hračka. Nedělala nic nenápadně. Jezdila v drahé replice Aston Martinu sem a tam, jak se svými gorilami vybírala výpalné. Výsledkem pozorného sledování byla nakonec tato schůzka.

„Proč odjel z města?“ zeptala se ta žena.

Corlackis pohotově odpověděl: „Aby zařídil operační základnu. Je to jeho obvyklý postup: s využitím místních sil zřídit základnu na nejméně očekávaném místě, a až se pak do vás pustí, nebudete vědět, kam se podívat dřív. Viděli jsme to na Cheyne III. Měsíce jsme prohledávali nejpravděpodobnější místa a zaplatili místní policii

tisíce na úplatcích. Než jsme objevili jeho základnu na jednom z atolů, bylo už skoro po všem.“

Stanton odtrhl oči od zesilovače obrazu a ohlédl se přes malé parkoviště AGV na vršku budovy. Místní policie. Bylo k vzteku, jak jsou tady lidumilní. Veškerým jeho úlovkem byla tato sledovací výstroj, dvě paralyzační pistole a paralyzační puška. Náplň v pušce použil zblízka na AGV, aby opálil barvu. Stejně by mu nebyla moc platná. Byl si celkem jistý, že s místními by si poradil. Ale Pelter, Mennecken a Corlackis byli něco jiného. Na Jeřába by to samozřejmě nemělo žádný účinek. Chtěl Peltera zabít, ne ochromit.

„Vyřídíme ho,“ řekl líně jeden z mužů.

Stanton přemýšlel, jak to Corlackis dělá, že dokáže zachovat vážnou tvář.

„Jestli s sebou má příslušníky ZB, nebude to tak jednoduché.“

„Ti jsou v pohodě. Chlapečci, co si hrají na vojáčky,“ prohlásila žena.

Corlackis zavrtěl hlavou. „Obdivuji vaši sebedůvěru, ale nechtěl bych, abyste se pouštěli do něčeho, co je nad vaše síly, stejně jako bych nechtěl, abyste odešli bez odměny.“

Kořist se chytila. Stanton zavrtěl hlavou, jak je to všechno snadné. Ani se nezeptali, proč si to Corlackis a ostatní nevyřídí sami. Corlackis se teď podíval na Peltera, který přikývl. Corlackis hodil něco na stůl. Stanton by se vsadil, že je to jeden leptaný safír. Žena po tom chňapla.

„Tři další po práci,“ řekl Corlackis.

„Žádný problém,“ opáčila žena.

Ostatní čtyři neřekli nic. Byli příliš vytížení tím, aby pod černými páskami přes oči vypadali tvrdě a sebejistě. Corlackis sáhl pod stůl, vytáhl balíček zabalený v látce a položil jej před ženu. Žena k němu natáhla ruku a látku rozhrnula. Vůbec ji netrápilo, že by někdo mohl zahlédnout útočnou zbraň.

„Máme taky samonaváděcí kulky,“ řekl Corlackis. „Nechtěli bychom, abyste do toho šli nepřipravení.“

„Kolik?“

„Můžete mít tuhle pušku a dostatečné množství samonaváděcích nábojů. Máme taky laserové karabiny. Kolik budete potřebovat. Taky máme pěkný kompaktní minomet, který by se vám mohl hodit.“

Stanton si všiml nenasytného výrazu v ženině tváři. Nejspíš si myslí, že se jí všechny narozeniny sešly najednou. Ubohá kráva.

„Můžeme si je pak nechat?“

„Ale ovšem,“ řekl Corlackis.

Stanton dal zesilovač dolů a vypnul mikrofon. Slyšel a viděl dost. Zadíval se přes panorama města k ploché krajině za ním. Tím směrem se vydali Svent a Dusache, za tím vojenským transportérem, a tam se odehraje to podstatné. Stanton zatím neměl jak se k Pelterovi přiblížit a zabít ho. Ostatní ty prostředky měli. Bylo mu jedno, jak Pelter zemře, hlavně aby to bylo. Přikrčeně couvl od okraje, vstal a došel k ukradenému AGV. Pelter za chvíli odjede, ale Stanton neměl v úmyslu ho sledovat. Chtěl sledovat pětici dole. Pověsit se na takové amatéry by pro něho měla být hračka.

25

Ian Cormac: *Další mýtický výtvor lidstva, jemuž se nedostává hrdinů. Jistě, Zemská bezpečnostní centrála má své kontrolory, Sparkindy a vojáky, má dokonce i své tajné agenty. Ale buďme k těmto lidem upřímní: jsou vcelku šediví a nevýrazní. Znovu jde jenom o to, čemu chceme uvěřit. Chceme tohoto superagenta, který nám prostě zlikviduje všechny padouchy. Cormac je pro ZBC to, co byl pro MI5 jistý agent s číslem 007. V nejlepším případě se jedná o fiktivní výtvor, v nejhorším je to hrubý a rozkladný vzor.*

Průvodce kdoulí, sestavený lidmi

Světlo připomínalo sraženou krev. Vypadalo to, jako by ovíjelo stíny v šachovnících za táborem víry a spirálami. Zvláštní kulové výrůstky se leskly ve větvích jako měkkýši. Vlastní tábor ozařovala světla v některých stanech. Arna napadlo naplnit několik záchranných kosmických obleků protinárazovou pěnou a posadit je do stanů. Když k tomu zněl z rádia jakýsi monotónní, atonální zpěv, výsledný dojem byl docela přesvědčivý. Cormac, přikrčený za rozpadající se zdí, se rozhlížel po stromech přes hledí nastavené na noční vidění. Mezi původními šachovníky, pojmenovanými podle vzoru na kůře, rostly modré duby: odrůda, která se často používala v pozdějších fázích terraformačních projektů a dostala jméno podle toho, že měla modré žaludy. Modré duby rostly velice pomalu, ale byly dost odolné, aby vydržely extrémy počasí, jaké se na Zemi nevyskytují. Vedle Cormaka se krčil Thorn a dva drakomani. Aiden a Cento byli někde mezi stromy a snažili se zachytit infračervenými čidly toho, kdo by snad chtěl přijít. Byli pryč už dvě hodiny.

„Proč je měsíční světlo tak červené?“ zeptal se Thorn.

Cormac o tom také přemýšlel. Sluneční světlo barvila atmosféra lehce do zelena, po odrazu od měsíce přesto dostávalo barvu staré krve. Požádal o vysvětlení Centa.

Odpověděl Thornovi. „Zelené sluneční světlo je způsobeno atmosférou – zřejmě vzdušnými řasami. Měsíc má na povrchu obrovská smíšená ložiska rumělky a kazivce. Z toho pochází to červené světlo.“

„Jak je to možné?“

„Já jsem se zeptal stejně. Rumělka je červený pigment; a je to také sulfid rtuťnatý. Těžba je tady hlavním ekonomickým zdrojem. Mají tu runsibl pro rozvoz tankerů se rtutí po celém sektoru. Kazivec fluoreskuje. Jejich kombinací vzniká červené světlo, přestože denní obloha je zelená.“

„Aha,“ řekl Thorn a zmlkl.

Cormac ho zhodnotil pohledem. Teprve během hovoru s ním si všiml, že Thorn má vedle sebe opřenou o stěnu jednu z protonových zbraní.

Kývl směrem ke zbrani. „Není to trochu přehnané?“

Thorn zbraň zvedl a podržel ji v rukou skoro láskyplně.

„Potřebuju tenhle kousek vyzkoušet,“ odpověděl.

Cormac se zdržel komentáře. Pravděpodobnost, že některá zbraň poskytnutá pro tuto operaci nebude fungovat, byla malá. Pokračovali ve sledování.

„Přepadnou vás jiní lidé?“

Cormac se překvapeně otočil a pohlédl přímo do zubů usmívajícího se drakomana. Byla to první otázka, kterou některý z nich vyslovil od chvíle, kdy je *Arogance* vzala na palubu.

„Ano,“ odpověděl Cormac, „zabijáci, kteří se mi chtějí pomstít.“

„To by ohrozilo misi.“

„Jistě, ale –“

Drakoman se vytratil do noci. Zmizel dřív, než Cormac stačil říct další slovo.

„Rychlej chlapík,“ poznamenal Thorn.

Druhý drakoman se přesunul vedle Cormaka a chytil ho za biceps. Jeho ruka byla jako stahující se čelisti železného svěráku.

„Nic se ti nestane," řekl drakoman.

Cormac se pokusil paži vysvobodit. „Pusť mě, sakra!"

Drakoman o něho ztratil zájem a odvrátil hlavu. Sevření však nepovolil.

„Máš poslouchat –"

„Někdo přichází," ozval se ve vysílačce Aidenův hlas. „Blíží se jedna postava. Jednoduše pěšky… Kdo to jde z vašeho směru? Myslel jsem –" Nastala několikasekundová pauza. „Aha. Vy jste toho drakomana poslal ven?"

„Neposlal jsem ho. Co dělá?"

„Jde k němu jako ohař po stopě."

„Říkáš, že se blíží jen jedna postava? Nemůže se stát, že jsi něco přehlédl?"

„Ne, tenhle skener je nejlepší a Cento a já hlídáme taky v plném spektru. Tak dobrý individuální chameleonware neexistuje."

„Nemohl by to být ten android?"

„Ne, není to dost velké a na plecháče to nemá odpovídající tepelné vyzařování. Je to člověk, robustní člověk. Je možné, že nemá s Pelterem nic společného."

„Aidene, ať je to kdokoli, chci ho živého. Jestli po něm ten drakoman půjde, ukliď ho. Jinak ho dál sleduj a nech ho vejít."

„Provedu," odpověděl golem.

Cormac se vztekle podíval na drakomana, který mu pořád visel na ruce, a pak se zahleděl ke stromům.

Ve vysílačce se znovu ozval Aiden. „Náš drakoman se nám trochu rozšoupl," řekl. V pozadí bylo slyšet zvuk, jako když někdo vráží nůž do pneumatiky.

„Co se stalo?" zeptal se Cormac.

„Sedím na něm," řekl Aiden.

Cormac pohlédl na drakomana, který ho držel. I když nechtěl, musel ocenit humornost situace.

„Kde je ten člověk teď?" zeptal se.

„Měl by se objevit v dohledu."

Postava, která vyšla z lesa, doprovázena stínem, který před ni vrhal krvavý měsíc, byla Cormakovi okamžitě povědomá. Obrátil

pozornost k šurikenovému pouzdru. Maličký displej byl osvětlený právě tolik, aby ve tmě a v situaci, kdy stále zápolil s drakomanovým stiskem, zvolil správný program. Když jej nastavil, nechal si zbraň skočit do ruky a vyhodil ji do vzduchu. Šuriken s řehtavým vzdechem odletěl. Zastavil se ve vzduchu jenom metr před příchozím. Muž se zastavil a pak se rozhlédl.

„Je tím oblbneš, Iane Cormaku," řekl, „ale na Peltera to stačit nebude."

Cormac zatáhl za ruku, která mu bránila v pohybu, a drakoman mu zdráhavě dovolil, aby se postavil. Vstal s ním a vycenil zuby na postavu ve stínech.

„Koho tím neoblbnu, Johne?" zeptal se Cormak.

Stanton udělal opatrné gesto směrem k šurikenu. „Můžu jít dál?"

„Klidně pojď. Bude se držet ve stejné vzdálenosti před tebou. Nedělej žádné prudké pohyby, nedotýkej se žádných zbraní, které bys mohl mít u sebe," poradil mu Cormac.

Stanton vešel do tábora. Když na něho dopadlo světlo ze stanů, Cormac spatřil individuum s pohublejší tváří, než jaké znal. Stanton byl také viditelně potlučený.

„Nemám žádné zbraně – jenom informace," řekl.

„Proč jsi tady, Johne?"

„Abych napomohl tomu, že Pelter zemře, to je všechno."

„K tomu je dosti daleko. Vysvětli to," řekl Cormac.

Stanton se ohlédl za sebe. „Nemám moc času na vysvětlování. Velice brzy na vás zaútočí."

„Pelter, nebo ti druzí, o kterých ses zmínil?"

„Ti druzí. Pelter sem nepřijde, dokud nebude mít představu, co tady máte. Najal si zdejší lidi, vyzbrojil je a slíbil jim hromadu peněz. Použije je jako průzkum, postradatelný průzkum. Vždyť ho znáš."

„Proč bych ti měl věřit?"

„Protože jsem sem přišel neozbrojený. Protože je mi už všechno jedno. Můžeš mě zabít, ale hlavně zabij Peltera."

Cormac Stantona zhodnotil pohledem. V jeho hlase cosi bylo. Cosi, co možná nedokázal odhalit, když byl připojený k síti. Došlo mu, že je to upřímnost.

„Máme tepelné stopy," ozval se z vysílačky Aidenův hlas.

„To budou oni," řekl Stanton.

Cormac stiskl přivolávací tlačítko a šuriken se zdráhavě vrátil. Zvedl ruku a zbraň vklouzla na místo v pouzdře. „Pojď sem, Johne."

Stanton se rozběhl a skrčil se za zeď k nim. S unavenou zvědavostí se zadíval na drakomana, který visel Cormakovi na ruce. Cormac na něho ukázal.

„Tenhle chlapík má velký strach, aby se mi nic nestalo. Počítej s tím, že tě roztrhá na kusy, jestli se o něco pokusíš." Cormac kývl na Thorna. „Prohledej ho."

Thorn mu rychle a zkušeně prohmatal rukou oděv. Odtáhl rozříznutou nohavici a našel pod ní prázdné pouzdro na nůž. Pak kývl na Cormaka a znovu se sklonil. Stanton se také přikrčil.

„Co vidíš teď, Aidene?"

Golemův hlas teď zněl jinak. Cormac si uvědomil, že rozdíl pramení z toho, že už nemluví. Vysílal přímo.

„Stopa se rozmazává. Rozdělují se. Pět těl… Drakoman je pryč… Jdeme se schovat."

„Nezapomeňte, že máte střílet jedině tehdy, až budou v táboře. Který z vás má tu paralyzační pistoli?"

„Já," odpověděl Cento.

„Tak ji dej pryč. Už nepotřebujeme živé." Otočil se ke Stantonovi. „Co budou mít?"

„Útočné zbraně, minomet a taky několik laserových karabin. Jeden z nich má devcon nabitý samonaváděcími kulkami."

„Procházejí kolem nás," oznámil Aiden.

Náhle zazněl výkřik následovaný přerušovaným výstřelem pulzní zbraně. Stromy osvětlily oslnivě jasné záblesky. Jeden strom se rozlétl na třísky. Křik ztichl.

„A je to v háji," poznamenal mrzutě Arn.

„Sakra! Nestřílejte, dokud neidentifikujete cíle. Nechci, aby někdo z vás zasáhl Centa nebo Aidena."

Mezi stromy vylétla světlice. Nějaký muž se dostal do poloviny mýtiny, než ho světlo prozradilo. Zahájil palbu na stany. Plameny a dým prozradily paprsek laserové karabiny. Modře se zablesklo z pulzní pušky a muž padl obličejem do bláta. Další výstřely, potom děsivé sršni bzučení. Dvě exploze v budovách napravo. Strašlivé, prudké zalapání po dechu ve vysílačce.

„Do prdele! Samonaváděcí kulky!“

„Tepelné světlice!“ vykřikl Cormac.

Jako ve finále ohňostroje se všemi směry rozlétly mezi budovy oranžové světlice. Bzukot pokračoval. Dvě světlice zhasly a nedaleká exploze zasypala Cormakou hlavu drobnými úlomky suti. Drakoman ho stáhl níž a on mu vynadal. Další přerušovaný pulz světla.

„Vrátili se k laserům,“ řekl Arn.

„Kde jste, Cento? Aidene?“

„Vyklízíme prostor,“ odpověděli současně.

Pak se ozval samotný Aiden. „Jeden s minometem je nalevo od transportéru. Odsud nemám volné palební pole.“

„Mám ho,“ odpověděl Thorn.

Nachově se zablesklo a ozvala se hlasitá rána. Bílá exploze rozštípla strom s metrovým kmenem vejpůl. Cormac koutkem oka zahlédl, jak něco, co mohl být člověk, zčernalo a zmizelo.

„Jeden je hned za tím hořícím stanem – ne, má ho v práci drakoman.“

Výkřik byl strašlivý. Cormac uviděl dva zápasící stíny. Jeden stín složil ten druhý k zemi. Cormac byl přesvědčen, že slyší, jak se lámou kosti.

„Jestli dobře počítám, zbývá jenom jeden,“ řekl kysele Cormac.

„Zvedl se a utíká,“ oznámil Aiden. „Jde po něm drakoman. Mám ho zlikvidovat?“

„Nech to být,“ řekl Cormac a přiškrceně vydechl. Zadíval se přes zeď na spirály dýmu. Napravo od něho někdo tiše, monotónně mluvil. Nalevo znenadání přerušovaně spustila pulzní zbraň. Zaklel a padl zpátky na zem.

„Řekl jsem nech to být,“ řekl do vysílačky.

„Něco bylo mezi stromy,“ odpověděl Goff.

„Aidene, máš něco?“

„Teď nic, ale předtím tam byla stopa. Pohybovala se moc rychle na to, aby to byl pták,“ odvětil golem.

„Pozorovací automat?“

„Může být.“

„Nějaké další stopy?“

„Nic.“

Při posledním slovu druhý drakoman pustil Cormakovu paži. Cormac se odtáhl, strčil komunikátor do horní kapsy a pak se otočil k drakomanovi.

„Jestli to uděláš ještě jednou, tak ti tu zkurvenou ruku uříznu,“ řekl.

Drakoman ukázal zuby. Možná to byl úsměv.

Cormac ho nechal být a šel se podívat, kdo zemřel.

Mrtví byli dva vojáci. Samonaváděcí kulky jim rozpáraly ochranný pancíř a tlakové nádoby uvnitř explodovaly. Výsledek nebyl pěkný. Cormac se dozvěděl, že jeden z nich byl voják Cheng. Cormac nechal to, co z mužů zůstalo, posbírat do pytlů a zahrabat do mělkého hrobu na okraji tábora. Tři těla, která byla v zachovalém stavu – mužů, které zabili drakomani – přenesli do tábora a položili na zem. Cormac žádného z nich neznal. Otočil se ke Stantonovi, který měl těsně za zády Thorna a seržanta Arna.

„Najatí na místě,“ konstatoval.

„Ano, ale Pelter má s sebou čtyři, které znáš,“ opáčil Stanton.

Cormac se na něho tázavě podíval.

Stanton pokračoval: „Corlackise s bratrem, Sventa a Dusacheho.“

„Kdy sem přijdou? Brzy?“

„Ne, Pelter to nebude chtít vyřídit tak rychle.“

Cormac přikývl a pohlédl na seržanta. „Odveďte ho do transportéru, prohledejte ho kousek po kousku a pak ho svažte.“

Seržant se s krutým zalíbením ujal svého úkolu. Cormaka napadlo, jestli náhodou náhradou za smrt svých dvou mužů nečeká nějaké povyražení. Bude zklamaný. Všiml si, že Stanton odešel bez jediného protestu. Vypadal zlomeně, jako by držel smutek. Později z

něj bude muset dostat, co se stalo. Momentálně chtěl, aby všechno běželo organizovaně, přesně. Měl silnou tendenci věřit tomu, co mu Stanton řekl, ale zatím nebyl ochotný polevit v ostražitosti. S Thornem v zádech zamířil k Aidenovi, který se krčil u zbytku toho, co býval strom, než si to vzal do práce Thorn.

„Ten drakoman se ještě nevrátil?“ zeptal se.

Aiden zvedl hlavu a řekl: „Ne, ale máme tady AGV, které letí přímo k nám.“

„Rozptýlit!“

Muži se rozběhli do úkrytů. Cormac se obrátil k Thornovi. „Běž do transportéru. Jestli na nás vystřelí, použij zbraně v otočné věži.“

Thorn přikývl a rozběhl se k transportéru. Cormac se díval, jak Sparkind přeskočil Stantona, který ležel obličejem k zemi, jak mu Arn svazoval zápěstí za zády. Takže to bylo vyřešené. Cormac odklusal k Aidenovi, protože ho napadlo, že by se schoval za zřícené větve stromu. Známé tlumené pleskání nohou za ním ho od toho úmyslu na okamžik odradilo. Otočil se a vytáhl šuriken ve stejnou chvíli, kdy k němu zbývající drakoman doběhl.

Drakoman se zastavil.

„Jeden krok blíž. Pokračuj – ještě jeden.“

Zdálo se, že drakomanovi to připadá nejdřív zábavné, pak nudné. Krátce zvedl hlavu k obloze, pak se otočil a odklusal. Cormac se znovu rozběhl ke stromu a vrhl se dolů k Aidenovi. Rozhlédl se a zjistil, že všichni ostatní jsou ukrytí.

„To ágévéčko letí přímo sem,“ řekl Aiden.

Cormac vzhlédl do rudé noci a uviděl, že autu svítí navigační světla. Byla to replika Aston Martinu, ale spodek byl konstruovaný jako trup rychlého člunu. Vypadalo to, že ten, kdo řídí, má s ovládáním stroje nějaké potíže. Nad táborem kolébavě zastavil a pak začal pomalu klesat. V poslední chvíli se sestup urychlil, krátce nato sebou stroj plácl doprostřed tábora. Cormac měl šuriken v ruce, i když věděl, že na AGV míří spousta jiných zbraní. Dveře se s cvaknutím otevřely a vystoupil chybějící drakoman. Cormac zaklel, vstal a došel k němu. Věděl o tom ten druhý?

Když Cormac přišel blíž, všiml si krve na vnitřní straně oken. Pohled dovnitř mu odhalil bezvládné tělo na zadním sedadle, s hlavou skoro utrženou. Došel ještě blíž a zjistil, že je to žena. Kolem těla měla oblak zcuchaných vlasů, kterými prosakovala krev. Neznal ji. Musela být tím, kdo utekl. Potřeboval si promluvit se Stantonem. Otočil se k drakomanovi.

„Můžeme mu teď říkat Jizvák," promluvil za ním Thorn.

Cormac se zadíval drakomanovi do obličeje a zjistil, že je rozříznutý od nosní dírky těsně pod oko. Jeho krev měla barvu a konzistenci hořčice.

„A jak budeme říkat tomu druhému?" zeptal se Cormac.

„Bezjizvák?"

„Fajn, proč ne. Teď ale pojďme uklidit ten svinčík a dohodnout hlídky," řekl. Zvedl oči k obloze. „Kolik zbývá do svítání?"

„Deset hodin, solstanových," odpověděl Thorn.

„Vyspíme se ve skupinách po čtyřech uvnitř transportéru. Nejdřív ať jdou ti ze ZB. Naše zajištění by nemělo být o nic horší než předtím. Jo, a chci, aby pořád někdo byl u děla v otočné věži."

Vyčistit tábor a zřídit další maskovaná obranná stanoviště zabralo celou hodinu. Aiden a Cento fungovali jako hlídky, protože nepotřebovali spát.

„Budeme muset vyřadit tu střeleckou věž. Až zjistí, že nejsi mezi mrtvými, pozná, že to byl jenom průzkum. Příště to nebude léčka," řekl Corlackis.

„Samozřejmě," odvětil Pelter. Oči měl stále přilepené k obrazovce připevněné ke konstrukci odpalovače raket.

„Takže fakticky jsou to jen oni a dva golemové." Pelter pohlédl stranou a mávl na Sventa, aby přistál. Svent přikývl a pohrál si se starým kuličkovým ovládáním transportéru. Transportér začal pomalu klesat mezi stromy. Silný fotoaktivní nátěr ve stínu pomalu přešel z tmavě červené do černé s nádechem do zelena. Corlackis poklepal na ovladače na minikonzoli, kterou držel, a pak si ji hodil do kapsy.

„Co ti dva ještěráci?" zeptal se Dusache.

„Nedělej si starosti,“ řekl Pelter. „Ty budeš tady na plošině obsluhovat odpalovač. Vyřídíš transportér. Já, pan Jeřáb, Mennecken a Corlackis do toho půjdeme po zemi.“

„Bude Jeřáb stačit na Golemy?“ zeptal se Corlackis.

„Zvládne je,“ řekl Pelter. „Nevzpomínáš na tu arogantní děvku na Humě? Ne, vlítneme na ně a převálcujeme je. Nikdo z vás samozřejmě nezasáhne Cormaka – dokonce ani náhodou. Ten patří mně.“

Větve se lámaly a švihaly kolem transportéru. Velké listy se ve spirálách snášely spolu s ním. Svent přistál vedle soukromého AGV, které už bylo na zemi.

„Kdy na ně vlítneme?“ zeptal se Mennecken.

„Ještě ne,“ řekl Pelter. Pak zvedl hlavu ke čtyřem objektům klesajícím mezi stromy. V šeru je nebylo dobře vidět, dokud se neocitly blízko. Pokud je vidět bylo, vypadaly jako malí ptáci z průhledné fólie natažené na černých kostech. Slétly, přistály v úhledném zástupu na odpalovači, zatáhly křídla a proměnily se v hladké ovoidy. Corlackis zvedl z podlahy kovové pouzdro a pečlivě uložil každý pozorovací automat do lůžka. Pak si vzpomněl na minikonzoli, vytáhl ji z kapsy a uložil ji také na místo.

Obloha byla těsně před východem slunce bahnitě hnědá. Cormac by ji byl neviděl, protože spal hlubokým spánkem, ale Aiden ho zatřesením probudil.

„Další AGV letí přímo sem. Cento budí ostatní.“

Cormac si protřel oči. „Co se děje, přemístili parkoviště AGV?“

„Prosím?“

„To nic.“

Cormac se posadil a rozhlédl se. Thorn byl už u dveří transportéru, zbraň položenou na rameni. Seržant a jeden ze dvou mužů si nasazovali holínky. Stanton, který ležel s pouty na rukou připevněnými k madlu nad jednou pryčnou, to sledoval s nezájmem. Cormac vyklouzl z postele plně oblečený. Nebylo to poprvé, co spal v tělesném pancíři.

„Jak je daleko?“ zeptal se.

„Deset minut.“

Cormac se otočil ke Stantonovi. „Pelter?“

Stanton pokrčil rameny. „Mohl by to být on, ale pochybuji. Bude chtít, aby ses ještě chvíli potil.“

Cormac si odfrkl a otočil se jinam. „Kdo je ve střelecké věži…? Vlastně nic. Seržante, nestřílet, dokud nevystřelí na nás. Thorne, Aidene, se mnou.“

Seržant začal mluvit do vysílačky. Trojice zamířila ke dveřím. Nahoře zaslechli hukot hydrauliky, jak se střelecká věž otočila. Venku Cormac uviděl, že muži jsou rozptýleni po táboře a zbraněmi míří na oblohu. AGV znovu přilétlo s rozsvícenými světly a přistálo uprostřed tábora. Cormac okamžitě poznal drobnou postavu, která z něj vystoupila, a s úsměvem na tváři vyšel z úkrytu. Ostatní pochopili a udělali totéž.

„Takový rozruch jen kvůli mně,“ řekla Mika a vytáhla z ágévéčka kufřík. „Mohlo by se mi to začít líbit.“

Bylo to poprvé, co ji Cormac slyšel koketovat. Vůbec se to k ní nehodilo. Představoval si ji přímočařejší.

„Rád tě vidím, ale proč tady jsi?“ zeptal se Cormac.

„*Arogance* se opravuje. Je to tam jako v blázinci. Požádala jsem Blegga, jestli bych nemohla odjet sem, abych pokračovala v jistých výzkumech.“ Významně se podívala na drakomany, kteří vyšli ze stromů a sedli si na bobek vedle transportéru.

„Takže on tam ještě je – Blegg?“

„Je, a daří se mu s vynaložením minimálního úsilí všechny otravovat.“

Vykročili směrem k transportéru.

Mika pokračovala: „Taky mě napadlo, že by se vám mohl hodit zdravotník, jestli žádného nemáte…“

„Několik mužů má výcvik, Thorn taky. Minulou noc jsme tu měli útok, ale většina zranění už je ošetřena.“

„Útok. Ale Tvůrce to nebyl, že?“

„Skupina separatistů.“

Mika přikývla. „Vidím jedno zranění, které ošetřené není,“ řekla. Ukázala na drakomana, kterému začali říkat Jizvák.

Cormaka žádná odpověď nenapadla. V tu chvíli přiběhl jeden z vojáků.

„Pane! Pane! Něco v noci odneslo jedno tělo.“

Mika pohlédla na Cormaka a Cormac pohlédl na Miku. Oba se podívali na drakomany.

„Asi nějaké zvíře. Měli jsme je pohřbít,“ odpověděl muži Cormac.

„Máme je pohřbít, pane?“

„Jestli chcete.“

Voják zmizel.

„Mohli jste je alespoň nakrmit,“ řekla vyčítavě Mika a šla ke zraněnému drakomanovi. Cormac se za ní díval a na tváři se mu objevil lehký úsměv; potom se zamračil a zamířil zpátky k transportéru. Když byl uvnitř, zavolal na vojáka u děla.

„Vy, běžte na okamžik ven, prosím.“

Voják slezl z ovládacího stanoviště, zasalutoval a rychle odešel. Cormac klesl na pryčnu naproti Stantonovi. „Měl jsi pravdu,“ řekl.

Stanton na něho nechápavě pohlédl.

Cormac pokračoval: „Jak dlouho myslíš, že mě Pelter nechá… se potit?“

„Čím déle to bude odkládat, tím víc mu okolnosti budou hrát do karet. Tvoji muži budou unavení, míň ostražití. Ale jeho touha zabít tě je opravdu silná. Odhadoval bych to nanejvýš na dva dny.“

„A teď mi řekni, proč bych ti měl věřit.“

Stanton se dlouho díval pod sebe na podlahu, než odpověděl. „Pelter má u sebe velké množství peněz. Měl jsem v úmyslu pomoci mu od nich, jen co najdu způsob, jak se dostat přes Jeřába.“

„Přes Jeřába?“

„Pan Jeřáb. Zlomený golem. Dejte si na něj pozor. Byl pětadvacítka. Teď je pancéřovaný a velice odolný. Nevěřil bys co dokáže.“

„Věřil,“ odvětil Cormac. „Mám s sebou dva Golemy 30.“

Stanton se dlouho díval před sebe, pak se mu tvář pomalu roztáhla do úsměvu. „Tak to bude Pelter překvapený,“ řekl.

„Řekni mi víc o těch penězích. To není tvůj styl, Johne. Měl jsi spoustu příležitostí Peltera okrást.“

„To říkala i Jarvellis.“

„Jarvellis?“

Po Stantonově vysvětlení se Cormac rozhodl. Nemohl na Peltera čekat. Potřeboval vyřešit některé věci teď, než Drak ztratí trpělivost a dostane záchvat vzteku, který by mnozí na Samarkandu nemuseli přežít. Vytáhl zpod jedné pryčny dvě krabice Enropower a nechal Stantona tam, kde byl. Před transportérem se obrátil k vojákovi.

„Vylezte zpátky k tomu dělu. To, co teď vyhlásím, se vás netýká.“

Muž přikývl a rychle vlezl zpátky do transportéru. Cormac si strčil jednu krabici pod paži a vytáhl komunikátor.

„Chci, abyste se všichni shromáždili v táboře,“ řekl a došel k místu, kde Mika pracovala na Jizvákovi. Všiml si, že musela použít drát, aby prasklinu v Jizvákově tuhé kůži stáhla k sobě. Drakoman se tvářil, jako by se ho to netýkalo. Cormac uvažoval, jestli použila anestetikum, pokud nějaké bylo třeba. Shodil si obě krabice k nohám a rozhlédl se, jak se všichni ostatní scházejí.

Thorn, Aiden a Cento se k němu přidali jako první, všichni tři vybavení energetickými zbraněmi, potom seržant se šesti zbývajícími muži. Když byli všichni shromáždění kolem, Cormac si je chvíli pozorně prohlížel, než promluvil.

„Fajn. Máme tu další skupinu, která na nás možná zaútočí. Když zůstaneme tady, budou si moci přijít, kdy se jim zlíbí. Znám jejich vůdce, Ariana Peltera, a jsem si jist, že teď nemyslí na nic jiného než na pozemní útok na nás. Zejména proto, že tyto plány budou stát na zlomeném golemovi, kterého má s sebou, jistém panu Jeřábovi.“ Vrhl pohled na Aidena a Centa, ale nezaznamenal žádnou reakci. „Nejsem ochoten na ten útok čekat. Přišel jsem sem proto, abych udělal jistou práci, a já ji udělám. Seržante, chci mít vás a vaše muže ve vzduchu jako pozorovatele v první linii. Chci, abyste spolu s dalším mužem ve střelecké věži vzlétli s transportérem a kroužili po obvodu rozvalin. Zbytek vašich mužů bude operovat mimo tento obvod, jako předtím. Když to bude vypadat, že se někdo blíží, budete

mne okamžitě informovat a my potom přizpůsobíme svou reakci povaze útoku. V tom je Pelterova slabina: není toho schopen. Je krutý, ale tvrdohlavý do té míry, že to hraničí s idiotstvím. Bude se držet svého plánu až do konce. My –“ Cormac ukázal na Centa, Aidena a Thorna „– proti nim vyrazíme na aerobicyklech. Pokud uvidíte, že ustupujeme ve spěchu, dostaňte se na zem a schovejte se. V takovém případě bude vaším hlavním cílem záchrana vlastního života. Nějaké otázky?“

Seržant zavrtěl hlavou.

„Tak dobrá, pusťte se do toho.“

„Chceš, abych nepřekážela,“ poznamenala Mika.

Cormac přikývl a přenesl pozornost na drakomany. „Drak vás tady chtěl mít. Byli jste užiteční, ale nechápu, čemu byste mohli posloužit teď. Máte nějaké návrhy?“

Drakomani se na něho mlčky dívali.

„Tak fajn, Miko, nalož je a zůstaňte v tom AGV. Jestli se obrátíme na útěk, buďte připraveni vrátit se s námi k runsiblu. Pojďme.“

Muži se rozdělili a zamířili do okolních stromů. Cormac se shýbl pro dvě krabice u nohou. Seržant byl tou dobou už v transportéru. Ozval se tichý hukot antigravitace a zvedl se vír prachu, jak se s ním vznesl k nebi. Pět aerobicyklů ho následovalo. Cormac pokynul trojici, aby vyrazila rovněž, a šel ke dvěma zbývajícím aerobicyklům.

„Objevil se v rozvalinách nějaký pohyb?“ zeptal se.

Aiden odpověděl: „Pohyb žádný, ale Tvůrce je určitě v jednom z podzemních sil. Viridian ohlásil minulou noc při útoku změnu energetických hladin, ale to bylo všechno.“

„Fajn, přistaneme nejblíž, jak to půjde, a dál budeme pokračovat pěšky. Chci si udělat představu o tom, co máme proti sobě. Alespoň tak.“

„Máme proti sobě to, co zabilo Ganta,“ řekl Thorn.

Cormac se na něho hloubavě podíval a pak pokračoval. „Stále vycházíme z předpokladu, že to, co nám Drak řekl, je pravda. Nelíbí se mi to, ale moje instrukce jsou takové. Nejdřív vyzkoušíme

protonové zbraně. Zatím nechci být odpovědný za to, že srovnáme nějakou památku se zemí.“ Podíval se na Centa a Aidena. „Vy dva můžete pilotovat. Thorn a já pojedeme na tandemu. Pokud by došlo k nějakému útoku, slétněte do lesa na druhé straně.“

Golemové nasedli na aerobicykly. Cormac uložil obě krabice do sedlové brašny a posadil se za Centa. Když pak Cento s aerobicyklem vzlétl k nebi za Aidenem a Thornem, přišlo mu zvláštní, že se k tomu golem nijak nevyjádřil.

„Máš nějaký problém s tím, co dělám?“ zeptal se.

„Nemám žádný problém. Úkol je prvořadý a vy nemůžete čekat na útok, který může a nemusí přijít.“

„Pak je za tím ten zlomený golem, že?“

Cento si dal s odpovědí na čas. A když nakonec odpověděl, jeho hlas byl monotónní a bez výrazu.

„Jestli máme nějaké peklo, pak je to místo, kde se nachází tenhle pan Jeřáb.“

26

Musím kategoricky prohlásit, že já na něho věřím. Průvodce kdoulí (a já nevěřím, že byl sestaven lidmi; pravděpodobnější je, že byl sestaven proto, aby lidi mátl) uvádí, že se jedná o mýtickou postavu srovnatelnou s Robinem Hoodem nebo králem Artušem. Podívejme se na tu legendu blíž. Údajně je nesmrtelný a údajně je vybaven schopnostmi, které mu pomohly přežít zničení jeho rodného města Hirošimy. Údajně zasáhl do osudu lidstva a stále do něho zasahuje… Kruci, odbíhám od hlavní myšlenky. Pravda je jasná: věřím v něho díky jeho jménu. Pro boha živého, který pořádný tvůrce mýtů by mohl někomu, kdo je prakticky polobůh, vymyslet tak směšné jméno? Horace Blegg, to mi řekněte…

Gordon: *Jak to je*

Když se Jarvellis probudila, bylo jí nevolno, ale ne od bolesti nebo od zranění. Připadalo jí to ironické – kapitán kosmické lodi bez lodi, a ještě trpí kosmickou nemocí. Předpokládala, že její stav nevolnost zhoršuje. Ale hlavní důvod byl v tom, že byla moc zhýčkaná. Pokud si vzpomínala, skoro pět solstanových let nepoznala stav beztíže. Proč taky, když každá loď měla gravidesky? Proč se vystavovat jeho protikladu, když mohla loď vynést na oběžnou dráhu antigravitace? Dokonce ani návštěva světů s vysokou gravitací neznamenala problém. Zdržovala se buď na lodi, nebo v prostorách upravených pro pozemskou gravitaci. Takové myšlenky se jí honily hlavou, když bojovala s nevolností a přemýšlela, kdy se Styčníci vrátí, aby ji z té zatracené konstrukce vysvobodili.

Jako první se vrátil Tull. Poznala, že ho trápí něco víc než její nebezpečná přítomnost. Přišel, zůstal viset nad ní a prohlédl si její

zacelené rány. Po chvíli se odebral zkontrolovat nějaký údaj na medibotovi.

„Pustíte mě z toho ven?“ zeptala se Jarvellis.

Tull si ji dlouho prohlížel. Odhadoval ji.

„Dám na vás pozor,“ dodala.

Tull neudělal žádný pohyb, kterým by svorky uvolnil. Některé byly až na kost a Jarvellis nijak netoužila zkusit se z nich dostat po zlém.

„Nedokážu navázat kontakt s povrchem,“ řekl Tull.

„Pochopitelně,“ odpověděla Jarvellis. „Nebyli jste od toho elektromagnetického pulzu o mnoho dál než já. Určitě to vaše komunikační systémy vyřadilo.“

Tull zamyšleně pokýval hlavou. „Mám kamery, které sledují všechny objekty, které by mohly tuto stanici ohrozit. Právě jsem si prohlédl záznam.“

„Docela pěkný ohňostroj,“ poznamenala stísněně Jarvellis.

„Ano, rovinné výbušniny, jestli se nepletu. Podle vektoru exploze bych řekl, že zasáhly váš podprostorový motor. Trápí mě to, proč byste měla takové výbušniny na palubě.“

Jarvellis zjistila, že prostě nemá dost energie na to, aby lhala kreativně, a tak raději mlčela. Tull se odstrčil od konstrukce a ona se pokusila očima sledovat, kam zmizel. Byl z dohledu jenom několik sekund, když se jí něco dotklo vzadu na šíji. Přes její tělo se převalila necitlivost. Nervový blokátor. Všechno kromě autonomních funkcí včetně dýchání a srdce od krku dolů se vypnulo.

„Co to děláte?“ zeptala se.

„Nejsme necivilizovaní, kapitáne Jarvellis, ale velice silně si uvědomujeme svou zranitelnost, jak víte. Z vašeho mlčení mohu usuzovat jen to, že jste se zapletla do něčeho nezákonného a že byste se raději vyhnula rozhovoru s vyšetřovateli ze ZBC, až sem nahoru nakonec dorazí.“

„Podívejte,“ řekla Jarvellis, „nechte mě prostě jít. Nebudu vám dělat žádné problémy. Sama toho mám za sebou až moc.“

Tull se vrátil zpět do jejího zorného pole. Jarvellis slyšela, jak svorky pouštějí její tělo. Uviděla, jak vedle Tulia odplouvá ve spirále

řada malých rubínových hrášků. Tull je setřel ze vzduchu absorpční poduškou. Krátce zabzučela buněčná scelovačka.

„A je to," řekl. „Dal jsem vám litr syntetické krve, takže byste neměla pociťovat nijak silnou závrať nebo nevolnost. Otvory po svorkách a sondách můžou trochu bolet, ale zahojí se rychle."

„Tak můžete odstranit blokátor," řekla Jarvellis.

„Až když si budu jistý, že jsme já a Jeth v naprostém bezpečí," odpověděl.

„To mě chcete nechat takhle, dokud sem nedorazí vyšetřovatelé?"

Tull zavrtěl hlavou. „Řekl jsem vám, že nejsme necivilizovaní."

Jarvellis cítila, jak vyplouvá z konstrukce. Tull ji strkal ke dveřím.

„Udělat kontrolu a uvést do provozu novou anténu mi nepotrvá dlouho. Náš transciever bude do hodiny znovu fungovat. Možná nějakou dobu potrvá, než sem dorazí vyšetřovatelé. Když jde o loď zničenou na oběžné dráze rovinnými výbušninami, čekal bych, že dostaneme někoho ze Země. Nervová blokace, jakkoli dlouhá, může být velice nepříjemná. Také je tu riziko, že by mohla poškodit nevinný život který v sobě nosíte."

Zatímco mluvil, dostal ji ke dveřím a ven. Napravo od ní se objevil maličký robot a plaval prostorem spolu s ní.

„Jsi si tím jistý?" uslyšela Jeth, ale nikde Tullovu manželku neviděla.

„Jsem si jistý. Kosmický oblek propálený laserem, rovinné výbušniny… víme, co to znamená," řekl Tull.

Jarvellis uvažovala, co by řekl, kdyby mu vylíčila, jak k laserové popálenině ve skutečnosti přišla. Raději ne – mohl by ji nechat zablokovanou spíš pro její vlastní bezpečí a pro bezpečí toho ‚nevinného života' než své a manželčino.

Zanedlouho ji Tull dostrkal do výtahu a nastavil jej zřejmě tak, aby ji odvezl do nějakého patra ve vnějším prstenci. Uviděla, že Jeth drží ranec s oblečením a pytel naplněný nějakými hranatými předměty. Styčnice je vmáčkla vedle ní.

Tull řekl: „Až dojedete do vnějšího prstence, Sam vám sundá blokátor. Potom se všechny výtahy vypnou. Sice byste mohla najít

služební potrubí, kterými byste se dostala zpátky sem, ale pamatujte si, že jestli se o to pokusíte, okamžitě opustíme stanici, takže tím ničeho nedosáhnete.“

„Tady je jídlo a oblečení,“ řekla Jeth. Ukázala na jmenované věci a provinile se odvrátila.

„Neublížila bych vám,“ namítla Jarvellis. „Nikdy jsem nikomu neublížila.“

„Jistě,“ řekl Tull, ustoupil spolu se ženou a pak za ní zavřel výtahové dveře.

Jarvellis se zamyslela nad tím, co právě řekla. Byla to pravda: osobně nikdy nepřivodila nikomu zranění. Co jí bylo do toho, co lidé dělali se zbraněmi, které pašovala? Oni byli zločinci. Ona se jenom snažila dosáhnout slušného zisku. Na tom přece nebylo nic špatného ne?

Tíže se obnovila a stáhla jí hlavu dolů na ošlapanou podlahu Dveře výtahu se odsunuly a ve stejném okamžiku se jejímu tělu vrátil cit.

Jarvellis se posadila a zadívala se na Sama. Robotek držel nervový blokátor v jednom tříprstém spáru. Zvedl jej nad sebe, jako by se bál, že ho Jarvellis udeří, a tak ukazoval, jak jí pomohl. Prohlédla si ranec s oblečením a jídlem. To druhé momentálně nebylo aktuální. Čtvrtinová gravitace, která zahnala kosmickou nemoc, tahala a kroutila těmi místy, kde podstoupila buněčné scelování a kde jí z těla vyšly svorky a sondy. Výsledný pocit byl asi takový, jako by ji někdo metodicky poštípal na kůži kleštěmi. Sáhla pro oblečení: spodní prádlo na jedno použití, palubní boty, košile z měkké látky a kalhoty s vycpávkami. Rukama, ve kterých jako by neměla žádnou sílu, se pomalu oblékla. Jakmile s tím byla hotova, cítila se hned líp a začala přemýšlet o tom, co by mohla čekat od budoucnosti. Její vyhlídky nevypadaly o moc líp, než když byla předtím venku. Teď ale začínala pociťovat naději. John možná ještě nebyl mrtvý. A i kdyby byl, možná by mohla dostat tu svini Peltera. Možná by mohla žít.

„Prosím, vezměte si ten pytel a vystupte z výtahu, kapitáne,“ řekl palubním rozhlasem Tull.

Jarvellis uposlechla. Lehce ji pobavilo, že palubní rozhlas praskal stejně jako na Lyrice, jenže tohle praskání bylo pravé.

„Kabiny nalevo od vás vám budou vyhovovat. Udržujeme je pro návštěvníky z povrchu."

Zamířila tím směrem. Uvažovala, kde všude mohl Tull rozmístit miniaturní kamery, ale pak jí došlo, že elektromagnetický pulz zřejmě vyřadil i je. Všechny systémy ve vnějším prstenci stanice, nechráněné její hmotou, by zkolabovaly a maličké kamery k tomu byly náchylné. Takže možná tam žádné kamery nebyly. Předpokládala, že by Tull mohl být stejně paranoidní jako ona. Zastavila se u dveří a stiskla jedno ze dvou čtvercových tlačítek vedle nich. Uvnitř se ozvalo zabzučení. Stiskla druhé tlačítko a dveře se otevřely. Na prahu se zastavila; bylo možné, že právě dobrovolně vchází do svého vězení. Zavrtěla hlavou a couvla. Když se dveře znovu zavřely, sedla si na bobek a otevřela pytel.

Obsahoval čerstvé ovoce, pravděpodobně ze staničních hydroponií, sendviče s nějakou masovou náplní, zabalené ve fólii, a dokonce malou láhev vína, která měla na etiketě název ‚Vášeň'. Jarvellis zvedla oči od pytle. Uvědomila si, že jí šlechetnost Styčníků nezůstane v paměti dlouho. Až ji ZBC odsoudí za pašování zbraní a vymaže jí mozek, nebude si pamatovat nic. Bude těhotná matka, která se řídí instinkty: pouhé zvíře, dokud ho nenahrají nějakou osobností, která – jedno jestli vytvořená nebo reálná – už nikdy nebude její. Zavřela pytel, vstala a vykročila. Zaslechla, jak v kabině mluví z palubního rozhlasu Tullův hlas. Takže tam žádné kamery nebyly. Věděla, že Styčníci budou mít uprostřed stanice antigravitační raketoplán pro vlastní použití. Teď ji zajímalo hlavně to, jestli ve vnějším prstenci nezůstaly nějaké původní staniční raketoplány.

Jitro zalilo krajinu skleníkovým svitem. Při tomto zbarvení světla se zdálo, že by teplota měla být vysoká. Ale den začal jako zimní a s postupem času to nevypadalo, že by se na tom mělo něco změnit. Při pohledu shora rozvaliny vypadaly jako kráter uprostřed lesa modrých dubů a šachovníků, a možná to kdysi opravdu kráter byl. Oba

aerobicykly přelétly přes rozpadající se budovy k centrálnímu kruhu pobořené kupole. Přistály na okraji kupole, kde bylo místa tak akorát, aby se tam vešly, natěsnané na zdánlivě pevné zemi.

Všichni čtyři si nasadili přilby a vykročili mezi trosky. Holínky jim křupaly po rozbitém skle a plastbetonu rozpraskaném žárem. Všude kolem podléhaly pomalému zániku staré kabely a zbytky počítačových systémů. Většinu ploch pokrývaly šedožluté lišejníky. Tato zřícenina mohla být stará tisíce let, ne několik set, jak ve skutečnosti byla. Zanedlouho všichni čtyři stanuli na okraji tmavé šachty jednoho podzemního sila.

Cormac se díval do tmy a přemýšlel, co tyto rozvaliny znamenají. Tohle se stávalo, když planety odpadly od Řádu. Stávalo se to, když se sobecké lidstvo pokusilo vládnout si samo.

„Cormaku," ozval se v jeho komunikátoru hlas Miky. „Drakomani se zmocnili AGV. Letí směrem k vám."

„Do prdele!"

Cormac pohlédl na oblohu, ale žádné plavidlo neviděl. Co měl Drak za lubem? O co se snažili drakomani? Byl v pokušení pozastavit misi, dokud to nezjistí, ale když zvážil, jak je pravděpodobné, že z drakomanů dostane nějakou odpověď, rozhodl se pokračovat.

„Thorne, vystřel tam a uvidíme, co se bude dít."

Thorn se naklonil přes okraj a vystřelil. Nachový záblesk odkryl hloubku sila, než z něj žhavý výbuch vymetl sutiny. Ve zříceninách za nimi začalo něco vřískat. Když se otočili, uviděli, jak se k nebi v neuspořádaném hejnu zvedá několik havranů. Thorn chvíli sledoval jejich let a pak se otočil zpátky k silu. Ostatní se otočili spolu s ním a vyčkávali, zatímco dolů pršely kouřící kameny.

Nakonec Thorn znuděným hlasem řekl: „Neděje se nic."

„Zkus další," vyzval ho Cormac.

Obešli silo po okraji, dostatečně daleko od zkorodovaného kovu na samém okraji. Thorn si upravil nastavení zbraně.

„Když to nebude mít účinek, přejdeme k PTD?" zeptal se nenuceně.

„Budeme muset," řekl Cormac.

Všiml si Thornova spokojeného úsměvu.

Krátce nato došli k okraji dalšího sila.

„Nějaká energie… těžko se zaměřuje…“ řekl Aiden.

Thorn postoupil dopředu. „Uvidíme –“

Vystřelilo to z dalšího sila jako čertík z krabičky, rozžhavený do běla. Cormakovo hledí se zpolarizovalo, změnilo nastavení – a on před sebou spatřil fantastický výtvor nějakého božského sklenáře. Byl to drak, opravdový drak. Pak, v dalším okamžiku, najednou nebyl.

Vypadalo to, jako by Tvůrce byl ze skla neseného kostmi, jež tvořila zářící wolframová vlákna. Měl dlouhý labutí krk, který končil přízračnou hlavou, která v sobě měla něco z ještěrky a něco z kudlanky nábožné. Křídla se rozevřela, zpočátku podobná netopýřím, pak spíš budící dojem masy plachet. Okraje podzemního sila se zachytil těžký spár, nebo to byla ruka tvarovaná jako tělo stonožky, se stovkou prstů podobných nohám? Vzduch bičoval svítící ocas podobný býkovci. Vyrážely z něj plachty, ploutve, linulo se z něho světlo. Cormac ztuhl. Tvůrce byl vysoký asi pět metrů. Jak se protáhl dvaceticentimetrovým otvorem? Pak to pochopil: nebyla to hmota, nýbrž energie; pravděpodobně mohl být jakkoli veliký. Prostě dosud nikdy nic takového neviděl. Byl to Drakův vrcholný žert, že se pojmenoval tak, jak se pojmenoval, když jeden z těch, kteří ho stvořili, vypadal takto?

„Svině!“ přehlušil šum ve vysílačce Thornův hlas. Vystřelil. Protonový svazek zasáhl Tvůrce a rozptýlený vyšel druhou stranou ven. Tvůrce sebou škubl zpátky. Z tlamy mu vyšlehl blesk bílého světla, narazil do Thorna a ovinul se kolem něj. Chvíli to vypadalo, jako by Thorn bojoval se světelnými hady, pak, jako by síla úderu dorazila teprve teď, ho to odmrštilo dozadu. Cento a Aiden vystřelili také. Na oplátku je zasáhly dva blesky různé barvy. Oba si s nedůstojným žuchnutím sedli na zadek. Cormac sklonil zbraň, když se tvor vztyčil nad ním. Pak se mu kolem hlavy přehnalo AGV. Tvůrce se otočil a díval se, jak vozidlo zakroužilo a vrací se. Vršek byl odtržený a uvnitř bylo vidět drakomany. Jeden z nich střílel z laserové karabiny. V Tvůrcově těle kmitaly jehličky červeného

světla; jinak to na něj nemělo žádný viditelný účinek. AGV se znovu přehnalo kolem a letělo dál. Tvůrce vydal zvuk, který se podobal prudkému závanu silného větru, a obrátil pozornost zpátky ke Cormakovi.

Cormac se shýbl a položil zbraň na zem. V komunikátoru slyšel zvláštní hvízdání a skřípání. Tvůrce k němu sklonil hlavu. Cormac cítil energii, kterou v sobě měl, jako napětí ve tváři, jako bubnování v kostech. Viděl, že má tři orgány, které vypadaly jako oči. Po stranách čelistí se rozevřela skleněná kusadla. Cormac pohlédl do chřtánu pekla.

Znovu: mihotání laserové střelby ve skleněném těle. Drakomani se vrátili. AGV kroužilo a drakoman s karabinou střílel nepřetržitě. Tvůrce znovu zahučel jako vítr, ale tentokrát se Cormakovi zdálo, že je v tom prvek hněvu. Z tlamy mu vyšlehl oheň a zasáhl AGV. Vozidlo se otřáslo a z oblohy se začaly sypat kusy, které z něj odpadly. Otřáslo se ještě jednou a pod kapotou něco detonovalo. Když přešlo do střemhlavého letu, táhl se za ním černý dým. Nakonec zapadlo do lesa severně od rozvalin. Tvůrce otočil hlavu a znovu pohlédl na Cormaka. Skleněná kusadla se rozevírala a zavírala, jako by byl nerozhodný nebo na něco čekal. Pak se vzedmula energie, rozhořelo se světlo, Tvůrce se vznesl k obloze a zůstal tam chvíli viset, načež zmizel mezi stromy.

„Panebože! Panebože!“

„Plukovníku, pane, prosím, ozvěte se. Ten tvor –“

„Co je, sakra?“

„Podívejte se na to!“

„Zavři hubu, Goffe. Plukovníku? Plukovníku?“

Cormakovi se nechtělo odpovědět. Vystačil si bez těch užvaněných lidských hlasů. Kolem byl klid, který si chtěl vychutnat. Jenže jak tam stál a nehýbal, se, jeho smysl pro povinnost se přihlásil znovu. Povzdechl si a vrátil se do světa.

„Tady Cormac.“

„Pane, nějaké AGV právě spadlo do lesa, nějaká věc… světlo… Přistálo to tam, kde havarovalo to AGV.“

„Co se děje teď?“

„Stromy… hoří… Ne, stoupá to.“

Cormac se zadíval přes rozvaliny a uviděl, jak Tvůrce stoupá k obloze. Proti nebi se rýsovaly siluety dvou drakomanů, které držel. Vypadali černí, jako by je to fantastické světlo sežehlo na uhel. Najednou z něho bylo rozmazané zářící torpédo, chytající vítr do svých křídloplachet. A potom zůstala jen ohnivá šmouha na východě.

To, že nemá antigravitaci, bylo jasné z jediného pohledu přes zaprášený průzor. Hlavní těleso tvořil zploštělý válec zakončený kompletně prosklenou pilotní kabinou z makroskla. Dva iontové motory byly zasazeny po stranách pilotní kabiny a další dva těsně před stabilizačním křídlem, které vypadalo jako nějaká obrovská směrovka. Každý ze čtyř motorů byla koule s výřezem, který odhaloval mřížky uvnitř. Každým se dalo nezávisle pohybovat, aby poskytoval určitou míru dopředného nebo zpětného tahu, nesměly však být puštěné jeden proti druhému. Bylo možné, že raketoplán má palivo a jeho malý tokamak je stále v provozuschopném stavu, ale Jarvellis to neměla jak poznat. Raketoplán stál na podlaze v malém hangáru. Vrata před ním byla otevřená a od horní části otvoru se stáčel oblouk stanice. Kdyby se k němu chtěla dostat, musela by překonat deset metrů ve vakuu. Pro Styčníky by to nebyl žádný velký problém a možná by to zvládla i ona. Jenže jak dlouho by trvalo, než by se vyčerpal vzduch z přechodové komory na této straně hangáru? Kolik času by potřebovala přechodová komora v raketoplánu? A byl by uvnitř vůbec vzduch?

Jarvellis odstoupila od průzoru a rozhlédla se. Tato prošlapaná chodba obíhala obloukem hangár. Za sebou měla několik dveří. Zkusila jedny otevřít a tentokrát stiskla správné tlačítko. Dveře se s tichým skřípěním otevřely do místnosti klínovitého tvaru, která byla úplně prázdná. V páté místnosti, kterou zkusila otevřít, byly skříňky, a tak si už zanedlouho prohlížela kosmický oblek, vedle něhož by ten její bývalý vypadal jako vrchol moderní techniky. Měl mísovitou přilbu z poškrábaného plexiskla: přilbu, která se dala rozbít. Látka obleku byla vrstvená, ale to bylo všechno: látka. Žádné pancéřování, žádná těsnící vrstva. Vzduch dodávala vnější láhev přes zranitelnou

hadici zapojenou do krčního prstence. Jarvellis setřela prach ze starého displeje a zjistila, že v láhvi je vzduch, nedokázala však určit, jak se údaj o tlaku vztahuje k času nebo tlaku uvnitř obleku. Pracně se do zastaralého kosmického obleku nasoukala, strčila si přilbu pod paži a zamířila k přechodové komoře. Vnitřní dveře, velká tlustá vrata která dokonce měla závěsy, se otevřela překvapivě tiše. Když vešla dovnitř, uvítal ji jiný zvuk.

„Ta osoba v komoře jste vy, kapitáne Jarvellis?“ zeptal se palubním rozhlasem Tull.

Jarvellis si ho nevšímala. Nasadila si přilbu a otočila jí, aby zapadla na místo. Těsnění možná nebude fungovat úplně dobře. Možná nevydrží dost dlouho. Otevřela ventil na kyslíkové láhvi. Odpovědělo jí zasyčení vzduchu, který byl dýchatelný, ale měl neurčitý hnilobný zápach.

„Kapitáne, vyjděte z té komory, prosím. Z tamní techniky je jen velice málo ve funkčním stavu. Mohla byste se zabít… aha, už rozumím… nedoporučoval bych vám použít ten raketoplán. Nemá antigravitaci. Ty iontové mot… vás… m… t…“

Vnitřní dveře komory byly irisové. Když se otevřely, nevydaly žádný zvuk, ale to bylo tím, že uvnitř nebyl vzduch, kterým by se zvuk mohl šířit. Každopádně to byl elegantní způsob, jak umlčet Tulia. Jarvellis opustila komoru a rychle došla k raketoplánu. Dveře, jichž si všimla, neměly přechodovou komoru. Otočila dvěma páčkami na této straně a otevřela je. Byl to princip jediných hermetických dveří; raketoplán by se naplnil vzduchem teprve po jejich uzavření. V době, kdy se tato stanice budovala, hrála váha prvořadou roli. Kompletní přechodová komora by znamenala příliš velkou zátěž navíc. Jarvellis vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. Ze záhybů v lokti primitivního kosmického obleku unikala bílá pára. Unikala také v oblasti krčního uzávěru a na plexiskle vytvářela kresbu ze třpytivé námrazy.

Kabina raketoplánu byla jednoduchá kóje s pružinovými mechanismy na podlaze, které se daly využít buď pro křesla, nebo popruhy pro upevnění nákladu. Vepředu byly další dveře na závěsech. Rychle k nim došla a zkusila otočit páčkami. Nic se

nepohnulo. Zapřela se do páček celou svou vahou. Daly se do pohybu těsně předtím, než se jí nohy odlepily od podlahy. Přitáhla se dolů, zaklesla nohu do jednoho pružinového mechanismu a zkusila to znovu. Kolem dveří vykvetla pára, která se rychle rozptýlila. Jarvellis je otevřela a protáhla se dovnitř. Když je zavírala, uvědomila si, že lapá po dechu, neboť její vzduch je čím dál řidší. Tlačítko. Napustit/vypustit. Stiskla jej a odvlekla se do zaprášeného křesla před ovládacím panelem a pilotní pákou. Zapátrala po ukazateli tlaku a našla jej nade dveřmi. Údaj byl v barech a ona si nebyla jistá, jaký se vyžaduje. Když z těsnění přestala unikat pára, rychle přilbu otevřela. Stejně už to bylo jedno; v obleku nezbývalo prakticky nic.

„Kapitáne Jarvellis… Jarvellis… Doufám, že mě slyšíte. Slyšíte mě?“

„Ano, slyším vás, Tulle,“ řekla.

„Výborně,“ řekl Styčník. „Abyste nás všechny nezabila, až se pokusíte nastartovat ty iontové motory uvnitř stanice, řeknu vám, jak použít magnetický odpuzovač. S jeho pomocí se dostanete z hangáru a od stanice. Pak už to záleží na vás.“

Jarvellis klesla do pilotního křesla. Polstrování pod ní zakřupalo a kabinou zavířil prach. Když se zadívala na stařičké ovládání, napadlo ji, jestli by nakonec nebylo lepší nechat si pokorně vymazat mozek.

„Tak fajn, poučte mě, jak se to dělá,“ řekla.

Aiden a Cento měli hlavy dole a svěšená ramena, jako by byli vyčerpaní. Cormac si všiml, že také emulační režim je mimo provoz, takže se jejich hrudníky nezvedají dýcháním a na očích nemrkají víčka. Seděli na plastbetonu porostlém lišejníkem, mezi rozbitým sklem, jako dvě loutky s přeřezanými provázky. Jejich zbraně ležely na zemi vedle nich, ignorované.

„Aidene? Cento?“

Nějaká reakce? Zachvění? Cormakovi se nechtělo věřit, že by byli úplně vyřazení. Dosud se nesetkal s ničím, co by to dokázalo, s výjimkou protonové zbraně.

„Aidene?“

Aiden pomalu zvedl hlavu a zadíval se na Cormaka, jako by ho nepoznával. Jednou pomalu mrkl a chvíli to vypadalo, že se ho na něco zeptá. Pak se Aiden narovnal v ramenou, obnovil emulaci dýchání a zvolna se postavil.

„Tak akorát, aby nám to vyhodilo systémy," promluvil a podíval se dolů na Centa. Centovi trvalo déle, než znovu začal vypadat jako člověk. Nejdřív nasadil škleb, který byl parodií úsměvu, pak obnovil emulaci dýchání a nakonec také vstal. Cormac se od nich odvrátil a šel k Thornovi.

„Thorne?"

Thorn ležel na zádech a hleděl do nebe. Na oděvu měl spálená místa a byl silně cítit sežehlými vlasy. Cormac si všiml, že jeho vousy budou potřebovat holičský zásah. Přilba ležela vedle něho, s hledím stále polarizovaným. Jeho zbraň se povalovala kousek opodál. Pod nosem se mu srazil čůrek krve.

„Ochromení zhruba na stupni tři," řekl přiškrceně a podíval se nahoru na Cormaka. Cento a Aiden obešli Cormaka každý z jedné strany, současně se shýbli a postavili Thorna na nohy.

„Naložil nám zhruba tolik, kolik sám koupil," prohlásil, když stál na nejistých nohách, potom si uvolnil pravou ruku, kterou mu držel Cento, prohrábl si vousy a zamračil se.

Cormac si je všechny tři zamyšleně prohlédl. Zdálo se, že jediné, co opravdu utrpělo, je jejich důstojnost. „Všechny vás to vyřídilo, protože jste na to vystřelili. Když je to schopné vyřídit Aidena a Centa, znamená to, že tebe to může bez problémů zabít, Thorne… Řekni mi, Aidene, myslíš si, že se ten tvor skládal výlučně z energetických polí?"

„To by nešlo. Musel mít nějak rozloženou hmotu, aby se pole měla k čemu ukotvit, i kdyby to rozložení bylo velice řídké. Drak řekl, že je částečně plynné povahy."

„Pak vím, jak ho zabít. Stejně jako on přesně ví, jak zabít nás. Pojďme." Cestou zpět k aerobicyklům Cormac vytáhl komunikátor. „Seržante, přistaňte s transportérem v našem táboře. Vaši muži ať přistanou také a znovu vytvoří hlídku po obvodu." Zatímco seržant předával jeho rozkazy dál, přerušil spojení a otočil se k Thornovi.

„Thorne, chci, aby ses nad tím zamyslel. Když jsme se spouštěli tou šachtou, zaútočila na nás ta obluda a my jsme na ni vystřelili.“

„Ano,“ zabručel Thorn.

„Ne, právě v tom je ten háček. Je možné, že se to na nás vyřítilo, možná to skutečně vypadalo, že na nás chce zaútočit, ale Centa to potrhalo a Ganta zabilo, až když jsme na to vystřelili.“

„To je kruté,“ řekl Thorn.

„Je to fakt,“ konstatoval Cormac. „Možná to na nás chtělo zaútočit – nevíme. Víme však, že to byl organický mechanismus, který umíral chladem.“

Cormac ukázal na aerobicykly a Aiden s Centem na ně nasedli. Když si Thorn sedal na tandem za Aidena, zeptal se: „Co tím chceš říct?“

„Říkám, že tomu všemu přijdu na kloub. Zatím jsme totiž slyšeli jenom jednu verzi příběhu, a tak chci zbytek.“ Když Cento zvedl aerobicykl s nimi k obloze, Cormac vytáhl komunikátor. „Miko, počkej na nás u transportéru, prosím. Budu od tebe potřebovat informaci.“

„Budeš ode mě potřebovat informaci.“

Cormac se vesele ušklíbl naznačené otázce a přerušil spojení. Mohla to být až ochromující vada, ta neschopnost položit přímou otázku. Podíval se dolů před sebe a uviděl přistávající transportér. Malička postava Miky k němu rozrušeně kráčela. Další aerobicykly dosedaly do lesa kolem tábora. Když Cento přistál, Cormac rychle seskočil a pokynul ostatním třem.

„Pojďte se mnou.“

Zamířil k transportéru, podíval se na Miku, která čekala vedle něho, pak odtáhl dveře a strčil hlavu dovnitř.

„Seržante, mohli byste nás vy a váš muž nechat chvíli o samotě?“

Seržant se střelcem vystoupili z transportéru. Tvářili se zmateně.

„Co… co byla ta věc, pane?“ zeptal se seržant.

„Drak,“ odpověděl Cormac. „Opravdový živý drak.“ Jakmile byli ostatní uvnitř, zavřel před zmateným seržantem dveře. Pohlédl na Stantona, stále připoutaného, a pak ukázal ostatním, aby se posadili.

Sám přecházel po podlaze mezi nimi, ukazováčkem si klepal na bradu a na tváři měl zamyšlený výraz.

„Fajn… Aidene, chci přímé spojení se Samarkandem II. Zařiď to s Viridianem. Na druhém konci chci Blegga a Chaline, co nejrychleji.“

„Měli bychom být schopni navázat takové spojení transcieverem tohoto transportéru.“

„Tak to udělej.“

Aiden vstal a přešel do přední části transportéru. Zanedlouho už byl ve spojení s Viridianem. Cormac se otočil k Thornovi, Centovi a Mice.

„Sdělte mi své dojmy. A ty, Thorne, nezapomeň na to, co jsem ti řekl.“

Thorn ho překvapil, když odpověděl okamžitě. „Zdálo se mi, že protonové svazky ho trochu potrápily, nebo ho možná jenom překvapily. Bránil se před podrážděním. Víc ho zaujali drakomani.“

„To mluví samo za sebe,“ ozvala se Mika.

„Ti dva se zmocnili ágévéčka – co myslíš, proč?“ zeptal se jí Cormac.

„Podle toho, co jsem se dozvěděla o jejich předchozím chování, bych řekla, že tě chtěli chránit.“

„Ten vůz měl předtím střechu. Rozumím tomu správně, že ji odervali?“

„Ano, v jednu chvíli tam normálně stáli, v další rvali z auta střechu. Pod sedadlem byla nějaká zbraň. Jizvák šel přímo po ní. Mě si nevšímali. Bylo jim jasné, že se do toho nebudu plést. Všechno, co dokáže takovým způsobem odtrhnout střechu z bublinového plechu…“

Cormac vypadal zamyšleně. „Ta zbraň byla laserová karabina. Za daných okolností dosti neúčinná věc, když to hodnotíme z pohledu protonových zbraní.“

„Třeba jim jenom nedošlo, že tomu karabinou neublíží,“ řekl Cento.

Cormac si androida chvíli prohlížel. „Ne, já myslím, že pochopili situaci dokonale. Taky si myslím, že se zaměřujeme na špatnou věc.

Nejde o to, jakou zbraň použili. Musíme si položit otázku, proč utrhli střechu z toho ágévéčka.“

„Aby získali lepší palebné pole,“ řekl Cento.

„Zase špatně. Měli jenom jeden cíl.“

Požadovaná odpověď přišla od Thorna. „Aby je Tvůrce viděl,“ nadhodil.

„Správně,“ řekl Cormac. „Myslím, že se začínáme někam dostávat. Ti drakomani tady byli proto, aby se dostali ke Tvůrci. Aby ho dostali do situace, kdy se bude bránit.“ Podíval se na Thorna. „Stejně jako ta věc v tunelu… možná.“ Thorn od něho odvrátil zrak. „Myslím, že to je jeden jejich cíl. A myslím, že měli ještě jiný cíl, pokud bych selhal jako Drakův žhavý tip na toho, kdo Tvůrce zabije. Myslím, že to se teď nedozvíme.“

„Víme, že Drak lže,“ prohlásil Thorn.

„Ano, ale nevíme, co všechno jsou lži a jak hluboko sahají. Thorne, Tvůrce tebe, Centa a Aidena ochromil. Na tebe použil jinou formu energie než na ně. Aiden řekl, že jí použil tak akorát, aby mu to vyřadilo systémy. Ty jsi řekl, že to bylo ochromení asi na stupni tři, což je čirou náhodou maximální bezpečná mez používaná ZB pro zvládání davu. Měl specifický přístup, proto si zjistil, co sneseš, a dal si pozor, aby tě nezabil. Připadá ti to jako chování psychopata?“

„Ne, ale…“

Cormac se otočil k Centovi. „Zabila by toho tvora kolize v rychlosti blízké rychlosti světla?“

„Ano, velice pravděpodobně.“

„Aidene, už to máš?“

„Samarkand II a Blegg jsou připravení, Chaline bude za pár minut.“

„Viridian tam máš?“

„Mám.“

„Zeptej se ho, kam zmizel Tvůrce.“

Po krátké poradě se Aiden od konzole odvrátil. „Podle Viridianu se přesunul asi dvě stě kilometrů přímo na východ a zalezl tam do jeskynního systému. Thuriotské jeskyně na úpatí Thuriotských hor…

Počkat, seržant právě ohlásil, že na hranici detekčního dosahu krouží nějaké AGV.“

„Jedno po druhém,“ řekl Cormac. „On ví, co má dělat.“ Poškrábal se na hlavě a chvíli zíral do zdi. „Momentálně chci mít od Peltera a toho zabijáckého androida pokoj. Tohle je příliš důležité. Myslím, že zamíříme o dalších dvě stě padesát kilometrů na východ a najdeme vhodné místo, kde bychom mohli znovu přistát.“

„Další léčka?“ zeptal se Thorn.

„Možná. Uvidíme.“

„Chaline už je na příjmu,“ oznámil Aiden.

Cormac vstal, přešel do přední části transportéru a posadil se vedle něho. Thorn se tázavě podíval na Miku. Pokrčila rameny a řekla: „Jestli nám to nechce říct, neřekne to.“

„V jednu chvíli tvrdí, že Tvůrce není vrah,“ podivil se Thorn. „V další chvíli tvrdí, že ví, jak ho zabít. Chvílemi je záhadný.“

„Ví, co dělá,“ řekl Cento.

„Já jsem netvrdil, že ne.“

Všichni tři postoupili dopředu, aby slyšeli.

„Chaline,“ promluvil Cormac. „Runsibl druhého stupně už prošel?“

„Ano a za deset hodin už by byl nachystaný, kdybych nebyla tady v té podělané lodi a kdyby se do toho nepletla jiná vyrušení.“

Cormac se vesele ušklíbl. „Obávám se, že asi budou. Řekni mi, jak dlouho by ti trvalo přemístit runsibl stupně jedna?“

„Cože? O co ti sakra jde –“

„Pro tuto chvíli to ber jako metaforickou otázku.“

Chaline se uklidnila. „Záleží na tom, kde ho chceš mít. Největší žrout času je pokládka supravodivých kabelů.“

„Co kdybyste použili jenom mikrovlnný vysílač?“

„Asi by to bylo rychlejší. Jak daleko bys ho chtěl dostat?“

„Asi pět set kilometrů od všech ostatních zařízení.“

„Co by tě k tomu vedlo?“

„Stačí, když mi odpovíš na otázku.“

„Tak jo, asi třicet hodin, kdyby se tomu věnoval všechen dostupný personál.“

„Mohla by ho UI řídit z nové stanice?“

„Samozřejmě že bych mohl,“ odpověděl hlas znuděného aristokrata.

„Fajn. Bleggu, kdybychom vylákali Tvůrce za sebou do runsiblu stupně jedna, ale hned po našem přenosu bychom zničili tlumiče, pravděpodobně by ho to zabilo.“

Blegg řekl: „Samozřejmě bys o tom měl povědět Drakovi. Měl by být informován.“

Cormac se usmál a zavrtěl hlavou. Jak to kruci poznal? „Samozřejmě,“ řekl, „a máme výsadní právo to udělat. Je třeba ho potrestat za smrt těch na Samarkandu.“

„Jistě. Narazili jste už na toho Tvůrce?“

„Ano, a já chci na vlastní oči vidět, jak bude zničen. Vím, že dálkově ovládané detonátory by mohly –“

Do hovoru se vložila Chaline: „Ty ses zbláznil? Zničit další runsibl?“

Bleggův hlas byl úlisný jako had. „Jestli to bude nutné, tak se to udělá. Rozumíte?“

Cormac uvažoval, jestli Chaline cítí česnek z jeho dechu a vidí zlaté tečky v jeho očích.

„Dobrá,“ řekla upjatě Chaline.

Blegg měl mandát od Zemské centrály. Bylo možné se s ním dohadovat – ale byla to marná snaha.

„Tak zařídíš to všechno? Chci, aby v ochranné obálce zůstala protonová zbraň. Aby to šlo, budeš muset v obálce vypnout všechny zákazové mechanismy. Taky chci vedle runsiblu rychlé AGV, ke kterému povede krytá rampa. Taky do něj dejte tři termooděvy.“

„Ozveme se, až bude všechno připravené. Drak se to dozví.“

„Skvělé. Až se s námi spojíte, vykouříme Tvůrce z nory pétédéčky. To je všechno.“ Cormac si položil prsty na spodní ret a upřeně se díval na konzoli, dokud se spojení nepřerušilo. „Drak nejspíš slyšel každé slovo,“ řekl. „Zablokoval informace týkající se objevení svých drakomanů na Samarkandu, takže má přístup k síti, a myslím, že to, jak vystopoval Tvůrce na Samarkand, to potvrzuje.

Obdobně zjistí, co všechno se stalo tady. Unikne mu jen velice málo informací.“

„Řeknete nám, co se chystáte udělat?“ zeptal se Thorn.

„Sám v tom všem ještě nemám úplný pořádek. Jak by možná řekl Blegg, dělám si volný prostor pro lest. To vám bohužel zatím bude muset stačit. Víc než to, co jste slyšeli, nepotřebujete vědět.“ Zaměřil svou pozornost na Aidena. „Aidene, chci, abys mi zajistil spojení mým komunikátorem s Viridianem. Pokud možno podprostorové, kódované a náhodně zašifrované.“

Aiden přikývl. Všichni čekali, že Cormac řekne ještě něco.

Thornovi došla trpělivost. „A dál?“ zeptal se.

„Dál? No, já jsem od včerejška nejedl a mám hlad. Navrhuji, abychom se najedli, než vyrazíme. Musíme vyřídit Peltera. Nemůžu dopustit, aby se mi tady motala taková nezměřitelná veličina, když řeším… jiné věci.“

27

Politika (výňatek): *Všichni vědí, že žijeme v meritokracii a ti, kteří to řídí, nejsou lidé. Všichni vědí, že za drátky tahají UI. Kdo by věřil lidskému planetárnímu vládci? Kdo by svěřil lidem řízení obrovsky rozvětvené lidské migrace a obchodu? Ostatní lidé určitě ne. Jak to kdysi vyjádřila ta velebná UI, o níž se někdy mluví jako o ‚Zemské centrále': „Lidé: rychlé stroje, které slouží pomalým genům." Většina správně smýšlejících lidí by souhlasila, že by nám vlastní osud neměl být svěřen do rukou, a je ráda, že stav je takový, jaký je. Když o těchto věcech uvažujeme, měli bychom před sebou vidět svou historii jako prospěšnou lekci. V dnešní době se nesetkáte s tím, že by se události řešily tak krvavě jako v minulosti. Prostě nevidíte, že by se stroje navzájem zabíjely, nebo snad ano?*

Gordon: *Jak to je*

Magnetické kolejnice zvedly raketoplán z podlahy hangáru stejně jako AGV.

„Tak," řekl do palubního rozhlasu Tull. „Teď ho jednoduše nechte vyjet ven. Budete se pohybovat opačným směrem, než rotuje stanice, takže byste neměla mít problémy. Až se dostanete ven, samozřejmě odpadnete se čtvrtinovým gé."

„Kterým směrem?"

„To záleží na tom, kdy projdete vraty. Doporučil bych, abyste to udělala, až se příště objeví ve výhledu Viridian."

Skvělý. Tomu říkám technický přístup.

Jarvellis čekala, očima visela na vratech a ruku nechávala na ovládací páčce. Vesmír za vraty se už začínal zbarvovat modrozeleným oparem. Takže to mohlo přijít kdykoli.

Když se do výhledu pomalu vsunul oblouk planety, rychle pohnula páčku dopředu. Nebyla dvakrát nadšená z představy, že by se měla řítit přímo na planetu se čtvrtinovým g a teprve se snažit přijít na to, jak tenhle krám vlastně řídit. Raketoplán pomalu zrychloval k vratům a ve výhledu se objevovalo víc a víc planety. Když se ocitl ve vesmíru, okamžitě se propadl a ji zachytily popruhy křesla. Pohled nahoru jí ukázal, že stanice se děsivě rychle vzdaluje. Pohnula řídicí pákou a byla odměněna kakofonickým skřípěním, jak se iontové motory ve svých pouzdrech pohnuly.

„Všechno, nebo nic," řekla a stiskla tlačítko označené ‚Mřížky'. Nic se nestalo. Žádné plameny, žádný nápor energie. Vyklonila se dopředu, aby na iontové motory viděla. Záře pod nimi nebyla intenzivnější než z pokaženého topinkovače. Jarvellis se zadívala na další tlačítka, která měla k dispozici. Jako nejpravděpodobnější se jevilo ‚Přísun plynu', a tak je stiskla. Někde za ní naskočilo čerpadlo a napravo od ní se rozeznělo přerušované burácení. Její výhled na Viridian se naklonil a pokračoval v nakláněni. Burácení se spustilo i nalevo, ale náklon se nevyrovnával a obzor se propadal. Pomalu pohnula pákou, aby náklon vyrovnala. Jenže jak ubrat plyn, k čertu? Několik minut horečně pátrala, než si uvědomila, že nohou přišlapuje pedál na podlaze.

„Řídící středisko Viridian volá raketoplán z Nix. Odpovězte, prosím."

Jarvellis si rádia nevšímala a soustředila se na pilotování raketoplánu. Nemohla přijít na to, jak se vrátit k planetě. Vypadalo to, jako by nastavení motorů bylo zkonstruované pouze pro vstup do atmosféry. *Mysli!* Došlo jí, že uvažuje jako někdo, kdo žil příliš dlouho v gravitaci. Přemýšlela, kde je nahoře a kde dole. Překlopila páku, kam až to šlo, a otočila raketoplán, takže teď měla Viridian přímo nad sebou. Pak trochu šlápla na plyn.

„Řídící středisko Viridian volá raketoplán z Nix. Odpovězte, prosím."

Tam je indikátor rychlosti letu a tamhle výškoměr, který ukazoval velice zvláštně. Jarvellis pomalu začala chápat, co každý z měřičů a

malých displejů znamená. Když se jí podařilo dostat raketoplán na stabilní dráhu, promluvil z rádia úplně jiný hlas.

„Tady Viridian. Mohl by blázen, který pilotuje toho veterána, být tak laskavý a ozvat se? Nemám nic proti tomu, jestli se chcete zabít, ale vstupujete do využívaného vzdušného prostoru."

Do hajzlu, to byla runsiblová UI. Jarvellis zapátrala po vypínači, kterým by se rádia zbavila. Žádný nenašla. Zato našla obrazovku, která se vyklápěla ze starého ovládacího panelu. Obrazovka se rozsvítila a ukázala jí stejný pohled, jaký měla z čelního okna. Stiskla tlačítko a obraz se přepnul na jiný, který byl označen – v pravém dolním rohu obrazovky – jako infračervený. Mačkala tlačítka a vyvolávala si různé zajímavé obrazy, ale žádný z nich jí nemohl pomoci, aby se nerozmázla po povrchu planety, pokud nepřijde na to, jak s tímhle krámem přistát.

Přistáli s transportérem v údolí na úpatí Thuriotských hor, provrtaných jeskyněmi. Tyto hory vypadaly jinak, než si hory představoval; byly to ty deskovité, vrstevné masy, které zahlédl z runsiblového terminálu. Možná šlo o to, že na planetě s vyšší gravitací, jako byla Země, takové zvláštní formace nemohly existovat. Situoval tábor nedaleko místa, kde končily modré duby a šachovníky Magadarského lesa, na rovném místě porostlém silnou vrstvou arktických lišejníků a okousaných mladých stromků.

„Jestli přijdou pěšky, přijdou z lesa," řekl Cormac Thornovi. „Seržante, chci, aby ve střelecké věži stále někdo byl. Když to bude nutné, zorganizujte směny. Vás chci u velitelského panelu, abyste koordinoval informace ze všech sledovacích prostředků. Zůstaneme na příjmu, takže nám budete moci předat všechno, co zjistíte."

„Rozkaz, pane."

„Váš střelec musí zlikvidovat každý objekt, který se objeví ve vzduchu. Chci sestřelit všechno, co bude jen trochu vypadat jako průzkumný automat. Pokud se objeví nějaká AGV bez identifikace, samozřejmě je chci sestřelit taky. Můžete jít. Všechny další rozkazy vám předám."

Když seržant odešel, promluvil Thorn: „Ta druhá parta přišla pěšky. Neriskovala cestu vzduchem. Pochybuju, že by ji riskoval ten Pelter.“

„Spoléhat na náhodu není můj styl. Tak, v transportéru jsou dva automaty. Nainstalujte je mezi stromy a po obou stranách rozmístěte muže. Mezi nimi a stromy chci slabá místa.“

„Je to dobrý nápad?“

„Budeme tam mít Aidena a Centa jako pozorovatele. Jakmile něco projde, podáme si to tady ve volném terénu.“

„My tady taky nebudeme mít nějaké zvláštní krytí,“ řekl Thorn a hodnotícím zrakem se zadíval na jedinou nakloněnou desku za transportérem.

„Omyl, zakopeme se.“

„Aha…“

Cormac kývl hlavou k desce a terénu za ní. „Chci nadělat díry taky tam, ale nikdo v nich nebude. Chci, aby to jenom vypadalo, že tam někdo je. Ty budeš u té desky s protonovou puškou.“ Thorn přikývl a Cormac pokračoval. „Až bude všechno připravené, chci, aby si všichni do soumraku odpočinuli.“

„A když k žádnému útoku nedojde? Máme přece jiný úkol.“

„Tvůrce může počkat. Zůstaneme tady klidně několik dní, když to bude třeba. Jak jsem řekl, chci se Peltera zbavit.“

Příprava obranných stanovišť a hloubení děr jim zabralo celý zbytek dopoledne. Půda byla velice kamenitá a v metrové hloubce byla vrstva permafrostu. Měli sice elektrické nůžky, které prořízly prakticky všechno, a permafrost brzy rozpustili elektromagnetickými salvami z pulzní pušky, ale nakonec museli díry vykopat muži lopatkami. Pro vojáky, kteří na to nebyli zvyklí, to byla únavná práce a pravděpodobně by do soumraku nebyla hotová, kdyby nepomohli Cento s Aidenem. Seržant a jeho muži pak odpočívali ve svých stanech. Možná si zkoušeli vzpomenout, jestli jim náborový důstojník ze ZB říkal něco o tom, že budou muset kopat jámy. Aiden a Cento se přesunuli mezi stromy.

Padla noc a nedalo se dělat nic než čekat. Cormac se rozhlédl po tom, co vybudoval, a pak zamířil k transportéru.

Když k němu došel, zahlédl, jak Thorn eskortuje Stantona zpátky dovnitř. I posílený muž musí čas od času ulevit močovému měchýři. Následoval je do transportéru a díval se, jak Thorn připoutává vězně zpátky na místo. Potom si sedl na postel naproti. Thorn na něho kývl a opustil je, s protonovou puškou vraženou pod paži. Cormac se rozhlédl. Seržant byl nahoře v přední části transportéru a studoval obrazovku vyklopenou z řídicího panelu. Miku slyšel, jak se pohybuje někde vzadu. „Jak víš, Johne," začal, „můžeš být obviněn prakticky z každého zločinu v zákoníku."

Stanton se na něho unaveně podíval. „Já to vím."

„Proč? Od okamžiku, kdy jsem tě poprvé potkal, mi vrtá hlavou proč. Podle toho, jak pracuješ, ses nemusel uchýlit k zločinu. Mohl jsi klidně udělat kariéru v Řádu. Co za tím bylo, poblouznění? Nebezpečí?"

„Možná," odpověděl Stanton. „Ale kolik znáš lidí, kteří se dokázali kvalifikovaně rozhodnout, když byli mladí? Pro mě byl zločin ze začátku způsobem, jak přežít, a později způsobem, jak žít. Vždyť víš, jak to za Hranicí vypadá."

„Vím." Cormac se od něho odvrátil, ale pak pohlédl zpátky. „Myslím, že s tím nic nenadělám. Zabíjel jsi lidi a někteří z těch lidí byli nevinní občané Řádu," řekl.

Stanton se chystal odpovědět, ale vtom z komunikátoru, který Cormac vytáhl z kapsy, promluvil Aiden.

„Co se děje?"

„Zpráva od Viridianu," ozval se Aidenův hlas. „Možná to není důležité, ale ze staré prstencové stanice právě odstartoval raketoplán."

„Kdo tam normálně je?"

„Zřejmě Styčníci, ale podle toho, co říká Viridian, nelétají na povrch často. Asi tak jednou za deset let… ve vnějších krunýřích… aby nakoupili zásoby, které si nedokážou vyrobit. Možná to nic neznamená."

„Fajn, informuj mě i nadále."

Cormac vrátil vysílačku do kapsy a tázavě pohlédl na Stantona. „S Pelterem to nemá nic společného," řekl mu Stanton. „Neměl se tam jak vrátit."

Cormac vstal a vykročil ke dveřím. Když k nim došel, zaváhal, vytáhl z kapsy komunikátor a vypnul jej. Potom vytáhl malou dlaňovku, kterou našel ve výzbroji transportéru. Udělalo mu to velkou radost.

„Ty víš, Johne, že nemůžeš čekat nic menšího než totální vymazání mozku. Stojíš o to?"

„To má být nabídka?"

„Ano."

„Pořád ve mně zbývá dost, abych nechtěl zemřít," prohlásil Stanton. „Jenom si nechci pamatovat." Cormac přikývl, dal zbraň pryč a otevřel dveře. Když vyšel ven, znovu komunikátor zapnul.

Noc uplynula bez událostí a východ slunce odhalil na šachovnících těžké červené květy. Vzduch naplňovala vůně připomínající levanduli a bzukot adaptovaných včel v listoví. Na zemi byly mladé stromky a lišejníky za okrajem lesa pokryté slabou jinovatkou. Cormac pil kávu a vyfukoval do průzračného vzduchu páru. Kéž by měl stejně jasnou i hlavu. Tři hodiny spánku mu vrátily trochu života, ale věděl, že by potřeboval osm hodin v kuse, bez přerušení. S kávou spláchl několik probuzení. Nebyl jediný, kdo to dělal.

Když se vydal na obhlídku situace, vylezl ze stanu voják Tarm, zarazil se, poškrábal se na hlavě a zívl. Uviděl Cormaka a najednou se zatvářil provinile. Sáhl zpět do stanu pro svou pulzní pušku, vytáhl ji ven, pověsil si ji přes rameno a postavil se.

„Krásné ráno, pane," řekl.

Cormac přikývl a Tarm spěšně odešel.

„Mají z tebe velký respekt."

Cormac se otočil. Zezadu k němu přišla Mika.

„Byl bych raději, kdybys zůstala v transportéru," řekl.

Mika se rozhlédla. „Budeš se divit, ale stýská se mi po drakomanech," řekla.

„Mně ne," odvětil Cormac, otočil se k vykopaným dírám a sledoval Tarma, jak do jedné z nich seskočil. Ten, kdo v ní byl předtím, vylezl ven a odšoural se ke stanům.

„Cormaku."

„Ano," řekl Cormac do vysílačky v kapse.

„Přes hory k nám letí AGV," oznámil mu Aiden. „Zachytil jsem je až teď. Je jenom dva kilometry od nás."

„Seržante, máte kontakt?"

„Mám. Odvážejí sklizeň šťávy do Motfordu. Radarová charakteristika odpovídá nákladnímu plavidlu. Zdá se, že je to v pořádku, pane."

„Řekněte jim, aby uhnuli stranou. Jestli poletí přes nás, sestřelíme je."

Cormac vyrazil poklusem zpátky k transportéru. Zaslechl ve vysílačce křik a pak seržanta, jak někomu říká, aby zavřel hubu. Otevřel dveře transportéru a vešel dovnitř, těsně následován Mikou. Stanton měl nohy na podlaze. Tvářil se rozčileně a prudce škubal pouty.

„Musíte se vyhnout, jinak po vás zahájíme palbu. Toto je moje poslední výstraha," řekl seržant.

„Jdi se bodnout, vojáčku. Já musím dovézt sklizeň. Někdo z nás se musí živit prací," přišla odpověď. Stanton probodl očima Cormaka. „Je to Svent," řekl.

„Proboha," vyrazil ze sebe seržant. „Jehly."

„Sestřelte je! Hned je sestřelte!" zařval Cormac.

Děla nahoře naskočila jako motor. Okny problesklo dovnitř ostré aktinické světlo.

„Miko, vystup," zavelel.

Mika okamžitě poslechla. Seržant vstal od panelu a rozhlížel se.

„Vy taky," řekl Cormac. Když ho seržant míjel, Cormac se nahnul dopředu a podíval se nahoru na střelce. Tvář muže řídícího palbu byla schovaná pod zaměřovací maskou. Hydraulika hvízdala, jak děla sledovala cíl. Cormac přiskočil k řídicímu panelu a podíval se na obrazovku. Čtyři stopy, z nichž jedna se pohybovala pomalu a

klikatě. Ostatní tři se rychle blížily. Jedna z nich mu před očima zmizela. Sevřel okraje panelu; dlaně měl najednou kluzké potem.

„Letí k nám," řekl. „Každý, kdo nebude mít na hlavě přilbu, půjde k raportu." Rozhlédl se a všiml si vlastní přilby na palandě naproti Stantonovi.

„Cíl jsme my," řekl Stanton.

„Já vím," odsekl Cormac.

Zůstávala pouze jedna rychlá stopa. Pomalá a klikatá stopa, která klesla mezi stromy.

„Honem. Honem."

Cormakovi chvíli trvalo, než si uvědomil, kdy zmizela poslední stopa. Rozhlédl se kolem. Stanton se mu podíval do očí a pak se pověsil do svých pout.

„Fajn." Cormac udeřil do panelu a rychle zamířil zpátky. „Dobrá střelba," řekl vojákovi, který obsluhoval dělo. Muž si odtáhl masku a chabě se na něho usmál. Cormac popadl svou přilbu a opustil AGV. V okamžiku, kdy vycházel, se nahoře oslnivě zablesklo a děla ve věži transportéru začala znovu blýskat jako obloukové svářečky. Cormakovu hledí chvíli trvalo, než se odpolarizovalo.

„Já nic nevidím," ozval se z jeho komunikátoru něčí hlas.

Cormac uslyšel známý, zlověstný bzukot samonaváděcí kulky. Potom výkřik a tupou ránu. Rozběhl se k nejbližší vykopané jámě a skočil do ní. Tarm mu věnoval jeden pohled a pak se vrátil k zaměřovači své pulzní pušky.

„Odkud se to vzalo, sakra? Aidene?"

Ve stromech se strhla střelba. Vyvalil se další dým. Jeden modrý dub na okraji tábora zachvátily plameny. Pak přišel náraz a do vzduchu vyletěl mrak hořících větviček a listí.

Aiden řekl: „Někdo prošel. Nevšimli jsme si ho. Pohyboval se velice rychle. Hádal bych, že to musel být android." Cormac si byl jistý, že golem má tak blízko k vzteku, jak může android mít.

„Byl někdo z vás zasažen?"

„Ne. Jenom sem vpadl a jednou vystřelil."

„Kdo byl zasažen tady?" zeptal se Cormac, vystrčil hlavu nad terén a rozhlédl se.

„Goff – utrhlo mu to hlavu… pane.“

V tom okamžiku zazněl ze stromů zesílený hlas. „Ty jsi další na řadě, Cormaku.“

„Zaměř to!“

„Mysleli jsme si, že bys mohl být stroj, ale spletli jsme se. Jsem rád, protože aspoň to budeš cítit, až ti vystřelím vnitřnosti. Našli jsme Angelinu…“

Bleskla pulzní puška a hlas ztichl. Po pauze Aiden řekl: „Zesilovací reproduktor. Zřejmě ho shodil nějaký automat.“

Cormac čekal, co přijde dál. Nestalo se nic. Ani po hodině neukázaly sledovací přístroje nic a zdálo se, že nablízku není žádné nebezpečí. Cormac vylezl z jámy ven. Přemýšlel o Pelterových slovech. Pelterův hněv byl pochopitelný, ale Cormac pro něj měl jen málo soucitu. Separatisté z Cheyne III byli odpovědní za to, že bombami a jinými nástroji hromadného ničení zabili více než 500 civilistů ročně a páchali atentáty na různé vysoké úředníky a významné hosty.

„Zůstaňte ve střehu a připravení. Nikdo nevyleze z díry, pokud to nebude absolutně nezbytné, a když říkám nezbytné, myslím tím, že si máte pochcat boty, když budete muset,“ řekl a zamířil k lesu. U prvních stromů se přikrčil k jednomu automatu. Zbraň se na třínožce otáčela sem a tam a kontrolovala prostor. Cormac ve stromech neviděl žádný pohyb. Kdyby tam něco bylo, Aiden by si toho všiml mnohem dřív, než by to uviděl on. Když se ohlédl, spatřil, jak seržant a jeden z mužů vytahují z jedné díry pytel pro převoz těl. Nedokázal v sobě najít hněv, aby jim vynadal. Díval se, jak pytel položili vedle transportéru. Seržant vlezl dovnitř a muž se vrátil do své jámy. Zdálo se, že jen chviličku nato se věžové dělo otočilo a jedinkrát vystřelilo do korun stromů. V místě zásahu se bíle zablesklo a začalo pršet hořící listí.

„Co to bylo?“

Odpověděl mu Aiden. „Další průzkumný automat. Registruji pohyb.“

Cormac se stáhl. Z lesa se ozývalo komáří pištění. Automat před ním začal štěkat. Rozběhl se ke Goffově díře a skočil do ní.

„Světlice!“

Světlice vystřelily a ve stejném okamžiku se začalo blýskat z věžových děl na transportéru. Pak Cormac zaslechl něco jiného: z korun stromů se ozvalo vyšší kvílení a věžová děla na něj vzápětí reagovala. Cormac viděl ohnivý disk, jak něco explodovalo. Uťatá půlka stromu spadla v plamenech na zem.

„Do hajzlu! Zase jehly! Kde sakra přišel k téhle výzbroji?“

Z hořících korun stromů vylétlo stříbrné torpédo a v nepravidelném oblouku zatočilo k obloze, kde je věžová děla rozstřílela na kusy. Pak kolem prolétl další objekt a napravo od Cormaka explodoval. Stalo se to příliš rychle, než aby se mohl ozvat výkřik. Zbyla jen kouřící jáma a několik rozházených kousků zakrváceného tělesného pancíře. Zvedl hlavu v okamžiku, kdy stromy proletěla čtvrtá raketa a zapátrala nahoře jako štika na lovu. Tahle byla větší. To jí ostatní dělaly cestu. Transportér. Na hřbetě rakety zapraskaly zásahy pulzní zbraně a její let ztratil plynulost. Nakonec udělala ve vzduchu salto a dopadla pod transportér. Vozidlo nadzvednuté explozí se v plamenech a oblaku padající hlíny obrátilo a dopadlo na střechu.

„Do prdele,“ řekl Thorn.

„Cento? Aidene?“

„Já… jsem se snažil,“ odpověděl otřeseně Cento.

Dvě další detonace umlčely automaty. Mezi stromy se objevily záblesky z protonového děla. Z dýmu a létajících trosek něco vyběhlo. Cormac si v první chvíli myslel, že je to Aiden, ale ani Aiden nebyl tak vysoký. Tato postava byla oblečená do dlouhého, chatrného kabátu a na hlavě měla klobouk se širokou střechou. Pan Jeřáb. Pulzní palba bušila do androida ze všech stran, ale nezpomalila ho. Vtrhl mezi ně v hořících šatech. Cormac viděl, jak se nad jednou jámou zastavil a vymrštil ruku. Nato začaly všude kolem blízkých jam stoupat do vzduchu spirály dýmu.

„Lasery!“ vykřikl někdo.

Cormac se chystal zeptat odkud, ale dým odhalil rudé paprsky šlehající zpoza transportéru. Špatně odhadl situaci. Někdo je obešel zezadu, stačilo mu i to málo krytí, které tam bylo. Thorn na palbu

pohotově odpověděl. Ze skalní desky vyšlehl nachový paprsek a následovala bílá detonace. Střelba okamžitě ustala. Když se android obrátil ke Cormakovi, vylezl právě z jámy a sahal pro šuriken. Spatřil obličej z leštěného bronzu. Hodil. Šuriken s divokou sebejistotou zahučel vzduchem. Bronzová ruka jej srazila k zemi.

Android se vrhl na Cormaka.

Cormac slyšel, jak seržant křičí: „Sraz ho! Sraz ho!“ Potom se s blýskáním přihnal ze strany Aiden a zasáhl Jeřába silou ágévéčka, které se vymklo kontrole. Oba spadli na zem a asi tři metry sklouzli. Ale ještě když klouzali, začali do sebe šílenou rychlostí bušit. Zvuk souboje připomínal stroj na sekání kmenů. Najednou oba stáli, kousek od sebe, a pak do sebe znovu vrazili. Jak do sebe tloukli, padaly z nich cáry šatů a syntetické kůže. Cormac se otočil za pohybem nalevo od sebe. Z porostu vrávoravě vyběhl Cento. Syntetická kůže byla z horní poloviny jeho těla spálená a pod ní bylo vidět zčernalý kov. Jedna ruka mu chyběla. Vypadalo to, že je slepý a orientuje se pouze podle sluchu. V dalším okamžiku se vrhl do boje. Cormac viděl, jak androida ovinul nohama a zbývající rukou ho chytil kolem krku. Aiden pokračoval v jeho rozebírání.

„Tak to by stačilo, agente.“

Cormac se otočil. Pelter vyšel zpoza stromu a zvedl útočnou pušku Devcon. V okamžiku, kdy vystřelila, Cormac teprve sáhl pro svou dlaňovku. Zabzučení, jak proti němu vystřelil ocelový sršeň. Pomalejší než normální kulka, ale dosti rychlý, aby Cormac věděl, že je po něm. Jenže v tom okamžiku, v tom zlomku osudových sekund, se ozvalo další zabzučení. Exploze zasypala Cormakovu přilbu úlomky kovu. Samonaváděcí kulka byla pryč.

Ve vzduchu před ním visel šuriken a vysouval čepele z makroskla.

„Do hajzlu s tebou, Cormaku!“

Pelter vystřílel zbytek zásobníku z Devconu. Šuriken se míhal vzduchem jako šmouha a zlikvidoval těch pět samonaváděcích kulek v sledu explozí. Stromy zasáhla pulzní palba, ale Pelter už byl pryč, opuštěný Devcon ležel na zemi, z níž stoupal dým. Cormac stál chvíli na místě, stále příliš ohromený, než aby pochopil, co se vlastně

stalo. Zíral na zem a přemýšlel, jak je možné, že tam leží malý gumový psík. Potom se otřásl a rozhlédl se. Cento a Aiden stáli nad rozebraným androidem. Cormac se otočil zpátky k šurikenu a stiskl přivolávací tlačítko na pouzdru. Šuriken se ještě chvíli ježil ve vzduchu svými štípanými břity, než se s lámaným bzučením vrátil do svého domova.

„Díky, Tenkiane," řekl Cormac a zamířil ke stromům.

* * *

Ultrafialová. Obrovský výtrysk ultrafialových paprsků. Existoval pouze jeden druh zbraně, který tohle dovedl, a jeden její exemplář Jarvellis naposledy viděla v nákladovém prostoru *Lyriky*. Jestli byl John ještě naživu, byl tam. Jestli byl John mrtvý, byl tam Pelter. Natočila iontové motory raketoplánu a přišlápla nohou pedál. Raketoplán uhnul z posledního přibližovacího vektoru a obloukem zamířil ke vzdáleným světlům.

„Šílený pilote raketoplánu. Předpokládám, že bych plýtval dechem, kdybych ti říkal, že míříš do oblasti, která byla v nedávné době uzavřena pro veškerý letecký provoz."

Ty ani dech nemáš, napadlo Jarvellis, ale pak ignorovala všechno ostatní, co chtěla runsiblová UI říct. Přepnula boční obrazovku na infračervené spektrum a zjistila, že také ona jí na tom místě něco ukazuje. Určitě to byli oni.

V jámě, kterou s ní obýval už jenom záchranný oblek vyplněný protinárazovou pěnou, si Mika ovinula paže kolem hrudi a s mrzutou trpělivostí čekala. Až bude po všem, bude muset tu lidskou trosku uklidit. Věděla, že pro tohohle neudělá nic. Dva zabijáci, kteří začali střílet laserovými karabinami z nízkého křovinatého porostu těsně za ní, nepočítali s tím, že na té skále bude Thorn. Mika zavřela oči před obrazem, jak se jeden nich krčí s karabinou u ramene, než jeho siluetu vykreslí bílý záblesk a on se rozletí na kusy. Jeho společník strašlivě, sténavě vykřikl. Zřejmě se mu podařilo najít nějaký úkryt, protože Thorn už znovu nevystřelil. Už brzy to skončí, brzy. Syčivé zapraskání, které se ozvalo nedaleko, ji přimělo otevřít oči. Z

nafouklého muže se kouřilo, v zádech měl propálenou díru. Do jámy vedle ní někdo sklouzl.

„Čau, číčo," řekl Mennecken a odložil svou karabinu vedle okraje jámy.

Mika nečekala, aby si popovídala. Zkoumání a záchrana života nebylo jediné, co ji na Kirké naučili. Zvedla se na loktech, otočila se a kopla. Chodidlem zasáhla žoldnéře pod bradu. Mennecken vrávoravě couvl. Pak zvedl ruku a promnul si spodní čelist. Usmál se.

„Ty si chceš hrát?"

Když se na ni vrhl, naběhl si přímo na prudký úder, který mu Mika namířila na hrudní kost. Zalapala po dechu – tělový pancíř. Druhou rukou mu sekla po krku, ale včas sklonil hlavu, a tak dostal jen ránu přes ucho, která na něm zjevně nezanechala žádné následky. Popadl ji za košili a s nenuceným pohrdáním ji hodil na okraj jámy. Zkusila znovu vyrazit proti němu, ale srazil ji k zemi fackou. V dalším okamžiku seděl obkročmo na ní a vytahoval nůž z makroskla.

„Oni mi zabili bratra a já zabiju je," prohlásil žoldnéř. „Ale čas na hraní se najde vždycky, čičinko."

„Čas na hraní skončil, kámo," řekl jiný hlas.

Mennecken se otočil, aby se po něm podíval, a hlava mu zmizela ve vlhké detonaci. Mrtvola s děsivými bublavými zvuky padla na bok. Mika do ní strčila, skoro hystericky, a namáhavě se vyprostila. Zvedla hlavu k Thornovi, který právě schovával pulzní pistoli do pouzdra. Předek Sparkindovy uniformy byl nasáklý krví.

„Jsi zraněná?" zeptal se.

Mika zavrtěla hlavou.

„Paráda. Já na tom… tak dobře nejsem," řekl Thorn.

Mika vylezla z jámy a podepřela ho, protože vrávoral. Ještě jednou se ohlédla po bezhlavé mrtvole, která prolévala krev do kamenité země, a pak pomohla Thornovi zpátky do tábora.

Stantonovi se přes rozbité okno naskýtal dokonalý, byť nijak příjemný výhled na dění venku. Zápěstí měl stále připoutané k palandě – jenže palandu teď měl nad hlavou. Rozhlédl se po vnitřku

transportéru, jestli by nenašel něco, čím by se mohl osvobodit. Pelter prchal! To se prostě nesmělo stát.

Střelci už nebylo pomoci. Na věži spočinula veškerá tíha, když transportér dopadl na zem, a muž byl nyní slisovaný ve změti kovu a čalounění křesla. Seržant byl v bezvědomí. Stanton znovu vyhlédl ven. Ten z obou golemů, který to odnesl nejhůř, sebral něco z toho, co zbývalo z pana Jeřába. Zvedl to a pak to odhodil na zem. Stanton poznal podlouhlý kosočtvercový tvar golemovy mysli. Druhý golem vytáhl pulzní pistoli a vystřelil. Mysl se roztříštila a oba golemové odešli. V tomto případě byl Stanton rád, že o to nepřišel. Obrátil pozornost k rozházeným bronzovým pozůstatkům a neubránil se myšlence na to, kde asi je kufřík. Potom mu náhle došlo, že mezi těmi pozůstatky leží řešení jeho dilematu.

Stanton prudce otočil kroužkem na prstu a zkroutil pravou ruku, aby ji měl volnou a otevřenou. To, co zbývalo z Jeřábova kabátu, vyskočilo do vzduchu a Tenkianova dýka si z toho prořízla cestu ven. Narazila na rozbité okno, proletěla jím, ve vzduchu se otočila a pleskla rukojetí do Stantonovy dlaně. Stanton ji otočil a začal si přeřezávat pouta.

„Cormaku."

Cormac se otočil a přitiskl se zády ke stromu. Komunikátor měl stále zapnutý.

„Co se děje, Aidene?"

„Co děláte?"

„Jdu po Pelterovi."

„Za okamžik budu u vás."

„Ne, nebudeš. Zajistíš tábor a zorientuješ se v tom chaosu, který tam je. Tohle zvládnu." Chvíli bylo ticho, než Aiden odpověděl.

„Dobrá. Jak poroučíte, agente. Měl byste ale vědět o tom, že raketoplán, o němž nás Viridian informoval, přistál čtvrt kilometru ve směru, kterým postupujete. Možná je toto prostředek, kterým se chtěli dostat pryč."

„Díky. Brzy budu zpátky u vás."

Cormac vysílačku vypnul a znovu vyrazil. Během několika minut objevil ágévéčkový transportér sežehlý po celém trupu a něco, co zbývalo z Dusacheho, jak se to drží zničeného odpalovače raket. Ze země se kouřilo a vzduch byl štiplavý. Cormac se opatrně přiblížil a pak se přikrčil, když za plošinou zahlédl pohyb. Stromy a kouřem před ním se mihl stín. Vystřelil ze své dlaňovky. Někdo zařval a s překvapivou přesností opětoval palbu pulzní pistolí. Cormac dopadl na zem a v ústech ucítil chuť tlejícího listí a lišejníku. Rukáv mu doutnal. Listí a lišejník začaly hořet. Cormac se překulil stranou, za dub. Pokračoval v pohybu a vystřelil kolem druhé strany dubu. Uslyšel výkřik, zvuk, jak někdo klopýtá a pak padá. Slabý vítr prosycený kouřem přinesl pach, jako když se peče vepřové.

Cormac se postavil. Stále přitom mířil na místo, kam naposledy vystřelil. Stranou od něho byl strom. Slyšel, jak za ním někdo přerývaně sípá. Vykročil blíž.

Muž ležel opřený zády o další strom. Pulzní pistoli držel v ruce.

Jeho tělo bylo spálené od krku po slabiny. Cormac mu prostřelil rameno, ale z rány, kterou mu tím přivodil, zůstala úhledně vypálená dírka. Ostatní popáleniny byly způsobeny zásahy vysokoenergetickým věžovým dělem na transportéru. Cormac pomalu a tiše přišel blíž. Když byl necelý metr daleko, muž se otočil a pokusil se zamířit. Cormac mu vykopl zbraň z ruky.

„Svente," řekl, „kde je Pelter?"

„Idiot… idiot," řekl Svent.

Cormac se na něho díval a čekal. Svent zvedl hlavu.

„Měl jsem to zabalit. Bylo to přece jasné… když to přestalo fungovat."

„Co?"

„Superka…"

„Jaká superka?"

„Šupinatá…"

„Zeptám se ještě jednou. Kde je Pelter."

„To ti neřeknu… Proč bych ti to měl říct?"

„Protože když to neuděláš, zabiju tě," upozornil ho Cormac.

Svent ho probodl očima, ale vzápětí se jeho zlostný pohled změnil v podlý úsměv.

„Neotáčej se," řekl Pelter. „Nevíš, kde jsem, a nedokážeš se otočit rychleji, než stačím zmáčknout tuhle spoušť."

Cormac nikdy neměl ve zvyku rozvažovat v takovýchhle situacích příliš dlouho ani se vydávat nepříteli na milost. Kdyby měl Pelter možnost vidět, jak to bylo s Angelinou, věděl by to a zastřelil by ho zezadu okamžitě, jak by k tomu dostal příležitost. Cormac padl na bok, a jak byl v pohybu, jednou vystřelil pod levou paží. Něco ho zasáhlo do levého bicepsu a on ucítil spáleninu. Překulil se a skočil. Přitom bez míření střílel po zpola viděné, zpola tušené postavě. Když se mu podařilo dosáhnout úkrytu za stromem, uslyšel Sventův výkřik: Pelter zjevně drobného žoldnéře svou divokou střelbou po Cormakovi zasáhl.

Za stromem si Cormac prohlédl spáleninu na ruce. Nebylo to vážné, ale ruka bude brzy nepoužitelná. Přesto se rozhodl počkat. Vstal, zády ke stromu. Dlaňovku držel nahoře vedle obličeje. V kterémkoli okamžiku…

* * *

Pelter tomu nemohl uvěřit. Když někdo se zbraní chce, abyste se nehýbali, tak ho přece poslechnete. Neutíkáte do úkrytu v naději, že se netrefí. Couvl a začal pálit jednotlivými ranami po tom stromě. Měl pocit, jako by se mu ústa změnila v keramiku. Bolest v hlavě po zničení pana Jeřába nabírala na intenzitě, jako by se snažila vyplnit prázdno, které tam po androidově nepřítomnosti zůstalo.

Teď žádný pan Jeřáb nebyl. Nikoho neměl za zády. Nic nebylo mezi ním a tou dlaňovkou.

„Chcípni, kurva!" zařval a znovu vystřelil do stromu.

Třikrát. Třikrát měl agenta na mušce a třikrát ho nezabil. Možná měli původně pravdu… možná Ian Cormac byl nějaký android.

Pelter přestal střílet a dál couval. Zbraní stále mířil na tu stranu stromu, kde Cormac zmizel. Když se agent vynořil z druhé strany, vstoupil přímo do Pelterovy noční můry – přímo do obrazu navěky vtištěného do jeho chybějícího oka.

Hlaveň dlaňovky jako by s Pelterovým čelem spojovala nějaká neviditelná tyč a jemu se zdálo, že cítí, jak mu spalující prodloužení té tyče proniká do čela a vzadu vychází z lebky ven. Stiskl spoušť své zbraně a roztáhl střelbu do strany. Ale čas, který potřeboval na přesměrování mušky, nestačil. V hlavni zbraně v agentově ruce bliklo stříbrné světlo.

Pelter viděl pouze tmu.

Cormac s nechápavým zamračením došel k tělu a podíval se dolů, aby zjistil, jak na tom Pelter je. Kromě čistého průstřelu v separatistově čele byl už tak v dost špatném stavu: nejen že mu optické spojení v hlavě hnisalo, ale oblečení měl potrhané a špinavé a páchl. To nebyl Pelter, jak ho Cormac znal, toto byl člověk ničený nějakým démonem. Co jiného mohlo způsobit takovou ztrátu sebeúcty? Cormac uvažoval, co mohlo Peltera dohnat k tomu, aby se stal tím, co teď leželo před ním.

Další věc, kterou nechápal, byla hrůza, kterou v jeho hlase zaslechl. Pro někoho s Pelterovými sklony byla smrt vždycky jednou z možností a něčím, čeho by se měl bát. Ale hrůza? Cormac sklopil zrak ke své dlaňovce, strčil si ji do kapsy a odešel. Tušil, že odpověď se nikdy nedozví.

28

Protiterénní dezintegrátor (zkráceně PTD) *je jedno z těch eufemistických označení, se kterými Zemská bezpečnost každou chvíli přijde a nalepí je na něco, co je spojováno s pojmy jako ‚milion mrtvých', ‚miliarda mrtvých' nebo ‚A kurva!'. Čtyřicetimegatunový PTD se dá snadno zaměnit za obyčejnou termosku a našly by se i jiné paralely. Jediný rozdíl je v tom, že když ji otevřete, nenajdete uvnitř horkou kávu; najdete, i když jen nakrátko, antihmotu.*

Antihmota je držena v supravodivé magnetické spirále, která si z ní zároveň odebírá energii. Teoreticky nedojde k explozi PTD, pokud se do její rozbušky nezadá složitý kód. Nádoby byly údajně podrobeny nárazovým testům, při nichž se v rychlosti 10 000 kilometrů za hodinu srazily s tvrzeným keramalem, a tepelným testům do bodu tání téhož materiálu. Člověk se musí zamyslet nad tím, co v tomto případě znamená slovo ‚test', neboť se zdá, že nikdo neví, jestli nádoby ‚testy' přečkaly. Nabízejí se i další otázky, jako například: bylo v nádobách něco, když byly testovány – a kde jsou lidé, kteří je testovali?

Gordon: *Jak to je*

Ráno Cormac spočítal cenu za svou umíněnost: tři muži mrtví, jeden bez nohy a jeden oslepený, třebaže nová noha a nové oči nebyly problém, Cento podruhé vyřazený a Thorn v takovém stavu, že teď ležel na zemi vedle Mičina AGV a Mika mu ze střev vyndávala střepinu granátu. Neměl by případ přenechat jinému agentovi? Domníval se, že ne.

Pelter byl mrtvý a Cormac nevěděl, jaký z toho má mít pocit. Bylo evidentní, že před nějakou dobou spadl do propasti, která se

otevírala za zónou vymezenou podivínství, a tak se pro něho smrtí možná otevřela cesta do míst, kde mu bylo lépe. Stejně jako se separatista kdysi pokoušel vypadat stejně jako jeho sestra, našel teď stejného kata; byl to výstižný konec, ale Cormakovi nebylo příjemné o něm hloubat. Přinutil se obrátil své myšlenky jinam, k budoucnosti. Měl teď dokončit misi: misi, pro kterou byl ideálně vybavený. Nesměl se nechat rušit smrtí jednoho šílence. Bylo to jako běžet maraton: překonal práh bolesti a teď už musel pokračovat. Jeho jádro bylo studené a tvrdé, a tak vypudil z myšlenek to, co se už stalo, a zamyslel se nad tím, co je třeba udělat teď.

Dozvěděl se věci, které by jinému agentovi mohly uniknout. Jiný agent by k Drakovi nemusel přistupovat se stejnou základní nedůvěrou, mohl by být důvěřivější, volit snazší možnosti. Přitiskl ruku k obvazu na levém bicepsu a došel k Aidenovi.

Druhý golem sice nebyl zničený tolik jako Cento, ale i tak si odnesl své. Přišel o kůži na straně obličeje a po celém jednom boku těla. Oko mu na té straně chybělo, obnažené kovové pažní kosti byly ohnuté, kovová žebra vmáčknutá dovnitř, jedno z nich zlomené. Aiden pomalými pohyby otáčel klikou na mechanickém navijáku. Letmo se podíval na Cormaka a možná poznal, že je hodnocen. Destičky na odhalené části obličeje se pohnuly; druhá strana se usmála.

„Měl byste vidět toho druhého," řekl Golem s nečekaným záblesk humoru.

Cormac v sobě nedokázal najít odpovídající reakci. Sledoval pohledem lana od navijáku až k místu, kde byla připevněna k transportéru. „Bude fungovat?" zeptal se.

Aidenův široký úsměv zmizel. „Bude mít antigravitaci na úrovni přibližně padesáti procent a jedna turbína je stále provozuschopná," řekl a pak pokračoval v navíjení lan. Po chvíli se transportér těžce převalil na bok. Když se Aiden vydal předělat lana, přišel seržant. Cormac si všiml jeho škrobeného výrazu; dobře věděl, že seržant ho viní ze smrti svých mužů, a naprosto s jeho hodnocením souhlasil. Kdyby to byli policisté, možná by s ním trochu cítil, ale byli to vojáci a smrt prostě patřila k jejich práci.

„Žádná stopa po Stantonovi?“ zeptal se Cormac.

„Vůbec nic, pane. Ale našli jsme ten raketoplán. Ten, kdo s ním přiletěl, musel být blázen. Vypadá to, že měl co dělat, aby se dostal na povrch vcelku.“

„Určitě není náhoda, že přistál zrovna tady,“ řekl Cormac.

„Pravděpodobně se zaměřil podle protonové střelby, pane. Řekl bych, že většina planety už ví, že se tady něco stalo.“

„Ano, je to pravděpodobné.“

Nastalo krátké, napjaté ticho.

„Co teď?“ zeptal se nakonec seržant.

Cormac si všiml, že Aiden skončil s předěláváním lan a vrací se. Kývl hlavou směrem k transportéru. „Teď… teď odvezte své muže, Thorna, Centa a Miku transportérem zpátky do civilizace. Aiden a já budeme pokračovat.“

Seržant nedokázal zamaskovat úlevu.

„Ani náhodou,“ ozvalo se za nimi.

Cormac se otočil a uviděl, jak se k nim nejistou chůzí blíží Thorn. Za ním se objevila Mika.

„Měl by chodit?“ zeptal se jí Cormac.

„Prudké pohyby bych nedoporučila, ale je ve stavu, že může chodit. Ostatní dva ale chodit nebudou. Jeden z evidentních důvodů a druhý proto, že má spálené optické nervy. Ty se samozřejmě dají snadno nahradit.“

Thorn se upřeně díval na Cormaka. „Slíbil jsi mi to,“ řekl.

Cormac zavrtěl hlavou. „Zeptal ses – ale já jsem neslíbil nic. Pamatuju si to přesně. Carn objevil tu díru v artefaktu dřív, než jsem ti stačil odpovědět.“

„Prosím,“ řekl klidně Thorn, příliš hrdý, než aby se doprošoval.

„Můžeš jet, jestli chceš. Ale pokud budeme muset utíkat, nebudu na tebe čekat.“ Cormac se odvrátil. Mika tento rozhovor sledovala a pak znenadání promluvila.

„Pojedu taky,“ řekla.

„Když chceš,“ odvětil Cormac. Pak se otočil, když uslyšel, jak Aiden vysokou rychlostí namotává lano. Lano se napnulo a Aidenovo navíjení se zpomalilo. Cormac věděl, že naviják byl

původně připevněn k elektrickému motoru na předku transportéru. Teď, když byl připoutaný ke stromu, mu chyběl motor, který by jej poháněl, a žádný člověk z přítomných nebyl schopen narychlo vyrobenou klikou otáčet. Všichni se mlčky dívali, jak Aiden transportér zvedl a balancoval s ním na hraně. Když se pak s třeskem převrátil do správné polohy, Cormac k němu okamžitě zamířil. Krátce nato se znovu vynořil s objemným batohem na rameni.

„Jedeme hned," řekl a pokynul k Mičinu AGV. Vykročil k němu a trojice se zařadila za něho.

Krátce nato se vznesli a byli pryč.

„Hodně štěstí," řekl seržant tak neupřímně, že to víc ani nešlo. Ještě před několika dny byl nadšený, že může jít do akce. Teď už to chtěl jenom bezpečně dotáhnout do výslužby.

Cormac přepnul řízení AGV na autopilota a podíval se na hodinky. „Za necelou hodinu bychom tam měli být. Aidene, jaké jsou přesné souřadnice místa, kde Tvůrce zmizel v zemi?" Aiden mu to řekl. Cormac vyklopil z panelu mapovou obrazovku a prověřil je. „Vypadá to, že je tam ústí jeskyně. Půjdu dovnitř a nachystám pétédéčka. Udělám to sám. Ty, Thorne, momentálně nejsi schopný a já nevidím důvod, proč bych měl do rizika posílat Miku."

„Ale já nevidím důvod, proč bych vás neměl doprovodit," namítl Aiden.

„Nedoprovodíš – a to proto, že nemáš k dispozici všechna fakta. Zůstaneš u ágévéčka. To je přímý rozkaz."

Na to nebyla odpověď, a tak žádná nepřišla.

Po padesáti minutách letu se dostali do místa, které bylo přímo nad danými souřadnicemi. Cormac slétl se strojem do výšky dvaceti metrů nad zem a zadíval se dolů na ústí jeskyně. Byla to rozeklaná puklina v úbočí hory, ale snadno dostupná. Přistál kousek od ní.

Než Cormac vystoupil z auta, natáhl ruku dozadu a řekl. „Dej mi svůj tepelný skener, Aidene."

Golem mu ho dal: šedou skříňku o velikosti mýdla s jednou obrazovkou a ovládací kuličkou. Cormac ji otočil proti ostatním třem a uviděl, jak málo se mu projevuje Aiden. Měl tři oddělené zdroje tepla v hrudi a ve slabinách, ale zbytek jeho těla byl téměř

neviditelný. Mika a Thorn byli na obrazovce jako sochy z roztaveného skla. Cormac pohnul ovládací kuličkou a zvětšil oblast pokrývanou obrazovkou. Poloha vůči senzorům na konci skeneru byla uváděna v metrech, ve třech rozměrech. Naklonil skener a zjistil, že hodnoty se nezměnily. Znamenalo to, že přístroj je horizontálně nastavený. Spokojeně přikývl a zastrčil si skener do kapsy. Když mu Aiden chtěl podat Thornovu protonovou pušku, která ležela na zadním sedadle, Cormac zvedl ruku.

„To nebudu potřebovat," prohlásil a vystoupil z vozu. Mlčky se za ním dívali. Odcházel s batohem pověšeným přes rameno: turista na krátkém výšlapu.

Když Cormac dorazil k ústí jeskyně, udělal rychlou prověrku šurikenu. Mohlo se stát, že jej android nebo samonaváděcí kulky poškodily. Minidisplej ho upozornil na drobnou odchylku v programovacích sekvencích a určité drobné poškození čepelí z makroskla. Obě vady byly v normě. Čepele byly stále více než funkční a zdrojem mírné odchylky byl pravděpodobně samotný Tenkian. Rozhodně nemohl šuriken naprogramovat, aby zastavoval samonaváděcí kulky a pak visel ve vzduchu jako naježený teriér.

Cormac vešel do jeskyně.

Kolem prolétlo hejno tvorů, které v první chvíli považoval za netopýry. Když se podíval lépe, zjistil, že skutečně mají křídla podobná netopýřím – ale jako by jim úplně chybělo tělo nebo hlava. Zároveň v sobě měli cosi hmyzího. Švábi a zavrtávající se brouci na podlaze jeskyně byli pozemští, ale stonožkovití tvorové jako z modrého kovu, kteří se jimi podle všeho živili, byli odněkud úplně jinud. Cormac se plahočil spadanými těly, jako by to bylo suché listí. Zapnul Aidenův skener.

Ukazoval, že něco velkého je asi padesát metrů vpředu a o dalších dvacet metrů níž. Opatrně postupoval vpřed. Napadlo ho, jestli neudělal hloupost, když odmítl protonovou pušku. Nechtěl ji, protože měl pocit, že šuriken je schopen poradit si se vším, co mu Tvůrce může postavit do cesty, a protonovou zbraní by si snadno mohl strhnout strop nad hlavou. Krátce se zastavil a otevřel batoh. Krabička, kterou vytáhl, byla z Thornovy výbavy – tušil, že původně

patřila Gantovi. Otevřel ji a vyndal jedno automatické světlo. Aktivoval je a vyhodil je do vzduchu. Rozsvítilo se a vyrazilo dopředu.

Automatické světlo se houpavě ponořilo do tmy a Cormac zahlédl nějaký zrcadlový odraz. Zastavil se, zadal do pouzdra šurikenu určitý útočný program, potom jej vytáhl a hodil jej do vzduchu před sebou. Šuriken se roztočil a zůstal tam viset, rotoval jako pila na kov, ale čepele zatahoval a vytahoval jako předtím, když zničil samonaváděcí kulku určenou Cormakovi. Cormac se na něj podezíravě zadíval: to dělat neměl. Zase Tenkian. Nikdo doopravdy nevěděl, co zbrojíř s mikromyslemi udělal, ale často se říkalo, že jeho zbraně měly tak říkajíc vlastní hlavu. Dokud šuriken dělal svou práci, Cormac s tím neměl problém.

O dvacet metrů dál Cormac spatřil míhající se chromované nohy – když automatické světlo odlétlo na stranu chodby a zhaslo. Zastavil se a potmě poslouchal. Neměl jinou alternativu. Sáhl na pouzdro a nahmatal aktivační tlačítko. Stiskl je a poslouchal, jak se mu šuriken bzučivě vzdaluje.

Jen několik sekund poté, co šuriken odlétl, se ze tmy ozval třesk a známý zvuk, jako když se startuje vzduchový kompresor. Uslyšel škrábání, hlučný pád těžkého těla a pak kvílení pily na kov, jak šuriken útočil. V tunelu vpředu zasršely jiskry a Cormac v jejich světle zahlédl siluetu jako z těžkého snu. Jiskry zhasly a pak se znovu rozhořely s druhým útokem, třetím, čtvrtým. Když Cormac neslyšel nic jiného než zvuk těchto útoků, vydal se blíž a poslal před sebe další automatickou svítilnu.

Rozporcovaný tvor, který ležel na podlaze chodby, připomínal toho v šachtě na Samarkandu, až na to, že byl stříbrný a měl hmyzí končetiny. Cormac okamžitě pochopil, že Tvůrce se inspiroval stonožkovitými tvory, které předtím pozoroval. Teď už si byl jistý, že tvor nevstane, a tak stiskl přivolávací tlačítko pro šuriken. Zbraň se vznášela nad tělem a čepele jí klouzaly dovnitř a ven, jako by přemýšlela, jestli neuposlechnout a znovu zaútočit, pak se ale vrátila do pouzdra. Cormac sebral ze vzduchu automatickou svítilnu, zadal na ní jiný režim a poslal ji konstantních dvacet metrů před sebe.

Pohled na skener ukazoval nějaké anomální hodnoty nepříliš daleko vpředu a kousek níž: Tvůrce. Cormac znovu vykročil.

Thorn upřel zrak k ústí jeskyně a květnatě zaklel. Potom si přitlačil ruku na břicho a škubl sebou. Mika odvedla skvělou práci, když mu zašívala vnitřnosti, ale rozhodně nebyl ještě v takovém stavu, aby mohl vyrazit do jeskyní. Otočil se k ní.

„Neměli jsme ho pustit samotného," řekl.

„Vydal rozkazy a instrukce, které mají stejnou váhu. Na něco se tě zeptám: ty bys ho neuposlechl?"

Z Mičiných rtů to neznělo jako otázka, spíš jako nějaké didaktické cvičení.

„Ty víš, jak to myslím," řekl Thorn. „Všechno, co dělá, je dokonale logické a většinou rozumné, ale přece víš, že by tě dokázal naprosto logicky a rozumně podříznout a odejít, aby si dal šálek čaje." Otočil se ke svému druhému společníkovi. „Nemohl bys ho s odstupem sledovat?"

„Výslovně mi nařídil, abych zůstal tady. Je agent Zemské bezpečnostní centrály a nám bylo řečeno, abychom mu plně důvěřovali a poslouchali ho. Byla to žádost lidí, které uznáváme, třebaže jinak nás vždycky učili, abychom o všech rozkazech pochybovali. Cento a já jsme si to trochu prověřili a zjistili jsme, že byl připojený k síti o deset let víc, než je obvykle přijatelné, protože se pro Zemskou centrálu prostě stal téměř nepostradatelným. Runsiblové UI ho řadí nepříliš daleko za Horace Blegga."

Thorn přikývl. „Blegg… vždycky jsme o něm slyšeli. Je to tak trochu legenda. Někteří ani nevěří, že existuje. Sám jsem si nebyl moc jistý…"

Aiden se na něho podíval a řekl: „Možná ti nedokážu dost dobře přetlumočit, co znamená mít od runsiblových UI takové uznání. Záznamy o Bleggovi sahají až před první runsiblové UI. Říká se, že má víc než čtyři sta let, což je trochu zvláštní, ale jisté je, že pro Zemskou centrálu pracuje už dvě stě let. Ian Cormac je agentem pouze sedmdesát tři let, přesto je také řazen tak vysoko."

„Tak to bychom asi měli zůstat," připustil Thorn.

Mika řekla: „V Covenu života nás učili rozumět lidem. Já počkám tady. Počkám na Iana Cormaka.“

Cormac naprogramoval PTD a zastrčil jej dolů mezi rozkládající se netopýří tvory. Potom se otočil a sledoval světlo vzdalující se do hlubin jeskyně. Zadumaně pokýval hlavou a podíval se dolů na ležícího drakomana. Byl to Bezjizvák. Ležel na zemi, jako by spal, ale oči měl otevřené. Cormac si ho chvíli pozorně prohlížel a potom promluvil do komunikátoru.

„Viridiane, sleduješ to všechno?“

„Vyskytly se nějaké poruchy. Mám potíže udržet přes tu skálu váš signál.“

„Dobrá, zopakuji to: projdeme k runsiblu prvního stupně. Chci, aby všechny informační vstupy ochranných obálek byly uzavřeny. Tvůrce nás bude následovat dovnitř a na druhém konci dojde k detonaci. Další přenos bude do runsiblu druhého stupně – až bude nachystaný – ale pouze na moje znamení.“

„Potvrzeno.“

„Vyjdu teď z jeskyně. K výbuchu dojde za pětadvacet minut. Tento rozhovor jsme spolu nevedli, takže ho nepouštěj do sítě.“

„Potvrzeno.“

Cormac se podíval dolů na drakomana a tleskl.

Štěrbinové zornice se zachvěly a drakoman syčivě vydechl. Po chvíli vstal a rozhlédl se kolem sebe. Cormac znovu tleskl a otočil se na druhou stranu. Drakoman šel z jeskyně za ním.

Jakmile byli venku na světle, Cormac se rozběhl. Drakoman prodloužil krok, aby mu stačil; svým pohybem silně připomínal běžícího pštrosa. Když se dostali k ágévéčku, Cormac mávl na ostatní, aby nastoupili. Poslechli beze slov. Mika a Thorn se posunuli, aby udělali místo drakomanovi.

„Okamžitě vzlétni. Máme zhruba dvacet minut, než to bouchne. Tou dobou chci být už hodně daleko. Maximální rychlost, a šlápni na to.“

Aiden prudkým stoupáním zvedl stroj k nebi. Všechny je to vmáčklo do sedadel, protože použil plnou antigravitaci a pomocné motory.

„Co se stalo? Čekal bych, že je zabije… drakomany," promluvil napjatým hlasem Thorn.

„Našel jsem ho v bezvědomí, kousek od vchodu. Ale Jizvák je mrtvý. Tvůrce ho zabil. Nevím, proč tohohle nechal v bezvědomí."

„Přecházím na vodorovný let… Tři sta kilometrů v hodině. Čtyři sta," ohlásil Aiden.

„Jaká rychlost se z toho dá vymáčknout?" zeptal se Cormac.

„Při ručním řízení je omezená na pět set, pod vedením UI tisíc. Neradi tady vidí, když lidi překonávají zvukovou bariéru."

„Tisícovka vcelku stačí. Jsi UI, takže to s námi rozjeď."

„Městská nařízení omezují –"

Cormac vytáhl z kapsy čipovou kartu a zamával jí Aidenovi před obličejem. Potom ji zasunul do zdířky palubního počítače. Z reproduktorů promluvil sexy hlas.

„Manuální omezení jsou vypnuta. Veškeré řídicí nástroje města jsou zablokovány. Pokračovat by bylo nebezpečné."

Poté, co hlas domluvil, se ozvalo tiché cinknutí, potom hlas své sdělení zopakoval, ale tentokrát rychleji. Při třetím opakování se tentýž hlas změnil ve vřískání čarodějnice a cinknutí v disharmonické řinčení. Počítač sténal a něco v něm smrtelně chroptělo.

„To je protizákonné," upozornil Thorn.

„Stejně jako odpálit PTD na obydlené planetě," řekl Cormac.

Aiden posunul páku řízení dopředu. Za necelou minutu se AGV pohybovalo rychlostí tisíc kilometrů za hodinu. O čtvrt hodiny později dolétli k runsiblovému komplexu.

Aiden přistál se strojem na prázdném parkovišti AGV, co nejblíž k terminálu. Když vystupovali, Cormac zavadil pohledem o hodiny na palubní desce pak se zadíval k východu.

„Honem, musíme najít obrazovku." Vběhl do komplexu obklopujícího runsiblový terminál. Ostatní pospíchali za ním, Thorn s malou pomocí od Aidena.

Odbavovací hala byla strašidelně prázdná na místo, které bylo tak často rušné. Lidé, kteří tady předtím byli, teď byli dostatečně daleko a určitě nadávali na zádržná antihmotová pole a neschopné UI. Cormac doběhl k řadě obrazovek. Po celou dobu při tom mluvil do komunikátoru.

„Viridiane, můžeš to tam zabrat? Chtěl bych to vidět."

„Mám pozorovací automaty dva kilometry nad oblastí."

Na obrazovce naskočil pohled dolů na Thuriotské hory.

„Exploze budou omezené. Je možné, že se projeví jen velmi málo. Dvě minuty a odpočítávání pokračuje."

S těmito slovy začal hlas, mnohem příjemnější než hlas UI, odpočítávat sekundy.

„Sto devatenáct, sto osmnáct, sto sedmnáct…"

„Až to bouchne," řekl Cormac, „rozběhneme se k runsiblu B5, který je momentálně otevřený do runsiblu prvního stupně na Samarkandu."

Thorn se zeptal: „Budou na to detonace stačit, aby ho zahnaly na útěk? Tedy… máme jistotu, že uteče k runsiblům?"

„Jistotu nemáme. Jestli neuteče, můžeme se vrátit se silnějšími prostředky a udělat totéž znovu."

„Pořád nechápu, jak budeme –"

„Neudělal bys líp, Thorne, kdyby ses k tomu runsiblu přemístil teď? Nechci, aby ses belhal za námi," řekl Cormac, otočil se a chladně si vojáka změřil. Thorn mu přísný pohled chvíli oplácel, ale pak sklonil hlavu a odešel. Aiden ho doprovodil.

Cormac přenes svou pozornost na drakomana. „Bezjizváku, běž s nimi."

Drakoman také odešel.

„– osmdesát… sedmdesát devět… sedmdesát osm."

Zatímco Cormac sledoval obrazovku, Mika si ho pokradmu prohlížela. Otázky, které Thorn kladl, byly mimořádně trefné. Poznala, že Cormac na ně náležitě neodpověděl nikoli proto, že by nemohl, ale jednoduše proto, že nechtěl. Věděl, co dělá; cítila, že to stačí.

„Nalétávám s automatem níž," oznámil Viridian.

Obraz se rychle změnil v takový, na němž bylo možno rozlišit stromy a horská úbočí. Mika si byla jistá, že vidí tutéž oblast, kterou krátce předtím opustili. Vypadalo to, že jedno horské úbočí je to, v němž se otevírá ústí jeskyně.

„– dvacet jedna… dvacet… devatenáct… osmnáct…“

Mika viděla, jak napětí v Cormakových svalech stoupá. Co viděl? Co chtěl vidět?

Odpočítávání pokračovalo. Vypadalo to, že automat se zhoupl, ale tím, co se otřáslo, byly hory. Na chvíli všechno zahalily prach a suť. Potom vytryskl z úbočí jedné hory bílý oheň a přesně označil polohu jeskynního ústí. Cormac zalétl pohledem k displeji s časem v jednom rohu obrazovky.

„Dělej…“

Sekundy se neskutečně vlekly. Pak se najednou část hory rozlétla a vynořil se zářící Tvůrce, chrlící oheň všemi směry. Stromy se výbuchem měnily na hořící třísky, balvany se rozpadaly na prach. Obrazovka zbělala.

„Automat byl zničen,“ vysvětlil Viridian. „Stahuji všechny ostatní sondy.“

Mika si všimla, že se Cormakovi mihl na tváři letmý úsměv.

„Dramatické,“ poznamenal. „Tak pohyb, mizíme odsud.“

Úžasné světlo pozvolným obloukem překlenulo oblohu a dotklo se země u vzdáleného runsiblového terminálu. Žebrované chladicí věže obalil oheň svatého Eliáše. Jarvellis se naklonila nad ovládací panel soukromého AGV, které Pelter ukradl, a ohromeně zavrtěla hlavou.

„To mi můžeš vysvětlit za chvíli,“ začala. „Ale nejdřív mi řekni o tom šmejdovi Pelterovi.“

Stanton se na ni usmál. Nedokázal se na ni přestat usmívat. Když narazil na dosednutý raketoplán a uviděl ji, jak vylézá ven, napadlo ho, že se nakonec zbláznil. Ale teď si s každou minutou uvědomoval, že je to pravda. A nevěděl, nebo mu bylo jedno, jestli to platí pro to, že se zbláznil, nebo pro to, že tady Jarvellis doopravdy je.

„Je mrtvý. Myslím, že jsou všichni mrtví,“ řekl:

„Viděl jsi je zemřít?“

„Viděl jsem Peltera – a pak jsem si to ověřil. Držel toho agenta v šachu ze vzdálenosti nějakých čtyř metrů pulzní pistolí, měl ho na milost a nemilost. Sakra, nikdy jsem neviděl, aby se někdo pohyboval tak rychle. Myslím, že ho Pelter postřelil, než zmagořil. Střílel do stromu, za který se ten agent skrčil, pak jako by ztratil nervy a začal ustupovat. Ten agent se vynořil zpoza stromu, úplně klidně, a zastřelil ho. Když odešel, podíval jsem se. Díra přímo uprostřed Pelterova čela a vzadu v týlu."

„Skvělý. A co ostatní?"

„Myslím, že Mennecken a Corlackis dostali zásah antifotonovou zbraní. Několik kousků Dusacheho jsem našel přilepených na odpalovači raket a Svent to koupil při křížové přestřelce mezi agentem a Pelterem."

„Takže je to vyřízené," řekla Jarvellis a opřela se. Vypadala stejně vysílená, jak se cítil Stanton. Po tom, co měla za sebou, ho to vůbec nepřekvapovalo. Podíval se na plochou látku na jejím levém ňadru.

„Myslím, že bychom měli z téhle planety zmizet a najít si něco, kde bude bezpečno. Něco… kde je klid a slunce. A necháme ti taky udělat plastickou operaci."

Jarvellis se na něho unaveně podívala. „Uspořádají tady na nás štvanici," řekla. „A nemáme už loď. Jak konkrétně by ses odsud chtěl dostat?"

Stanton sáhl do zadní části AGV, vytáhl dopředu kufřík a položil si ho na klín. Kufřík byl otlučený, na rozích prosvítala jeho konstrukce a byly na něm podezřele vyhlížející stříkance. Přesto bylo stále vidět logo Norvabanky.

„Myslím, že nějaký způsob najdeme," prohlásil.

Jarvellis se konečně podařilo na Stantonův úsměv odpovědět. Rozhodla se, že mu tu novinu sdělí, až budou někde v bezpečí – a až Stanton ztratí sklon utíkat.

29

Samozřejmě, zločinci jsou lidé, jimž se nedostalo náležité morální výchovy. Jsou to lidé, kteří se netěšili z možností nás ostatních. Měli bychom s nimi mít soucit a jako společnost bychom se o ně měli postarat. Trest není odpověď. Pouze zhoršuje situaci, která je už tak špatná. Pokud někoho popravíme, evidentně se tím stáváme stejně špatnými, jako byl on… Kulový… V prvních letech milénia se myslelo, že to tak je. Šílenosti ‚politické korektnosti' zavíraly mnohým oči před jasnou realitou: pokud zločince popravíme, už to znovu neudělá. Potrestání zločince je dobré pro oběti, pokud jsou ještě naživu. Proč bychom se o ně měli jako společnost starat a převychovávat je, když máme sotva dost prostředků na to, abychom to dělali pro občany, kteří dodržují zákony? Dnes už jsme tuto realitu pochopili, a proto vrazi a mnozí recidivisté podstupují vymazání paměti. Nepřestali jsme lidi popravovat proto, že bychom byli ‚civilizovanější', ale proto, že by to bylo plýtvání dokonale užitečným tělem. A v kyberprostoru čeká mnoho osobností (UI a nahraných lidí) na další pokus žít v opravdovém světě.

Gordon: *Jak to je*

Jakmile Cormac na Samarkandu vyšel z runsiblu prvního stupně, chlad ho udeřil jako ledové kladivo. V ochranné obálce narychlo namontovali topná tělesa, ale teplota byla jen kousek nad dolní hranicí nezbytnou pro zachování lidského života. Aiden před ním zpola nesl Thorna k východu a kryté lávce za ním. Když kolem něho proběhla Mika, rozhlédl se po kulovém prostoru. Protonová zbraň, o kterou požádal, ležela na jednom topném tělese. Podíval se na ni a pak našel očima své tři společníky, kteří u východu zaváhali.

„Nastupte do vozu. Za minutu jsem tam.“

Došel ke zbrani a dotkl se jí konečkem prstu. Byla studená, ale díky teplu přivedenému z topného tělesa nebyla tak studená, aby mu strhla kůži. Zvedl ji, namířil na podlahu nalevo od runsiblu a s paprskem zúženým na tloušťku tužky vystřelil. Paprsek zasáhl cíl, ohnul se v podlaze a rozsvítil všechno pod ní, takže černá podlaha zprůhledněla. Jak posouval paprsek, roztavené sklo za ním odtékalo. Teď, když bylo vidět skrytý mechanismus, Cormac našel kabelovod a přepálil jej. Ohně hořely pod sklem i poté, co paprsek zhasl. Cormac si chvíli zamyšleně prohlížel vzniklou spoušť a pak vykročil za ostatními k východu.

AGV stálo jen čtyři metry od koule a ostatní na něho čekali uvnitř. Došel ke dveřím vozu a vlezl si napůl dovnitř. Pak vyhodnotil vzájemné postavení a namířil zbraň na stěnu kryté rampy.

„Co to sakra…?“ začal Thorn.

„Musím zvenčí zasáhnout alespoň jeden tlumič. Uvnitř jsem spálil jenom část bezpečnostní automatiky.“

Cormac vystřelil širokým paprskem. Část zdi, dva metry dlouhá a metr široká, zmizela v nachovém záblesku. Uviděl okraj tlumiče a přesměroval paprsek. Kov se blýskavě odpařil v několika sekundách a odhalil spirály modifikovaných supravodičů a paralektrické krystaly. Nějaká skrytá nádoba vybuchla a vyletěla k obloze na sloupu plynů a plamenů. Ve chvíli, kdy Cormac paprsek vypnul, zahalila všechno mlha par oxidu uhličitého a pak začalo CO_2 znovu padat jako sníh. Cormac si vlezl do vozu a zabouchl za sebou izolované dveře těsně předtím, než mu stačily zamrznout oči.

„Pryč odsud… hned…“ dostal ze sebe sípavě a začal se prudce třást. Nebyl jediný, protože uvnitř vozu byla stejná zima jako uvnitř ochranné obálky.

Aiden na plný výkon zvedl AGV do samarkandské půlnoci, aniž se obtěžoval odpojit od rampy. Rampa chvíli držela, potom se utrhla a odpadla jako had, který minul kořist. Z okna AGV viděli, jak jeden z runsiblových tlumičů žhne barvami magmatu.

„Fajn… Aidene, tady není rychlost letu nijak omezená. Kolik to ze sebe může vymáčknout?“

„Bezpečně čtrnáct set kilometrů za hodinu; kdyby to bylo víc, mohl bych nad tím ztratit kontrolu.“

„To stačí,“ řekl Cormac. „To stačí.“

Opřel se do křesla vedle Miky a podíval se na drakomana. Nato zlostně vyhlédl z okna. Visel na obloze jako měsíc, který všechno pozoruje: Drak.

„Věděl jsem, že si to nenechá ujít. Prevít jeden škodolibý.“

Mika se k němu tázavě otočila, ale Cormac už nic víc neřekl, protože právě v tu chvíli Aiden nasadil plné zrychlení. Všemi to hodilo do sedadel tak prudce, že stejně neměli dost dechu, aby mohli něco říct. Tlak se zmírnil teprve tehdy, když se AGV řítilo maximální rychlostí. Cormac se podíval na hodiny zasazené do přístrojové desky. Ukazovaly solstanový čas, trvale aktualizovaný signálem od Samarkandu II.

„Jsem zvědavý, kdy projde,“ řekl opatrně Thorn.

„Hádal bych, že to může být každým okamžikem,“ řekl zpříma Cormac. „Klidně by to mohlo být právě… teď.“

V tom okamžiku Samarkand zažil předčasný úsvit. Světlo bylo ostré a bílé: nehostinné světlo, které trvalo dvacet sekund a jako by našlo a spálilo každičký stín. Když zhaslo, zadívali se zpátky na zvětšující se kouli žlutého ohně prokvétající záblesky plošných blesků.

„Jeden zničený Tvůrce,“ poznamenal Cormac.

Thorn se na něho podrážděně podíval, chystal se něco říct. Cormac nepatrně zavrtěl hlavou a kmitl pohledem k drakomanovi.

„Za jak dlouho se dostaneme ke komplexu?“ zeptal se Aidena.

„Dlouho to nebude: čtvrt hodiny.“

Thorn se otočil čelem dopředu. Na nic už se nezeptal.

„Myslím, že už můžeš zpomalit,“ řekl Cormac a zavřel slzící oči.

Nebylo nic jednoduchého obléknout si termooděvy ve stísněném prostoru AGV, a tak byli kompletně ustrojeni až ve chvíli, kdy s nimi Aiden přistával. Jak jeho tělesná teplota stoupala, Cormac začal cítit omrzliny na obličeji a na hřbetě rukou. Když teplota dosáhla optima, cítil určitou bolest a nijak se netěšil na to, až si rukavice sundá.

Aiden s nimi dosedl na okraj komplexu. Když pak vystupovali, vyšly jim naproti tři postavy v kombinézách. Drakoman se začal třást, ale to byl jediný symptom, kterým se na drakomanech extrémní chlad projevoval. Jinak se pohyboval, jako by si vyšel na procházku v příjemném zimním dni. Aiden šel podobně.

„Takže jste to dokázali," ozval se z komunikátoru Bleggův hlas.

„Ano, a Tvůrce zaplatil za své zločiny," odpověděl Cormac.

„A jeden runsibl prvního stupně, který byl úplně v pořádku, je zničený," zamumlala Chaline.

Cormac na to nic neřekl. „Pojďme dovnitř," vybídl je. „Chci se podívat, o kolik kůže jsem přišel."

Budova, do níž vstoupili, přibyla ke komplexu teprve nedávno. Aby se dostali dovnitř, byli nuceni projít vyrovnávací komorou, kde museli několik minut počkat, než se jejich oděvy a okolní vzduch zahřejí. Za ní se nacházela šatna se skříňkami na kombinézy, sprchami, fény, automatem na teplé nápoje a skříňkami s nepoužitým oblečením. Mika a Thorn byli svlečení raz dva a brzy už popíjeli z šálků horkou polévku. Další tři – Blegg, Chaline a překvapivě i Carn se z termooděvů dostali skoro stejně rychle. Jen Cormac si dával na čas, rukavice si nechával na konec.

„Au! Kurva!"

Ze hřbetu rukou a z prstů se mu strhly pruhy kůže. Obličej na tom nebyl o mnoho lépe. Chaline sáhla do nedaleké skříňky, vytáhla aerosol a přistoupila k němu.

„Syntetická kůže – překryje ti spálená místa a potlačí bolest. Je dobře, že to bolí. Teprve kdyby to nebolelo, měl bys důvod ke znepokojení."

Zvedl obě ruce. Když mu je nastříkala, nádherně v nich ztratil cit. Totéž mu udělala s obličejem, pouze s tím rozdílem, že mu prstem přikryla nejdřív jedno a pak druhé oční víčko, aby mu je nezalepila.

„Thorne? Miko?" Otočila se k nim.

Oba měli zrudlé tváře a ruce, ale žádný z nich neutrpěl takové omrzliny jako Cormac.

„Jsem v pohodě, jen trochu omrzlý," řekl Thorn.

Když se k ní Chaline tázavě obrátila, Mika zvedla ruku a dál usrkávala polévku.

Po celou tu dobu stál Blegg mlčky stranou.

Nakonec na něho promluvil Cormac. „Chci se vrátit na *Aroganci*.“

„Ještě není konec?“ podivil se Blegg.

„Ještě není konec,“ potvrdil Cormac.

Chaline se podívala z jednoho na druhého. „Co to –“

Cormac ji nenechal domluvit. „Ty můžeš zůstat tady a pokračovat v instalaci runsiblu druhého stupně. Deset hodin, tak jsi to říkala?“

„Teď už míň, nějakou chvíli na tom pracujeme.“

„Fajn… Fajn.“ Otočil se zpátky k Bleggovi. „Proběhla nějaká komunikace s Drakem, zatímco jsme byli na Viridianu?“

„Nic důležitého…“

„V jakém stavu je momentálně *Arogance?*“ vypálil Cormac na Chaline.

„Docela dobrém,“ odpověděla Chaline a podezíravě se na něho podívala.

„Může nějaký raketoplán odletět hned?“

„Za hodinu,“ řekl Blegg. „Tak dlouho můžeš počkat.“

Cormac se tvářil, že chce vznést námitky, ale pak řekl: „Jo, myslím, že si půjdu dát sprchu.“

Nakonec se po té nervózní hodině nalodili na těžkotonážní člun.

Cormac se nedokázal uvolnit. Ponimral se v jídle a vypil spoustu kávy. Dokonce litoval, že se od Ganta nenaučil kouřit. Teď by na to byl vhodný okamžik. Když z té hodiny uplynula polovina, Mika přinesla nějaké přístroje, kterými chtěla vyšetřit drakomana.

„Chtěla bych zjistit, co –“

„Ne,“ řekl Cormac.

Mika na něho překvapeně pohlédla.

„Žádná vyšetření, vůbec žádná.“

Zpříma na ni pohlédl. Podívala se mu do očí a pak si přístroje znovu sbalila. Dál čekali.

Člun byl prázdný a byla to jeho poslední cesta před uložením. Používal se k odvážení motorových krytů na planetu, aby se mohly přenést na Minostru; i v poškozeném stavu byly příliš cenné na to, aby se vyhodily do šrotu. Tato práce teď byla hotová, a tak se těžkotonážní člun mohl vrátit na své místo.

Sotva Cormac dosedl do svého křesla, řekl: „Až se nalodíme, chci přerušit všechny komunikační kanály s Drakem. Pokud by se nás pokusil kontaktovat, budeme to ignorovat."

„Proč?" zeptal se Thorn. „Přece můžeš –"

„Dávám rozkazy, ne doporučení. Tak poslouchej – a drž hubu," řekl Cormac.

Thorn prudce znehybněl, ochladl. Blegg se k němu naklonil a chytil ho za ruku. Thorn se s neovladatelným vztekem otočil a upřel zrak přímo do těch tečkovaných očí. Nahlas nepadlo ani slovo, ale Thorn ucukl, jako kdyby na něho někdo vycenil zuby. Chvíli na Blegga ohromeně zíral, pak přikývl a klesl zpátky do křesla. Blegg mu ruku pustil.

Mika se na Blegga chvíli zmateně dívala a potom přenesla pozornost na Cormaka. „Je tu ještě něco jiného," řekla.

„Jistě, drakoman půjde přímo do izolace. Totální izolace. To znamená žádné sondy, žádná vyšetření, žádné skenování."

Mika přikývla. Cormac se nervózně zadíval na kontrolní obrazovky. Jedna z nich ukazovala na vzdáleném obzoru tečku Draka. Když si jí Cormac všiml, ztuhl v obličeji a pak už z ní nespustil zrak.

Arogance se člunu otevřela a přijala jej zpět do svých jasně osvětlených útrob. Než vystoupili do hangáru, museli počkat, až stroj uchopí upínací mechanismy a odtáhnou jej na místo u protinárazových tlumičů. Vyšli ven po dlouhé rampě, která překlenovala propast, v níž člun zaparkoval. Jen co tuto rampu opustili, obrovské podlahy a stěny se začaly otáčet a přesouvat jako kola v nějakém obrovském orloji, jak *Arogance* obrovské plavidlo uzamykala.

„*Arogance*," řekl Cormac, když vyšel z padací šachty, která ho vynesla do obytných prostor. „Chci, aby ses připravila na náraz a

vyklidila oblast kolem izolace, až tam Mika dopraví drakomana. Veškeré komunikační kanály s Drakem budou přerušeny. Drakoman bude neprodyšně uzavřen uvnitř; klidně tu jednotku zavař, bude-li to nutné.“

„Postupuji podle pokynů.“ Když Cormac zamířil do komunikačního centra, světla na chodbách začala blikat.

„Protonová děla se nabíjejí,“ oznámila *Arogance*.

Cormac se prudce zastavil a zatnul ruce v pěst. Pohlédl nejdřív na Blegga a potom na Thorna. Po chvíli řekl. „To nebude třeba. Vybij je.“

„Bezpečnost lodi je moje hlavní priorita. Drak zkouší všechny kanály. Jsou tu náznaky, že dojde k dalšímu útoku. Nemohu protonová děla vybít bez přímého rozkazu nejvyššího agenta.“

Cormac pohlédl na Blegga. „Teď máte pravomoc vy. Chci, abyste nařídil *Aroganci* vybití protonových děl. Při předchozím útoku byla poškozena, takže jejich použití není bezpečné,“ řekl pečlivě.

„Slyšela jsi to. Stáhni je,“ řekl Blegg.

„Protonová děla se vybíjejí.“

Cormac znovu vykročil. „Také chci odpojit všechny informační systémy. Každý přístup bude odepřen. Pokud by to vypadalo, že nepovolený přístup může nastat, příslušné databanky překopírovat nebo zničit.“

„Tuto proceduru nemohu spustit bez přímého rozkazu nejvyššího agenta,“ odpověděla tvrdohlavě *Arogance*.

„Máš můj rozkaz,“ řekl Blegg.

„Spuštěno.“

„Ty chceš, aby Drak –“ začal Thorn.

„Chci, chci,“ vyhrkl podrážděně Cormac. „Ale všechno, co řekneme nebo uděláme, se někde zaznamená, a tudíž se k tomu dá dostat. Proto si to nech pro sebe.“

Tentokrát nebyl v komunikačním centru nikdo. Cormac klesl do křesla před komunikačním terminálem a vyvolal si na obrazovku Draka.

„Tentokrát aspoň nebudeme překážet v práci Chaline. Všechno na planetě bude řídit Samarkand II. Myslím, že už by další mé rušivé zásahy neskousla.“

Thorn si přitáhl křeslo. „Pro ni není nic důležitější než runsibly,“ poznamenal.

„To je od ní velice krátkozraké,“ odpověděl Cormac. Potom řekl: „*Arogance*, připrav se na vážné narušení trupu. Evakuuj všechny z oblastí na trase Drakova předchozího útoku a potom uzavři všechny tlakové a bezpečnostní dveře. Měj připravenou těsnicí hmotu a pěnu.“

„Spuštěno.“

Cormac pohlédl na Blegga a Thorna. „Trpělivost,“ řekl.

„Och, té jsem měl vždycky dost,“ řekl Blegg. Thorn se jen tvářil znepokojeně.

„Pokusy o navázání komunikačního kanálu ustaly,“ oznámila *Arogance*. „Drak zrychluje.“

„Odleť po nízké oběžné dráze. To by ho mělo zpomalit,“ řekl Cormac.

„Zajistit proti kolizi. Zajistit proti kolizi. Všechny osoby do nouzových modulů.“

Cormac zavřel oči a začal dýchat zhluboka a rovnoměrně, čelo orosené krůpějemi potu. Všichni tři cítili vibrace, které se *Aroganci* šířily, jak zrychlovala, a slabý tah na jednu stranu, jak lodní gravitace nedokázala beze zbytku vykompenzovat vektor jejího kurzu.

„Kolize za tři minuty a dvacet sekund. Teď… Kolize za tři minuty deset sekund. Teď…“

V tom okamžiku vstoupila do komunikačního centra Mika. Cormac sledoval, jak se horečně snaží pochopit situaci a olizuje si rty, protože se ho chystá na něco zeptat. Stočil pohled za ni na dveře, nad nimiž blikalo žlutočerně pruhované světlo.

„Jak vidím, stihla jsi projít těsně předtím, než se zavřely hlavní dveře,“ poznamenal.

Přikývla. Dál si ho upřeně prohlížela.

„Tak to bychom se měli připravit,“ řekl.

Zajistili všechna křesla v centrále a všechny přístroje, které byly volné. Potom prošli do nouzového modulu, kruhové místnosti, v níž bylo kolem dokola připevněno dvacet akceleračních křesel. Podobně jako mnohé jiné roztroušené po celé lodi, tento modul byl vybaven samostatnou podporou základních životních funkcí a teoreticky mohl přečkat rozpad celé lodi. Všichni čtyři si lehli do křesel a připoutali se.

„Kolize za minutu deset sekund. Teď… Kolize za jednu minutu. Teď."

Nebylo nijak zvlášť uklidňující sledovat záběry Drakova až příliš rychlého přibližování, které jim loď přenášela. Rostl na obrazovce, až uviděli, jak z jeho povrchu vyrážejí panožky.

„Kritické nebezpečí kolize! Kritické nebezpečí kolize!"

Nebylo to tak hrozné jako poprvé. Lodí se rozlehlo zadunění, ale nezdálo se, že by praskala. Cormac musel stále myslet na to, kolik lidí asi zabil. Když otřesy ustaly, odepnul si popruhy a opustil nouzový modul.

„Neautorizovaný informační přístup na vnějším portu. Izoluji všechny systémy… Dveře raketoplánového hangáru se otevírají."

„Tentokrát už zná loď líp," poznamenala Mika.

Cormac se na ni podíval, pak se otočil zpátky a sledoval, jak se panožky valí do hangáru a cpou se přes podlahu do padací šachty.

„Systémy obrany proti narušiteli aktivovány."

„Deaktivuj je, dokud nedám rozkaz," řekl Cormac.

„Neautorizovaný přístup… všechny terminály a porty v oblasti raketoplánového hangáru odpojeny. Zvýšený tlak u dveří padací šachty."

Dívali se, jak se bezpečnostní dveře podruhé prohnuly a byly vyraženy do padací šachty, do níž se vzápětí vevalily panožky.

„Hlasová komunikace od Draka."

„Neodpovídat, ale poslechneme si ji," řekl Cormac.

„Cormaku! Cormaku!" zařval reproduktor. Teprve potom si Cormac mezi panožkami všiml pterosauří hlavy. Zvedla se od nich a vrhla se proti kameře.

„Cormaku!“ zařvala znovu a pokropila objektiv mléčnými slinami.

„Vypadá naštvaně,“ poznamenal Thorn.

„To jo, a vystrašeně,“ řekl Cormac.

Mika na něho ostře pohlédla, ale potom se vrátila zpátky k obrazovce.

„Dej mi, co je mé!“ zavřískl Drak.

„Chce drakomana,“ řekla Mika.

„Mám odblokovat izolaci?“ zeptala se *Arogance*.

„Ne, nech ji hermeticky uzavřenou. Jestli drakomana chce, bude si muset vzít celou komoru.“

„Vnitřek lodi bude silně poškozen.“

Drakova hlava se znovu objevila v izolaci. „Otevři! Otevři!“ zavřískla.

Cormac začal bubnovat prsty do terminálu. Pobrukoval si nějakou melodii a zároveň se kousal do rtu. Po chvíli řekl: „Tak se připrav na silné poškození vnitřku lodi… Pověz mi, co by teď mohly použít systémy obrany proti narušiteli?“

„Specifické nervové plyny, nízkovýkonné lasery, elektromagnetické pulzní zbraně, evakuaci uzavřených oblastí –“

„Použij nízkovýkonné lasery a elektromagnetické zbraně.“

„Nervový plyn Beton 20 –“

„Dost! Udělej, co jsem řekl.“

Z palubního rozhlasu zaslechli rychlý třesk pulzních zbraní. Panožky se začaly rozlétat na všechny strany a prokvétat černými zuhelnatělými liniemi, ale na místě, kde byla jedna panožka zničena, ji hned vystřídala další. Loď sebou prudce otřásla.

„Nabít protonová děla.“

„Nabíjím. Zvýšené hodnoty tlaku všude kolem izolační komory jedna. Zvýšené hodnoty tlaku ve všech chodbách k padací šachtě. Zvýšené hodnoty tlaku v padací šachtě.“

Obrazovka ukázala stěny a vzpěry vytrhávané izolačním oddělením, padající chomáče izolační hmoty, potrubí, která praskají a klikatí se vzduchem na proudech tryskajících par, a pak to, jak se stěny prohýbají a jsou zatlačovány zpátky do chodeb. Jeden výjev

zhasl, když byla kamera zničena. Pak obrazovka ukázala celou izolační komoru jedna odstrojenou až na pancíř a unášenou panožkami.

„Cormaku! Cormaku!“ zaječela dračí hlava.

„Zaměřit tu hlavu!“

Hlavu znenadání protkala síť černých linií a elektromagnetické pulzy z ní začaly kusy odstřelovat. Zavřískla a stáhla se z izolačního oddělení. Komora tažená za ní trhala stěny, deformovala stropy. Dolů pršely jiskry a kamery jedna po druhé zhasínaly.

„Izolační komora v padací šachtě. Zvýšené hodnoty tlaku u dveří padací šachty. Ventilační uzávěry narušeny, zavírám sekundární uzávěry.“

Ve stejném okamžiku zavanul do místnosti pach pálícího se masa a kovu a ještě něco jiného – tak silného, že to byla skoro chuť – hřebíček.

„Za jak dlouho bude možno použít protonová děla?“

„Čtyřicet sekund. Teď.“

Obrazovka jim najednou ukázala raketoplánový hangár. Drak se objevil v záběru. Otevřel tlamu a vrhl se vpřed. Kamera zhasla.

„Řekl bych, že nevypadá spokojeně,“ poznamenal Thorn.

„Všeobecný názor,“ zamumlal Blegg.

„Drak má izolační komoru. Odpoutává se. Zaplavuji padací šachtu havarijní pěnou. Silná ztráta vzduchu. Havarijní pěna nedrží. Zavírám vrata raketoplánového hangáru.“

Obrazovka ukázala raketoplánový hangár z jiného úhlu. Vrata hangáru se pracně snažila uzavřít přes smršť havarijní pěny a úlomků. Trosky se valily ven do vakua.

„Odlet, s maximálním zrychlením. Vystřelit z protonových děl, až budou připravena.“

Drak se stáhl od vrat. Nachový záblesk zapálil vesmír a v šupinaté kůži se objevila ožehlá díra o průměru padesáti metrů. Cormac se chvíli díval, pak vytáhl z kapsy černý seříznutý válec s minikonzolí. Připravil si prst nad blýskající dotekový senzor.

„To je –“ začal Thorn.

„Ano, dálkový detonátor,“ řekl netrpělivě Cormac a pak se zeptal: „*Arogance*, vzdálenost?“

„Jeden kilometr. Teď. Jeden a půl kilomeru…“

Protonová zbraň znovu vystřelila, tentokrát však nachový oheň na Drakův povrch nepronikl. Vzplál na neviditelné membráně a nenadělal žádné škody.

„Drak se připravuje opětovat střelbu.“

Všichni viděli vlnky přebíhající po jeho povrchu.

„Vzdálenost?“

„Tři kilometry. Teď. Čtyři a půl. Teď. Šest kilo– Kritické nebezpečí střelby! Kritické nebezpečí střelby!“

Cormac přitlačil prst dolů. Všechno pod membránou se proměnilo ve světlo. Membrána se protrhla a obrazovky zbělaly. *Arogance* sebou škubla a jimi to mrštilo na podlahu.

Epilog

Kalné slunce se pomalu vysunulo nad obzor a na zkázu, která obklopovala komplex, padl nový den. Nad oblohou barvy zkorodovaného bronzu získával Samarkand další charakteristický rys: rozšiřující se orbitální oblak zmrzlých kuliček masa, úlomků kostí a kovu… Pozůstatků Draka. *Arogance*, která visela geostacionárně nad komplexem, sledovala rozlézání tohoto oblaku s estetickým smyslem, jaký je díky plnému spektru smyslů, jimiž disponují, dostupný pouze umělým inteligencím. Dalším zlomkem svého smyslového aparátu naslouchala prostřednictvím počítače odlétávajícího miniraketoplánu. Naprosto nezaujatě si uvědomovala, že i ona je takto využívána, myslí o tolik řádů vyšší, o kolik stojí ona výš než ten počítač.

„Měl by přehled o všem, co jsi řekl a udělal," prohlásil Blegg, obrátil do sebe velký pohárek whisky a prohnaně se ušklíbl.

Cormac, který si svůj pohárek položil na koleno, civěl nevidícím vyčerpaným zrakem dolů na podlahu raketoplánu. Jen obtížně mu docházelo, že jeho plány vyšly.

Nakonec promluvil: „Asi je důležité poznat své nepřátele."

Blegg mrzutě upřel zrak na dno svého pohárku, vytáhl láhev, zatřepal jí a pak se shovívavě usmál. Cormac nikdy nepoznal někoho, jako byl on. Pravděpodobně přesně věděl, co se stalo, přesto se mu dařilo vypadat, jako by ho to vůbec neznepokojovalo. Blegg byl zvláštní člověk. Opřel hlavu dozadu a zavřel oči.

Vypadalo to, že uplynula jen minuta, než jím Blegg zatřásl, aby ho probudil. Zvedl hlavu k obrazovce a uviděl, že raketoplán se snáší v bouři krystalků CO_2 k okraji komplexu. Počkal, až ucítí, že dosedl. Pak promluvil.

„Aidene, zeptej se Samarkandu II, jak to vypadá s runsiblem druhého stupně.“

Golem vstal z pilotního křesla, jako by neslyšel. Samarkand II na otázku odpověděl prostřednictvím reproduktorů v raketoplánu.

„Runsibl druhého stupně prochází hrubým seřízením. Potrvá přibližně patnáct minut. Já jej vyladím za jednu desetinu sekundy.“

Jestli je nějaká UI domýšlivá, je to Samarkand II, pomyslel si Cormac. Když se k raketoplánu přisála jako mihule krytá rampa, přešel ke dveřím. Zatímco čekal, až se vzduch za dveřmi ohřeje, otočil se k Bleggovi.

„Mají v sobě totiž transportní vak. Drak věděl o všem, co se tady děje. Zmocnil se jich jen proto, aby zajistil, že v sobě nebudou mít žádné mycelium. Nechtěl, abychom na to přišli.“

„Nezmýlil ses. Tam byl ten PTD?“

„Ano, ale bylo třeba nějaký materiál vyříznout, aby se tam vešel.“

Dveře se z tupým nárazem otevřely jako dveře od ledničky a oba vyšli na rampu. Krátce poté už míjeli hemžící se techniky a z reproduktorů se monotónně ozýval hlas Samarkandu II.

„Provádím test seřízení runsiblu druhého stupně… Test hotov. Stále příliš daleko pro zasunutí pětidimenzionálního srpku.“

Větší ochranná obálka runsiblu druhého stupně se teď nacházela pod velkou kupolí a všude kolem bylo dost podlahového prostoru. Otevřené dveře do obálky byly dost velké, aby jimi projely těžké dopravní sáně. Cormac poznal vedle dveří známou postavu Chaline. Došel k ní a uviděl, že řídí úpravy mechanismu pod podlahou z černého skla uvnitř: stejného mechanismu, který zničil v runsiblu prvního stupně. Vytažené podlahové díly ležely u stěny obálky.

„Ještě dlouho?“ zeptal se.

Chvíli si ho podezíravě prohlížela a pak se nechala obměkčit. „Pár minut.“ Ukázala na probíhající práce. „Tohle jsou jenom kosmetické úpravy. Ještě jeden test a dáme vidličku dovnitř.“

Cormac ji nechal být a vrátil se k Bleggovi. Japonec si doplňoval láhev z nápojového automatu. Cormac nechápal, jak to dělá; zdejší automaty normálně nevydávaly alkohol. Když byla láhev plná, otočili se a sledovali, jak probíhají tajemné úpravy a Samarkand II

upozorňuje na další test. Uviděli, jak se v obálce mezi vzdálenými rohy runsiblu zamihotaly duhy. Vyšplhaly vzhůru, pronikly obálkou, pak ke střeše kopule a přes ni ven. Byl to krásný pohled. Cormac si vzpomněl, jak to viděl poprvé u runsiblu prvního stupně: duhová věž čnící k nebi. Stále to na něho působilo.

„Vidlička je uvnitř. Je to tvoje, Samarkande II," řekla se škodolibou radostí Chaline.

„Samarkande II," promluvil Cormac, „informuj Viridian, že přístup odtamtud je už dovolen."

„Viridian už byl informován."

„Spatně mi rozumíš. Informuj Viridian, že Cormac říká, že přístup odtamtud je už dovolen."

Nastala pauza, a když Samarkand II promluvil znovu, znělo to tak překvapeně, jak je to u UI možné. „Viridian mi potvrzuje vaši zprávu… Dochází k přenosu."

V tom okamžiku se runsibl zamihotal a ven vyšel Cento. Prodělal částečnou rekonstrukci. Chybějící ruku mu nahradila jiná v barvě bronzu. Zvedl ji, a když přišel blíž, vykouzlil triumfální úsměv. Aiden ho přivítal dokonalou emulací lidského štěstí. Golem se připojil ke Cormakovi a Bleggovi.

„Dochází k přenosu: energetické anomálie," oznámil Samarkand II.

Srpek runsiblu se rozhořel světlem. Nato z něj vyšel skleněný drak. Ozvaly se projevy úžasu, několik výkřiků strachu. Zdálo se, že kopule je plná světla.

„Není důvod k panice," řekl Samarkand II – a ti, kteří vykřikli, se možná cítili trochu hloupě.

Tvůrce sešel po ohnivých nohách ze stupínku a třema skleněnýma očima se rozhlédl kolem sebe. Cormakovi to připadalo, že by měl bydlet v té duhové věži, kterou předtím viděl. Vypadal úplně jako z mýtů.

„Tedy, nečekal jsem, že uvidím jeho," řekl.

Ukázal na černě se rýsujícího drakomana, který šel před mimozemšťanem jako otrok – nebo jeho krotitel. Tvůrce zanedlouho došel k nim a oni tak mohli spatřit, jak to v jeho těle funguje. Bylo to

jako přehlídka skleněných nádob a trubiček v chemické laboratoři. Potom Tvůrce promluvil. Působilo to, jako by jeho hlas sbíral zvuk ze všech směrů a zhutňoval jej do prudce vyrážených slov.

„Cormaku," řekl a sklonil děsivou hlavu, aby si ho prohlédl.

„Myslel jsem, že Jizváka použiješ k tomu výbuchu," řekl Cormac.

Hlas se ozval znovu. Jeho složky jako by pocházely od lidí, kteří se shromažďovali kolem, aby se dívali, aby civěli. Jedna odvážná duše zvedla ruku, aby si sáhla, a pak ji strhla zpátky, než se spálila nebo než se dotkla něčeho nepopsatelného.

„Jizvák je výhoda," řekl Tvůrce.

Cormac se díval do světla a najednou si připadal ještě unavenější. Otočil se k Bleggovi, ale vypadalo to, že Japonec nad něčím hloubá. Jeho výraz byl neproniknutelný.

* * *

Prostřednictvím Samarkandu II a *Arogance* sledovala Zemská centrála svými malými fasetami kulminaci událostí. Nakonec otevřela komunikační kanál, jemuž stále plně nerozuměla.

ZÁVĚR: USPOKOJIVÝ?

V jistých mezích, Hale.
Vysvětli.
Drak tady zemřel, ale Drak stále žije.

– Dialogy s Drakem –
ODKLAD.
ODKLAD.
ODKLAD.
Uspokojivý závěr odložen – odhad.

UI ten zvláštní kanál uzavřela a znovu soustředila veškerou pozornost prostřednictvím *Arogance*. Lodní UI pokračovala ve sledování rozšiřujícího se oblaku, fascinována obrazcem jeho

rozptylu, a neustále jej analyzovala. Pozůstatky Draka se roztahovaly víc a víc a dál se držely tvorova původního kurzu, až vytvořily kolem planety třpytivý prstenec. Část těchto trosek spadla do atmosféry. *Arogance* zaznamenala zvláštní bílkoviny a exotické kovy. Některé z těchto látek byly vytvořeny tak, aby odolaly extrémním žárům a silám, a tak určité úlomky při vstupu do atmosféry nehořely.

Na Samarkand se snášel déšť Drakových šupin.

Neal Asher
V PAVUČINĚ

Z anglického originálu *Gridlinked*
vydaného nakladatelstvím Macmillan
(Pan Macmillan Ltd)
přeložil Petr Kotrle.
Ilustraci na obálce vytvořil Steve Rawlings,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda – POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2005 jako svou 180. publikaci.
Tisk: Baloušek s.r.o., Ostravská 34, Hlučín.
Vydání první.

Cena: 239 Kč

ISBN 80-7332-069-X